

Những Kẻ Lạ Mặt Lúc Bình Minh (Strangers At Dawn)

Contents

Những Kẻ Lạ Mặt Lúc Bình Minh (Strangers At Dawn)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10	63
11. Chương 11	71
12. Chương 12	79
13. Chương 13	87
14. Chương 14	92
15. Chương 15	99
16. Chương 16	101
17. Chương 17	106
18. Chương 18	110
19. Chương 19	115
20. Chương 20	122
21. Chương 21	131
22. Chương 22	141
23. Chương 23	149
24. Chương 24	154
25. Chương 25	161
26. Chương 26	167
27. Chương 27	172

Những Kẻ Lạ Mặt Lúc Bình Minh (Strangers At Dawn)

Giới thiệu

Người dịch: DecoratorEdit: LiliaTrong suốt phiên tòa xử Sara Carstairs vì cái chết của chồng em gái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ke-la-mat-luc-binh-minh-strangers-at-dawn>

1. Chương 1

—NGƯỜI ĐƯA TIN—

Ngày 12 tháng 6 năm 1804

Từ cộng tác viên đặc biệt của chúng tôi.

Vùng Winchester ~ Toà án ~ ngày 11 tháng Sáu năm 1804

Phiên tòa gây nhiều mối quan tâm, xét xử Sara Carstairs, 21 tuổi, vì tội sát hại em rể, William Neville đã được diễn ra vào hôm nay tại tòa án vùng Winchester, Hampshire.

Cộng tác viên đặc biệt của tờ Người Đưa Tin báo cáo rằng chưa bao giờ, theo trí nhớ của chàng, một vụ xét xử tội giết người lại khuấy động nhiều sự chú ý đến thế. Thật ra, người nào lại không tò mò về câu chuyện kinh dị này cơ chứ? Bị cáo còn rất trẻ, xinh đẹp và sẽ thừa kế khối tài sản do cha nàng để lại khi nàng đủ 25 tuổi. Nguồn gốc của nàng đáng kính trọng mặc dù không quá cao quý. Nạn nhân, thi thể chưa được tìm thấy, là con của quý ngài Ivor Neville, thành viên xuất chúng của đảng Bảo Thủ, bạn thân thiết của ngài Thủ tướng

Thủ phủ của hạt Winchester đầy ắp khách thăm quan, những người nhất định sẽ tham dự phiên tòa.

Dễ nhận thấy những chàng công tử bảnh bao, cũng như các quý cô thời trang đến từ London. Bên ngoài tòa án, phía sau những cánh cửa được mở ra vào 8h sáng nay, chẳng bao lâu sau, mọi người phải bỏ đi vì tất cả những chỗ ngồi dành cho công chúng đã bị chiếm sạch. Phía bên trong, khán giả ngồi chen chúc. Hơi nóng ngột ngạt. Chỉ có bị cáo dường như không bị tác động của hơi nóng hay bởi nghi thức phiên tòa. Cô Carstairs, được nữ cai ngục và viên chức tòa án dẫn đến vành móng ngựa, vẫn bình tĩnh và như tách rời khỏi quá trình xét xử.

Trong bài diễn văn mở đầu, bài diễn văn đã làm mất cả một ngày trời, quý ngài Arthur Percy đại diện cho tòa, phác thảo các điểm chống lại bị cáo, như là bằng chứng khởi tố sẽ được trình bày trong phiên tòa. Tóm tắt lại gồm có: trong khi kết hôn với em gái bị cáo, ông Neville lao vào cuộc tình trái luân thường đạo lý với cô Carstairs; rằng cô Carstairs mong kết thúc việc ngoại tình này khi cuộc đính hôn với ông Francis Blamires chuẩn bị được công bố; rằng khi ông Neville đe dọa sẽ phơi bày chuyện đó, bị cáo đã giết ông vào đêm ngày 27 tháng Tư hoặc rạng sáng ngày 28 tháng Tư và giấu thi thể để tránh bị phát hiện.

Quý ngài Arthur nhấn mạnh vào sự suy đoán và lời đồn đại liên quan đến sự biến mất của ông Neville. Ngài chắc rằng, ngài nói, ông Neville có mọi dự định để ở lại trong vùng. Người đàn ông ở vị trí của ông sẽ không biến mất tiêu trong không khí. Ngài nhắc bồi thẩm đoàn rằng ở Tây Hampshire, có rất nhiều ngôi nhà với những lối đi và căn phòng bí mật - kết quả của cuộc nội chiến - và với những vùng bỏ hoang phía xa thành phố ngay gần đó, sẽ không thiếu nơi để giấu xác. Hoàn toàn có khả năng thi thể ông Neville sẽ không bao giờ được tìm thấy.

Điều đó, ngài nói, sẽ là một thất bại nghiêm trọng của toà án, nếu như những kẻ giết người thoát được hậu quả mà tội ác của chúng mang lại bằng việc tiêu huỷ những gì sót lại của nạn nhân. Ngài tin chắc rằng những bằng chứng mà ngài trình bày sẽ dẫn bồi thẩm đoàn đưa ra kết luận không thể tránh khỏi rằng bị cáo có tội cũng như bị trừng phạt.

Tờ Người Đưa Tin sẽ phát hành một ấn bản đặc biệt vào ngày thứ năm để trình bày hết toàn bộ phiên toà. Báo cáo của phóng viên từ Nghị viện sẽ xuất hiện, như mọi khi, vào ấn bản ngày thứ sáu.

Người Đưa Tin mong chờ được thông báo rằng Ngài Ivor sẽ treo giải thưởng 1000 bảng cho ai cung cấp thông tin dẫn đến việc phát hiện ra thi thể con trai Ngài.

Max Worthe, người sở hữu và chủ tờ Người Đưa Tin, đã nghiên cứu người phụ nữ đứng sau vành móng ngựa suốt năm ngày qua, và vào thời điểm đó, chàng đã chuyển hướng từ tò mò sang điều gì đó gần như là mê hoặc. Nàng còn trẻ; nàng xinh đẹp; nàng mặc một bộ váy lụa xám dài tay cùng với một chiếc mũ trùm đầu có vành đồng bộ; đôi găng tay của nàng cũng màu xám; toàn bộ trang phục tạo nên một ấn tượng quý phái và đứng đắn. Và tất cả mọi người trong phòng xử án đều biết rằng Sara Carstairs là một kẻ sát nhân máu lạnh.

Cũng như vậy, không ai muốn nhìn thấy nàng phải trả giá cho tội ác của mình. Trong vòng năm ngày, xu thế quan điểm của công chúng đã quay sang thiên vị nàng. Nếu như nàng là một mụ phù thủy già nua xấu xí, chàng chẳng nghi ngờ gì việc không ai thèm quan tâm xem điều gì sẽ đến với nàng.

Nàng, Max công nhận, khi nghiên cứu nét mặt nhìn nghiêng của nàng, là kiểu phụ nữ hấp dẫn đàn ông, không chỉ bởi vẻ đẹp mà bởi điều gì đó tinh tế hơn, sự pha trộn giữa vẻ quyết rũ, vẻ vô tội và trần tục. Nước da sáng màu; những đường nét của nàng đẹp như điêu khắc. Môi dưới đầy đặn và gợi cảm. Chàng không biết màu mắt cũng như màu tóc của nàng. Nàng chưa bao giờ nhìn xuống phía khán giả, ánh mắt của nàng tránh đi nơi khác hoặc đóng khung vào luật sư biện hộ và các luật sư phụ tá, tất cả tóc nàng được khéo léo giấu trong chiếc mũ trùm đầu của nàng. Nhưng theo kinh nghiệm với làn da đó, chàng đoán rằng tóc nàng cũng có màu sáng, có lẽ là màu vàng hoe, và mắt nàng màu xanh nước biển. Thực tế, nàng là một đóa hoa hồng Anh đặc trưng, với tất cả vẻ bề ngoài như vậy. Và vẻ bề ngoài đó mới đối gặt làm sao.

Những miêu tả của chàng trong tờ Người Đưa Tin không thể truyền tải được lối cư xử lạ lùng của nàng. Phiên toà đã diễn ra năm ngày rồi, năm ngày mùa hè nóng nực, ngột ngạt và mệt mỏi trong phòng xử án chật hẹp và tù túng, nhưng cô Carstairs dường như không hề bị ảnh hưởng bởi sức nóng cũng như bởi bằng chứng có thể đưa nàng đến giá treo cổ. Cứ như thể nàng hồ hững với kết quả xét xử, cứ như thể những gì đang diễn ra chẳng dính gì đến nàng vậy.

Chỉ có một lần duy nhất chàng thấy nàng ngáp ngừng, là khi em gái nàng, goá phụ của nạn nhân, đến làm chứng. Anne Neville chẳng phải là một nhân chứng tốt. Nàng cố gắng trình bày bằng chứng ngoại phạm cho chị gái mình nhưng nàng trở nên bồn chồn và bối rối. Nàng khó có thể nhớ được ngày tháng hướng chỉ việc xảy ra từ hai tháng trước. Nàng rời phòng xử án, không bao giờ quay lại, dựa vào tay của một luật sư tập sự trong nhóm luật sư biện hộ, và cảm xúc loé lên trên gương mặt Sara Carstairs cũng biến mất cùng em nàng.

Sự lạnh nhạt của nàng như chọc tức chàng. Nó khiến chàng băn khoăn điều gì có thể làm nàng mất tự nhiên. Nó làm chàng muốn đặt tay lên người nàng và lắc nàng thật mạnh. Liệu nàng có nao núng không? Liệu nàng có giận dữ không? Liệu nàng có đánh trả chàng hay giữ nguyên vẻ thụ động đó? Và làm thế nào mà chàng, Max Worthe, con cháu của một dòng dõi quý tộc lớn mạnh, nơi phong cách hào hiệp đã ngấm vào tận xương tủy, lại có ý nghĩ tức giận đặt tay mình lên một thành viên của phái yếu?

Có lẽ nàng không thờ ơ. Có lẽ nàng tự tin vào lời phán quyết. Chắc chắn, lời khoác lác đầy tự kiêu của quý ngài Arthur trong diễn văn mở đầu đã chẳng còn là gì hết. Trưởng nhóm luật sư của nàng, ngài Cole, có lời giải thích hợp lý cho tất cả các điểm mà bên khởi tố cố tạo ra.

Nhưng nó không xoá sạch mọi điểm, không phải với chàng. Nàng có tội lỗi gì đó. Đó chẳng phải là quyết định có lý dựa trên những bằng chứng. Nhưng dựa vào bản năng, trực giác, dường như chẳng có chuyện gì ngoài một điều: nàng biết về số phận William Neville nhiều hơn những gì nàng viết trong lời khai trước toà. Những tiếng di chuyển chân khi khán giả dịch người để giãn những cơ bắp bị gò bó khi chánh án, ngài Justice Stoner, bắt đầu kết luận. Từng điểm một, ông sàng lọc các bằng chứng, tách các sự kiện đã được xác

minh ra khỏi những nghi ngờ mơ hồ. Chẳng có điều gì làm Max ngạc nhiên. Bằng chứng khốn nạn nhất là những bức thư tình tự tay Sara Carstairs viết cho nạn nhân, những bức thư tình chứng minh nàng tăng tịu với William Neville khi hắn đã kết hôn với em nàng. Nhưng ngài Justice Stoner lại không tính đến những bức thư đó. Sự thiếu trong sạch của người phụ nữ là một lẽ, ông nói, và việc giết người lại là lẽ hoàn toàn khác.

Max nghĩ một điều ngu ngốc có cỡ, rằng, theo luật Anh, bị cáo không được đứng ở khu dành cho nhân chứng. Chàng sẽ cực kỳ hài lòng được thẩm vấn chéo nàng, mặc dù những câu chàng muốn hỏi sẽ chẳng bao giờ được luật toà án cho phép. Lời đồn về nàng có phải là thật không? Nàng đã đưa bao nhiêu người tình lên giường trước William Neville? Đó có phải là lý do gia đình nàng bỏ rơi nàng không, bởi vì họ sợ nàng sẽ làm vấy bẩn phẩm hạnh các em gái nàng? Và làm sao một người quá đáng yêu có thể tự hiến mình cho người như Neville?

Max quen biết gia đình Neville ở một mức độ nào đó, và chàng chưa từng thích người thừa kế của quý ngài Ivor. William có thể tỏ ra quyến rũ khi anh ta không say rượu nhưng khi anh ta uống, một việc thường xuyên, anh ta trở thành con người khác. Anh ta trở nên cáu gắt, hung tợn, tục tĩu và thể hiện tính cách xấu xa. Ngoài mã nam tính ra, anh ta chẳng có gì để tiến cử với bất cứ phụ nữ nào. Những phụ nữ nhà Carstairs, theo quan điểm của Max, đã chứng tỏ khẩu vị yếu kém đến mức tệ hại.

Sắc màu nhợt nhạt bao phủ má của cô Carstairs, và Max chú ý vào những nhận xét cuối cùng của ngài chánh án với bồi thẩm đoàn, những nhận xét hiển nhiên đã làm bị cáo lo lắng. Vì thế cô Carstairs rất cuộc cũng là con người.

“Sự truy lục của người phụ nữ,” ngài Justice Stoner nói, dôi mắt nhìn các thành viên bồi thẩm đoàn giống như con đại bàng giữa bầy bồ câu, “phải khiến cho tất cả những con người đoan trang chán ghét. Nhưng các ngài cũng phải đặt cảm giác chán ghét tự nhiên sang một bên khi các ngài xem xét phán quyết của mình. Vấn đề gây tranh cãi ở đây là án mạng ông William Neville. Bất kể điều gì mà các ngài nghi ngờ chống lại bị cáo, các ngài phải cho nó bằng không nếu các ngài không xác minh được điều nghi ngờ đó.” Cứ theo cái mạch này, Max cảm thấy tình trạng căng thẳng đang kẹp chặt lấy chàng dần dần nói lỏng. Ngài chánh án gần như đang nói với bồi thẩm đoàn rằng việc khởi tố chống lại Sara Carstairs không được chứng thực. Khi các thành viên bồi thẩm đoàn tạm nghỉ để xem xét phán quyết của họ và hội ý riêng, các khán giả nổ ra bàn luận với nhau.

“Theo cậu nghĩ phán quyết cuối cùng sẽ thế nào, Đức ngài Maxwell?”

Câu hỏi đến từ Peter Fallon, phóng viên sáng sủa và trẻ trung nhất tờ Người Đưa Tin và là nhân viên của Max. Fallon đã viết vô số những ghi chú khi phiên toà diễn ra, ghi chú rằng chàng và Max dùng để tranh luận cho những bài báo họ viết và hàng ngày chuyển phát nhanh đến văn phòng tờ Người Đưa Tin ở London bằng các kíp ngựa chạy không ngừng nghỉ (Cái Express Riders này em hiểu mà chẳng biết dịch sao nên đành dịch ý vậy). Ngay khi phán quyết cuối cùng được đưa ra, họ sẽ đặt những chi tiết cuối cùng vào mảnh ghép họ đã viết cho ấn bản ngày thứ hai.

Tờ Người Đưa Tin không phải là tờ báo duy nhất có phóng viên tham dự. Max đếm được 15 người. Thậm chí Jameson của tờ báo uy tín Times cũng ở đây. Vụ giết người, đặc biệt là một vụ giết người như vụ này, khi mà bị cáo trẻ, xinh đẹp, giàu có, và hơn tất thảy những điều đó, liên quan đến scandal tình ái, sẽ có thể tăng gấp đôi lượng ấn bản lưu hành của bất cứ tờ báo nào.

“Cậu đã nghe phát quyết rồi đó,” Max trả lời. “Tớ không nghi ngờ gì việc Sara Carstairs sẽ ra khỏi với tư cách là một phụ nữ tự do.”

Chàng vẫn đang tìm trong đám đông hình dáng cao, lưng thẳng của quý ngài Ivor. Khi chàng bắt gặp bóng ông phía dưới hành lang, chàng giơ tay lên chào. Quý ngài Ivor, chàng biết, sẽ không tự hạ mình nói chuyện với một thành viên tầm thường của các tờ báo. Nhưng Đức ngài Maxwell Worthe thuộc tầng lớp khác, theo đúng nghĩa đen, và điều đó làm nên tất cả sự khác biệt. Quý Ngài Ivor nhận thức rõ giá trị của chàng.

“Tớ không quá chắc chắn về điều đó.” Fallon nói.

“Về cái gì?” Max nhú mày.

“Rằng cô Carstairs sẽ ra khỏi đây với tư cách một phụ nữ tự do. Những người trong bồi thẩm đoàn là người địa phương. Họ đã nghe tất cả những lời đồn đại xoay quanh cô ta và một trong những lời đồn đó thực sự có hại.”

“Chẳng hạn như?”

Fallon nhún vai. “Rằng cô ta có nhiều người tình hơn là bữa tối của chúng ta.”

“Thậm chí điều đó có là sự thật,” Max nói, giọng chàng bao phủ vẻ lạnh lẽo. “thì cũng chẳng là gì trong trường hợp này.”

“Tớ biết. Nhưng bồi thẩm đoàn cũng chỉ là con người.”

Max ôm suy nghĩ đó khi chàng đi đến phía quý ngài Ivor.

Peter Fallon mỉm cười một mình khi chàng nhìn Max nói chuyện với ngài Ivor. Quý ngài Frig (Họm hinh), cái tên mà các phóng viên đặt cho quý ngài Ivor, cho phép môi trên cứng nhắc của mình mềm ra thành một cái gì đó như nụ cười. Ông đã khuấy động sự cảm thông sâu sắc từ ấn tượng ban đầu. Không chỉ con trai ông biến mất mà cả người con duy nhất con lại, người con gái nhỏ, cũng đã chết vì viêm phổi vài năm trước. Dường như ông là đại diện cho bi kịch nhưng ngài tỏ ra mạnh mẽ hơn, niềm kiêu hãnh và sự ngạo mạn của ông nhanh chóng xua tan ấn tượng đó. Ông giống một thiên thần báo thù hơn là một người cha đau khổ.

“Hoàng tử quyền rũ thành công với ông ta đúng không?”

Fallon nhận ra giọng nói dài giọng và nụ cười toe toét của một quý ông vừa gia nhập cùng chàng. Jameson của tờ Times, tứ tuần, béo tốt, nhiều mồ hôi và nhăn nhoe, có sự dí dỏm chua cay mà Fallon khá thích.

“Hoàng tử quyền rũ?” Fallon hỏi lại.

“Đức ngài Maxwell. Quý ngài Frig hoàn toàn bị thuần phục trong bàn tay của anh ta.”

“Ừm, ông biết với tầng lớp quý tộc nó thế nào rồi đấy. Họ nói cùng một ngôn ngữ.”

“Ồ, đúng thế. Tôi biết nó thế nào. Máu xanh phải dính vào nhau thôi.”

Fallon cười. “Ông có vẻ ghen tị.”

“Cậu nói sai rồi, Fallon. Tôi không ghen tị. Tôi chỉ ước Hoàng tử quyền rũ không làm những gì mà chàng được cho là sẽ làm.”

“Cưới một nàng công chúa, đánh cắp nàng đến lâu đài của chàng và sống hạnh phúc mãi mãi. Còn chúng ta, lũ người trần mắt thịt kém cỏi hơn có thể được nhìn nhận như chúng ta xứng đáng.”

Fallon cười, nhưng chàng hoàn toàn nhận được những lời nói của Jameson mang ý xúc phạm. Dù Đức ngài Maxwell quá dễ thương, quá chân thật để có thể khuấy động sự ghen tị thực sự, dường như thật không công bằng khi một chàng trai trẻ mới ba mươi, một người có tất cả mọi thứ để bắt đầu, cũng lại chiếm quá nhiều phần may mắn so với người khác. Max Worthe là người thừa kế của cha chàng, Hầu tước Lyndhurst. Ngài có một toà lâu đài thực sự, chỉ cách Winchester 15 dặm. Một toà lâu đài, một ngôi nhà trong thành phố, một cuộc sống giàu sang và đầy đặc quyền – người đàn ông có thể mong muốn điều gì hơn nữa đây?

Những số phận cũng ban cho chàng một vẻ ngoài ưa nhìn. Mái tóc sáng màu của chàng được cắt ngắn; quai hàm vuông vắn khiến gương mặt có thể coi là quá đẹp trai của trang trở nên nam tính hơn. Chàng cao, gần 6 feet, thiếu khoảng 1 inch, toàn bộ cơ thể chàng rắn chắc như đá granite. Không có gì bí mật rằng một trong những thú vui giết thời gian của đức ngài Maxwell là đắm bocc và nó đã thể hiện tác dụng trên cơ thể chàng.

Sáu tháng trước, chàng mua tờ Người Đưa Tin khi nó đang trên bờ vực phá sản. Tất cả mọi người đều nghĩ đó là trò đùa, ý tưởng bất chợt của một viên quý tộc buồn chán không có gì để làm và người ta dự đoán việc giải tán tờ Người Đưa Tin sẽ diễn ra chỉ trong vài tháng. Fallon, chính chàng, 24 tuổi, phóng viên trẻ nhất của toà báo, chắc chắn rằng những ngày của chàng ở Người Đưa Tin chỉ còn là số đếm và chàng bắt đầu tìm kiếm vị trí khác. Chàng đã nghe người ta nói. Đức ngài Maxwell là người mới tập tành vào nghề, họ nói. Chàng không biết đến cả việc đầu tiên để phát hành một tờ báo. Đúng là chàng đã xuất bản tờ nguyệt san, London Review, nhưng nó chỉ phát hành một tháng một lần và được tạo thành bởi các tác phẩm văn

chương và tiểu luận viết bởi những người hóm hỉnh được nhiều người biết đến. Nhưng một tờ báo là vấn đề hoàn toàn khác hẳn. Sự cạnh tranh hết sức khốc liệt. Tờ Times giữ vững vị trí dẫn đầu báo chí London, và hầu hết đối thủ của nó đều bị tiêu diệt.

Đức ngài Maxwell, tuy nhiên, không lấy tờ Times làm hình mẫu. Điều đầu tiên chàng bỏ báo cáo nghị viện ra khỏi trang bìa và thay thế bằng những câu chuyện được công chúng ưa thích hơn. Giết người, bi kịch, thảm họa thiên nhiên, các vụ scandal – đó là những gì khiến tờ báo bán chạy. Những điều đó làm tờ Người Đưa Tin mất uy tín nhưng nó lại làm cho doanh số bán ra tăng đột biến.

Peter Fallon không phải là người ghen tị với thành công của Đức ngài Maxwell. Khi tài sản của tờ Người Đưa Tin tăng thì tài sản của chàng cũng vậy. Chàng ngưỡng mộ Đức ngài Maxwell; chàng học theo kiểu cách, thói quen, sở thích của Đức ngài và cố gắng hết sức mình, cạnh tranh với người thầy thông thái của mình.

Jameson dò xét suy nghĩ của chàng. “Cậu biết đấy, Fallon, nếu như tôi thực sự để tâm, tôi có thể thấy mối ác cảm cực kỳ của Hoàng tử quyên rũ nhà cậu. Nhưng chúng ta hãy thẳng thắn. Nói cho tôi biết cảm tưởng của cậu về cô Carstairs.”

Nửa giờ sau, chuông phòng xử án rung lên, và các khán giả xôn xao quay lại chỗ ngồi của mình. Max không thể cố tình không nhận ra chàng căng thẳng đến mức nào. Miệng chàng khô khốc, tim chàng đập thình thịch. Chàng mong bởi thẩm đoàn mất nhiều thời gian để đưa ra phán quyết cuối cùng hơn, và chàng không biết được việc quay trở lại sớm của họ là điềm tốt hay xấu nữa.

Khi phiên tòa được ổn định lại, Max quay sang nhìn về phía vành móng ngựa. Một lúc sau, Sara Carstairs xuất hiện ở cửa sập và đến chỗ của nàng. Thái độ nàng không biểu lộ một chút bối rối, dù là nhỏ nhất, chưa thôi, Max nghĩ, nàng phải biết rằng nếu như phán quyết cuối cùng chống lại nàng, nàng sẽ phải tiến đến giá treo cổ. Nếu nàng không cảm thấy hoàn cảnh nghiêm trọng của mình, thì chàng thấy.

Ánh nhìn của nàng, một lần nữa lại đóng đinh và những luật sư tập sự đang hỗ trợ cho luật sư trưởng của nàng. Cái nhìn quét qua bọn họ nhưng không hề nấn ná. Các thành viên bồi thẩm đoàn lần lượt xuất hiện.

Vài phút tiếp theo trôi qua như thể hàng giờ. Viên thư ký tòa án chậm chạp đọc tên từng vị trong bồi thẩm đoàn. Khi chủ tịch bồi thẩm đoàn được hỏi phán quyết cuối cùng, sự im lặng chờ đợi bao trùm khán giả.

“Vô tội.”

Ngay lập tức, tiếng vỗ tay tán thưởng vỡ tung khắp phòng xử án. Sara Carstairs nhìn như thể bị đóng băng, như thể đây là điều cuối cùng mà nàng trông đợi. Người cai ngục cầm lấy một tay nàng và khóc trước mặt mọi người. Chuyện quái quỷ gì xảy đến với người phụ nữ này vậy? Max cúi kính nghĩ. Người cai ngục vẫn khóc; khán giả phấn khởi; chàng run ẩy và Sara Carstairs đứng như thể một khối cẩm thạch lạnh lẽo không có cảm giác.

Tiếng vỗ tay tán thưởng chỉ dịu dần khi ngài chánh án giận dữ yêu cầu bắt giam hai thanh niên trẻ tuổi hăng hái điên cuồng. Họ đang đuổi theo tóm lấy cô Carstairs xuống, khẩn khoản yêu cầu cô đưa ra lời bình luận cho ấn bản tiếp theo của họ. Max không vội. Peter Fallon đã là một trong những người đầu tiên bên ngoài cửa, và nếu cô Carstairs sẵn sàng đưa ra lời tuyên bố, điều mà Max nghi ngờ nàng sẽ làm thế, Fallon sẽ lo việc đó. Phán quyết cuối cùng của tòa án khiến chàng cảm thấy ít hơn là thoải mái. Chàng muốn nàng được trắng án chỉ bởi vì một lý do: Chàng tin rằng sự trừng phạt cao nhất quá dã man và chàng không thể tha thứ cho điều đó dưới bất cứ hoàn cảnh nào. Giờ thì nàng đã được trắng án, tuy nhiên, có thể vụ sát hại William Neville sẽ không được xem lại, chàng dự định sử dụng tiềm lực đáng kể của mình để tìm ra sự thật, bất kể chàng phải phỏng vấn bao nhiêu nhân chứng và bất kể mất bao lâu.

Nhưng chỉ có Sara Carstairs mới có thể nói cho chàng biết nơi an nghỉ cuối cùng của William Neville. Tất nhiên, đó là điều chàng muốn. Chàng phải thành công hơn đối thủ. Chàng phải là người đầu tiên in ra toàn bộ câu chuyện này. Giờ đây, chàng đã là nhà báo và chàng không xin lỗi vì điều đó.

Nó làm chàng sững sốt, sự mê hoặc với tờ Người Đưa Tin. Chàng mua nó vì chàng thích thử thách và mọi người nói rằng chàng không thể làm được điều đó. Để chứng minh họ sai, chàng nắm bắt được những điều thú vị trong các sự kiện. Những tờ nhật báo vô cùng xam xít và gần như chỉ có thiểu số những người có giáo dục đọc nó. Mẹ chàng đã chỉ cho chàng thấy hướng đi đúng. Bà chưa bao giờ mua 1 tờ nhật báo, bà

nói, vì nó chẳng có gì làm bà thấy quan tâm. Những gì bà muốn là những câu chuyện về con người thực, và điều đó chỉ có thể được tìm thấy trong những tờ giấy khổ rộng vô giá trị mà cha chàng chẳng bao giờ cho phép mang về nhà.

Vì thế, chàng cần phải hi sinh sự toàn vẹn của mình, chàng thay đổi tờ Người Đưa Tin theo hướng mà mẹ chàng yêu cầu, và làm như vậy, chàng đã thay đổi hoàn toàn tờ Người Đưa Tin.

Giờ đây, mắt của chàng hướng đến thử thách tiếp theo, Bưu báo Manchester.

Khi chàng đi ra ngoài, chàng thấy đám đông những người đã nhẩn nại chờ nghe phán quyết cuối cùng trở nên điên cuồng vì kích động. Mọi người la hét, nhảy múa, ném mũ họ lên không trung. Chỉ mới một tuần trước, họ đã muốn thấy Sara Carstairs bị treo cổ. Tuổi trẻ và vẻ đẹp của nàng, Max bắt nhãn nghĩ, đã phụng sự nàng thật tốt.

Peter Fallon chen lấn đến chỗ Max. Chàng thở gấp. “Không ai biết cô ta ở đâu,” chàng nói. “Họ chặn xe của nàng lại nhưng người phụ nữ đó mặc quần áo cô ta chứ không phải cô ta. Cô ta có thể ở bất kỳ đâu.”

Max cười thầm. “Tôi cá là viên luật sư cấp dưới đã sắp đặt những thứ này cho cô ta. Đó là điều tôi sẽ làm nếu trong địa vị của anh ta. Không cần phải trông ử rử quá thế đâu, Peter. Cô ta sẽ xuất hiện thôi, và khi cô ta làm thế, tôi phải nghĩ cách làm quen với cô Sara Carstairs. Giờ thì quay lại khách sạn và hoàn thành bài báo đi. Chúng ta có thể không có lời dẫn của cô Carstairs nhưng quý ngài Ivor đã than thở với tôi rồi. Điều đó hẳn sẽ khiến người đọc vui sướng – ‘Người cha đau khổ’ – cậu biết tôi có ý gì rồi đấy.”

Trong ấn bản tiếp theo, Người Đưa Tin tăng gấp đôi giải thưởng của ngài Ivor, nhưng không ai dành được nó. Max cũng chẳng may mắn với Sara Carstairs. Nàng đã sống ẩn dật và khi chàng sớm phát hiện ra, tất cả những tiềm lực của chàng đều thất bại trong việc lần theo dấu vết của nàng.

2. Chương 2

London, 3 năm sau.

Đôi khi, trong lúc nhìn chăm chăm ra phía công viên Hyde Park từ khung cửa sổ phòng khách ở tầng trên của nàng, Sara có thể gần như tin rằng nàng đang ở vùng quê. Nàng không quan tâm đến London. Nó toàn là những con đường lát gạch và trải sỏi, những ngôi nhà bằng đá to lớn đứng kề nhau như thể những người dân kiên quyết không một chiếc lá cỏ hay ánh sáng mặt trời nào được phép xâm nhập vào pháo đài mà họ xây cho mình. Nhưng quang cảnh từ khung cửa sổ của nàng thật rực rỡ.

Giờ là buổi sáng tháng sáu, vào giờ này, chỉ có vài người quanh đây. Những cô bảo mẫu với những đứa bé con, những chiếc xe ngựa và người cưỡi ngựa lạc lõng, những cỗ xe ngựa thanh nhã, đám người dạo chơi và những con người sang trọng trong trên chiếc xe ngựa mui trần, sẽ không xuất hiện cho đến 5h.

Và đó là thời điểm nàng ở yên trong nhà. Có thể nàng sẽ không bao giờ quên được phiên toà ba năm trước, một số lượng lớn những cỗ xe ngựa thanh nhã đã đến Winchester. Họ ních chặt vào phòng xử án, chen chúc, cũng giống như những ngôi nhà của họ ở thành phố, và mắt họ siết chặt lấy nàng như thể nàng là quái vật ở hội chợ trong vùng.

Nàng không bao giờ muốn sống ở London vì nỗi sợ hãi bị nhận ra, nhưng hoàn cảnh đã thay đổi rồi, và nàng cảm thấy an toàn hơn khi ở đây hơn là ở bất cứ thị trấn nhỏ bé nào những nơi mà nàng đã sống kể từ sau phiên toà. Có những nhân viên bảo vệ tuần tra đường phố ban đêm, quan toà và cảnh sát cũng ở ngay đó. Pháo đài là chính xác những gì nàng muốn lúc này.

Cái nhìn của nàng tình cờ bắt gặp một bé trai nhỏ đang phóng ra từ dưới tán lá sum suê của cây tiêu huyền. Nó không hơn bốn hoặc năm tuổi, và tiếng hò reo vui sướng của nó khi nó chụp lấy quả bóng mà nó đang đuổi theo đến phía khung cửa sổ đang mở của nàng. Một quý ngài mà nàng đoán là cha đứa bé đi dạo theo sau con trai mình. Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy bảo mẫu hay mẹ của đứa trẻ, và Sara nghĩ đứa bé thật tốt phước biết bao vì có một người cha dành thời gian chơi với nó.

Cha nàng chưa bao giờ dành nhiều thời gian cho đám con đẻ và con ghẻ của mình. Ông quá bận rộn tích lũy của cải, rồi quá bận rộn leo lên nấc thang xã hội.

“Tước vị là dành cho con, Sara,” ông nói với nàng đầy vẻ tự hào khi nàng vừa học xong. “Và tại sao không? Tiền có thể mua mọi thứ. Và con được giáo dục để trở thành một quý cô. Đúng thế, một người con rể có tước vị sẽ rất hợp với ta.”

Ông tìm được một quý tộc nghèo cho nàng, nhưng anh ta không thể khiến nàng ưng thuận. Samuel Carstairs đã phát hiện ra đứa con cả cũng mình cũng cứng đầu như ông vậy.

Nếu cha nàng có thể thấy nàng lúc này, nếu như ông biết rằng nàng đã suy sụp thế nào, ông sẽ đội mồ sống dậy mất. Nàng rung mình như thể ai đó vừa bước qua ngôi mộ của nàng và nàng tránh ra khỏi cửa sổ. Nàng bắt đầu đi vờ vẩn quanh phòng, một cô gái mảnh khảnh với chiều cao trung bình, với những bước di chuyển nhẹ nhàng, không vội vã không cho thấy sự náo động bên trong suy nghĩ nàng. Đôi mắt to màu đen và mái tóc dài màu hạt dẻ, được buộc túm đơn giản sau đầu, tăng thêm vẻ ấn tượng của những đường nét đẹp như tạc và làn da sáng màu đáng ngạc nhiên. Tuy nhiên, vẻ ấn tượng đó có ý bị làm giảm bớt bởi kiểu váy của Sara. Trong bộ váy dài tay chiết eo cao gọn gàng, giản dị phủ kín đến tận cổ, với chiếc mũ viền đăng ten đứng đắn, nàng có thể qua được cuộc tuyển chọn nữ gia sư, kiểu ấn tượng mà Sara muốn tạo ra. Nàng bị mang tiếng là người phụ nữ truy lạc dù điều đó không đúng, đã quyết tâm rằng nàng sẽ không đời nào để người ta lầm lẫn nàng là người phụ nữ dễ dãi một lần nữa.

Nàng bật ra một nụ cười héo hon. Nàng có nhiều việc đáng để lo lắng hơn là việc làm mang tiếng là người truy lạc. Bị mang tiếng là kẻ sát nhân đã gây ra sự biến đổi lớn nhất trong cuộc đời nàng. Điều đó khiến nàng phải thay đổi họ tên, tách mình ra khỏi gia đình và di chuyển liên tục từ nơi này đến nơi khác bất cứ khi nào quá khứ của nàng có vẻ sắp đuổi kịp nàng.

Và điều đó chẳng là gì, chẳng là gì hết, nếu quá khứ của nàng có dốc sức đuổi kịp nàng.

Khi tiếng gõ cửa yếu ớt vang đến chỗ nàng, nàng quay ra nhìn cửa. Vài giây trôi qua, rồi quản gia của nàng, một phụ nữ nghiêm trang, gần 50 tuổi, bước vào.

“Mấy cậu bé đang ở đây.” Người phụ nữ chưa chồng nói.

Sara cười vì cách dùng từ của bà Bettie. Những đứa em trai nàng, thực tế là con riêng của mẹ kế nàng, đều là những sinh viên nhưng đối với bà, người đã ở cùng gia đình nàng từ khi nàng mới sinh, Simon và Martin Streatham luôn luôn là những “cậu bé” cũng như Sara và em gái Anne của nàng luôn là những “cô bé” và Lucy, đứa út họ Streatham luôn là “đứa bé con” của gia đình.

Nhiều năm trôi qua, bà Bettie đã chăm nom tất cả bọn trẻ ở Longfield, ngôi nhà nguy nga của Samuel Carstairs gần làng Stoneleigh, và khi những đứa trẻ không còn cần đến bà nữa, Bettie nghỉ hưu, sống trong một ngôi nhà nhỏ ở Salisbury. Sau phiên toà, khi Sara quyết định rằng sẽ tốt hơn cho gia đình nàng nếu nàng chuyển đi, bà Bettie đề nghị đi cùng nàng.

Nàng vui mừng biết bao vì Bea đã vượt qua tất cả sự phản đối của nàng. Sara cảm thấy những giọt nước nhức nhối trong mắt nàng. Đó là một cuộc sống thật cô đơn, cô đơn hơn những gì nàng đã tưởng tượng, nhưng bà Bettie không bao giờ nói ra rằng bà hối hận vì đã làm bạn đồng hành cùng nàng. Sara không biết mình đã làm gì mà lại xứng được hưởng sự trung thành đến thế.

“Vậy thì đưa chúng nó vào Bea.”

Hai chàng trai lịch thiệp trẻ trung xông vào phòng khách và túm lấy Sara. Nàng bị ôm hôn, đầu tiên là người này rồi đến người kia khi họ âm ỉ lên là trông nàng khoẻ mạnh làm sao, ngôi nhà mới của nàng nhỏ bé thế nào, đã bao lâu rồi và họ mừng được gặp nàng biết bao nhiêu. Mặc dù biểu hiện của nàng tự chủ hơn nhưng nàng thật sự hài lòng. Mặc dù người Streatham trong gia đình nàng thường hay biểu lộ tình cảm hơn người Carstairs nhưng nàng và Anne đã quen với điều đó rồi. Cha nàng tái giá khi nàng lên 9, và người mẹ kế mới của nàng đã mang đến gia đình nàng hai đứa bé trai cứng đầu cứng cổ, nhưng vẫn phải ỷ lại vào người khác và đứa em gái nhỏ của chúng, từ một đứa trẻ hoàn hảo trở thành một cô gái mới lớn khó tính.

“Ngồi xuống đi, cả hai đứa.”

Cơn xúc động ban đầu của nàng nhạt đi khi Sara nhớ ra tại sao nàng gọi lũ em trai mình đến. Tất cả bọn chúng đều biết, nàng chỉ trả cho một số lượng lớn các hoá đơn chúng chi tiêu trong vài tháng vừa qua, những hoá đơn mà chúng trông mong nàng sẽ thanh toán hộ và hôm nay là ngày phải trả. Nhưng thực tế, trong mắt Sara điều tồi tệ hơn rất nhiều là tư cách bữa bãi lêu lổng của chúng ở Oxford, chúng đã bị đuổi cho đến hết học kỳ.

“Tạm nghỉ” là từ mà người thụ uỷ của nàng ở Stoneleigh đã viết trong thư nhưng đó chỉ là cách nói lịch sự của từ “bị đuổi.”

Simon Steatham toe toét một nụ cười khiến người khác không thể giận được khi chàng nhảy vào trong ghế bành. Ở tuổi 18, lớn hơn em trai Martin của chàng 1 tuổi. “Nhìn mặt chị là em biết,” chàng nói, “rằng Primrose hẳn tính đã nói với chị trước khi bọn em có cơ hội tự giải thích. Bây giờ thì đừng có lộn ruột lên như thế chứ chị gái. Tất cả các chàng trai đều bị tạm nghỉ một lần không lúc này thì lúc khác. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì đâu. Bọn em sẽ quay lại Oxford vào kỳ tới mà.”

ã có thời, sự quyến rũ của Simon sẽ làm dịu nàng nhưng điều đó xưa lắm rồi. Kinh nghiệm của nàng đối với những gã trai quyến rũ, những hạn chế của nó, đã dạy cho nàng một bài học cay đắng. Quý sử, nàng chắc chắn, cũng hiện hữu trong con người Hoàng tử quyến rũ.

Sara ngồi xuống một chiếc ghế tựa. “Drew Primrose,” nàng nói lạnh nhạt, “là một luật sư tốt, Simon, và xứng đáng với lòng kính trọng của em.”

“Hắn là là một mụ già! Ồ, em biết hắn không già hơn chị nhưng thực sự là, Sara, hắn tỏ ra cao ngạo như một mụ bảo mẫu già nua. Em không thể tin được rằng hắn còn trẻ cơ đấy. Một số người giống như vậy. Họ không biết tự hưởng thụ. Em nghĩ hắn sinh ra đã già nua rồi.”

Có gì đó trong biểu hiện của nàng làm Simon im bật.

“Cả hai đứa bọn em đều phải học Drew nhiều,” nàng nói, “nếu các em chỉ cần dẹp tính kiêu ngạo của mình sang một bên. Anh ấy là người chân thành, có trách nhiệm và đã làm rất tốt với những thiếu thốn trong gia tài và mối quan hệ của anh ấy.” Nàng ngừng lại khi Simon che tay giấu cái ngáp. Hít vào để điều hoà nhịp thở, nàng tiếp tục, “Có phải em nghĩ Drew thích thu với việc làm người uỷ thác trông nom em đúng không? Anh ấy làm thế chỉ là vì gia ơn cho chị bởi vì người bảo hộ của em, người mà cha để em chỉ định để giải quyết những cuộc tính lằng nhằng của em đã phui tay. Drew không có nghĩ vụ gì với em hết và về mặt pháp lý chị cũng vậy. Những gì mà bọn chị làm, bọn chị làm vì lợi ích của bản thân em thôi.”

Nàng không thêm vào, như nàng bị cám dỗ, rằng mẹ đẻ của chúng cũng đã từ bỏ trách nhiệm như thế. Tất nhiên đó là thủ đoạn của Constance. Là vợ góa của Samuel Carstairs, bà có tiền để trả hết nợ nần cho những đứa con trai của mình. Nhưng Sara lại là người thừa kế và Constance có thể chơi trò bịp bợm tốt hơn Sara nhiều.

Martin lên tiếng và nói ra những ý nghĩ mà Sara thường nghĩ tới. “Thật chẳng công bằng khi cha để lại mọi thứ cho chị cai quản theo cách mà chị cho là hợp lý. Thực tế điều đó thật là mất thể diện. Cha nên thiết lập tài sản uỷ thác cho bọn em để bọn em phải khởi đến chỗ chị, lạy lục xin từng xu một. Chúng em chỉ là con ghẻ, tất nhiên là thế, và chị luôn được sủng ái nhưng điều đó dường như thật quá đáng. Rốt cuộc, bọn em cũng chỉ biết duy nhất một người cha là cha.”

Martin làm nàng bối rối cũng nhiều như Simon. Giống anh trai mình, chàng cao, chân tay mềm mại và đẹp trai kiểu buồn bã nhưng chàng không có sự quyến rũ như anh mình. Khi Martin bị cản trở, chàng trở nên hờn dỗi như đứa trẻ.

Sẽ chẳng ích gì khi chỉ ra rằng cha nàng đã thiết lập một khoản tiền riêng cho chi phí học hành đắt đỏ của chúng và khi Constance chết, chúng sẽ thừa kế một lượng lớn tài sản. Chúng muốn được hưởng khoản tiền đó bây giờ để có thể sống như những ông hoàng.

Nhưng Martin đã chỉ ra một điểm: khối sự sản của cha nàng được uỷ thác cho nàng sẽ ngay lập tức thành của nàng khi nàng đủ 25 tuổi. Điểm mà Martin nói sai là nàng được sủng ái. Nàng được chọn bởi vì nàng là đứa con duy nhất mà cha nàng tin tưởng sẽ làm những điều đúng đắn. Đôi khi, nàng cảm thấy ghét vì bị cha đặt vào vị trí này. Nàng mới 20 tuổi khi ông mất vì cú đột quỵ mà ông đã chịu từ vài năm trước, chỉ

mới 20 tuổi khi việc kiểm soát hầu bao của gia đình được chuyển sang cho nàng. Nó không chỉ là một gánh nặng khủng khiếp mà còn làm cho nàng thành kẻ bạo chúa trong mắt gia đình mình.

Nàng muốn chúng bạn nàng đi cho xong; nàng muốn phá vỡ sự uỷ thác này và muốn cho chúng những gì chúng muốn, nàng chỉ muốn được giải thoát khỏi bọn chúng. Chúng là một lũ người theo đám ăn tàn, suốt ngày than van. Nàng không thể nào chịu đựng được hơn nữa: Constance thì cứ kêu be be không ngừng trong bức thư về Hội mùa ở London rằng Lucy đã bước sang tuổi 16; các em trai nàng được cho là có số thành những con người giàu sang nhàn rỗi và không bao giờ làm việc thực sự trong cuộc đời chúng; điều cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng là Anne đang mơ mộng đến một cha sở ở Stoneleigh và chàng mới tốt bụng và hiểu biết làm sao.

Nàng không thể chê trách cha mình vì lo lắng cho lũ người ăn bám tạp nham này được. Nàng, bản thân nàng, cũng không ngừng lo lắng về bọn chúng. Nhưng tại sao cha lại nghĩ rằng nàng đủ mạnh mẽ và thông thái để kiểm soát các cuộc tình trăng gió của chúng khi mà nàng không thể tự kiểm soát bản thân mình? Tất nhiên, cha nàng đã không lường trước được sự phá hoại mà William Neville gây ra cho gia đình họ... khi mà ông không còn nữa để bảo vệ họ.

Simon đã đứng dậy và đến cạnh tủ ly, rót ra cho mỗi người một ly rượu nâu. “Điều mà chị phải hiểu, chị gái,” chàng nói về lý lẽ, “là bọn em phải mất rất nhiều tiền để bắt kịp với các sinh viên khác. Và chị thì không muốn bọn em thành những kẻ lập dị, đúng không? Tất cả mọi người ở Oxford đều bị nhốt trong những cái hầm.”

Những suy nghĩ lộn xộn nhảy múa trong đầu nàng, và nàng vô tình chấp nhận cốc rượu Simon đưa cho.

“Còn việc bị tạm nghỉ học,” Simon nhún vai, “là vì vấn đề danh dự... danh dự của một quý cô. Chị hiểu ý em rồi đấy.”

Nàng ném cho chàng cái nhìn gay gắt. “Chị hi vọng không phải chúng ta đang nói về việc đấu súng đấy chứ?”

“Không, không! Ý em là chỉ có đánh đấm thôi.”

Martin hí hửng xen vào, “Em gọi nó là cãi vã, cuộc tranh cãi thông thường ấy mà. Chỉ không may là cú đấm của Simon hạ cánh xuống mũi thầy giáo, ngoài ra chẳng ai chú ý lắm đâu và bọn em không bị đuổi. Nói cho chị ấy biết đi Simon.”

“Em không biết là Lewis già ở sau em.” Simon cười toe toét khi nhớ lại. “Em cảm thấy một cánh tay đặt lên vai em và quai cho ông ta một cú trước khi...” giọng chàng kéo dài ra rồi ngừng lại khi Sara đứng lên. Nàng lạnh lùng nhìn hai đứa em trai. “Các em dính vào vụ cãi lộn chỉ vì những lời xúc phạm đến một... ả điểm tằm thường phải không? Đó là những gì mà họ dạy các em ở Oxford hả?”

Mặt Simon đỏ bừng.

Martin cắn chặt môi dưới. “Hãy xem này, Sara, nó không giống vậy tí nào. Thực tế là...”

“Ngậm miệng lại, Martin,” Simon rít qua kẽ răng. Chàng nhìn chằm chằm Sara với vẻ ác cảm. “Có một số điều mà những quý ông không được đề cập với những người bạn lịch thiệp, đặc biệt là chị em gái và các ả gái điểm là một trong số đó.”

Ngực phập phồng, nàng bước đến bên bàn, nhặt một cái túi vuông lớn lên và dốc tất cả những gì bên trong ra. “Người ta có thể biết rất nhiều về tính cách của một người đàn ông căn cứ vào hoá đơn mà anh ta chi tiêu. Em có biết những cái hoá đơn này nói cho chị biết điều gì về em không Simon?”

“Chúa lòng lành, lại một bài giáo huấn khác,” chàng hờ hững trả lời.

Nàng lờ lờ chế nhạo đi. “Cờ bạc, gái gú, nhậu nhẹt – Chị nghĩ đó là tóm tắt tính cách của em. Em là đồ ăn không ngồi rồi, Simon. Một số người thậm chí có thể gọi em là kẻ ăn bám.” Khi Martin cười khúc khích, nàng quay sang chàng. “Và em cũng chẳng hơn gì. Simon đi đến đâu thì em theo sau đến đó. Các em không nhận thức được mình may mắn thế nào sao? Các em là những người đầu tiên trong gia đình ta được đi học đại học, và không chỉ là một trường đại học bất kỳ, mà là Oxford. Cha đã cố gắng cho các em tất cả những thuận lợi mà ông chưa từng có. Cha muốn các em trở thành những quý ông, những quý ông

thực sự, chứ không phải...” Mắt nàng ánh lên vẻ sỉ nhục khi đánh giá chiếc quần ống bó màu da bò, chiếc áo đuôi tôm bó sát và đôi boots với những nhúm tua rua vàng hết sức lố bịch. “...chứ không phải ma nơ canh. Những hoá đơn may mặc của các em, chị có thể mua sắm quần áo đủ cho chị dùng 10 năm nữa.”

Martin nói, “Tất cả các Corinthian* đều mặc như bọn em. Và ở Oxford, nếu thợ may của chị không phải là Weston, thì cũng chẳng khác gì chị huỷ hoại mình.”

“Corinthian!” Sara kịch liệt nói. “Thời của chị, người ta gọi là ‘công tử bột.’”

Simon nói xen vào, “Nào bình tĩnh lại Sara. Hơn như vậy nhiều. Corinthian là các lực sĩ. Họ là những vận động viên tuyệt vời nhất của nước Anh.”

“Họ là những kẻ ăn không ngồi rồi,” Sara la lên. “Những quý tộc chán ngắt. Có lẽ em phải nhớ rằng chúng ta xuất thân từ tầng lớp thấp. Chúng ta không phải máu xanh. Mọi thứ chúng ta có đều từ sự hi sinh và sự chăm chỉ của những người khác mà ra.”

“Dù sao em cũng chưa từng thích đến Oxford,” Martin lầm bầm. “Tất cả những gã ở đó đều...”

“Ôi, thôi đi, Martin! Sara chẳng có nhiều tình thương với những kẻ hay than vãn hơn mày đâu.”

Lời khiển trách khinh miệt của Simon làm Martin nổi giận. “Đừng có kể cả với tôi! Tôi chẳng phải là người khơi mào cuộc chiến và làm chúng ta bị đuổi đâu. Tôi cũng chẳng phải là người tiêu pha đồng hoá đơn này. Tôi nói với anh rằng Sara sẽ có cái nhìn tiêu cực nhưng anh không nghe tôi đúng không? Ôi, không. Ý kiến của tôi chẳng được đếm xỉa đến. Nếu như chị ấy phải tay, điều gì sẽ xảy đến với chúng ta đây? Nếu như chúng ta không trả món nợ cờ bạc đó, chúng ta sẽ bị đánh què cẳng, là như vậy. Và tất cả là lỗi của anh.”

Nhìn Simon như thể sắp nhảy xổ vào em trai mình. “Tại sao, mày...”

“Yên lặng!” Sara có vẻ ngạc nhiên cũng ngạc nhiên về giọng the thé ra lệnh của mình như các em nàng. Nàng ấn tay vào hai bên thái dương. “Trật tự,” nàng nhắc lại với giọng kiềm chế hơn. “và chị sẽ nói cho các em biết các em sẽ ra sao.”

Nàng thả tay xuống rồi nói giọng rõ ràng. “Chị sẽ bảo Drew trả hết nợ nần của các em, nhưng đây là lần cuối cùng. Các em hiểu đấy, chị sẽ kết hôn.” Nàng ngừng lại một chút để nhắm nháp cú sốc ghi dấu trên gương mặt trẻ trung của họ trước khi tiếp tục. “Chị chắc là các em cũng nhận thức được như chị rằng khi người phụ nữ kết hôn, việc kiểm soát tài sản sẽ chuyển qua cho chồng. Vì thế các em biết rằng, từ giờ trở đi mọi thứ sẽ rất khác.”

*Corinthian: người gốc Corinth, một thành phố của Hy Lạp, từ này thường dùng để chỉ những kẻ trác táng, ngông cuồng, những người sống xa hoa hoặc các vận động viên nghiệp dư giàu có đặc biệt là vận động viên đua thuyền nghiệp dư.

Sau cao trào cuối của bản Sonata của Scarlatti kết thúc, Sara gập ngón tay lại rồi đột ngột đứng lên khỏi chiếc đàn piano. Bà Beattie đang nhìn nàng. Bà đang nghĩ rằng Sara có thể giấu kín cảm giác của nàng với hầu hết mọi người nhưng không phải với bà. Khi nàng buồn, nàng luôn luôn tìm đến Scarlatti.

“Scarlatti?” bà nói. “Giờ thì là điều gì vậy?”

Sara cười bên lên, giống như một đứa trẻ bị bắt gặp làm trò tinh nghịch. “Simon nói rằng cháu giống như cha.”

Bà Beattie quay trở lại để tiếp tục những mũi đan của mình. “Và lý do tại sao nó nói vậy?”

“Bởi vì cháu đã làm những gì cháu nói cháu sẽ không làm. Cháu lên lớp chúng nó. Điều đó còn tồi tệ hơn, Bea. Cháu đe dọa chúng nó. Cháu bảo chúng rằng chồng cháu sẽ kiểm soát tài sản của cháu.”

“Và bọn nó tin cháu?”

Sara cầm lấy cây nến trên chiếc đàn piano và bắt đầu thấp sáng những cây nến khác quanh phòng. “Chúng nó nghĩ cháu đã yêu mãnh liệt ai đó và cháu đã bị tình yêu làm cho mù quáng rằng cháu sẵn sàng huỷ hoại phần của chúng nó trong tài sản của cha để lại. Cứ như là cháu ngu xuẩn lắm! Bác có nghe thấy những gì

chúng nó tính toán khi chúng nó bỏ đi không?” Mối Sara giật giật. “Chúng nó sẽ tìm kiếm lời khuyên để xem có đường nào có thể ngăn cháu lại một cách hợp pháp hay không.”

Bà Beattie thận trọng nói, “Cháu nói là cháu sẽ kết hôn với ai?”

Sara cười. “Cháu không nói. Cháu bảo chúng nó sẽ biết vào thời điểm thích hợp với cháu, không phải trước đó. Giờ thì đừng có nhìn cháu như thế, Bea. Simon và Martin vô phương cứu chữa rồi. Chúng nó nhận được quá nhiều thứ mà chúng nó cho là điều dĩ nhiên. Cháu đã khiến chúng nó hoảng sợ cho cuộc đời chúng nó nhưng chúng nó sẽ vượt qua nhanh thôi. Chúng nó luôn vậy mà.”

“Ừm,” bà Beattie nói giọng hi vọng. “có thể sẽ chẳng có gì đâu. Có lẽ cháu sẽ không tìm được người đàn ông nào sẵn sàng chấp nhận những điều khoản của cháu.”

“Cháu có được điều đó nhờ uy quyền cha cháu,” Sara nói, “Tiền có thể mua được mọi thứ.” Nàng mở ngăn kéo tủ, nhấc lên 1 tấm đệm, rõ ràng đang tìm kiếm gì đó.

Bà Beattie vội vàng nói. “Nhưng tại sao cháu lại gánh thêm 1 ông chồng cho nặng nợ? Cháu chỉ phải chờ một năm thôi, chưa đến một năm, rồi cháu có thể làm theo ý mình với tài sản thừa kế của cháu.”

“Bác biết tại sao mà.”

Họ đã nói chuyện này trước đây rồi, và bà Beattie phải chịu thua, rút lại những lý lẽ dài dòng mà bà dẫn ra để phá huỷ cái kế hoạch nông nổi của Sara. Sara muốn được thừa kế ngay bây giờ, không phải tháng tới hay năm tới, và chỉ có một cách nàng có thể làm được điều đó, theo điều khoản trong di chúc của cha nàng, là cưới chồng trước sinh nhật 25 tuổi. Nhưng Sara không muốn một người chồng thực sự. Đó chỉ là một cuộc dàn xếp mang tính buôn bán. Một khi lễ cưới kết thúc và nàng trả tiền cho người trông chỉ trên danh nghĩa, nàng sẽ không bao giờ muốn gặp lại anh ta nữa.

Những lý do mà nàng đề xuất cái ý tưởng liêu lĩnh này, theo quan điểm của bà Beattie, khiến người ta không tin được. Nàng nói rằng nàng đã cùng đường rồi. Nàng muốn sống cuộc sống của chính mình. Hơn nữa, nếu có điều gì đó xảy ra với nàng, Anne sẽ thừa kế tất cả mọi thứ, và nếu như William Neville xuất hiện, thì gia đình nàng sẽ đi đâu? Là chồng của Anne, William sẽ điều khiển mọi thứ. Nhưng ngược lại, khi nàng kết hôn, nàng sẽ đảm bảo người chồng tương lai của nàng sẽ ký vào bản thoả thuận hôn nhân cứng rắn là chia tài sản của cha nàng ra những phần bằng nhau cho 5 người con của ông trước khi nàng đeo nhẫn lên tay mình. Nếu Sara đề xuất điều này từ ba năm trước, ngay sau phiên toà, thì bà Beattie có lẽ sẽ dễ chấp nhận nó hơn. Nhưng tại sao lại là bây giờ? Đó là những gì mà bà không ngừng tự hỏi. Có điều gì đó đã diễn ra gần đây, điều gì đó làm Sara lo lắng và bà không biết đó là điều gì.

Bà vô tình liếc nhìn lên, lơ đãng một mũi đan và lăm bầm gì đó trong miệng. Bà đã chăm sóc Sara kể từ khi vợ cả ngài Carstairs thuê bà làm bảo mẫu cho đứa con mới sinh. Nếu như Sara tin tưởng để kể cho ai đó nghe, người đó sẽ là bà. Nhưng đó cũng là khuyết điểm lớn nhất của nàng. Nàng là người cực kỳ khép kín và giữ mọi thứ trong lòng. Hiếm khi nàng cho phép để lộ ra cảm xúc của mình. Hầu hết mọi người nghĩ Sara là người lạnh lùng, và hầu hết mọi người không thể sai lầm hơn được nữa. Là con cả của Samuel Carstairs không dễ dàng gì. Chỉ có Sara đủ táo bạo để đứng lên thay ông. Và nếu những người con còn lại có cuộc sống ổn thoả hơn, thì chỉ bởi vì họ luôn luôn biến Sara thành người bảo vệ của họ.

Nhưng người bảo vệ của Sara ở đâu? Một người chồng chỉ trên danh nghĩa không thích hợp chút nào.

“Bea, nó đâu rồi?”

Bà Beattie lại bỏ lơ thêm một mũi đan nữa và cúi tiết nhìn trừng trừng vào công trình đang được tiến hành của mình, một chiếc áo ngủ bằng ren cho người chị gái đã lấy chồng ở Folkstone. Không nhìn lên, bà nói về ngây thơ, vô tội, “Cái gì ở đâu cơ cháu yêu?”

“Ấn bản tờ Người Đưa Tin ngày hôm nay,” Sara dịu dàng trả lời.

Bà Beattie gần như lơ đãng là không biết nhưng nhìn vào cái cầm quyết tâm của Sara làm bà muốn dập tắt cơn bốc đồng.

“Bác không hiểu tại sao cháu lại muốn đọc cái thứ rác rưởi đó,” bà gắt gỏng nói.

“Bác biết mà. Nó ở đâu rồi Bea?”

Bà Beattie thở dài. Tất nhiên là bà biết. Hôm nay là tròn 3 năm kể từ khi Sara được tuyên bố vô tội trong vụ sát hại William Neville và mỗi năm, tờ Người Đưa Tin lại đăng một bài tổng kết câu chuyện. Giờ đây nó đã thành truyền thống của tờ Người Đưa Tin cũng như phần thưởng mà Ngài Ivor Neville đưa ra cho những thông tin dẫn đến nơi có thể tìm thấy William Neville hoặc nơi an nghỉ cuối cùng của anh ta, cũng tăng lên. Với một tiếng thở dài nữa, bà lục trong túi đựng len dưới chân bà, rút ra một tờ báo bị gấp chặt lại và đưa nó cho Sara.

“Phần thưởng bây giờ là bao nhiêu rồi?” Sara hỏi.

“5000 bảng”

Lông mày Sara nhướng lên. “Cháu hiểu.”

Nàng cầm tờ báo đến gần ngọn nến trên bàn, vuốt phẳng nó và bắt đầu đọc. Biểu hiện của nàng vẫn bình thường nhưng điều đó không lừa được bà Beattie. Sara chắc phải làm bằng đá mới không thấy buồn. Toàn bộ câu chuyện được thảo luận chi tiết đến khùng khiếp. Tên của Sara xuất hiện ở tất cả các dòng. Những lời bóng gió - rằng Sara là con mụ ích kỷ, tính toán, kẻ được tuyên trắng án chỉ bởi vì thi thể William không bao giờ được tìm thấy - thật đáng kinh tởm. Nhưng điều thật sự kinh khủng là tờ Người Đưa Tin tuyên bố sẽ theo đuổi câu chuyện này cho đến khi công lý được thi hành. Theo quan điểm của bà, điều tờ báo theo đuổi không phải là công lý, mà là mối thù địch chống lại Sara.

Sara nói khẽ, như thể nàng đang nói với chính mình. “Bất cứ người nào viết bài báo này cũng thực sự căm ghét cháu. Hẳn sẽ không đời nào để thế gian này tha cho tên của cháu. Nhưng hẳn là ai? ‘Cộng tác viên đặc biệt’... điều đó chẳng nói cho cháu biết điều gì.” Khi nàng ngừng lại, bà Beattie nói, “Có khác biệt gì trong việc hẳn là ai? Hẳn là một kẻ bẩn thỉu và ta hi vọng hẳn sẽ bị đẩy xuống địa ngục.”

Sara gấp tờ báo lại và quả quyết nói. “Hẳn sẽ ngừng săn lùng cháu nếu hẳn có thể tìm được thi thể William.”

“Hoặc William xuất hiện,” bà Beattie thêm vào.

Sara nhìn lên, mặt tỏ vẻ ngăn chặn. Nàng run bắn lên. “Cháu không biết điều gì làm cháu sợ hãi hơn, ý nghĩ bị cộng tác viên đặc biệt của Người Đưa Tin săn lùng từ hết chỗ này đến chỗ khác hay là viễn cảnh William xuất hiện. Giờ thì bác biết tại sao cháu lại kiên quyết phá bỏ sự ỷ thác rồi đúng không? Cháu muốn giành lại cuộc đời mình và bắt đầu lại từ đầu. Chúng ta đã do dự lâu rồi, Bea. Ngay khi việc này được sắp xếp, chúng ta sẽ bắt đầu xuất hành đến Bath.”

“Bath”, bà Beattie nhắc lại.

Đó là điều mà Sara đã giải thích cặn kẽ cho bà. Vào những tháng hè, những cỗ xe ngựa sang trọng theo sau Hoàng tử xứ Wales đến Brighton. Chỉ có một chút khả năng Sara bị nhận ra ở Bath. Và nếu như có vẻ không có ứng viên nào cho vị trí người chồng trên danh nghĩa ở Bath, họ sẽ chuyển đến Cheltenham.

Một tiếng sau, bà Beattie sửa soạn đi ngủ, bà cô tự trấn an mình với ý nghĩ không phải tất cả điều đó đều xấu. Chuyển đi đến Bath có thể là một bước đi đúng đắn. Lần đầu tiên kể từ phiên tòa, Sara sẽ mở rộng cửa gặp những người mới. Là một con chiên ngoan đạo nhiệt thành, bà Beattie không thấy lý gì mà Đấng Sáng Thế không xoay chuyển kế hoạch liêu lĩnh của Sara và làm cho những điều đó trở nên đúng đắn. Một cú huyých nhẹ là tất cả mọi thứ sẽ xong và người chồng trên danh nghĩa đó có thể trở thành người bảo vệ mà Sara cực kỳ cần và vô cùng xứng đáng được có.

Khi bà chìm trong ý nghĩ hạnh phúc đó, bà có được bức tranh về Sara như bà mong muốn. Tủ quần áo xám xịt ảm đạm của nàng sẽ được hiến tặng cho nhà tế bần và được thay thế bằng một tủ quần áo mới với những bộ đồ màu sắc như ngọc làm bằng lụa và vải muslin tao nhã làm nổi bật lên vẻ ưa nhìn đầy ấn tượng của Sara. Sẽ có những bữa tiệc, những buổi khiêu vũ những buổi đi xem hát và dạo chơi trong vườn cảnh. Sara sẽ cười nhiều.

Và sẽ không còn có Sarlatti nữa. Chắc chắn, không Sarlatti nữa.

Và không có những chiếc mũ trùm đầu bằng ren nữa.

Người bảo vệ cho Sara, bà quyết định, sẽ được nhắc đến nhiều lần trong những lời nguyện cầu của bà từ bây giờ trở đi, cũng như bà sẽ nguyện cầu cho những kẻ thù của Sara gặp rắc rối, đặc biệt là tên

cộng tác viên đặc biệt đáng khinh, hạ cấp, không có gì tốt đẹp, cái kẻ đã viết bài cho tờ Người Đưa Tin. Không phải là bà muốn điều thám khốc sẽ xảy ra với hắn. Bà chỉ ước ai đó đâm cho hắn một trận như tử thi.

3. Chương 3

Họ đang đưa chàng đến nhà thổ.

Đây là phần thưởng của chàng, Max nghĩ vậy, vì đã nhận lấy những cú đánh nhớ đời. Đó là cử chỉ thật rộng lượng, nếu xem đến việc những người bạn của chàng đã nhả túi khi đặt cược nặng ký cho chàng thắng Mighty Jack Cleaver, một võ sĩ quyền anh xuất sắc trong phạm vi 5 hạt quanh đây. Họ nên biết rõ hơn. Và chàng cũng nên vậy.

Chắc hẳn chàng phải mất trí khi để các bạn chàng xúi chàng vào chuyện này. Ai ở Hades nghĩ rằng chàng lại đồng ý cơ chứ? Chàng chẳng phải một võ sĩ chuyên nghiệp. Chàng chỉ là dân nghiệp dư. Chỉ đến mức luyện tập cùng với quý ngài Jackson khi chàng ở thành phố nhưng chỉ là các dạng bài tập thôi. Từ giờ trở đi, chàng chỉ chơi cricket thôi.

Chàng rên rỉ khi chiếc xe ngựa húc vào ổ gà. Giờ thì chàng chẳng còn thấy ngạc nhiên vì chưa từng ai dám tuyên bố sẽ giành được phần thưởng 1000 bảng mà Mighty Jack Cleaver trả cho bất cứ người nào hạ gục được anh ta. Một người đàn ông sừng sững như núi đá. Nặng ký (cleaver) từ tên gọi đến bản chất.

Chàng không nên oán trách. Chàng nên cảm ơn ngôi sao may mắn của mình vẫn còn thở được. Lúc này, chàng chưa bị gãy mũi và dễ xương sườn nào cả. Chàng chỉ cảm thấy như thể bị xe cán qua thôi.

“A, Reading,” giọng ai đó ở góc xe ngân nga.

Max mở đôi mắt mờ nhoẹt của mình nhìn ra cửa sổ. Vào tầm này ban đêm, chẳng có gì nhiều để nhìn ngắm cả. Chỉ có ánh sáng hắt đến từ những chiếc đèn lồng đang treo bên ngoài tất cả các toà nhà. Có vẻ những người dân tốt bụng của Reading đang ấm áp trên giường và trong tình trạng của chàng, đó chính xác mà nơi chàng muốn ở. Đêm nay, chẳng đời nào chàng đến nhà thổ, hay bất cứ đêm nào trong cái tương lai thấy trước của chàng. Trong bất cứ dịp nào, người tình của chàng cũng sẽ đợi chờ chàng ở Black Swan và Deirdre đang có xu hướng tức giận. Nếu chàng không thể hứng lên, thì chàng sẽ chui xuống địa ngục mất. Chàng thậm chí có thể mất năng, điều đó thật đáng tiếc vì Deirdre chính là kiểu đàn bà của chàng. Chín mười và luôn sẵn sàng được hái, với mái tóc tối màu lượn sóng đầy hoang dại và đôi mắt đen tối như tội lỗi. Đôi mắt tội lỗi, cánh tay tội lỗi, và đôi môi mọng tội lỗi. Ý nghĩ đó khiến Max cười toe toét bất chấp quai hàm đau đớn của chàng.

“Nâng cốc vì Max,” John Mitford hét lên, và một dàn hợp xướng tiếng đàn ông gầm vang hưởng ứng. John đổi sang giọng sụt sướt. “Vì người bạn dũng cảm; vì người bạn tốt nhất mà một người đàn ông có thể có; vì người chiến thắng, thậm chí dù anh đã thua đêm nay; vì Corinthian tuyệt vời nhất trong tất cả các Corinthian!”

“Vì Max,” những tiếng nói sắc mùi rượu thét vang, “Corinthian tuyệt vời nhất trong tất cả các Corinthian,” và những chai brandy mở ra lại truyền tay nhau một lần nữa.

Corinthian. Ở tuổi 21, chàng sẽ kiêu hãnh trở thành hội viên trong nhóm này. Tất cả bạn bè của chàng đã trở thành Corinthian. Họ tự cho mình là những lực sĩ, quý ông, vận động viên đua ngựa, võ sĩ quyền anh. Nhưng đó là nhiều năm trước. Những ngày này, họ rũ sạch trách nhiệm và những mối quan tâm mỗi năm một lần, mặc những bộ đồ thời trang và đùa giỡn như những đứa bé trai, cố gắng tự thuyết phục bản thân mình họ vẫn là những Corinthian. Đó chính là lý do sao chàng nhận lời thách đấu của Jack Cleaver đêm nay. Quá sức ngu ngốc.

Bạn của chàng, cũng như chàng, nhận thức được mọi việc đã thay đổi. Họ đã bị cuốn xa nhau do lợi ích phân tán. Và đơn giản là họ không có thời gian theo kịp người kia. Trong nỗ lực chặn cơn thủy triều, họ đã nảy ra ý tưởng dành một phần của tháng Bảy ở Brighton. “Những kẻ độc thân cuối cùng còn đứng vững,”

họ gọi như vậy. Họ đã là bạn bè khăng khít từ những ngày tháng còn là sinh viên ở Oxford và chẳng có điều gì, họ đã thể, có thể xen vào giữa họ.

Oxford, đó là những ngày, những ngày tháng tuổi trẻ thanh bình và huy hoàng.

“Mình ước được đề nghị nâng cốc,” Max nói, và lấy làm hoảng sợ vì giọng lẽ nhè của mình. Có lẽ chàng cũng đã quá chén.

“Huân tước, hãy bảo vệ chúng tôi,” Ash Meynell, anh chàng bảnh bao nhất nhóm, dài giọng. Chàng ta nhìn chăm chăm vào Max qua chiếc kính một mắt của mình. “Tớ nghĩ anh chàng vẫn còn sống.”

Nhận xét này khiến mọi người tức giận, và họ bắt đầu diễn thuyết Max vì cuộc biểu diễn khá buồn nản chống lại Mighty Jack. Max nhìn nó theo hướng tích cực. Thực tế, những người bạn này quá sức thoải mái với nhau đến mức những lời sỉ nhục ném qua ném lại thành bản sắc của họ.

“Vì Oxford,” chàng nói, giọng cao chai brandy.

“Oxford,” họ hưởng ứng, rồi uống ừng ực, tu từng ngụm rượu lớn trong những cái chai truyền tay nhau.

Dưới sàn xe ngựa, một giọng nói đăm chiêu cất lên, “Nhớ lại ngày xưa. Đã ai trong chúng ta từng tốt nghiệp vào tháng 8 chưa nhỉ?”

Chẳng có lời đồng thanh nào trả lời câu hỏi.

“Chúng ta có bốn phạm phải làm thế à?” Ash hỏi, chìa cái kính một tròng vào cơ thể nằm trên sàn.

Tony Palmer nâng mình ngồi dậy. “Tớ,” chàng nói. “Đừng hỏi tớ vì sao. Cha tớ chưa từng tốt nghiệp nhưng ông mong muốn điều tốt đẹp hơn với con trai ông. Đó là một cảnh tượng khủng khiếp khi tớ bị đuổi học.”

Điều này dẫn đến hàng tràng hồi tưởng về những năm tháng ở Oxford, rồi vòng vèo thế nào lại dẫn đến việc nâng cốc vì nhà vua, vì cuộc săn cáo, vì các diễn viên, vũ công opera nói chung và cuối cùng nghiêm túc hơn là “những người bạn vắng mặt.”

Ba trong số họ giờ đây, thật đáng buồn, đã kết hôn và buộc phải thuận theo mong ước của vợ họ thay vì bạn họ. Có thể chẳng có bữa tiệc độc thân nào nữa ở Brighton cho những kẻ đã kết hôn. Lời nói đùa nổi tiếng của bọn họ là người đàn ông có vợ chỉ tốt cho một thứ là bệnh gút, và chẳng gã nào muốn mắc bệnh gút trước thời điểm của hân, nếu có đi chăng nữa.

(Tại vì từ bachelor có 2 nghĩa là anh chàng độc thân và các cử nhân, đoạn trên Deco hiểu là anh chàng độc thân nhưng ở dưới này thì có lẽ phải hiểu là bữa tiệc của những người đã tốt nghiệp đại học)

Max chợt nhìn thấy cái mốc mà chàng đang tìm kiếm, một nhà thờ nhỏ ở Saint Laurence, và chàng hét lên. “Dừng xe.”

Các bạn chàng quá sững sốt vì đột nhiên Max trèo ra khỏi xe trước khi họ kịp định thần lại. Khi họ phản đối, chàng giơ tay ra dấu im lặng. “Các quý ông,” chàng nói, “Sự khoái cảm xác thịt của đội quân Madame Capet không phải dành cho tớ. Các cậu đã nhận thấy suốt cuộc dạo sức, Jack Cleaver đã thiếu tớ rồi. Thành thực mà nói, tớ vẫn còn đau như người và nếu tớ thử bài tập aerobic mà các cậu vẽ ra, có lẽ tớ chẳng bao giờ dậy khỏi giường được nữa.”

“Ý hân là,” John nói, “hân ta không lên nổi nữa.”

Khi những tràng cười chế giễu lắng dịu, Max nói. “Tớ không thể cãi được. Tớ sẽ gặp các cậu ở Brighton sau.”

“Đó là những gì cậu nói năm ngoái,” Ash lẽ nhè, “nhưng cậu chẳng xuất hiện. Cậu có biết tớ đang nghĩ gì không Max? Tớ nghĩ cậu đã trở thành ứng cử viên số một cho bệnh gút rồi đấy. Mẹ tớ nói rằng điều đó sẽ xảy ra với tất cả Corinthian chẳng sớm thì muộn.”

Việc đó gây ra một tràng la hét phản đối. Khi có một chút yên lặng tạm thời, Max nói, “Ash, đáng lẽ cậu phải hiểu tớ hơn thế. Tớ quá cẩn thận để có thể mắc bệnh gút. Tớ sẽ giữ lời đến Brighton mặc dù tớ không thể ở quá vài ngày. Công việc của tớ bắt tớ phải đến Exeter tháng tới hoặc tháng sau nữa, và tớ không thể trốn lâu hơn được.”

“Việc gì vậy?” Giọng nói nhịu hỏi.

“Bạn không biết à? Max đã đề nghị mua tờ thời báo Exeter,” một giọng khác trả lời. “Lúc này, cậu ta đang trên đường tới đó.”

Điều này làm cho mọi người nghĩ đến một bài hát say xỉn tục tĩu về những người cưỡi ngựa tài hoa của Exeter và trước khi chiếc xe ngựa đi xa, năm giọng nói đầy sức sống đang hét to hết cỡ những lời nói tục tĩu. Max nhăn mặt khi chàng quay lại hướng đường High Street nơi Black Swan toạ lạc, và chàng chờ một lúc để đếm lại các vết thương của mình. Chàng đau khắp mình mẩy, mũi chàng bị đâm mạnh, và cảm chàng cảm thấy như thể bị gạch đập. Tuy nhiên, câu hỏi quan trọng nhất là, liệu chàng có thể thực hiện điều này không? Đó là điều khiến chàng thoái thác bạn bè mình, và cũng là điều khiến chàng thoái thác Deidre. Có lẽ nàng sẽ nổi khùng lên nếu như chàng quê mùa viện cớ đau đầu hoặc thời tiết. Khốn kiếp thật! Chàng đã không mời nàng làm bạn đường đến Exeter, biết rằng nàng chỉ làm chàng vướng chân. Nhưng ông chồng già run rẩy của nàng, ngài William Honeyman, đã chuẩn đến sự sản của ông ở Kent và Deidre đã làm chàng ngạc nhiên bằng việc xuất hiện ở Black Swan. Qua vẻ mặt chàng, nàng biết rằng chàng chẳng hài lòng khi nhìn thấy nàng, và khi chàng chuẩn đi gặp bạn, một cuộc tranh cãi dữ dội đã nổ ra. Nếu như chàng thoái thác nàng bây giờ, sẽ có một vụ cãi cọ nữa mà chàng thì chẳng ở trong tâm trạng muốn cãi cọ.

Thoái thác nàng? Chàng bắt đầu giống như ông già tám mươi. Tất nhiên chàng sẽ không thoái thác nàng. Nếu Deidre không thể làm một người đàn ông tỉnh lại, chắc hẳn anh ta phải đặt hai chân trong mộ rồi. Chàng sẽ làm điều đó dù cho chàng có chết trong lúc làm.

Chí ít chàng cũng chết với nụ cười trên môi.

Black Swan tối om ngoại trừ ngọn đèn treo ở mái hiên trước nhà. Max đi qua cửa tò vò vào sân trong. Ở đây có nhiều đèn treo hơn. Chàng không mong sẽ gặp ai vào cái thời điểm 2 h sáng này và chàng cũng không gặp ai cả. Reading là một thị trấn miền quê, mọi người ngủ sớm và dậy sớm. Tất cả các quán trọ đều khoá cửa sau khi mặt trời lặn không lâu. Nhưng chàng đã xem xét điều này trước khi chàng trốn đi với bạn.

Ở góc sân trong là một cây táo già méo mó, và cửa sổ phòng chàng bị che mờ bởi những cành cây đầy lá. Chàng để mở cửa sổ để chàng có thể trở về mà không đánh thức toàn bộ ngôi nhà dậy. Một anh chàng độc thân chẳng cần phải quá dè dặt nhưng nó cần thiết trong trường hợp của Deidre. Mặc dù nàng và ngài William có sự thông hiểu lẫn nhau và họ đã ly thân nhưng họ bề ngoài họ vẫn duy trì mối quan hệ. Không làm như thế thì vị trí của Deidre trong xã hội sẽ bị huỷ hoại dễ dàng. Đó là cách mà thế giới của họ tồn tại.

Bề ngoài quan trọng hơn thực tế rất nhiều, đặc biệt là với phụ nữ.

Có ánh sáng hắt ra từ phía cửa sổ. Vì thế rốt cuộc thì Deidre cũng đang thức đợi chàng. Thở dài cam chịu, chàng nghiêng chặt răng và với cái cành cây xương xẩu ở ngay trên đầu chàng.

Quyển sách trong lòng nàng rơi xuống sàn trải thảm với tiếng thịch êm ái làm nàng giật mình tỉnh dậy. Sara chống tay lên hai tay ghế rồi đứng lên. Khi nàng nhìn thấy quyển sách trên sàn, nàng nhận ra đó là nguyên nhân đánh thức nàng, sự minh mẫn quay trở lại và nàng hít thở chậm chậm, điều hoà lại nhịp thở. Chẳng có gì đe dọa nàng cả. Nàng đang ở trong phòng ngủ của nàng ở Black Swan, điểm dừng đầu tiên trong chuyến hành trình tới Bath, và nàng đã ngủ quên khi đang đọc dở Cecilia. Không ai biết nàng ở đâu. Không ai.

Với một tay xuống, nàng nhặt quyển sách bọc da và đặt nó lên chiếc bàn bên cạnh ghế nàng ngồi. Nàng thường xuyên đọc tiểu thuyết của Fanny Burney, nàng có thể thuộc lòng kể lại. Mặc dù vậy, nó có tác dụng xoa sạch mọi phiền muộn, lo âu khỏi tâm trí nàng và cho nàng vài giờ nghỉ ngơi. Nhưng giờ nàng đã dậy rồi, nàng đã hoàn toàn tỉnh dậy và ước giá nàng đọc quyển sách đáng nguyên rửa này trên giường.

Tiếng sấm ầm ầm từ phía đằng xa. Cơn bão sẽ đến trước khi trời sáng. Nàng giăn người để những cơ bắp gò bó được thoải mái, rồi nâng mái tóc buông xoã của mình lên khỏi cổ trong nỗ lực làm mình mát hơn. Bất chấp nàng mở cửa sổ từ sớm, căn phòng nhỏ này vẫn nóng và ngột ngạt, quá nóng đến mức chiếc váy ngủ mỏng manh của nàng cũng dường như tỳ vào da nàng quá nặng. Nàng tháo những chiếc cúc ngọc trai bé tí tẹo từ cổ đến thắt lưng và kéo hai vạt váy ngủ ra sau để hở ngực mình ra. Nàng vẫn thấy quá nóng bức và nàng cầm lấy bình đựng nước đặt trên chiếc bàn cạnh ghế. Nó trống không. Thở dài, nàng lại đặt nó xuống.

Ngon nén trên bệ lò sưởi đã yếu dần và bắt đầu phập phù. Nàng đứng lên, với lấy nó, rồi ngập ngừng. Chẳng có nhiều khả năng nàng sẽ ngủ lại được lúc này. Có lẽ nàng nên thắp một ngọn nến khác và – và làm gì nhỉ? Tra tấn trí não nàng với hình ảnh của gã em rể đáng ghét của nàng vào lần cuối nàng gặp hắn ư? Tranh luận không ngừng về việc William liệu còn sống hay đã chết ư? Xem xét những gì hắn sẽ làm với nàng nếu hắn bắt được nàng ư?

Nàng biết hắn sẽ làm gì. Hắn sẽ giết nàng, tất nhiên. Rồi Anne sẽ thừa hưởng tiền của cha họ, và cuối cùng William sẽ thò cái móng vuốt tham lam của hắn vào đó. Đó là tất cả những gì hắn muốn – tiền.

Nàng sẽ không bao giờ để hắn làm tổn thương bất cứ ai trong gia đình lần nữa.

Một kế hoạch nông nổi, Bea gọi chuyến hành trình đến Bath như vậy. Vào giây phút mình mẫn hơn, bà đã đồng ý. Trong hoàn cảnh khó khăn tuyệt vọng này cần đến biện pháp liều lĩnh đến tuyệt vọng và nàng thì đang tuyệt vọng. Nàng tra tấn trí não mình không ngừng nghỉ để tìm ra phương cách tốt hơn và chẳng có cái nào cả. Một khi nàng kết hôn và bản thoả thuận hôn nhân được ký, William sẽ không còn là mối đe dọa nữa.

Điều này thật vô lý. Nàng biết William đã chết. Nàng biết. Có đúng không?

Giá như có một người mà nàng có thể kể cho nghe những bí mật... nhưng chẳng có ai hết. Và có những bí mật mà đơn giản là không thể chia sẻ được.

Nàng day day lông mày bằng những ngón tay. Đầu óc nàng trở nên mù mẫm vì suy nghĩ quá nhiều. Và thực tế, chẳng có gì để mà nghĩ cả. Nàng đã quyết định rồi. Hãy để nó như vậy, nàng nghiêm khắc nói với bản thân. Hãy tổng khứ tất cả những sự lo âu ra khỏi đầu óc và đi ngủ.

Nàng đi nhón chân, che tay sau ngọn nến leo lét thổi tắt nó, và đúng lúc nàng thực hiện hành động thổi tắt nó, từ khe mắt, nàng bắt gặp hình ảnh phản chiếu trong gương phía trên bệ lò sưởi, một người đàn ông đang trèo qua khung cửa sổ.

Trong khoảnh khắc không nhìn thấy gì bởi bóng tối, cổ họng nàng đặc lại vì kinh hoàng. Hắn đã tìm thấy nàng! William đã tìm thấy nàng!

“William?” nàng thì thầm bằng giọng khàn khàn.

Chẳng có câu trả lời.

Nàng run như cây sậy, tìm nàng dội mạnh vào xương lồng ngực, nàng dịch người quay lại để đối mặt với kẻ xâm nhập. Mất một lúc mắt nàng mới quen với bóng tối. Nó không hoàn toàn tối đen như mực. Ánh sáng từ ngọn đèn treo trong sân hắt bóng lập loè, nhưng nàng chẳng nhìn thấy gì, không có người đàn ông nào ở bên khung cửa sổ lúc này. Nhưng thính giác của nàng còn sắc bén hơn và nàng có thể nghe thấy tiếng ai đó đang thở. Nàng hít vội không khí vào khi tiếng nói của hắn phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Ta không biết,” hắn nói, “rằng mái tóc của em có những sợi đỏ. Nhưng ta cho rằng các quý cô có thể thay đổi về bề ngoại cho phù hợp. Chờ ta một phút. Ta cảm thấy như thể ta vừa trèo lên Matterhorn vậy.”

(Matterhorn là một ngọn núi của dãy Anpes – Anpơ - cao 4.478m và là một trong những đỉnh núi cao nhất của dãy Anpes)

Đó không phải giọng của William! Ý nghĩa đó mang lại cho nàng sự bình tĩnh đáng kể. Không phải William, rồi, nhưng một trong những người bạn của hắn, kẻ hiển nhiên biết mặt nàng. Nàng cho rằng William đã cử hắn đến như kẻ báo hiệu điều gì đang tới, khi mà sự kinh hoàng thực sự bắt đầu. Hoặc có lẽ hắn muốn chứng tỏ rằng, bất chấp những mưu mẹo của nàng, hắn vẫn có thể tóm được nàng.

Nàng sợ chết khiếp nhưng nỗi sợ hãi của nàng bị mờ đi bởi sự tức giận. Nàng không thể hình dung ra những lời nói dối mà William đã nói với bạn của hắn: rằng nàng là người đàn bà dâm dăng; rằng bất cứ người đàn ông nào cũng có thể có nàng. Đây là người sẽ phát hiện ra rằng William nói dối.

Nàng phải bình tĩnh; nàng phải nghĩ xem làm gì bây giờ. Nếu nàng hét lên, hắn sẽ tới sát nàng trong chớp mắt. Bea đang ở trong căn phòng dọc hành lang nhưng chắc phải có động đất mới đánh thức được Bea. Một trong những khách trọ có thể nghe thấy tiếng nàng, nhưng nếu họ tới cứu nguy, nàng chẳng nghi ngờ rằng kẻ tấn công nàng sẽ bảo chữa rằng họ đã xen vào cuộc cãi vã yêu đương và đẩy họ đi. Và ai sẽ tin Sara

Carstairs khi mà họ biết nàng là ai? Với nhận thức rằng chẳng có ai giúp nàng ngoại trừ chính bản thân nàng, tâm trí nàng trở nên thông suốt. Nàng không thể xông tới cánh cửa bởi vì nàng không biết hấn ở đâu. Không có súng cũng chẳng có dao giấu trong đồng đồ đạc của nàng và nếu có thì nàng cũng chẳng sử dụng nó. Một người đàn bà đã bị xét xử vì tội sát nhân sẽ rất khó khăn giải tích được cái xác chết trong phòng ngủ của mình.

Những ý nghĩ khác từ từ đến với nàng. Hấn toả ra mùi rượu mạnh. Nếu hấn đã uống rượu, điều đó sẽ có lợi cho nàng. Que còi lửa đang ở trước lò sưởi sau chân nàng, và như nàng biết rõ, que còi lửa có thể là một vũ khí giết người.

Không dùng que còi, nàng nhún vai nghĩ. Nàng không thể chịu đựng được việc đâm hấn với cái que còi, ngoại trừ đó là phương cách cuối cùng. Bình đựng nước, nàng nghĩ. Nó chỉ cách nàng vài bước chân, trên bàn bên cạnh ghế của nàng. Rồi, nàng sẽ vô hiệu hoá hấn, nàng sẽ khoá hấn vào phòng và trốn trong phòng của Bea. Nếu như nó có thể đơn giản như thế.

Nàng bắt đầu nhích từng inch đến cái bàn, và nàng trở nên bất động vì ghê tởm khi hấn nói tiếp. “Ta xin lỗi vì về muộn quá,” hấn nói. “Ta không nghĩ em lại thức đợi ta. Ta nghĩ rằng em đã đi ngủ.” Mặc dù giọng hấn dịu dàng những những lời hấn nói làm nàng ớn lạnh. Hình như hấn nghĩ rằng William đã dàn xếp với nàng và nàng sẽ chào đón hấn trong vòng tay rộng mở. Nàng càng làm hấn tỉnh ngộ sớm chút nào thì tốt hơn chút ấy.

“Tôi muốn ngài rời khỏi đây. Ngay bây giờ.” Nàng dừng lại khi nàng nghe thấy giọng run rẩy của mình, nàng hắng giọng rồi tiếp tục. “Nếu ngài đặt tay lên người tôi, tôi sẽ móc mắt ngài ra.”

Im lặng. Nàng có ấn tượng rõ ràng rằng hấn đang xem xét, cân nhắc nàng cũng nhiều như nàng đang xem xét hấn. Có lẽ hấn nghĩ nàng có súng. Có lẽ đó là lý do vì sao hấn đứng xa nàng. Và có lẽ tốt hơn nàng nên làm gì đó trước khi quá muộn.

Hấn nói, “Chẳng giống em chút nào. Thậm chí giọng em còn chẳng giống. Chắc là ta đã uống nhiều hơn ta nghĩ.”

Khi bóng hấn đột nhiên lơ mờ hiện ra trước mặt nàng, nàng di chuyển nhanh như ánh sáng. Nàng chụp lấy cái bình nước và lùi lại tránh xa hấn.

“Đừng có lại gần hơn,” nàng thét lên.

Hấn lơ tít lời cảnh cáo của nàng. “Hãy xem...”

Nàng cầm lấy cái bình thuỷ tinh với tất cả sức mạnh nhưng nó vỡ tan khi đập phải cột giường, và ngay tức khắc, kẻ xâm nhập ôm ngang nàng và mang lại giường.

Sara nén tiếng khóc. Chân nàng mở rộng và sức nặng của hấn đè nàng xuống đệm lông; cổ tay nàng bị giữ chặt phía trên đầu nàng trong gọng kìm cứng như thép, và những khuy kim loại trên chiếc áo khoác của hấn ấn sâu vào bộ ngực mềm mại của nàng. Nàng nao núng khi hấn cúi đầu xuống.

Giọng nói của hấn mạnh mẽ. “Đêm nay dường như em thật lạ. Ta không thể giải thích được.” Hấn cười dịu dàng. “Ta nghĩ có lẽ ta đã đánh giá thấp sự quyến rũ của em. Á, Deirdre, đừng có đánh ta.”

Khi miệng hấn ấn vào miệng nàng, nàng gồng mình chuẩn bị cho sự thô bạo, nhưng hấn rất dịu dàng và làm nàng sững sốt. Và khi nụ hôn mang mùi vị brandy vẫn còn phảng phất, ý nghĩ về Deirdre chạy vòng quanh trong đầu nàng, nàng nhận ra rằng nàng đã cư xử bậy bạ. Nàng đang nghĩ về William khi kẻ lạ mặt trèo qua cửa sổ và trí tưởng tượng của nàng đã làm phần việc còn lại.

Nàng trở nên ảo lả vì nhẹ nhõm và cố gắng, một cách yếu ớt, đẩy hấn ra. Khi việc đó không có tác dụng, nàng phản ứng một cách thụ động, không hưởng ứng cái ôm của hấn cũng không chống lại hấn.

Hấn sững người lại, rồi ngẩng đầu lên. Đường nét hấn mơ hồ, không rõ nhưng nàng nhìn thấy khung xương đẹp như tạc và tia sáng loé lên từ hàm răng trắng khi hấn cười. “Em không phải là Deirdre,” hấn nói.

“Không.”

“Ta nghĩ giờ ta mới biết. Ta đã trèo nhầm cửa sổ phải không?”

Thật điên rồ nhưng nàng nhận ra nàng đang cười đáp lại chàng. Tâm trí nàng đã hiểu rõ mọi thứ. Chàng chẳng phải sứ thần của William; chàng cũng chẳng phải kẻ trộm; chàng cũng chẳng hăm hiếp nàng. Đơn giản là chàng vào nhầm phòng, căn phòng chàng nghĩ sẽ tìm thấy Deirdre và thay vì thế, chàng thấy nàng.

Nàng nên nguyên rửa chàng vì tất cả những nỗi sợ hãi không cần thiết mà chàng đã đẩy nàng vào. Nàng nên yêu cầu chàng ra khỏi người nàng và rời khỏi phòng nàng ngay tức khắc. Nhưng việc thoát khỏi tất cả những căng thẳng đã đóng chai trong nàng suốt vài tuần qua để lại sự trống rỗng kỳ lạ. Nàng có khuynh hướng muốn khóc trên vai chàng hơn là đẩy chàng đi nhiều.

“Dường như cả hai chúng ta đều lầm,” nàng nói.

Có tiếng cười trong giọng nói của chàng. “Ta không chắc việc vào phòng em là sai lầm hay không. Deirdre có thể trở thành người đàn bà hay gây gỗ khi nàng ấy tức giận. Nàng ấy sẽ chẳng đập chệch cái bình mà em định đập vỡ đầu ta đâu. Ta nghĩ ta đã nhận ra em không phải là Deirdre.”

“Deirdre là vợ ngài à?”

“Không, tạ ơn Chúa!”

Một lần nữa nàng lại phát hiện ra mình cười lại với chàng.

Nàng thích chàng, nàng thực sự thích chàng. Chàng không đe dọa nàng hay mất bình tĩnh khi nàng tấn công chàng. Chàng là động vật giống đực hùng mạnh nhưng dường như chàng cũng thuần tính như một chú cừu non. Nàng hi vọng Deirdre biết nàng ta may mắn biết bao. Những người đàn ông như thế này chỉ có vài người thôi.

Nhưng họ đã trở nên quá ấm áp, quá thân mật. Hoặc có lẽ bóng tối bập bùng đã giam giữ nàng như nô lệ.

Giờ thì nàng không sợ chàng nữa, ẩn tượng của chàng xuyên suốt các giác quan của nàng, và tất cả các giác quan của nàng đang hoạt động mạnh. Nhưng có lẽ, nếu nàng có thể nhìn rõ chàng, nàng sẽ không thích chàng chút nào.

Đã đến lúc phải kết thúc việc này. Nàng đẩy vai chàng ra bằng cả hai tay và chàng chiều theo nàng. Chàng nhắc trọng lượng mình ra khỏi người nàng nhưng chàng chẳng di chuyển để ra khỏi giường.

Nàng nhướn lông mày lên và nói, hoà nhã hết mức có thể. “Hãy quên chuyện này đi, được không? Đó thực sự là sự lầm lẫn, và không ai cần phải biết về điều này cả.”

“Ngoại trừ chúng ta.”

“Đúng thế.”

Nàng có thể cảm nhận điều đó một lần nữa, đo lường, đánh giá mỗi hơi thở của mình, mỗi từ nàng thốt ra và nàng nói nhanh, “Tôi nghĩ tốt hơn ngài nên đi đi.”

Một sự im lặng kỳ quặc, rồi chàng nói dịu dàng. “Ta không muốn đi, và ta không nghĩ là em cũng muốn.”

Một cơn rừng mình chạy khắp người nàng, rồi đến cơn rừng mình khác. Nàng cố gắng tập hợp những lý lẽ đáp trả và thất bại hoàn toàn. Chàng đúng. Nàng không muốn chàng đi. Nhưng điều đó thật điên rồ. Chàng là người lạ. Một vài phút trước nàng còn sợ chàng. Vậy điều gì đã mang lại sự thay đổi này trong nàng đây?

Nàng không muốn nói dối chàng, vì thế thay vì trả lời, nàng hỏi. “Điều gì khiến ngài nghĩ rằng tôi không muốn ngài đi?”

“Chẳng có gì. Mọi thứ. Bằng trực giác, nhưng ta cảm thấy...”

“Ngài cảm thấy cái gì?”

Chàng vuốt ve khuôn mặt nàng với những ngón tay của chàng, một cử chỉ lướt qua mà – nàng thực sự điên rồ – nàng ước nó kéo dài mãi mãi. “Ta cảm thấy,” chàng nói dịu dàng, “rằng quý cô đó cần một người bạn.”

Đột nhiên nước mắt làm cay mắt nàng. Nàng hiếm khi khóc, đặc biệt là trước mặt người khác. Nàng quá điềm tĩnh.

Lần cuối cùng nàng khóc là sau đám tang của cha nàng, và nàng khóc một mình trong phòng riêng của nàng.

Người đàn ông này, hết sức kỳ lạ, đã thực sự nhìn thấu tâm trí nàng. Thậm chí những người gần gũi với nàng cũng nghĩ rằng nàng là người tự chủ. Nàng cố gắng như vậy. Không. Nàng phải như vậy.

Nàng nuốt khan trước khi nàng nói, nhưng giọng nàng phản bội nàng để lộ ra tiếng run run. “Thật lạ lùng khi nói điều đó mà ngài thậm chí còn chẳng biết tôi.”

Chàng dịch lại gần hơn và nàng ngửi thấy sắc mùi brandy. “Ta có vẻ giống người lạ với em không? Hãy thành thật, nghiêm túc.”

“Tôi... không.”

“Ta có vẻ thế nào?”

Nàng phải nghĩ về điều đó trước khi nàng nói ra suy nghĩ của mình. “Ngài có vẻ thân quen.” Sự thật, chàng như một người bạn lâu năm không gặp và điều đó thật ngu xuẩn. “Nhưng điều đó thật vô lý, tất nhiên. Tôi chắc là chúng ta chưa bao giờ gặp nhau.”

“Ta cũng vậy.” Bàn tay dịu dàng của chàng ôm lấy mặt nàng. “Ta nghĩ em đã bỏ bùa ta. Em nghĩ gì? Nói cho ta biết em nghĩ gì.”

Nàng cảm thấy như mình đã quá chén. Nàng cảm thấy như thể nàng đã đánh mất sức chống đỡ. Nàng cảm thấy như thể không có gì trên thế giới ngoài căn phòng nhỏ này và sự hiện diện đầy an ủi của người đàn ông bên cạnh nàng.

Chắc hẳn là vì bóng tối, ánh sáng lập loè, tiếng mưa đang đập vào cửa sổ đã bọc họ trong cái kén ấm áp của sự thân mật. Điều này không thể kéo dài. Điều này không thể đứng vững trong ánh sáng lạnh lẽo ban ngày.

Nàng nhìn chàng chăm chú, căng mắt ra nhìn chàng trong ánh sáng mờ ảo. Tóc chàng màu vàng, miệng chàng đầy đặn và gợi cảm – nàng chỉ biết đến thế, tất cả phần còn lại để cho trí tưởng tượng của nàng phát huy. Mắt chàng ân cần, nàng quyết định thế, và nếp nhăn ở khóe mắt; một đôi mắt ân cần, một nụ cười ân cần rất phù hợp với giọng chàng.

“Em có muốn ta ở lại không?” Môi chàng vuốt ve má nàng. “Nói cho ta biết!”

Thật điên rồ. Nàng không được nói có, nhưng dường như nàng không thể nói không.

Khi nàng không đáp, chàng lại chiếm lấy môi nàng. Nàng không sợ. Nàng đang đánh giá chàng, nàng biết rằng nàng có thể dừng chàng lại bất cứ khi nào nàng muốn. Nàng ngả người xuống gối và chàng theo nàng, bao phủ nàng bằng phần trên cơ thể chàng. Thậm chí điều đó cũng chẳng làm nàng sợ hãi. Miệng chàng trên miệng nàng ấm áp và dịu dàng; nàng cảm thấy an toàn và được che chở trong vòng tay chàng.

Chàng nhắc môi lên khỏi nàng một chút. “Đừng sợ,” chàng thì thầm. “Ta sẽ không làm em đau đâu. Ta sẽ không để điều này đi quá xa. Ta chỉ là muốn chạm vào em thôi. Một chút thôi.”

Một cánh tay giơ lên và vuốt ve gương mặt chàng. “Tôi không sợ ngài,” nàng nói.

“Ta biết.” Chàng cười khàn khàn trong họng. “Ta nghĩ ta mới là người nên sợ.”

Nàng hoang mang vì lời nói của chàng khi môi chàng lại đặt lên môi nàng lần nữa. Lần này, nụ hôn của chàng trở nên nóng bỏng và mang hương vị của sự ham muốn. Môi chàng dịu dàng thúc giục môi nàng tách ra. Tay chàng vuốt ve khắp cơ thể nàng từ ngực đến thắt lưng đến mông, đầy gợi tình và ngọt ngào. Nàng cảm thấy như thể nàng đang bước vào dòng nước dịu dàng, dòng nước đang cuốn trôi nàng đến nơi nào nàng không biết nữa.

Chàng sẽ làm tình với nàng.

Tâm trí nàng vụt hiện lên rằng nàng muốn chàng. Nàng, Sara Carstairs, muốn một người lạ làm tình với nàng. Nàng chưa từng cảm thấy như thế này trước đây, và nghi ngờ rằng nàng sẽ cảm thấy như vậy một lần nữa. Nhưng sẽ là sai lầm nếu chiều theo cảm xúc của nàng. Nàng không còn là nàng nữa. Nàng quá

bối rối, trĩu nặng bởi những nỗi lo âu. Và chàng thật tử tế. Đó là tất cả. Nàng sẽ nhắm nháp sức mạnh của vòng tay bao bọc này một chút nữa thôi, rồi nàng sẽ đẩy chàng ra.

Đột nhiên, dòng chảy nàng đang bỗng bênh không còn dịu dàng nữa. Nụ hôn của chàng trở nên nóng bỏng hơn, sâu hơn, ướt át hơn. Chàng không còn ngọt ngào dễ dàng nữa, chàng đang ngấu nghiến nàng. Sức nóng trải rộng khắp làn da nàng, khiến nó trở nên nhạy cảm đến mức không thể chịu đựng được những cái vuốt ve của tay chàng. Và những bàn tay đó! Chúng thực sự có ma lực. Chàng biết chính xác phải chạm vào nơi nào để khiến nàng đau đớn vì ham muốn. Nàng thở gấp, rồi lại thở gấp và đột nhiên nàng phải chiến đấu cho từng hơi thở.

Và nàng sụp xuống vì thỏa mãn.

Nàng nắm lấy vai chàng để đẩy chàng đi nhưng lại phát hiện ra nàng đang đeo bám lấy chàng. Như thể nàng cho chàng một tín hiệu, chàng bao phủ cơ thể nàng bằng cơ thể mình, rồi điều chỉnh vị trí để nàng có thể cảm thấy sức ép mà vật khuấy động của chàng qua lớp vải quần chàng đang ấn xuống nàng. Toàn bộ cơ thể nàng choáng váng.

Giọng chàng khàn khàn và sưng sốt kỳ lạ. “Ta phải mất trí mới để mình phải chịu sự tra tấn này. Nhưng em không biết ta đang nói về cái gì đúng không?”

Nàng lơ mơ nhận thức được những lời chàng nói, nhưng cái cảm giác cơ thể khuấy động mạnh mẽ đang nghiền nát cơ thể nàng gợi tình không chịu nổi. Nàng cố gắng đấu tranh lại cảm xúc đang bắt đầu chôn vùi nàng nhưng nàng đã để nó trở nên quá muộn. Một tiếng hét nhỏ nhỏ điên cuồng bật ra khỏi miệng nàng, rồi nàng run rẩy phía dưới chàng khi nàng bùng nổ vì thỏa mãn.

Khi cơn chấn động qua đi, nàng bỗng bênh trở lại trạng thái lý trí hơn, chàng hôn cổ nàng, mắt nàng, môi nàng, ngực nàng. Chàng vẫn hoàn toàn bị khuấy động, chàng kéo mình rời khỏi nàng và ngồi dậy.

Sự thích thú quay trở lại giọng nói của chàng. “Ta nghĩ,” chàng nói, “đã đến lúc chúng ta tự giới thiệu bản thân. Nhưng đầu tiên, hãy thấp nển đã.”

Lời nói của chàng ngay tức khắc cuốn phăng đi trạng thái yếu ớt vì thỏa mãn vừa chiếm lấy nàng. “Không!” Nàng bật dậy. “Đừng làm hỏng những thứ này. Đây là... sự mê hoặc. Vâng, nó là vậy. Đừng nhìn nó dưới ánh sáng lạnh lẽo ban ngày.” Rồi nhẹ nhàng hơn, bởi vì nàng không muốn làm tổn thương cảm giác của chàng. “Giờ thì hãy nói lời tạm biệt. Thực sự, tôi nghĩ như vậy tốt hơn.”

Nàng khó có thể nhận ra giọng nói vang đến nàng từ bóng tối. Giọng nói mềm mại như nhung đã bị thay bằng giọng nói sắt đá. “Hành động điên cuồng trong chốc lát ư? Ta khó mà nghĩ vậy. Em muốn chạy trốn. Ta có thể hiểu được điều đó. Nhưng ta sợ ta không thể chấp nhận được.”

Đó không còn là giọng nói của người bạn lâu năm không gặp. Đâu rồi sự quyến rũ? Dịu dàng? Sara chống khuỷu tay hạ thấp người xuống khi nàng nghe thấy tiếng đá lửa đập vào thép. Con cừu được thuần hoá của nàng không còn thuần tính nữa.

Và đột nhiên, nàng cực kỳ sợ hãi.

4. Chương 4

Max thấp sáng hai ngọn nến trên bệ lò sưởi, rồi từ từ quay lại nhìn vào người phụ nữ đã xông vào quỹ đạo của chàng với vận tốc của sao chổi. Đã có thời, khi còn là đứa trẻ, chàng đã ẩn náu dưới cái cây bị sét đánh ngã, và chàng đã thoát ra một cách kỳ diệu. Chàng đang hi vọng mạnh mẽ lần này chàng cũng thoát ra một cách kỳ diệu như vậy.

Nàng nhặt những mảnh thủy tinh vỡ đang vương vãi trên sàn nhà lên. Khi nàng vứt chúng vào thùng rác, nàng quay lại đối mặt với chàng.

Mái tóc sẫm màu lửa đỏ xuống vai nàng như làn sóng; đường nét của nàng được tìm thấy ở các tác phẩm tượng thần Hi Lạp. Nhưng đôi mắt nàng mới là thứ lôi cuốn chàng, nó lớn và sẫm màu bất chấp vẻ xanh xao của làn da nàng.

Đôi mắt sẫm màu ấy đầy vẻ cảnh giác nhưng cùng lúc đó chúng cũng nhìn thẳng vào chàng. Chàng thích sự thẳng thắn của nàng. Nàng sẽ không la hét rằng mình bị hãm hiếp hay cố gắng lảng tránh phần trách nhiệm của mình về những điều đã xảy ra giữa họ. Câu hỏi là – chính xác thì điều gì đã xảy ra giữa họ?

Chàng không thể đặt tên cho nó. Tất cả những gì chàng công nhận là chàng không có ý định cho phép người phụ nữ này bước ra khỏi cuộc đời chàng chẳng kém gì việc từ bỏ quyền sở hữu Người Đưa Tin.

Nàng nhận ra rằng ngực nàng vẫn để trần. Không đỏ mặt cũng không tỏ ra kích động, Max nhận thấy vẻ tán đồng. Mắt nàng vẫn đóng khung vào chàng, nàng bắt đầu cài cúc áo lót. Cũng chẳng hại gì. Ham muốn chưa được thỏa mãn vẫn còn đe dọa sự kiểm soát của chàng, và họ còn nhiều việc phải thảo luận.

Chàng tặng nàng một nụ cười trấn an nàng và cùng lúc, tim nàng tan chảy. “Ta thực sự khá là vô hại,” chàng nói.

Sự dễ phòng trong đôi mắt nàng từ từ tiêu tan. “Ngài ư? Trông ngài chẳng có vẻ gì là vô hại với tôi cả. Thực tế là trông ngài như thể vừa bước ra khỏi cuộc chiến tranh vậy.”

Chúa ơi, chàng yêu giọng nói khàn khàn, vẻ nghiêm nghị, vẻ căm dỗ tội lỗi của nàng – và đây mâu thuẫn, bản thân nàng hoàn toàn giống một quý cô. Những lời của nàng khiến chàng nhận ra, và chàng nhìn xuống quần áo mình, trông thấy chiếc áo sơ mi và nơ quàng cổ của chàng bị vấy máu rồi ngẩng lên và cười toe toét. “Ta đã tham gia cuộc đấu,” chàng nói. “Ta bị thua.” Chàng sờ lên mặt mình. “Mọi người bảo mất sáng ra, mắt ta sẽ bị thâm tím.” Chàng cử động quai hàm và cảm thấy mũi của mình. “Nó có thể còn tồi tệ hơn.”

“Ngài là Corinthian à?”

Chàng có thể biết được qua âm sắc giọng nói nàng rằng nàng chẳng hề cao Corinthian lắm. “Ta cho là vậy. Tại sao?”

“Tôi có hai đứa em trai, chúng là Corinthian hoặc khao khát muốn là Corinthian, và chúng nó luôn luôn lao vào các trận đánh đấm.”

“Đây là trận thi đấu. Có sự khác biệt đấy.”

Nàng cẩn thận xem xét chàng, nhìn đường cắt may của quần áo chàng, chiếc quần bó sát phù hợp, mắt nàng nán lại ở đôi bốt Hessian với những chùm tua rua bằng vàng.

Chàng hài hước nói. “Trong trường hợp em quá xấu hổ để hỏi, Weston ở đường Bond Street là thợ may của ta và Schulz là thợ đóng giày.”

“Tôi đã đoán ra rồi,” nàng lạnh lùng trả lời.

Nàng kết luận chàng là thằng cha vợ vẩn, một thành viên trong nhóm công tử bột. Max không biết có nên cười phá lên hay là trèo lên một con ngựa cao lớn và nói cho nàng biết rằng ở thế giới báo chí, chàng được xem là lực lượng cần được tính đến.

Nàng sẽ biết rằng chàng là lực lượng cần được tính đến sớm thôi.

Cố gắng di chuyển mà không khiến nàng sợ hãi hết mức có thể, chàng bước đến phía nàng. Nàng chẳng nao núng hay nhảy bổ đến; nàng chỉ đơn giản là với lấy áo khoác và mặc nó.

“Xin em,” chàng nói, “hãy ngồi xuống. Chúng ta có nhiều điều phải nói.”

“Tôi thích đứng hơn.”

Chàng hối tiếc vì phải tham gia cuộc đấu ý chí quá sớm. “Ta thực sự phải yêu cầu em như vậy.”

Như thể có lẽ nàng sẽ tranh cãi với chàng, nhưng liếc nhìn khuôn mặt không cười của chàng là tất cả sự thuyết phục cần thiết để nàng làm theo ý muốn của chàng. Nàng chọn một cái ghế lưng thẳng cạnh chiếc bàn nhỏ màu gỗ. Chàng lấy cái ghế đối diện.

Khi chàng vẫn im lặng, nàng nói về thiếu kiên nhẫn. “Ngài muốn nói gì với tôi?”

“Đầu tiên,” chàng nói, “chúng ta phải làm rõ một số việc đã.”

Chàng với lấy tay trái của nàng. Một cái liếc đủ nói cho chàng điều chàng cần biết. Chàng để nàng giật mạnh tay ra. “Em chưa kết hôn,” chàng nói. “Ta cũng vậy.”

“Rồi sao?”

“Điều đó sẽ làm mọi thứ đơn giản hơn. Tên ta là Max Worthe. Và không, ta không thường xuyên trèo qua cửa sổ phòng các quý cô, những người xa lạ với ta. Ta không phải kẻ bất hảo bất kể bề ngoài có vậy hay không,” Chàng cười tinh quái, “Điều đã diễn ra trong căn phòng này một phút trước.”

Không đỏ mặt, nhưng hàng lông mi dài của nàng sụp xuống để giấu kín cảm xúc của nàng. “Ngài Worthe,” nàng bắt đầu.

“Xin hãy gọi ta là Max.”

Nàng thở dài. “Tôi mạo muội coi đó là lời xin lỗi. Điều đó không cần thiết, ngài biết đấy.” Nàng hướng mắt lên nhìn thẳng chàng. “Tôi không hiểu sao ngài lại quan trọng hoá vấn đề như thế. Rốt cuộc thì chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra. Chúng ta đều là người lớn, đều tự chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Nhưng giờ nó kết thúc rồi. Đó chỉ là...” Nàng khó khăn nuốt khan, và làm Max cười. “... là khoảng thời gian giải lao dễ thương. Nhưng, như tôi nói rồi đấy, nó đã kết thúc, và giờ là lúc phải dừng lại.”

Tiếng cười lớn của chàng làm nàng giật mình, và nàng cau mày. Lắc đầu, Max nói, “Ta không thể nói cho em biết ta dùng những lời này mỗi khi kết thúc một cuộc tình thường xuyên đến mức nào đâu, nhưng trong trường hợp này, nó sẽ không như vậy. Điểm đầu tiên, đó không phải lời xin lỗi, và điểm thứ hai, chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra, như em nói, chỉ là bởi vì ta không muốn như vậy.”

Chàng cho nàng một khoảnh khắc để thấm những lời chàng nói, nhận thấy ngực nàng nhấp nhô lên xuống nhanh thế nào, cuối cùng, sắc đỏ yếu ớt lan toả dưới da nàng, và chàng tiếp tục, không thể không có sự hài lòng ở mức độ nào đó, “Ta nói điều này chỉ để thuyết phục em rằng ta là người đàn ông cao quý. Ta hứa ta sẽ không đi quá xa và ta giữ lời.”

Nàng định đứng lên, nhìn thấy điều gì đó trong vẻ mặt chàng cảnh báo nàng đừng có thử làm vậy, và nàng lại ngồi sụp xuống ghế. “Nếu ngài muốn sự biết ơn của tôi,” nàng nói. “ngài có nó. Nhưng cuộc đối thoại này sẽ dẫn đến đâu? Ngài muốn gì từ tôi đây?” Nàng thở sâu. “Tôi cảnh báo ngài, sự biết ơn của tôi chỉ đến thế thôi. Nếu ngài nghĩ rằng ngài có thể thuyết phục tôi lên giường với ngài, thì ngài đã lầm to tính cách của tôi rồi đấy.”

Bài diễn văn nho nhỏ này làm Max vui sướng. Người phụ nữ này không làm bộ đoan trang kiêu cách. Không e lệ giả tạo hay giả vờ bị xúc phạm. Bài diễn văn của nàng thẳng thắn cũng như cái nhìn nàng đang hướng vào chàng.

“Ta không biết chuyện này sẽ dẫn tới đâu,” chàng nói, bẻ cong sự thật một chút. Chàng biết chàng muốn nó dẫn tới đâu. Chàng muốn nàng với xúc cảm mãnh liệt khiến chàng vừa choáng váng vừa hài lòng. Chàng chưa từng gặp nàng trước đây. Nhưng chàng là người đàn ông văn minh. Chàng có thể trì hoãn điều mình muốn cho đến khi các nghi lễ được thực hiện đúng đắn. “Đó là, ta muốn biết về em nhiều hơn, giống như chúng ta được giới thiệu một cách thích hợp trong phòng khách của mẹ.” Chàng tặng cho nàng một nụ cười cầu hoà. “Rồi chúng ta sẽ bắt đầu từ đó.”

Nàng nghiêng người về phía chàng. “Đã gần ba giờ sáng rồi.”

“Ta chưa bao giờ cảm thấy tỉnh táo hơn lúc này trong cuộc đời mình. Em có thể bắt đầu nói cho ta biết tên của em được rồi đấy.”

“Rồi ngài sẽ đi?”

“Có lẽ.”

“Là Sara,” nàng trả lời ngay lập tức.

“Tiếp tục đi.”

“Sara Childe.”

“Sara,” chàng nói, nhăm nháp âm thanh của tên nàng. “Và ai là William?”

Nàng ngả người dựa vào lưng ghế. “William?”

“Em nói tên đó khi ta trèo qua cửa sổ.”

Nàng xù lông nhím. “Tôi cũng có thể hỏi ngài Deirdre là ai.”

“Deirdre,” chàng nói giọng nghiêm túc, “vừa trở thành câu chuyện xa xưa rồi. Em chẳng cần phải làm mình phiền muộn vì nàng ấy.”

Nàng quan sát chàng như thể chàng là cây cỏ hoang đáng ghét mà nàng vừa phát hiện ra trong vườn hoa của mình. “Nghe thật là nhẩn tâm.”

“Ta không nhẩn tâm,” Max phản đối. “Deirdre và ta đã thoả thuận với nhau. Chúng ta có thể kết thúc mối quan hệ này bất cứ khi nào một trong hai người muốn. Em không tán thành à?”

“Tôi chẳng quan tâm là do người này hay người kia, miễn là ngài đừng có kết thúc mối quan hệ với người tình của ngài vì tôi là được.”

Như vậy, nàng không tán thành mối quan hệ này. Thật đáng tiếc.

“Tôi đã nói gì khiến ngài thích thú lắm à?”

Max xoá sạch nụ cười của chàng. “Chỉ là ta chợt nghĩ rằng ta có thể là ứng cử viên số 1 cho bệnh gút và ta tự hỏi làm thế nào ta có thể tránh nó. Tiếp đi, nàng đang kể với ta về William.”

Cái nhìn bối rối của nàng dần dần biến mất. “William,” nàng nói, “cũng là câu chuyện xa xưa rồi.”

“Người tình cũ.”

“Không như cách ngài nghĩ đâu.”

Khi nàng lại trốn tránh trong sự im lặng lần nữa, Max thở dài thiếu kiên nhẫn. “Nghe này,” chàng nói, “chúng ta sẽ ngồi đây cả đêm mất nếu em không nói cho ta biết điều ta muốn biết. Em nói ra tên của William khi ta trèo vào cửa sổ rồi em cố đập vỡ đầu ta. Điều đó khiến ta tin rằng em sợ người đàn ông đó. Ta muốn biết tại sao.”

Nàng gồng mình khi một ý nghĩ xuất hiện. “Nếu như ngài nghe thấy tôi nói William, ngài phải biết tôi không phải là Deirdre của ngài chứ.”

Chàng nhăn nhó. “Nàng ấy không phải Deirdre của ta. Nàng ấy đã kết hôn rồi và tên chồng nàng ấy là William. Giờ thì đừng có bĩu môi như vậy. Nó không hợp với em đâu. Deirdre và chồng nàng có sự thông hiểu. Họ được tự do đi theo con đường riêng của mình.”

Nàng không bĩu môi nữa nhưng tất cả những gì nàng nói là, “Tôi hiểu.”

Max nén một tiếng thở dài. Chàng đang bắt đầu nghi ngờ nó có thể là bệnh gút hoặc chẳng là gì với người phụ nữ này, và nó không phù hợp với chàng tí nào. Có lẽ một khi chàng hiểu nàng rõ hơn, sự hấp dẫn của nàng sẽ phai mờ. Nó luôn như vậy. Hơn một người tình của chàng đã gọi chàng là người hay thay đổi và đó là sự thật.

“Em đang nói về William,” chàng nói. “Tại sao em sợ anh ta?”

“Tôi không sợ anh ta.”

“Ta thấy không có vẻ giống như vậy.”

“William chết rồi. Và tôi nói tên anh ta bởi vì... bởi vì tôi đang nghĩ về anh ta. Đó là tất cả.”

“Ngược lại, ta muốn nghe về anh ta nhiều hơn. Không chỉ vì tò mò vu vơ đâu. Nếu như em đang có rắc rối gì đó, ta sẽ giúp em.”

“Ngài...”

“Ngoan cố?”

Nàng lắc đầu và cười. “Tôi định nói rằng ‘rất tốt bụng.’”

Nụ cười của nàng làm chàng loá mắt. Còn hơn thế. Chàng choáng váng bởi cảm giác lạ kỳ rằng chàng đã đợi nụ cười này từ rất, rất lâu rồi. Nhưng điều này thật lố bịch. Chàng chưa từng gặp Sara trước đây. Với sắc thái ẩn tượng của nàng, nàng là kiểu phụ nữ mà đàn ông không dễ dàng quên lãng. Có gì đó lớn vồn quanh tâm trí chàng, nhưng chàng không thể nhìn rõ được.

Nàng nói, “Chẳng có gì nhiều mà nói. Tôi đã từng nghĩ tôi yêu anh ta. Tôi phát hiện ra anh ta là một gã đàn ông tàn bạo.” Nàng dừng lại, rồi trả lời câu hỏi trong mắt chàng. “Có một cô gái trong vùng. Cô ấy sống với đứa con, con của William. Anh ta đã bỏ rơi cô ấy. Tôi phát hiện ra điều đó và chỉ vậy thôi.”

“Và điều gì đã xảy ra với anh ta?”

“Anh ta cưới người khác và gặp một tai nạn khủng khiếp.”

Chàng cười. “Một sự giải thoát tốt đẹp cho thế giới.”

“Tôi cảm thấy đúng như vậy.” Nàng nhìn thẳng vào chiếc đồng hồ. “Tôi muốn mời ngài bữa ăn nhẹ nhưng không còn thời gian.”

“Em có ý đó à? Em đã nói ‘bữa ăn nhẹ’? Cám ơn em, ta đánh giá cao em vì lời đề nghị đó.”

Môi nàng mím chặt lại nhưng nàng đứng lên không phản đối, đi đến cái rương lớn mòn vẹt dưới chân giường và một lúc sau, lấy ra một cái bình bạc và một chiếc ly nhỏ bằng bạc. Nàng đặt chúng lên bàn phía trước Max.

“Rượu thuốc brandy,” nàng nói. “Nó không phải loại hảo hạng nhất nhưng nó là tất cả những gì có ở đây.”

“Nó sẽ rất ngon, cám ơn em.”

Vì nàng không mời chàng, chàng tự rót cho mình một ít và nâng chiếc ly lên bằng một tay. Chàng chẳng thích brandy nhưng chàng thích kéo dài cuộc chuyện trò mà rõ ràng là nàng muốn chấm dứt. Chàng nghĩ chàng hiểu nàng háo hức muốn thoát khỏi chàng. Nàng ngại ngần không muốn chấp nhận những gì đã xảy ra giữa họ. Chàng cũng thế. Có lẽ chuyện đó chẳng là gì cả. Có lẽ tất cả chỉ là do đầu óc chàng tạo ra, là trò chơi của trí tưởng tượng đã khoắc cho người phụ nữ này sự yếu đuối, dễ bị tổn thương mà nàng dường như đang cố gắng đến đau đớn để che giấu nó. Chàng cầu Chúa đó chỉ là trò chơi của trí tưởng tượng. Rồi chàng có thể quay về cuộc sống độc thân thoải mái của mình và quên hết mọi điều về nàng.

Nhưng chàng không nghĩ vậy.

Khi lần đầu bắt gặp bóng dáng nàng, trước khi chàng trèo qua khung cửa sổ, chàng đã bị ẩn tượng rằng có lẽ, cuối cùng, Deirdre cũng quan tâm đến chàng. Nàng đang nhón chân, có vẻ sắp thối tất ngọn nến, khi nàng hạ thấp người và tựa lưng vào bệ lò sưởi. Trông nàng quá bất lực, quá cô độc, và chàng đã mất tự chủ vì hối hận đã nhấn tâm trốn nàng đi với bạn. Chàng đã quá chắc chắn, cho đến giây phút đó, rằng Deirdre chưa từng trải qua cảm xúc thật sự trong cuộc đời nàng, ngoại trừ tức giận. Rồi nàng gập vai lại, như thể gánh lấy những gánh nặng mà nàng biết nàng không thể vứt bỏ được, và giây phút tiếp theo tất cả bọn họ đều chìm sâu vào bóng tối.

Và sức hấp dẫn của Deirdre dường như chưa bao giờ mạnh mẽ như thế. Chàng không nghĩ rằng sẽ mang nàng lên giường khi chàng với lấy nàng. Tất cả những gì chàng muốn là bế nàng trên tay và an ủi nàng.

Và sau đó, chàng khám phá ra người phụ nữ trong cánh tay chàng không phải là Deirdre, Sự hấp dẫn của nàng làm chàng lao đảo, thậm chí còn hơn thế bởi vì các mối quan hệ với phụ nữ của chàng luôn luôn được làm dịu bởi liều thuốc chua cay. Trong cuộc độ sức này, tuy nhiên, lại là một quý cô chua cay. Nàng nắm bản thân mình trong tay và chàng chắc chắn, nàng hối hận vì đã để chàng quá gần gũi mình. Khốn kiếp, họ gần như đã trở nên thân mật. Nàng không thể xoá sạch điều đó như là họ chỉ bắt tay nhau được.

Chàng một ngụm nhỏ trong chiếc ly của mình, rồi nói nhẹ nhàng, “Kể cho ta về em đi, Sara. Em sống ở đâu? Em đang đi đâu?”

“Max...” Nàng nhìn chàng vẻ khẩn cầu. “Chẳng có gì quan trọng. Tôi nên nói với ngài từ đầu. Tôi sẽ kết hôn. Đó là nơi tôi sẽ đến ngay bây giờ, để gặp gia đình hôn phu của tôi. Nó đã được sắp đặt.” Nàng chạm vào tay áo chàng rồi nhanh chóng rút tay nàng ra. “Tôi rất tiếc nếu tôi khiến ngài hiểu sai về tôi.” Nàng liếc nhìn chiếc giường và run rẩy. “Tôi không thể giải thích được điều đã xảy ra giữa hai ta và thậm chí tôi sẽ chẳng cố giải thích. Nhưng...”

“Nàng sẽ kết hôn!” Giọng chàng cho thấy sự choáng váng.

Nàng vỗ nhẹ đầu mình. “Đó là nơi tôi đang đến.”

Tiếng đập mạnh khi Max đặt chiếc ly bạc xuống bàn làm nàng giật nảy mình. “Nàng không đeo nhẫn.”

“Nó được cất trong rương của tôi cho an toàn.”

“Nàng không thể nào yêu người đàn ông đó được!”

Nàng lại liếc nhìn chiếc giường, rồi nhìn xuống đôi tay đang đan vào nhau của mình. “Có lẽ là không, nhưng tôi rất tự hào về anh ấy.”

“Bỏ hẳn đi. Hoàn đám cưới lại. Chỉ ít nàng cũng cho bản thân nàng cơ hội để hiểu chính mình chứ.”

“Tôi hiểu chính mình.”

Đôi mắt hướng lên gặp ánh mắt chàng chẳng để lộ ra chút cảm xúc hay sự hối hận nào cả. Chàng đã từng thấy đôi mắt giống của nàng ở doanh nhân khôn ngoan khi họ mặc cả tổng số tiền trao đổi. Nó khiến chàng muốn với ra và lắc lắc nàng, ước giá như có thể đập tan cái mặt nạ mà nàng nàng giấu mình phía sau.

Nàng nhanh chóng nói tiếp. “Thoả thuận hôn nhân đã được ký rồi. Hôn phu của tôi là người hết sức hào phóng. Khi tôi kết hôn, các em tôi sẽ được đảm bảo tài chính. Tôi không thể bỏ rơi chúng được.”

Chàng nói qua kẽ răng. “Không nói đến đến đảm bảo tài chính của bản thân nàng.”

Ánh mắt nàng và chàng chạm nhau toé lửa. “Tôi thà là vợ chứ không làm nhân tình.” Nàng dừng lại, và nở một nụ cười thoáng qua. “Hoặc có lẽ tôi đã đánh giá lầm ngài chăng? Có lẽ ngài là người đàn ông thực thụ? Có lẽ ngài sẽ cầu hôn tôi? Ngài có chu cấp cho tôi không, Max? Nói luôn đi, hoặc hãy giữ im lặng vĩnh viễn.”

Những lời này, những lời chua cay của Max bốc trong họng như mật đắng. Chàng không thể tin được sao nàng lại hiểu chàng đến vậy. Chàng đã nghĩ nàng khác, và nàng chỉ giống như tất cả những người phụ nữ mà chàng từng biết. Họ không xem đàn ông là người mà chỉ xem sổ ngân hàng, tài khoản càng lớn thì người đàn ông càng được quý trọng.

Khi cái nhìn chăm chăm của nàng dao động, và mắt nàng lảng tránh khỏi mắt chàng, nỗi nghi ngờ vụn vặt bắt đầu phá hủy cơn giận dữ của chàng. Nếu nàng muốn thoát khỏi chàng, nàng đang đi đúng đường. Có lẽ chàng quá cứng rắn với nàng. Nàng chỉ là phụ nữ, và nàng sẽ mất nhiều hơn chàng nếu như nàng đi theo tiếng gọi con tim.

“Sara,” chàng khiển trách, “quên những tham vọng vụ lợi đó đi. Hãy đánh liều với ta đi. Hãy cho cả hai chúng ta thời gian để hiểu nhau. Đó là tất cả những gì ta đề nghị.”

Nàng thở dài. “Đúng như tôi nghĩ. Ngài không thể chu cấp cho tôi phải không? Và nàng cùng sẽ chẳng cầu hôn tôi, đúng không Max?”

“Không, cho cả hai câu hỏi,” chàng cắn cẩu. Chàng đã đứng lên và nhìn chăm chăm xuống đầu nàng đang cúi xuống với sự khinh miệt không giấu giếm. “Tất cả những gì cần nói là chúc mừng đám cưới sắp tới của nàng.”

Mắt nàng không nhìn chàng. “Cám ơn ngài.”

Max khó khăn rời khỏi căn phòng khi nỗi nghi ngờ vụn vặt nở bùng ra thành sự nghi ngờ to lớn và cuối cùng là tin chắc. Nàng tranh cãi với chàng một cách có tính toán chỉ để thoát khỏi chàng. Chẳng có vị hôn phu nào hết. Nếu có thì nàng đã nói cho chàng biết khi chàng xem tay nàng và thấy không đeo nhẫn.

Nàng là đồ chết nhất, nàng là thể, và tất cả là thể. Có những điều khác thường đã xảy ra giữa họ trong căn phòng đó nhưng quý cô này quá hèn nhất để chấp nhận.

Chàng thôi thúc muốn quay lại và làm cho ra lẽ với nàng nhưng chàng nghe tiếng chìa khoá trong ổ khoá và biết rằng chẳng lời nào chàng có thể thuyết phục nàng mở cửa cho chàng cả.

Đồ chết nhất, chàng lầm bầm. May cho quý cô, chàng có đủ dũng khí cho cả hai người họ. Chưa xong đâu.

Ý nghĩ tiếp theo xoá tan nụ cười của chàng. Deirdre. Chàng chẳng nhiệm vụ chẳng vui vẻ gì phải thực hiện, và ngay khi nó kết thúc, ngay khi chàng có thể hưởng toàn bộ năng lượng của mình để giải quyết vấn đề của chàng với Sara.

Sara đợi cho đến khi nàng nghe thấy tiếng bước chân Max xa dần dọc theo hành lang rồi mới rời khỏi cửa. Cửa sổ là mục tiêu tiếp theo của nàng. Chỉ khi nó đóng lại và an toàn thì nhịp tim nàng mới bắt đầu chậm dần. Nàng lùi lại chiếc ghế lưng thẳng và vòng tay ôm lấy cơ thể đang run rẩy của mình. Nàng cảm thấy yếu đuối và bàng hoàng. Nàng không thể tin được nàng đã tiến gần để việc vứt bỏ mọi thứ đi như thế nào.

Sara, hãy đánh liều với ta.

Không! Không! Không! Điều đó chỉ dẫn đến thảm hoạ mà thôi.

Khi chàng thấp nển và ngay lập tức nhìn thấy chàng là một Corinthian, nàng nghĩ nàng đã có sự đào thoát may mắn. Nàng khinh thường những gã công tử bột bất kể họ tự gọi mình là gì. Nhưng nàng phải thú nhận rằng, công tử bột hay không, chàng vẫn là một người sang trọng, sang trọng, lịch thiệp và tử tế. Trí tưởng tượng của nàng đã không công bằng với chàng, nhưng nàng đứng về những nếp nhăn ở khoé mắt khi chàng cười, và nụ cười ân cần.

Và nàng cũng đứng về sắt thép trong chàng.

Ngoan cố, chàng tự gọi mình như vậy, và chàng chẳng hề phóng đại. Chàng sẽ chẳng thoả mãn cho đến khi chàng lôi tất cả bí mật ra khỏi người nàng. Max Worthe là người đàn ông nguy hiểm, và nàng cầu Chúa nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa.

Sara, hãy đánh liều với ta.

Nàng nhìn chiếc giường và cơn rùng mình lại chạy khắp người nàng. Nàng không thể bắt đầu giải thích những việc đã xảy ra trên chiếc giường đó, nhưng nó làm sáng tỏ khiếm khuyết rõ ràng trong tính cách nàng. Nó thật mất tư cách; nó thật hèn hạ; nó... là trải nghiệm tuyệt vời nhất mà nàng từng có trong cuộc đời mình.

Đó là một trong những thất bại của nàng. Nàng sẽ chẳng bao giờ có khả năng có chàng. Và sự thật là, nàng đang có nguy cơ chết người sẽ mất tất cả mọi thứ, mọi thứ mà nàng đã đặt cược bằng cuộc sống của mình.

Nàng nhìn chằm chằm vào chiếc giường rất, rất lâu, rồi đột ngột đứng dậy, nàng di chuyển nhanh quanh căn phòng, thu nhặt đồ đạc của mình để đóng vào rương. Nàng sẽ không thoải mái cho đến khi nàng thoát khỏi tầm với của Max Worthe.

Vào buổi sáng hôm sau, Max tỉnh dậy cùng với lũ chim. Đã từng vậy khi chàng sống ở nông thôn. Hầu hết mọi người nghĩ nông thôn yên tĩnh, bình dị so với thành phố nhưng chàng chưa từng thấy thế. Những âm thanh ồn ào của lũ quạ và bồ câu, đây là chưa kể đến những con chim biết hát thật phiền nhiễu, chưa bao giờ thất bại trong việc đánh thức chàng, dấu cho chàng có thể ngủ ngay cả cuộc diễu binh có đi ngang qua phía dưới cửa sổ phòng ngủ chàng ở Whitehall.

Cuộc sống thành phố là quá nhiều cho thị hiếu của chàng.

Nhưng đây là một buổi sáng mà chàng không định thức dậy cùng lũ chim. Bình minh mới chỉ là một sắc đỏ mờ mờ phía chân trời. Bên trong quán trọ, chẳng có sự náo động nào cả. Không phải là chàng không tin lời Sara nhưng chàng chẳng đánh liều. Có lẽ nàng xấu hổ phải đối diện với chàng sau những gì đã xảy ra đêm qua. Có lẽ nàng quyết định chạy trốn và chàng thì có những ý tưởng khác. Cho đến khi chàng gặp vị hôn phu của nàng, chàng sẽ giữ Sara Childe trong tầm mắt mình.

Suy nghĩ về Deirdre không còn là vấn đề khiến chàng phải chịu những tiếng vo ve khó chịu nữa. Chàng cười với hình bóng của mình trong tấm gương đặt phía trên bồn rửa khi chàng xoa xà phòng lên mặt. Khi chàng bước vào phòng mình đêm qua, chàng thấy nó trống không, nhưng Deirdre đã để lại cho chàng một thông điệp đầy tính hùng biện, hùng biện hơn nhiều so với bất cứ điều gì có thể viết ra giấy. Nàng đã dỡ tung quần áo của chàng, cắt rời tất cả ống tay áo khoác của chàng đến tận khuỷu tay và cũng làm như vậy với quần chàng. Chỉ có áo sơ mi và quần áo lót là được tha. Vì thế chàng buộc phải mặc lại áo khoác và quần chàng đã mặc hôm qua.

Chàng không biết sao chàng lại cười. Chàng không thể ngủ nhiều hơn hai tiếng; đồng quần áo Weston đắt tiền của chàng đã bị rải khắp sàn như đồng giả rách cũ; chàng ê ẩm khắp mình mẩy; và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, tờ Tin Tức Exeter có thể rơi vào tay người khác bởi vì chàng không có thời gian đeo đuổi nó ngay lúc này.

Peter Fallon đang đợi chàng ở Exeter. Peter sẽ là người phải đương đầu với sự phẫn nộ của người chủ giận dữ khi chàng, Max, không xuất hiện để ký vào đồng giấy tờ. Chẳng thể giúp gì. Có điều gì đó chàng không muốn đặt tên, đã chạm vào vai chàng, và nếu bây giờ chàng quay đi, chàng sẽ luôn luôn tự hỏi...

Sara.

Điều gì về nàng khiến nàng quá khác biệt? Chàng dừng lại ở ý nghĩ đó khi chàng bắt đầu cạo râu. Chàng biết nhiều người phụ nữ đẹp hơn, nhưng không ai làm chàng mê hoặc nhiều bằng một nửa. Chỉ có một người phụ nữ khác đã gần như ám ảnh chàng là Sara Carstairs, nhưng đó chỉ vì cô ta đã thoát khỏi tội giết người.

Chàng ngồi trên giường, tháo bớt ra khi ý nghĩ về Sara Carstairs xâm chiếm tâm trí chàng lần nữa. Chàng nhớ lại phiên toà và dường như chẳng có gì tác động lên nàng như thế nào. Chàng nhớ chàng đã muốn lắc nàng thế nào, ước giá như có thể đập tan cái mặt nạ mà nàng giấu mình phía sau.

Đúng như chàng muốn lắc Sara đêm qua.

Chàng lắc đầu. Sara là một bông hồng Anh đặc trưng. Nàng có mái tóc sáng màu và đôi mắt màu xanh. Sự tương đồng với Sara Childe là...

Chàng đứng đó, nhìn chằm chằm vô định vào đôi mắt khi cảm giác đó loé lên như ánh sáng trong đầu chàng. Chàng đã đợi nàng cười với chàng từ rất, rất lâu rồi. Nàng dường như rất thân quen với chàng. Chàng muốn lắc nàng, ước giá như có thể đập tan cái mặt nạ mà nàng giấu mình phía sau. William đã cưới người khác và gặp một tai nạn khủng khiếp.

William Neville đã cưới em gái nàng và rồi nàng giết anh ta.

William. William Neville.

Điều đó không thể là sự thật được. Sara Carstairs có mái tóc sáng màu và cặp mắt màu xanh biển. Sự thật là ở phiên toà, tóc nàng được giấu trong mũ trùm đầu và nàng không bao giờ nhìn xuống phía khán giả, nhưng làn da của nàng quá sáng nên đơn giản là chàng đã giả thiết rằng nàng là một bông hồng Anh đặc trưng.

Và đó là cách chàng luôn luôn nhớ về nàng.

Chàng nhớ điều gì khác nữa về Sara Carstairs. Nàng là người phụ nữ hấp dẫn đàn ông, không phải chỉ bởi sắc đẹp mà còn bởi sự pha trộn đầy thu hút của vẻ trong trắng và trần tục. Và đó chẳng phải là điều đã mê hoặc chàng đêm qua ư? Chàng không biết có nên đề nghị Sara thành tình nhân của mình hay nàng là kiểu phụ nữ không chịu sự sắp đặt nào ngoài hôn nhân.

Sara Childe và Sara Carstairs là một, và là cùng một người. Chàng thận trọng kiểm chứng giả định này, và sau quá trình ngẫm nghĩ khá lâu, chàng thốt ra câu chữ thề tục tĩu rồi ném mạnh chiếc bột vào tường. Sara Childe và Sara Carstairs là một, và là cùng một người! Chàng không biết tại sao chàng không nhận ra. Ba năm đã trôi qua từ khi chàng nhìn thấy nàng, nhưng ấn tượng của nàng đã khắc sâu vào trí nhớ. Chàng đã nghĩ chàng sẽ nhận ra nàng, giây phút chàng hướng ánh mắt nhìn nàng, nhưng chàng bị sắc thái đẹp kỳ lạ và u ám đó làm cho lú lẫn.

Chàng không biết vì sao chàng lại tức giận đến thế. Chàng đã cầu mong một sự đào thoát diệu kỳ và chúa đã đưa tay cho chàng. Có lẽ sẽ chẳng bao giờ có gì giữa chàng và Sara Carstairs. Nàng có nhiều tình nhân còn hơn những bữa tiệc của chàng. Chàng biết điều đó là thật bởi vì chàng đã tích lũy một đồng hồ sơ về người phụ nữ nhà Carstairs với nhiều thông tin đủ để viết một quyển sách. Nàng chẳng nặng nề khi một người đưa nàng lên giường, đêm qua đã chứng minh điều đó. Chỉ cần chàng kiên nhẫn, chàng có thể có được nàng.

Có rất nhiều thứ đêm qua làm chàng mê mẩn thì giờ đây lại làm chàng ghê tởm. Chàng nghĩ có điều gì đó đặc biệt giữa họ nhưng tất cả chỉ là Sara Carstairs cần một người đàn ông chứ không phải chỉ riêng chàng. Bất cứ người đàn ông nào cũng được. Và chàng đã giữ khoảng cách bởi vì chàng bị vẽ trong sáng của nàng lừa phỉnh. Chàng sẽ không bao giờ phạm sai lầm như vậy lần nữa.

Nàng nói dối. Nàng chẳng có vị hôn phu nào cả. Chính bản thân nàng là người có quyền thừa kế. Sara Carstairs chẳng cần phải kết hôn vì đảm bảo tài chính. Nàng muốn thoát khỏi chàng và vợ được câu chuyện này để đánh lừa chàng.

Lúc này chắc nàng cao chạy xa bay trên một cái chuồng nào đó rồi. Đêm qua, chàng tò mò đến ngoạn cổ và đó là điều làm nàng sợ hãi. Được thôi, sẽ chẳng khó khăn gì bám theo dấu vết của nàng. Sẽ chẳng có nhiều xe ngựa trên đường vào cái giờ kinh khủng này. Chàng sẽ truy kích nàng nhưng giờ đây mục tiêu của chàng là bất cứ cái gì ngoài tình ái. Chàng muốn một câu chuyện cho tờ báo của mình, và không cách này thì cách khác, chàng sẽ có được nó.

Chưa bao giờ trong đời mình chàng trải qua cơn giận dữ đến lạnh giá thế này. Chàng đợi cho đến khi mình có thể bình tĩnh lại trước khi rời khỏi phòng.

5. Chương 5

Bà Beattie mở tờ báo xem mục rao vặt vào bắt đầu tìm bài quảng cáo của Sara. Thật khó có thể tin được lại có nhiều quý ông và quý cô không thể tìm được bạn tình theo cách thông thường. Nhưng Sara đã đúng. Có bài trong mục quảng cáo rao vặt hơn là những căn nhà cần bán.

Bà tìm thấy bài quảng cáo của Sara và đọc:

Quý cô từ cốt cách, duyên dáng, kín đáo muốn gặp một quý ông có tính tình tốt (tuổi tác và tài sản không quan trọng) với mục đích ký kết cuộc hôn nhân vì lợi ích. Gửi thư đến Hòm thư 41, tờ Tin Tức.

“Bác không bao giờ đoán được,” Sara nói, “cháu nhận được bao nhiêu thư trả lời đâu.”

“Bao nhiêu?”

“Hai mươi lăm.”

Bà Beattie há hốc miệng. “Bao nhiêu?”

“Hai mươi lăm.” Sara cười lớn. “Cháu cũng khó mà tin được. Cháu nghĩ nếu may mắn cháu cũng chỉ nhận được một hoặc hai thôi.” Nàng nâng gói giấy màu nâu lên. “Nhưng chúng ở đây. Maggie mang đến khi bác đang thay đồ.”

Maggie là cô phục vụ kèm theo căn phòng có sẵn đồ đạc mà Sara thuê trong khi ở Bath, tầng trệt, dù ngôi nhà khá giản dị ngụ ở Queen’s Square. Chủ nhà trọ, bà Hastings, một goá phụ đang gặp khó khăn, sống ở tầng trên.

Nàng đã thuê phòng và đăng quảng cáo trước khi nàng rời khỏi London. Nàng và bà Beattie đến Bath vào đêm hôm qua và điều đầu tiên Sara làm trong buổi sáng là cử người hầu gái đến văn phòng của tờ Tin Tức Bath lấy thư trả lời của nàng. Nàng và bà Beattie đang ở trong căn phòng buổi sáng nhỏ bé phía sau lưng ngôi nhà, tận hưởng bữa sáng muộn gồm trà và bánh mì.

Bà Beattie đọc lại bài quảng cáo lần nữa. “Chắc bác là người ngu si nhưng điều gì ở cái tin quảng cáo này lại thu hút đến thế? Nó nêu rất ít thông tin.”

Sara cầm bình trà bằng bạc lên và rót đầy tách của bà Beattie, rồi đến tách của nàng. Một nụ cười châm biếm nhẹ nở ra trên môi nàng. “Đó là điều mà bác lầm, Bea. Nó nói rất nhiều nếu như bác hiểu được ẩn ý. Cháu dịch cho bác nghe nhé?”

Bà Beattie gật đầu. “Hãy dịch đi.”

“Một quý cô trẻ tuổi với tài khoản ngân hàng béo bở, người không muốn bất cứ ai hỏi những câu hỏi rắc rối về quá khứ của nàng, sẵn sàng trả hết sức hậu hĩnh để có quyền kết hôn với một quý ông đáng tin cậy đang bị sa sút, người sẽ có được sự trọng đãi khiến anh ta trở thành của hiếm ngay khi giấy đăng ký kết hôn được ký.”

“Cái gì?” Bà Beattie sắc trà. Bà hắng giọng. “Cháu bịa đặt ra những cái đó.”

“Ồ, không, cháu không có. Đọc lại nó đi Bea. Tất cả những điều đó đều ở đây, dù cho, tất nhiên, cháu đã dùng những từ hoa mỹ để nâng nó lên. Chúng ta không được làm tổn thương cảm giác của các quý ông, phải không?”

Bà Beattie đọc lại bài quảng cáo lần nữa và rên rỉ. “Cháu có thấy điều này nghĩa là gì không? Cháu sẽ có một đội quân những đào mỏ và những kẻ bắt hảo, ô danh đập cửa nhà cháu.”

“Một quý cô ô danh không thể quá nặng nề được,” Sara tuyên bố.

“Sara! Đừng có ăn nói như thế. Đây là việc nghiêm túc.”

Nụ cười trong mắt Sara mờ đi một chút. “Cháu chỉ đùa thôi mà Bea.” Nàng không nói thêm những gì nàng đang nghĩ, rằng nhiều khi nói giỡn cũng là nói thật. Bea có thiện cảm với nàng và sẽ chẳng nghe lời nào chống lại nàng, thậm chí nó có phát ra từ chính miệng nàng đi chăng nữa.

Sara nói, “Dù sao, cũng không có ai sẽ dẫn mòn đường đến cửa nhà cháu đâu. Cháu không ngu ngốc. Cháu sẽ không để lộ ra mình là ai, chưa đến lúc. Những gì mà chúng ta sẽ làm, Bea à, là xem một lượt đồng thư này và chọn ra ba đến bốn ứng cử viên thích hợp. Rồi cháu sẽ tìm cách gặp từng quý ông một cách tình cờ. Khi cháu chắc là cháu đã chọn đúng người đàn ông cho mình, thì đến lúc đó và chỉ đến lúc đó, cháu mới nói cho anh ta biết cháu là người đã đăng tin quảng cáo ở tờ Tin Tức.”

Bà Beattie nghĩ về điều này một lúc. Bà nhìn Sara. “Cháu nói như kiểu dễ lắm ấy, nhưng cháu có nghĩ rằng điều này có thể nguy hiểm hay không?”

“Vô lý. Nó đã có từ rất lâu rồi. Nếu như nó nguy hiểm, sẽ chẳng ai quảng cáo tìm chồng, tìm vợ trên báo cả đúng không?”

“Nhưng...” Bà Beattie ngừng lại, biết rằng bà đã nêu ra tất cả mọi lý lẽ để thuyết phục Sara từ bỏ kế hoạch này rồi.

“Gi cơ ạ?” Sara hỏi.

Mặc dù bà biết lời nó của bà như nói với người điếc và bà đã nói tất cả chúng trước đây rồi, Beattie không thể không nói. “Đây là bước ngoặt mà cháu đang thực hiện. Sẽ thế nào nếu suy nghĩ của cháu thay đổi trong năm sau hoặc năm sau nữa, hoặc mười năm nữa? Sẽ ra sao nếu cháu gặp người đàn ông hoàn hảo của mình?”

“Người đàn ông hoàn hảo của cháu,” Sara nói giọng khô khốc, “là người sẽ khiến anh ta trở nên quý hiếm ngay sau khi ký vào giấy đăng ký kết hôn. Giờ thì hãy lau sạch bàn và xử lý công việc nào.”

Họ chia những bức thư làm hai chồng và bắt đầu xem một lượt chúng, bà Beattie xem cẩn thận từ từ. Sara thì liếc nhanh từng bức và luôn luôn xé vụn chúng rồi vứt sang bên cạnh.

Bà Beattie xuy xuy tỏ ý chê bai.

“Cái gì thế ạ?” Sara hỏi.

“Cái gã thần kinh! Hắn muốn biết cháu sẵn lòng trả cho hắn bao nhiêu để có được quyền biết tên hắn.” Bà gần như xé rách bức thư ra nhưng Sara đã chặn nó khỏi tay bà.

“Bea! Đây chính là kiểu đàn ông cháu đang tìm.” Nàng đọc nhanh bức thư và đặt nó sang một bên. “Cháu biết, cháu biết. Thiếu tá Haig nghe có vẻ hóm hỉnh và không ra dáng một quý ông. Nhưng điều đó thật tốt, bác không thấy à?”

“Không, bác không thấy,” bà Beattie làm dấu thánh. “Nếu cháu xác định kết hôn và phá vỡ sự uỷ thác thì tại sao cháu không tìm một người đàn ông tốt có thể khiến cháu hạnh phúc?”

“Bởi vì một người đàn ông có thể làm cháu hạnh phúc sẽ quá thông minh để kết hôn với một nghi phạm giết người.”

“Nhưng cháu đã được trả lại sự trong sạch trong phiên tòa.”

“Cháu ư? Vậy thì sao chúng ta phải sống thế này?”

Ánh mắt bà Beattie trở nên lúng túng. Họ đã sống thế này bởi vì bất cứ khi nào Sara bị nhận ra, những ngón tay lại bắt đầu chỉ trỏ, bạn bè và người quen sẽ lãng quên đi. Không ai quên rằng Sara đã từng bị buộc tội giết người, nhất là gã cộng tác viên đặc biệt của tờ Người Đưa Tin làm cho câu chuyện luôn sống động. Sara nói đúng. Một người đàn ông thông minh sẽ chẳng muốn điều gì từ nàng cả bởi vì những ngón tay sẽ bắt đầu chỉ vào anh ta và thậm chí là con của họ. Tất cả việc này thật vô vọng.

Sara thở dài. “Bea,” nàng nói dịu dàng, “tất cả việc này sẽ dẫn đến điều tốt đẹp nhất, bác sẽ thấy. Cháu nghĩ rằng một khi cháu tự do thoát khỏi tất cả những ràng buộc với gia đình, cháu có thể bắt đầu lại một lần nữa ở một nơi khác. Ồ, không phải ở Anh. Nhưng có gì ngăn cản chúng ta đến Mỹ đâu nhỉ?”

“Mĩ,” bà Beattie yếu ớt nói.

“Ồ đó chẳng ai biết cháu và điều tốt đẹp nhất là sẽ chẳng có Người Đưa Tin bám riết theo cháu.”

“Nhưng... nó quá xa xôi.”

“Vâng. Chính là thế. Nhưng đừng nghĩ về nó ngay lúc này. Hãy xử lý từng việc một, và việc đầu tiên là tìm xem người đàn ông đáng tin nào đó có thể cho cháu điều trái tim cháu mong muốn.”

Bà Beattie ngẩng nhanh lên, nhìn thấy nụ cười trong mắt Sara và vô tình cười theo.

Cuối cùng sau nửa giờ, Sara đã giảm danh sách các ứng viên xuống 3 ứng viên có vẻ phù hợp, với 2 người nữa dự phòng. Những người mà nàng loại ra là những người hoặc quá trẻ và có lẽ chưa gặp được người phụ nữ họ có thể yêu – hoặc quá chắc về khả năng làm nàng quên mất cuộc hôn nhân vì lợi và sống hạnh phúc mãi mãi trên đồng tiền của nàng và kỹ năng làm người tình của họ.

May mắn cho nàng làm sao!

“Giờ thì làm gì nào?” bà Beattie rầu rĩ hỏi.

“Giờ,” Sara nói, “chúng ta sẽ làm công việc mật thám. Ồ, chúng ta không làm gì lộ liễu đâu. Tất cả sẽ rất kín đáo. Chúng ta sẽ tự giới thiệu mình với cộng đồng ở Bath và tìm hiểu nhiều hết mức chúng ta có thể” – nàng nhìn vào danh sách ba ứng cử viên tiềm năng. “- ông Townsend, ông Bloor và thiếu tá Haig.”

“Chúng ta sẽ đến Pump Room, Bea. Theo lời bà chủ nhà, đó là nơi mà tất cả mọi người ở Bath tụ tập. Cháu tin đó là nghi thức thông thường chứ không chỉ dành riêng cho khách tham quan mà cho cả những người sống ở đây nữa. Và bà Hastings sẽ ở đó để giới thiệu chúng ta một vòng.”

Bà Beattie tạo ra một âm thanh ngắn, chói tai tỏ ý giễu cợt. “Bà Hastings,” bà nói, “là một phụ nữ thô tục và ngốc nghếch. Cháu không biết bà ta đã nói gì với bác đêm qua khi cháu quay lưng đi à? Bà ta nháy mắt và nói rằng bà ta khá nổi tiếng với vai trò bà mối, và nếu bà ta không thể sắp xếp một cuộc hẹn hò cho bác thì chẳng ai có thể làm được. Chính xác thì cháu đã nói gì với người phụ nữ trong thư vậy?”

Sara nâng chiếc tách lên miệng để giấu đi nụ cười của nàng. Sau khi nhấp một ngụm trà, nàng nói, “Như chúng ta đã đồng ý từ trước, tất nhiên, rằng bác là chủ còn cháu được thuê để bầu bạn với bác.”

“Bác nghĩ cháu phải nói nhiều hơn thế.”

Sara nhún vai. “Có lẽ cháu đã tạo ra ấn tượng là bác cô đơn.”

Thực tế là, Sara đã rất vui mừng với lời viết thư của bà Hastings. Nàng nhận ra người phụ nữ đó là người thích xen vào việc người khác. Bình thường, nàng sẽ tránh những người như thế nhưng với mục đích hiện tại, bà Hastings là của trời cho. Sara đã bóng gió rằng bà chủ của mình đang săn chồng. Như vậy, nàng lập luận, sẽ dễ dàng hỏi bà chủ nhà của họ về tất cả các quý ông trả lời quảng cáo của nàng.

Bà Beattie uống cạn tách của mình và cẩn thận đặt nó xuống. “Vậy bác là bà chủ và cháu được trả tiền để bầu bạn. Cái trò đồ chữ này có thực sự cần thiết không Sara?”

“Hoàn toàn, và bác biết tại sao rồi đấy. Cháu không muốn lôi kéo sự chú ý vào cháu. Cháu không muốn bị nhận ra. Không ai thêm liếc nhìn cô hầu với cái liếc mắt thứ hai cả.”

Có điều gì đó làm bà Beattie cáu giận. Bà đã tận mắt trông thấy Sara mua những bộ quần áo mới, phục sức cho bà đẹp hơn, làm bà vui thích. Nhưng nàng vẫn ăn vận như một nữ gia sư.

“Bea, đừng có khó khăn thế chứ. Xin bác đấy.”

Bà Beattie không thể chống lại sự yêu cầu thiết tha như vậy. “Ai là người khó khăn đây? Thôi được rồi, tiến lên. Đừng lãng phí thời gian nữa. Hãy làm Bath chìm trong biển lửa.”

Nàng đang ở trong phòng mình, buộc dải ruy băng của chiếc mũ đầu xuống dưới cằm khi ý nghĩ của nàng lang thang từ ba ứng viên triển vọng của mình đến Max. Nàng nghĩ về chàng không ngừng trong vài ngày qua nhưng chỉ lúc này, khi nàng đã tạo một khoảng cách giữa họ và tin chắc rằng họ sẽ không gặp lại nhau lần nữa, nàng mới có thể nhìn lại cuộc chạm trán của họ với con mắt bình tĩnh và phê bình được.

Điều đó có vẻ thật lạ lùng, gần như nực cười, rằng chàng, một Corinthian và một gã công tử bột, lại là người có thể vượt qua được sự ngờ vực sâu sắc của nàng với đàn ông. Chàng còn làm được nhiều hơn thế. Chàng khuấy động nàng mà chính nàng không biết nó vẫn còn tồn tại.

Sự đam mê. Làm sao một người đàn ông nàng không quen biết có thể tác động đến nàng như thế?

Có lẽ nàng không cần phải ngạc nhiên. Chàng là kiểu đàn ông mà các bà mẹ sẽ cảnh báo con gái họ tránh xa – đẹp trai, quyến rũ, kinh nghiệm và với đạo đức...

Không. Nàng không thể đổ lỗi cho đạo đức của chàng. Chàng không giống William. Chàng dịu dàng và tốt bụng, và đó là lý do vì sao nàng lại nhạy cảm với chàng như vậy. Chàng có thể dễ dàng cám dỗ nàng nhưng chàng đã để nàng đi.

Giờ đây, nàng ước giá như chàng đừng hào hiệp đến thế. Đó có thể là ký ức đẹp dễ sưởi ấm nàng trong những đêm dài giá lạnh trước mắt. Nàng không hối tiếc vì chàng đã trèo qua cửa sổ phòng nàng. Tất cả phụ nữ đều có một Max Worthe trong quá khứ, chỉ để nhắc nhở họ rằng, đã có một thời, có người đàn ông thấy họ xinh đẹp và đáng khao khát. Và người đàn ông này là vậy.

Nàng nhìn tiếc nuối vào không gian khi nàng nhớ lại đêm đó, và trong gang tấc, trước khi nàng nhận thức được, tất cả các giác quan của nàng sống dậy. Nàng nhớ cơ thể mạnh mẽ của chàng ghì chặt nàng xuống đệm, cái vuốt ve của tay chàng từ ngực đến thắt lưng, đến đùi nàng; chàng không còn ngọt ngào với nàng nữa mà ngầu ngạnh nàng. Những ký ức này quá rực rỡ, quá gợi tình khiến nàng cảm thấy như thể chàng vẫn đang thực sự chạm vào nàng.

“Sara!” bà Beattie ngo đầu vào cửa. “Cái gì thế? Cái gì giữ cháu lại thế?”

Sara nhìn lên, lấp bắp, giật mình tỉnh lại. “Không có gì,” nàng nín thở nói, “chẳng có gì hết.” Nàng nhặt túi xách và hối hả rời khỏi phòng.

Đây là chuyến thăm thú Bath đầu tiên của Sara. Dù nàng thích những gì nàng thấy trên cuộc dạo bộ ngắn từ quảng trường Queen’s Square tới phòng Pump Room – một thành phố với những khối đá sáng bóng được xây dựng theo phong cách tân cổ điển – niềm vui thích của nàng bị nhạt đi bởi nỗi lo sợ thường trực rằng ai đó có thể nhận ra nàng.

Nàng phải vượt qua điều đó. Nàng không thể hành động như kiểu nàng thường làm mỗi khi bị nhận ra. Trong quá khứ, nàng đã giải quyết những vấn đề của mình bằng cách bắt đầu lại ở một nơi khác. Nhưng

giờ đây nàng đã bị dồn vào chân tường. Nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc chiến đấu lại. Tất cả những gì nàng phải làm là tránh xa tầm với của William một chút trong khi...

Và cười một người đàn ông đồng ý với điều khoản của nàng.

Trời bắt đầu mưa. Bà Beattie, luôn luôn sẵn sàng mở chiếc ô màu đen. “Có lẽ chúng ta nên kiếm một chiếc ghế,” nàng nói, chỉ vào một chiếc trong rất nhiều ghế kiệu đi ngang họ trên đường đến trung tâm thành phố.

“Cháu chưa từng thấy nhiều ghế kiệu một lúc như thế này,” Sara nói. “Cháu cho rằng bởi vì những ngọn nói quá dốc để có thể đi xe ngựa được.”

“Hoặc là,” bà Beattie nói giọng gay gắt, “có thể là đồng hồ ở Bath dừng từ thế kỷ trước. Ít nhất, đó là ấn tượng của bác.” Thấy cái nhìn dò hỏi của Sara, bà nói thêm, “Ghế kiệu? Những quý ông quần tùm và mái tóc bột*? Bác cảm thấy như thế bác vừa trở về quá khứ ấy.”

(*powdered hair: kiểu tóc của quý tộc thế kỷ 18)

Sara cười. Bà Beattie đúng. Phần lớn những người đi và đến là, nếu không già, thì cũng lạc hậu. Các quý cô thì hợp thời trang với những chiếc váy thắt eo cao nhưng trang phục của các quý ông thì đã lỗi thời. Chỉ có vài người mặc quần bó và những chiếc áo khoác ôm sát, trang phục đúng mốt ở London mà thôi. Ý nghĩ đó xoa đi nỗi sợ hãi của nàng. Bath nổi tiếng về nước khoáng có khả năng trị bệnh. Đó là lý do tại sao có quá nhiều người già ở đây, để chữa trị những căn bệnh nhẹ. Đó là lý do tại sao không có những khu nghỉ dưỡng sang trọng, hợp thời. Nó quá phẳng lặng và buồn tẻ đối với những người đã kéo đến phiên toà xử nàng ở Winchester.

Chưa đến 15 phút họ đã đến Pump Room, và khi họ bước vào, họ thấy chật ních người. Một số thì đang đi tản bộ, một số thì ngồi ở ghế băng, và một số khác thì đứng ở chỗ máy bơm nổi tiếng trong cái ô tròn, đợi đến lượt mình hứng lấy cốc nước khoáng Bath có lợi cho sức khỏe. Bên trên những cuộc chuyện trò lao xao, những điệu nhạc oai nghiêm của Handel’s Water Music, một nhóm nhỏ các nhạc công lịch thiệp ở phía cuối căn phòng, vang lên và dội lại trần nhà hình vòm phía tít trên những cái cột mạ vàng kiểu Hy Lạp.

Nó, không nghi ngờ gì, Sara nghĩ, là một trong những căn phòng đáng yêu nhất nàng từng bước vào.

“Giờ thì sao?” bà Beattie hỏi, không phải lần đầu tiên.

Sara liếc một lượt đám đông. “Bà Hastings nói rằng bà ấy sẽ ở đây và dẫn chúng ta đi một vòng.”

“Và nếu bà ta không ở đây?”

“Chúng ta sẽ lấy nước và đợi ai đó chú ý đến chúng ta.”

Họ đã gần như đi đến cái máy bơm khi một quý bà lao vào họ. “Cô Beattie yêu quý của tôi! Cô Childe. Tôi đang tìm hai người. Và hai người ở đây!”

Người nói là bà chủ nhà của họ, bà Hastings, một phụ nữ có chồng, đầy đà ở lứa tuổi đầu 50, với bộ ngực kinh khủng và một mớ những sợi tóc quăn màu vàng đồng lấp ló lộ ra dưới chiếc mũ tròn đầu phù phiếm. Bộ váy lụa màu xanh lam của bà ngạt thở với nơ và diềm diềm dứa. Trông bà giống như một người phụ nữ đang cố gắng hết sức để nhìn trẻ hơn tuổi. Nhưng hiệu quả không mong muốn chỉ là ngược lại.

Bà Beattie, ngược lại, ăn mặc kiểu giản dị. Chiếc váy nhiều màu xanh lam đậm với chiếc khăn quàng phù hợp, hoàn toàn không tô điểm, khiến bà trông thanh lịch hơn trong hai người.

Bà Beattie giả vờ vai trò của mình mà không hề ngượng nghịu hay lúng túng. “Bà Hastings,” bà thân mật nói, “bà thật tốt khi chú ý đến chúng tôi. Cô bạn đây và tôi vừa mới nói rằng chúng tôi cảm thấy lạc lõng biết bao giữa quá nhiều người lạ thế này. Phải thế không, Sara?”

Bà Hastings rạng rỡ và hạ giọng thì thầm. “Hãy khắc phục điều đó ngay lập tức. Tôi quen tất cả mọi người ở Bath, và không mất nhiều thời giờ, cô cũng sẽ thế.”

Nửa giờ tiếp theo qua mau trong những lời giới thiệu rối loạn khi bà Hastings chứng minh rằng bà không khoắc lác. Sự thích thú của Sara được nâng lên khi nàng nghe thấy hai cái tên nàng nhận ra, hai trong số các ứng cử viên tiềm năng, ông Bloor và ông Townsend. Cả hai bọn họ đều cuối tuổi tứ tuần, người trước có làn da hồng hào, tình tình nồng nhiệt và to lớn như con bò đực; người sau thì gầy còm, nói năng dịu

dàng và ra dáng quý ông hơn bạn ông ta nhiều. Nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng đến Sara. Phẩm chất mà nàng muốn ở người chồng sẽ khiến bất cứ người phụ nữ tỉnh táo nào cũng chết ngất.

Nhưng đó phải là người đàn ông nàng có thể tin tưởng. Nàng đã sống sót qua một William. Nàng không nghĩ nàng có thể sống sót qua một William nữa.

Sara thất vọng lớn khi bà Hastings ngắt cuộc đối thoại của họ trước khi họ có thêm thời gian trao đổi thêm vài câu nói hài hước nữa, và bà dẫn họ về phía ghế băng.

Bà Hastings bán cho bà Beattie một cái nhìn đánh giá và lắc đầu. “Họ không được đâu, cô Beattie, vì thế cô có thể vứt cái nhìn hi vọng của cô ra khỏi mắt mình được rồi đấy.”

“Xin chị nhắc lại giùm?”

Một âm thanh kinh sợ thoát ra khỏi miệng bà Hastings. “Ông Bloor và ông Townsend? Cả hai bọn họ đều nghèo kiệt xác (nguyên văn: như con chuột trong nhà thờ).”

“Chị Hastings yêu quý - ” Bà Beattie dừng vội lại khi bà bắt gặp cái nhìn cảnh cáo của Sara. Bà hắng giọng và nói với tông giọng khác, “Tôi không thể nói tôi thích về bề ngoài của ông Bloor. Một điền chủ nông thôn là quá nhiều cho sở thích của tôi. Và ông ấy có mùi chuồng ngựa.”

“Đó,” bà Hastings nói, “hoàn toàn không đáng để cô lo lắng. Bloor đã chẳng còn hi vọng được thừa kế, ý tôi là thừa kế hợp pháp, và tôi không nghĩ...” Bà bỏ lửng câu nói.

“Chắc chắn là không rồi!” bà Beattie la lên khi được khai sáng.

Sara xoá bỏ tên ngày Bloor khỏi danh sách các ứng viên tiềm năng trong đầu nàng.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Bà Hastings bắt đầu đáp ứng. “Cô có phiền nếu chúng ta ngồi xuống không? Ngón chân tôi đang sưng tấy lên rồi và tôi phải nhắc trọng lượng ra khỏi đôi chân tôi thôi.”

Khi bà Hastings hạ thấp người xuống ghế băng, bà Beattie đánh mắt và nói không để phát ra tiếng.

“Người phụ nữ này thật không thể chịu đựng được,” Sara trả lời với một cái nhú mày hết sức khó chịu.

Ngay khi tất cả bọn họ ngồi xuống, bà Beattie nói, “Ông Townsend có vẻ như là một người đàn ông lịch lãm.”

“Ồ, đúng thế, nhưng nếu như ông ta tái hôn, và tôi cho rằng chắc hẳn ông ta sẽ làm thế, thì đó là vì tiền.”

“Ông ta goá vợ à?”

Bà Hastings gật đầu. “Vợ ông ta chết năm ngoái. Thực tế, ông ta vừa mới mất tang. Tôi không biết tất cả chi tiết nhưng bà ấy có một khoản thu nhập cả nhân cũng mất luôn cùng bà ấy. Ông Townsend đáng thương bị bỏ lại với 5 đứa trẻ mất mẹ phải nuôi dạy và ngôi nhà thì bị thế chấp hoàn toàn.”

“Ừm,” bà Beattie nói. “Có lẽ ông ấy sẽ may mắn. Có lẽ một quý bà giàu có nào đó sẽ hạnh phúc được cưới ông ấy.”

“Thật á?” Bà Hastings nhìn bà Beattie với vẻ tò mò.

“Nhưng không phải là tôi,” bà Beattie nói dứt khoát. “Tôi khôn ngoan hơn gánh vác năm đứa trẻ mất mẹ ở tuổi này, và bên cạnh đó, tôi không giàu có.”

Bà Hastings cười. “Ồ, tôi biết! Nếu như cô giàu có, cô sẽ chẳng trọ ở ngôi nhà xoàng xĩnh của tôi đâu. Không, cô sẽ trọ trong một ngôi nhà ở Crescent.”

Sara lợi dụng khoảng dừng giữa cuộc đối thoại để đề cập đến điều khiến nàng hoang mang.

“Trông ông ấy như một người đàn ông nhỏ bé, buồn bã. Ý tôi là ông Townsend.”

“Ừ, đúng thế,” bà Hastings đồng tình. “Trái tim tan vỡ, thực tế là thế. Tôi có thể nói với cô điều này: nếu không vì tiền, ông ấy sẽ chẳng màng đến việc tái giá đâu. Ông ấy và vợ, Mary, họ đã chọn nhau từ khi họ còn là những đứa trẻ, và họ đã luôn luôn bên nhau, cho đến khi Mary chết. Ông ấy là kiểu người sẽ chẳng

bao giờ tái hôn, giống như những con thiên nga, cô biết không? Một kịch bản buồn cho những chuyện tình, đúng không?”

“Rất buồn,” Sara nói.

Khi Sara nhìn thấy hình dáng buồn bã của ông Townsend rời khỏi Pump Room, nàng nhận ra rằng nàng không cảm thấy đáng thương mà ghen tị. Ông là một trong số ít người may mắn đã tìm thấy tình yêu mà người khác chỉ có thể mơ mới có.

Nàng trầm ngâm nhìn vào cửa vào một lúc lâu, rồi thở dài, nàng lờ ý nghĩ của mình quay trở lại cái thực tế chẳng hề dễ chịu của một người phụ nữ sẽ phải kết hôn vì lợi.

Chỉ còn có một cái tên trong danh sách các ứng viên triển vọng của nàng mà nàng chưa gặp, người đàn ông mà bà Beattie ghét cay ghét đắng, thiếu tá Haig. Sara không quan tâm đến giọng điệu trong bức thư của ông ta. Nó quá ngạo mạn, quá ra vẻ hạ cố và thể hiện một cái tôi khổng lồ. Nhưng không gì trong số đó có nghĩa là thiếu tá không phải là người lý tưởng cho mục đích của nàng.

Ông ta là người đàn ông dễ coi, ông ta viết, và mặc dù tóc ông đã bạc màu (tất nhiên là sớm hơn tuổi), nhưng nó tạo cho ông ta vẻ đứng đắn đàng hoàng.

“Bà Hastings,” Sara nói, “Quý ông tóc bạc ở kia là ai vậy?”

Bà Hastings nhìn quanh và khi bà tìm thấy người đàn ông tóc bạc, bà biến đổi hoàn toàn. Nụ cười của bà mờ đi và đôi mắt trở nên trống rỗng. “Đó,” bà nói, “là thiếu tá Haig.”

Im lặng đáng chú ý, rồi bà Beattie thì thầm, “Thiếu tá Haig? Tôi đã nghe thấy tên đó trước đây ở đâu nhỉ?”

Bà Hastings lắc đầu. “Ai cũng được nhưng đừng là ông ta, cô Beattie. Ông ta rất nguy hiểm. Tôi biết một quý cô... một người bạn... người đã hối tiếc vì đã nghe lời ông ta. Cô ấy... cô ấy đầu tư vào một trong những hoạt động kinh doanh của ông ta, nghĩ rằng họ sẽ kết hôn. Cô ấy đã mất tiền và chẳng có cuộc hôn nhân nào hết.”

Sara chẳng nghi ngờ gì việc bà Hastings đang nói về chính bản thân bà, và những gì bà nói đã lộ ra nhiều thứ hơn là bà biết. Bà đã phải cho thuê nửa ngôi nhà, bà nói trong một bức thư, bởi vì bà đã mất một lượng lớn tiền trong một vụ đầu tư thất bại. Bằng việc nhìn những căn phòng họ đã thuê, bà Hastings cũng đã buộc phải bán đi đồ đạc và các bức họa để trả nợ.

Bà Beattie khéo léo đổi chủ đề, bà và bà Hastings lao vào cuộc thảo luận về Bath trong thời hoàng kim của nó, để Sara tự do nghiên cứu ngài thiếu tá.

Ông ta đang nói chuyện, và bạn gái ông ta, một quý cô tóc vàng xinh đẹp héo mòn, tha thiết nhìn lên ông ta trong thời gian dài. Nhưng thiếu tá hiếm khi ban cho nàng một cái liếc mắt. Ông nhìn khắp phòng, cái nhìn không ngừng nghỉ nhảy từ người này sang người khác.

Chắc hẳn cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng, ông ta đột nhiên quay lại và đôi mắt họ thoáng gặp nhau trước khi Sara nhìn ra chỗ khác.

Có lẽ ông ta đang tìm kiếm quý cô đăng quảng cáo trên tờ Tin Tức, cô phát hiện ra nhận dạng của nàng. Điều đó, Sara nghĩ, hợp lý. Dầu sao đi nữa, sự lơ là của ông ta chính là xúc phạm đến phẩm giá của quý cô bên cạnh mình.

Cô gắng trông vẻ tự nhiên, nàng thận trọng nhìn về hướng ông ta lần nữa, và nhìn thấy thiếu tá đang mở to mắt nhìn trừng trừng vào một quý cô đội mũ không vành màu xanh lục. Ông ta đột nhiên bật ngón tay, tự tách mình ra khỏi câu chuyện dở dang, đột ngột tấn bộ, hướng thẳng đến quý cô mũ xanh lục.

Ông ta đang đuổi theo con mồi.

Sara rùng mình. Nàng mới 18 tuổi khi William cái liếc nhìn không ngừng của hắn rơi vào nàng, 18 tuổi và hãnh diện không ngờ khi hắn rời bỏ người con gái trẻ hắn đang nhảy cùng để tiến thẳng đến phía nàng.

Dù diện trang của cha họ nằm kề nhau, nàng và William thực tế vẫn là người lạ. Hắn đã đi học xa nhà, rồi tiếp đến là đại học và những người nhà Neville không hoà đồng với những người hàng xóm ở Stoneleigh.

Họ đã gặp nhau trong một cuộc tụ họp ở Winchester.

Nàng đã không bị ấn tượng bởi thực tế hần là người thừa kế của ngài Ivor Neville. William là hình ảnh lãng mạn và đẹp quyến rũ vượt xa những gì nàng từng biết, một người rất khác biệt so với vị tử tước trung niên mà cha nàng cố mua cho nàng.

William là người phóng túng, những câu chuyện về hần cũng nói lên điều đó. Nhưng William nói với nàng rằng từ khi hần gặp nàng, tất cả chỉ là quá khứ. Và nàng tin hần. Hần muốn cưới nàng, và nàng đã là người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới. Có một người chặn đường họ là ngài Ivor. Cha hần là người đàn ông kiêu ngạo, William nói. Đến thời điểm chín muồi, hần sẽ nói với ông về Sara. Vì thế nàng đã gặp gỡ William trong bí mật, và khi không thể gặp được, nàng trải trái tim nàng lên những bức thư dài say đắm.

Và những bức thư này suýt nữa treo cổ nàng.

Viên thiếu tá tập trung hoàn toàn vào quý cô mũ xanh lục, và hiển nhiên nàng ấy cũng thấy hãnh diện. Đôi mắt nàng lấp lánh và nàng cười với ông ta.

Con mồi, Sara nghĩ và rùng mình. Nàng không thể chống lại bản năng. Nàng chưa từng cảm thấy an toàn với ai nhắc nàng nhớ về William.

Viên thiếu tá không còn là mối quan tâm của nàng nữa.

Đã hoàn thành mục tiêu của nàng khi đến Pump Room, nàng sẽ vui sướng rời đi. Nhưng bà Beattie lại nghĩ khác. Sẽ là tội ác khi đến Bath mà không uống thứ nước nổi tiếng này. Vì thế Sara được cử đến máy bơm để mang về một cốc nước cho “bà chủ” của nàng.

Sara nhận thức rõ rằng những gì bà Beattie muốn là nói chuyện phiếm một cách thân tình và riêng tư với bà chủ nhà. Bea đã có ý tưởng ngớ ngẩn trong đầu là người đàn ông hoàn hảo sẽ xuất hiện vào bất cứ lúc nào, giống như lộc trời cho. Sara chắc rằng Bea sẽ khảo vấn bà Hastings về nơi mà tất cả các chàng trai trẻ ở Bath thường lang thang, nếu có chỗ như vậy.

Bea đáng thương chỉ là không thể đối diện với sự thật.

Sara quay đi cả khi đến và đi khỏi chiếc máy bơm khi nàng ngang qua thiếu tá Haig. Khi nàng tiến đến gần chiếc ghế băng nàng để người bạn của mình lại, nàng thấy rằng mình đã đúng. Bà Hastings chẳng lẽ chút thời giờ nào. Bà đã xoay sở tóm được một quý ông chưa bị lẩm cẩm.

Lưng chàng quay về phía nàng nhưng trang phục thì nói lên nhiều: chiếc quần màu be ôm sát giống như lớp da thứ hai bọc lấy những cơ bắp rắn chắc của chân và đùi; đôi vai rộng được bao phủ bởi chiếc áo khoác màu xanh lam đậm không có một vết nhăn; một đôi bốt Hessian với những túm tua rua ngổ ngàng.

Người đàn ông này là một gã công tử bột!

Nụ cười của nàng chết ngay tức khắc khi chàng quay lại đối diện với nàng, sự ngờ vực bứt rứt mọc rễ trong đầu nàng.

Đôi mắt xanh lam sáng chói với những nét cười ở khoé mắt cười với nàng. Chàng bỏ mũ ra, và mái tóc sáng màu của chàng bắt lấy và giam giữ những tia sáng mặt trời kỳ lạ chảy tràn xuống từ khung cửa sổ dài. Nụ cười toe toét của chàng đầy tự mãn.

Đó là Max Worthe.

“Cô Childe,” chàng nói, “thật là một bất ngờ thú vị. Tôi vừa nói với bạn tôi rằng cô và tôi đã gặp nhau ở Reading khi tôi thực hiện một... sự giúp đỡ nho nhỏ cho cô.”

Sara hành động mà không kịp nghĩ. Nàng đưa cốc nước lên môi và nuốt một ngụm thật dài.

6. Chương 6

Cuối cùng điều đó cũng xảy ra, Max nghĩ sau một hồi lâu, mặt nạ điềm tĩnh của Sara Carstairs đã bắt đầu rạn vỡ. Còn hơn là rạn vỡ. Nó đã nứt toác như khe núi. Nàng đang nuốt ngậm nước khoáng có vị hơi thối của Bath như thể nàng vừa bước ra khỏi sa mạc.

Chàng thích nàng như thế này: bối rối, xúc động, sợ sệt những gì chàng có thể nói và làm tiếp sau đây.

Người bạn của nàng, bà Beattie, người, chàng đã biết, đã được thăng cấp lên thành bà chủ của Sara, phá vỡ cái im lặng đang trở nên ngưng ngập. “Ngài đã gặp Sara ở Reading à, ngài Worthe?”

“Ồ Black Swan.”

“Nhưng đó là nơi chúng tôi đã ở.”

“Tôi biết.”

Bà Beattie ngừng lại một chút để tiêu hoá điều đó. “Và ngài đã thực hiện một sự giúp đỡ nho nhỏ cho cô ấy?” Mắt bà bắn về phía Sara. “Sara không nói gì với tôi cả.”

Tôi cá là nàng không nói.

“Chỉ là một sự giúp đỡ nho nhỏ thôi,” Max nói. “Tôi không nên đề cập đến nó. Không. Tôi thà là để bà nghe điều đó từ cô Childe còn hơn.”

Chàng biết chàng đang chơi không đẹp nhưng chàng nghĩ rằng có lẽ Sara đáng bị như thế. Nàng nói dối chàng. Nàng chạy trốn chàng. Cơn giận dữ điên cuồng của chàng đã nguôi lạnh từ lâu nhưng nàng đã chạm vào lòng kiêu hãnh của chàng và chàng không thấy có lý do gì mà nàng không phải trả giá cho điều đó, một chút.

Bên cạnh đó, chàng đang vô cùng thích thú với bản thân mình.

Nàng uống đã uống đến giọt nước cuối cùng trong cốc. Nàng ước, lúc này, rằng nàng không làm thế. Nàng có thể hắt nó vào trong đôi mắt lộ bịch của Max Worthe.

Bà Beattie và bà Hastings đang nhìn lên nàng như thể nàng đột nhiên cởi bỏ hết quần áo trên người vậy. Nàng phải chiến đấu để chống lại sự thôi thúc quay đi và chạy.

Nhún vai bất lực, nàng nói. “Tôi không muốn bà chủ phải phiền. Đó là lý do tôi không nói đến nó. Bà biết đấy, tôi... ngã bay xuống cầu thang, chỉ nhẹ thôi, và ngài Worthe đã tốt bụng... tốt bụng...” nàng nhìn xuống chiếc cốc nước trống không trong tay, “... lấy cho tôi một cốc nước.”

Max nói với bà Beattie. “Cô ấy rất náo động vì việc đó.”

“Đúng thế,” Sara nói nhỏ với giọng kiềm chế, “nhưng may mắn là tôi đã hồi phục khá khá. Tôi xin bà thứ lỗi vì đã uống cốc nước của bà, bà Beattie, nhưng tôi đã thoát khỏi cái nóng. Hãy ngồi yên đây và tôi sẽ lấy cho bà cốc khác. Ngài Worthe, ngài có phiền cho tôi mượn cánh tay mình một chút không?”

Max hối tiếc vì sự ngập ngừng thú vị trong giọng nàng đã biến mất. Nàng đã lấy lại kiểm soát. Nàng không thể đoán được sự kiểm soát đó vừa mê hoặc vừa thôi thúc chàng thử thách và đập vỡ tan nó.

Khi họ vừa ra khỏi tầm nghe của hai quý bà đang trở mắt nhìn khi Sara khoác tay Max. “Ngài làm gì ở đây?”

“Điều đó rõ ràng rồi còn gì.”

Nàng ném cho chàng cái liếc dữ dội, rồi nhìn đi. “Chẳng có gì rõ ràng với tôi hết.”

“Còn cái gì có thể lôi ta đến cái nơi ảm đạm này ngoài em, Sara?”

“Thế nên ngài đã theo tôi đến đây!”

“Ừm, ta chẳng đến vì sức khoẻ - và ta chỉ thấy chán nản khi em uống vội cốc nước đó - và nếu như có nơi chốn ăn chơi ở Bath thì nó được giữ bí mật tốt nhất nhất nước Anh này. Tất nhiên là ta theo em rồi.”

Giọng nàng lạnh lùng và kiểm soát. Những lời nàng như những mũi tên. “Tất nhiên tôi biết chẳng có gì ở Bath thu hút người đàn ông như ngài, một Corinthian và một công tử bột. Tôi cho rằng ngài chẳng có gì hay ho để làm với thời giờ của mình hơn là truy kích những phụ nữ trẻ vô tội.”

“Vô tội?”

Lúc này, ánh mắt nàng cũng chẳng nao núng. “Ngài đang phí thời giờ đấy, ngài Worthe. Vì thế sao ngài không đi luôn đi?”

Chàng cười vẻ biếng nhác. “Em biết chúng ta, những Corinthian rồi đấy. Thời giờ treo nặng trên tay bọn ta và chúng ta có thể làm bất cứ điều gì để giảm bớt sự buồn tẻ.”

Mặc dù chàng che đậy điều đó khá tốt, chàng vẫn bức bối vì nàng quy kết chàng với những kẻ vô công rồi nghề không có gì nghiêm túc trong đầu hơn những đường may áo quần và săn gái. Suy ra từ nàng, một phụ nữ với quá khứ tăm tối, thì điều đó là vô cùng đạo đức giả.

Chẳng có gì chàng muốn hơn là nói thẳng vào mặt nàng rằng chàng biết nàng là ai. Nhưng thế thì chán ngắt, trong hai ngày đi ngựa từ Reading, sau khi cơn giận dữ của chàng nguôi đi, chàng ngẫm nghĩ xem chàng nên chọn phương pháp tiếp cận nào khi cuối cùng họ cũng đến đích. Điều cuối cùng chàng muốn là làm Sara sợ hãi và lại trốn đi lần nữa.

Khả năng thành công nhất là, chàng quyết định, chơi trò này như thể chàng không nhận ra nàng. Vẫn có gì đó làm chàng khó chịu; thậm chí nếu chàng có không nhận ra nàng, chàng vẫn ở đây, vẫn phải theo sau nàng. Cuộc chạm trán của chàng với người phụ nữ này làm chàng kinh ngạc. Bằng cách riêng của mình, Sara đã giáng một cú đánh mạnh xứng được Mighty Jack Cleaver khen ngợi.

Và hãy nhìn xem điều gì đã xảy ra với chàng khi chàng vướng vào mớ lộn xộn với Mighty Jack!

Nàng không thích tia cười đột ngột loé lên trong mắt chàng; nàng không thích nụ cười ngu ngốc trên mặt chàng; và đặc biệt là nàng không thích cách chàng đang làm các dây thần kinh của nàng nảy tung tung.

Nàng dịch hướng đi của mình ra góc xa của chiếc máy bơm tới vị trí mà họ sẽ không bị bà Beattie và bà Hastings nhìn thấy nữa. Những ngón tay nóng nẩy của nàng bám chặt cứng lấy chiếc cốc rỗng và cẩn thận đặt nó xuống mép máy bơm, rồi giấu tay nàng vào túi váy choàng.

“Ngài Worthe –”

“Max. Gọi ta là Max. Nó bạn bè thân tình hơn.”

“Chúng ta không phải là bạn.”

“Không. Chúng ta đã vượt xa mối quan hệ bạn bè.”

Nàng đợi cho đến khi nhịp tim mình chậm lại, đợi cho đến khi não nàng hồi phục chức năng trước khi nàng sắp xếp lại suy nghĩ. Cuối cùng, nàng nói. “Tôi muốn biết những gì ngài đã nói với bạn tôi trước khi tôi quay lại.”

Chàng chế ngự cơn bốc đồng muốn nói rằng bí mật của nàng sẽ an toàn với chàng. Chàng muốn làm nàng mất bình tĩnh chứ không phải làm nàng tan vỡ và nàng bắt đầu trông thật dễ vỡ. “Ta tự giới thiệu mình,” chàng nói lặng lẽ, “và hỏi về em. Đó là tất cả, Sara.”

“Nhưng làm sao ngài biết bà Beattie là bà chủ của tôi?”

“Sara, ta đã thú nhận với em rằng ta bám theo em từ Reading. Chẳng khó mà tìm ra người bạn đường của em. Đêm qua ta đã chắc chắn trông thấy em đi đến cửa trước ngôi nhà nghỉ ở quảng trường Queen’s Square, ý ta là – ta đang tìm nhà nghỉ cho mình.”

“Làm sao ngài biết chúng tôi sẽ đến Pump Room sáng nay?”

“Ta gọi đến nhà nghỉ của em. Cô hầu của em – Maggie phải không? – nói cho ta biết nơi ta có thể tìm thấy em.”

Nàng không nên ngạc nhiên mới phải, nàng tự nói với mình. Đây chẳng phải lần đầu tiên nàng cảm nhận thấy sắt thép trong chàng. Về bề ngoài, chàng hoàn toàn quyến rũ và dễ cười nhưng có nhiều điều về Max Worthe hơn thế. Chàng là động vật giống đực nguy hiểm và nàng hẳn là kẻ ngu ngốc mới đi quên điều đó.

“Sara? Ta đã nói gì à?”

Nàng lơ đi cánh tay chàng giờ ra cho nàng. “Ngài đã theo tôi 2 ngày, 2 đêm. Ngài đã lén lút theo sau lưng tôi và chất vấn về tôi. Tại sao ngài làm điều này? Tại sao?”

“Em biết tại sao mà.”

Mắt họ gặp nhau và giữ chặt. Nàng run rẩy. Chàng cau mày. Hơi nóng và đam mê cháy bùng lên giữa họ như ngọn lửa sặc sỡ. Max choáng váng. Sara kinh hoàng.

Nàng tránh mắt đi nơi khác. “Tôi sẽ kết hôn, Max. Tôi đã nói với ngài rồi.”

“Ta không tin em. Hôn phu của em đâu?”

“Bị trễ. Nhưng chàng sẽ ở đây sớm thôi. Xin ngài, Max, đừng có phá hỏng chuyện này.”

Chàng nhún vai không quan tâm, nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy ngọn lửa ngầm bên dưới sự kiểm soát. “Hắn ta là kẻ ngốc mới để em ở đây, không được bảo vệ thế này.” Khi mắt nàng mở to, chàng nói về thiếu kiên nhẫn. “Đừng có để trí tưởng tượng của em làm gì đó với câu nói cuối cùng của ta. Ta sẽ không làm hại em. Nhưng ta cũng sẽ không tránh xa em đâu.”

Nàng đã được học quy tắc ứng xử là phải gò cương giữ chặt cảm xúc của mình. Một người phụ nữ phớt lờ cho cảm xúc sẽ dễ bị tổn thương và đó là điều mà nàng không thể chịu đựng được. Từ từ và thận trọng, nàng tập hợp lại phẩm giá của mình. “Ngài đã lầm nếu ngài nghĩ rằng ngài có thể khiến tôi làm những gì tôi không muốn, Max.”

Nụ cười của chàng làm nàng loá mắt. “Ta không biết, Sara. Em vừa mới gọi ta là ‘Max’ xong. Bí quyết là biết được làm sao để chế ngự phụ nữ.”

“Và ngài đã có vô khối các bài thực hành, tôi cho là thế?”

Chàng cười lớn, vói qua nàng và nhận lấy một cốc nước mát mẻ từ người phục vụ ở máy bơm. “Chỉ cần nhìn ta thôi, Sara, chỉ cần nhìn ta thôi.”

Họ không trao đổi thêm lời nào khi họ quay trở về chiếc ghế băng nơi họ bỏ lại hai quý bà. Sara như bị hun khói từ bên trong, nhưng nàng sợ cãi vã với chàng cũng nhiều như nàng muốn tố cáo Max về việc của chàng. Nàng cảm nhận được sự táo bạo trong con người chàng đang cảnh báo nàng. Nếu nàng không can thiệp, nàng sẽ thấy tên nàng trên môi tất cả những kẻ buôn chuyện ở Bath.

Nàng cố nuôi cơn giận để làm nó luôn nóng hổi nhưng sự phiền muộn nhanh chóng bị thay thế bởi sự thích thú khiên cưỡng. Max Worthe thực sự biết làm sao để chế ngự nữ giới. Bí quyết, nàng quyết định khi nàng nghiên cứu chàng, là cho họ toàn bộ sự chú ý của chàng. Mắt chàng không di chuyển lung tung khắp phòng như thể tâm trí chàng đang ở nơi nào khác. Đường như chàng vui thích cũng nhiều như hai quý bà đang là mục tiêu chú ý của chàng.

Sự thích thú của nàng nhạt dần khi nàng nhận ra rằng, bà Beattie, bà cô già khắt khe thâm căn cố đế, trông tán tỉnh một cách thái quá. Nàng chưa từng thấy má Bea hồng như thế này trước đây, chớp chớp hàng mi và cười ngây dại. Bea cũng nói quá nhiều, kể cho chàng nghe về tất cả những nơi họ muốn thăm thú, thực tế là mời chàng đi cùng.

Tất cả bọn họ đã trở nên quá thân thiết đối với sự yên bình trong tâm trí Sara.

Nàng cố gắng bắt ánh mắt của bạn mình, cảnh báo bà thôi đi, nhưng bà Beattie đang chứng minh sự khó bảo, và Sara biết tại sao. Max Worthe chính là kiểu đàn ông mà Bea hi vọng sẽ diệu kỳ xuất hiện ở chân trời và cứu nguy cho họ. Chàng đẹp trai, duyên dáng, và cũng chẳng kém cạnh Hoàng Tử Quyển Rũ.

Và đó chính xác là lý do vì sao chàng không phù hợp.

“Và điều gì đã mang ngài đến Bath, ngài Worthe?” Bà Beattie hỏi thẳng.

“Một người bạn,” Max nói. “Cậu ấy sống gần đây, ở phía bên kia Claverton. Marston Manor. Bà có biết chỗ đó không?”

Bà Hastings gật đầu. “Quý bà Meynell sống ở đó. Vậy chắc hẳn ngài Ash Maynell là bạn của ngài?”

“Đúng thế,” chàng nói.

Max gãi gãi cằm và liếc nhìn Sara.

Nàng nói ngọt ngào. “Dường như ngài đã đi muốn quãng đường xa vô ích, ngài Worthe.”

“Ồ, tôi không biết,” chàng dễ dãi trả lời. “Tôi có nhiều thời gian rảnh. Có lẽ tôi cũng nên lưu lại thêm một thời gian và tận hưởng tất cả những gì mà Bath có.”

“Tôi rất mừng nghe ngài nói vậy.” Đôi mắt sắc của bà Beattie bay từ mặt Max đến Sara. “Theo quan điểm của tôi, Bath đã bị coi nhẹ vô cùng. Nếu như ngài quyết định ở lại, ngài Worthe, tôi chắc ngài sẽ khám phá những trải nghiệm đáng giá.”

Chàng cười. “Tôi cũng hi vọng thế.”

Max không ở lại lâu sau đó, và khi chàng đi ra khỏi Pump Room, các quý bà già bắt đầu trao đổi ý kiến.

“Cậu ấy dường như là người đàn ông trẻ tử tế,” bà Beattie quan sát.

Bà Hastings nén cười. “Tôi không nghi ngờ gì cậu ấy như vậy nhưng nếu cậu ấy có gì giống với bạn mình – ý tôi là Ash Meynell – thì những bà mẹ ở Bath tốt hơn là khóa con gái họ lại trong phòng, vâng, và bản thân họ cũng vậy. Đó là chuyện tôi có thể nói cho cô biết!” Mặt bà lấp lánh và bà lắc đầu. “Cô sẽ nghĩ rằng tôi nói xấu cho anh chàng Meynell trẻ tuổi nhưng thực sự là không. Tất cả chúng tôi đều thích cậu ta, bắt chắp tiếng tăm của cậu ta. Nhưng khi ở thành phố này, cậu ta có khuynh hướng làm tất cả chúng tôi náo động một chút.”

Bà Beattie nuối tiếc nhìn theo cái lưng đang rời đi của Max và bà Hastings nén một nụ cười khác. “Tôi đánh cá rằng trái tim của tất cả các quý cô quý bà đều đập nhanh hơn một chút khi anh chàng Worthe đi vào phòng. Hãy nhìn quanh và nói cho tôi biết tôi sai xem nào.”

Sara và bà Beattie ngoan ngoãn nhìn quanh Pump Room. Chẳng phải nghi ngờ điều đó. Max Worthe đã thu hút được những cái liếc mắt lén lút từ nhiều quý bà, quý cô không phân biệt tuổi tác.

Bà Hastings đột ngột la lớn. “Maxwell Worthe! Tôi nhớ ra cậu ta rồi! Cậu ấy là bạn thân nhất của Ash Meynell. Huân tước Maxwell, đúng là cậu ấy. Cậu ấy là người đầy sức mê hoặc, đúng thế. Đừng có nói cô chưa được cảnh báo nhé. Và cả cô nữa, cô Childe.”

Lời cảnh báo không cần thiết. Sara đã quyết định trong đầu rằng Max Worthe chẳng là gì ngoài rắc rối.

Trong vài ngày tiếp theo, Max đảm bảo rằng mình chỉ tình cờ có mặt ở tất cả các buổi tiệc mà Sara tham dự. Điều đó không khó. Bà Beattie đã mướn chàng, và, khi Sara không ở trong tầm nghe, bà ấy sẽ tình cờ nói đến nơi họ sẽ đi chiều hôm đó hoặc tối hôm đó, và Max cũng sẽ ở đó.

Lúc này, chàng vừa từ Pump Room quay lại phòng trọ ở khách sạn Christopher.

Chẳng có người phục vụ riêng nào đợi chàng khi chàng bước vào phòng, chẳng có người hầu nào phải áo cho chàng và giúp chàng chọn đồ để mặc. Chàng đã từ bỏ tất cả những lễ lạt xứng với địa vị và sự giàu có của mình khi chàng trở thành nhà báo. Một quý tộc đi du lịch với một đoàn tùy tùng không được xem trọng trong công việc của chàng và Max thì đã quyết tâm phải được coi trọng.

Chàng đã cử người đến Lâu Đài Lyndhurst, nơi ở của gia đình chàng, để lấy quần áo chàng giữ ở đó, một trong những người hầu trong khách sạn vừa mới tháo chúng ra và treo lên. Khi người hầu rời đi, Max mở tủ quần áo to làm bằng gỗ gụ ra và kiểm kê đồ trong đó.

Cuối cùng chàng cũng có một bộ đồ tề chỉnh để mặc.

Chàng tự hỏi liệu Sara có nhận thấy sự khác biệt không. Có lẽ là không. Nàng đang đoán chắc chàng là gã công tử bột vô công rồi nghề chẳng có gì nghiêm trọng trong đầu hơn là đường may quần áo và săn gái.

Nàng chẳng hỏi chàng bất cứ câu hỏi gì về gia đình chàng hay mối liên hệ. Nàng đã quyết định rằng chàng là rắc rối, và chỉ có một đường duy nhất nàng có thể đương đầu là tránh không làm thân với chàng.

Thực tế là nàng đã cho chàng kịch bản để giữ nàng trong quỹ đạo của chàng.

Với một tiếng rửa mặt lại, chàng quăng mình ngã xuống giường.

Sara. Chỉ có một điều chàng chắc chắn là những cảm xúc nàng đã khuấy động chàng ở Black Swan vẫn còn đó. Thực tế là, nó chỉ ngày một mạnh mẽ hơn và làm chàng hoảng sợ. Chàng nên biết hơn mới phải. Có cả chồng hồ sơ dày hàng inch về nàng ở văn phòng Người Đưa Tin ở London, và nó chẳng hay ho gì.

Sara Carstairs là ả đàn bà phóng túng. Nàng đã bắt đầu cuộc tình với William Neville ngay dưới mũi em gái mình, điều đó chẳng khó lắm, tính đến việc nhà Neville sống ở căn nhà bà goá trong vùng đất của Longfield, ngôi nhà phô trương mà Samuel Carstairs đã sửa chữa từ nguyên gốc là toà nhà tráng lệ của Elizabethan. Nàng chưa bao giờ chối rằng nàng dan díu với em rể, và nếu nàng chối bỏ điều đó, những bức thư nàng viết cho anh ta sẽ chứng minh nàng là kẻ dối trá. Thêm vào đó, bạn bè của William đã làm chứng rằng William vô cùng phẫn nộ khi anh ta nghe được Sara sẽ kết hôn. Anh ta đã bỏ mặc họ uống rượu ở quán King's Head ở Stoneleigh, thề rằng anh ta sẽ bắt nàng trả giá, và không ai nhìn thấy anh ta nữa.

Chính cha của William là người đã gióng lên hồi chuông cảnh báo. Buổi sáng tiếp sau, ông tìm thấy ngựa của William đi tha thẩn ở xa trung tâm. Và rồi bắt đầu cuộc tìm kiếm thi thể William với quy mô rộng lớn.

Cảnh sát đã đến chỗ Sara đầu tiên.

Chứng cứ ngoại phạm của nàng không thuyết phục. Nàng không ở Longfield mà ở nhà bà goá, nơi nàng ở cả đêm để an ủi em gái mình, như nàng nói. Tất nhiên, ngẫu nhiên là người hầu duy nhất của Anne Neville lại đi thăm họ hàng ở Winchester vào lúc đó.

Và Sara đã tuyên thệ, những lời khai báo được đọc ở toà, rằng William không về nhà đêm đó. Em gái nàng cũng làm chứng cho nàng nhưng vì Anne William đã uống một chút á phiện, nên không ai tin nàng cả.

Max nâng mình khỏi giường và đến đứng cạnh khung cửa sổ đang mở. Phòng của chàng nhìn bao quát mặt bên tu viện và bên dưới đó, những khu vườn dốc dần xuống phía sông Avon. Người phụ nữ như Sara Carstairs đang làm cái quái quỷ gì ở một nơi như Bath nhỉ?

Khi chàng khởi hành từ Reading và nhận ra nàng đang đi về phía tây, chàng đoán nàng sẽ rẽ ở Thatcham để đi đến Stoneleigh. Chàng đã quá chắc chắn với phán đoán của mình đến mức chàng đã gửi thư khẩn cho Peter Fallon và nói chàng ta bỏ hết mọi thứ và gặp chàng ở Stoneleigh. Và đó chính là nơi Peter đang ở lúc này. Nhưng khi họ đến Thatcham, xe ngựa của nàng không rẽ theo hướng đến Stoneleigh mà tiếp tục đi về phía Tây.

Nàng sẽ kết hôn, nàng nói.

Có lẽ chàng đã tin nếu như nàng yêu cầu chàng ra khỏi phòng trước khi mọi thứ đi quá xa. William, nàng đã thì thầm tên đó khi chàng trèo qua cửa sổ và giọng nàng như sợ chết khiếp. Nhưng sau đó nàng lại nói rằng William là câu chuyện xa xưa bởi vì anh ta đã chết.

Đã có lúc tôi nghĩ tôi yêu anh ta. Có một cô gái trong vùng. Cô ấy sống với một đứa trẻ. Con của William. Anh ta đã bỏ rơi cô ấy.

William còn sống hay đã chết? Đó là câu hỏi ám ảnh Max trên quãng đường dài từ Reading. Nếu William vẫn sống, thì họ đã đánh giá lầm Sara, bản thân chàng và hầu hết những người khác. Và nếu William đã chết, hoàn toàn có khả năng rằng ở phiên toà, Sara Carstairs đã khiến tất cả bọn họ tin vào chính xác những gì mà nàng muốn họ tin.

Đôi mắt của nàng u tối nhưng chúng không có màu nâu, mà chàng tưởng vậy trong ánh sáng mờ ảo của Black Swan. Chúng màu xám, u tối và không thể dò được như nước Biển Bắc lạnh băng.

Nàng đang giấu chàng những bí mật gì?

Sẽ là đi ngược lại mọi thứ chàng đại diện với tư cách là một nhà báo nếu chàng không bám theo chuyện này.

Miệng chàng cong lên thành một nụ cười bộc lộ sự coi thường cũng như sự hóm hỉnh. Chàng không dối gạt chính bản thân mình được.

Có nhiều điều trong việc đeo đuổi Sara hơn đơn thuần tóm được câu chuyện. Chàng vô cùng thích thú việc khám phá ra sự thật. Chàng phải biết nàng là người phụ nữ chàng đã gặp ở Black Swan hay nàng là Sara Carstairs, ả đàn bà đã được tô vẽ như một kẻ sát nhân không tìm trong phiên tòa ấy.

Chàng quay khỏi cửa sổ và bắt đầu mặc đồ. Chàng có nhiều việc phải làm, phải lên kế hoạch. Sara và Bath có thể đợi một chút. Chàng sẽ trở lại nơi mọi thứ bắt đầu.

7. Chương 7

Trang viên, nơi cư ngụ tổ tiên của quý ngài Ivor, nép mình trong một thung lũng xanh tươi cách Stoneleigh năm dặm, dọc theo con đường tới Winchester. Với những bức tường đá màu mỡ và những khung cửa sổ lộ thiên với những chấn song, một tuyệt phẩm Anh gây ấn tượng mạnh. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Trang viên, như Max nhớ, được xây dựng trên một pháo đài thời Trung cổ, là toà nhà với những ngõ hẹp và những hành lang dài chẳng dẫn đến đâu.

Max đang đợi trong phòng chờ khi viên quản gia của quý ngài Ivor mang danh thiếp của chàng đến cho ông chủ. Chàng cũng hi vọng có vài lời với quý bà Neville, ông ta nói với chàng rằng lệnh bà không tiếp khách. Max nhớ lại người phụ nữ, một cảnh ngộ đáng thương trong quá trình tiến hành việc bắt giữ, một cô nữ sinh phù phiếm bị bẫy vào cái vỏ tuổi tác. Mẹ chàng, người có lòng nhân từ hơn chàng, nói rằng quý bà Neville đáng thương thật phi thường mới không kết thúc cuộc sống ở nhà thương điên, nếu xem chồng bà là ai. Mẹ chàng không thích quý ngài Ivor Neville. Dù có thể khó mà gọi họ là hàng xóm nhưng họ đều là những gia đình đứng đầu ở Hampshire và họ cũng có liên quan đến nhau. Chàng tự hỏi về gia đình Sara. Theo cách riêng của mình, họ cũng được coi là một trong những gia đình dẫn đầu trong và quanh vùng Stoneleigh. Họ là hàng xóm sát bên quý ngài Ivor, ngôi nhà của họ, Longfield, chỉ cách nhà ông một đến hai dặm dọc theo đường lớn. Nhưng Max nghi ngờ việc quý ngài Ivor đã từng kết bạn với Samuel Carstairs. Ông quá quan trọng hoá việc kết bạn với người kiếm tiền bằng việc buôn bán. Chắc chắn ông tức ghen cổ khi con trai mình và là người thừa kế của mình cưới Anne Carstairs.

Đúng lúc đó, người quản gia quay trở lại và thông báo rằng quý ngài Ivor sẽ gặp chàng ngay bây giờ. Khi Max bước vào trong thư viện, quý ngài Ivor đứng dậy sau chiếc bàn và giơ tay ra cho chàng, rồi vẫy chàng tiến đến một chiếc ghế bành với hai tay ghế to quá khổ bên hông chiếc lò sưởi bằng đá đồ sộ có thể sưởi ấm cả một toà lâu đài. Quý ngài Ivor vận một chiếc áo choàng đuôi tôm và chiếc quần ống túm màu xanh lục lịch sự. Mái tóc bạc của ông không che vào đâu được. Mọi thứ về quý ngài Ivor đều không thể che vào đâu được. Đây là lần đầu tiên Max nghĩ về William với sự bứt rứt căm thông.

Phóng viên ở vụ xét xử Sara đã đặt cho người đàn ông này cái tên “quý ngài Prig” (Prig: hợm hĩnh) và đó là miêu tả thích hợp. Truyền thống và dòng máu là thước mà quý ngài Ivor dùng để đo thế giới. Ông là người kiêu ngạo. Chắc hẳn William rất khó khăn để đáp ứng tiêu chuẩn của cha mình. Có lẽ đó là lý do vì sao anh ta cưới Anne Carstairs để chọc tức ông.

“Thật hân hạnh,” quý ngài Ivor nói, “và bất ngờ. Tôi biết được qua cha ngài rằng ngài đang tận hưởng mùa hè ở Exeter, sắp xếp mua một tờ báo hay gì đó.”

“Đúng là tôi đã ở đó, nhưng việc thương lượng đã sụp đổ.”

“À, vì thế ngài đang nghỉ ngơi, tạm thời tách rời khỏi công việc đúng không?”

“Không hoàn toàn vậy. Tôi không uống,” Max thêm vào khi quý ngài Ivor nâng chai brandy và xóc xóc nó tỏ ý mời chàng. “Tôi muốn giữ đầu óc tỉnh táo khi làm việc. Nhưng tôi không nói không với cà phê đâu.”

Quý ngài Ivor đặt chai rượu xuống và bật ngón tay, chỉ vào một người chạy việc đang đứng ngay bên trong cửa. “Hiểu rồi chứ, chàng trai.” Ngay khi ông và Max ở riêng với nhau, ông ngồi xuống chiếc ghế sau bàn.

“Mọi thứ ở lâu đài Lyndhurst đều tốt đẹp cả chứ, tôi hi vọng vậy?”

Quý ngài Ivor nói như thể gia đình ông và Max thân thiết lắm và điều đó làm Max cáu tiết.

Giữ vẻ ôn tồn, chàng nói. “Cha mẹ tôi không ở đó. Họ luôn nghỉ hè ở Derbyshire.”

Quý ngài Ivor bật ngón tay. “Tất nhiên. Họ là những người leo núi vĩ đại, phải không?”

Lại thế, Max bực mình, bởi vì chàng đã nhận ra một chút thích thú trong giọng quý ngài Ivor như thể việc leo núi thấp kém so với phẩm hạnh của ông vậy. “Họ thích giữ mình rắn chắc, khoẻ mạnh” chàng nói, “và giữ mối quan hệ với họ hàng chúng tôi ở Derbyshire.”

Quý ngài Ivor, nói những ngón tay dài và gầy nhằng của mình vào nhau rồi thả lên mặt bàn. “Nhưng ngài không đến Hampshire chỉ để phí cả ngày với tôi.”

“Không,” Max nói. “Tôi đến để hỏi ngài về con trai ngài.”

“Có ai đó đòi phần thưởng à?” Quý ngài Ivor vội nói.

“Không.”

“Vậy là gì?”

Chẳng có cách nào khiến việc này trở nên nhẹ nhàng cả. Sara đã cho chàng vài manh mối vào cái đêm chàng trèo qua cửa sổ phòng nàng và chàng phải theo đuổi nó. “Ngài có thể nói cho tôi biết,” chàng nói, “về người phụ nữ trẻ, một cô thôn nữ, đã có con với con trai ngài không?”

Max trông đợi cơn sốc vì tức giận nhưng quý ngài Ivor nhìn như thể hoá đá. Tất cả màu sắc biến mất khỏi gương mặt ông và ông bắt đầu lắp bắp. Tuy nhiên, ngay sau đó, màu sắc đã dâng tràn trở lại thành một màu đỏ như lửa, ông hung hăng nói. “Điều này thì làm được gì với cái chết của William?”

“Ngài không chối chứ?”

“William không tiết lộ với tôi.”

Quý ngài Ivor đột ngột đứng dậy, đi đến tủ rượu bên cạnh và tự rót cho mình. Ông uống một hơi rồi lại tự rót cho mình thêm một ly khác. Khi ông quay trở lại ghế, ông đã tự kiểm soát trở lại.

Ông cười yếu ớt. “Tha lỗi cho tôi. Không ai muốn nghe điều xấu về con trai mình. Nếu William có con với một cô thôn nữ, tôi không biết gì về điều đó. Tôi tin ngài sẽ kín đáo. Điều đó sẽ làm tan vỡ trái tim mẹ nó nếu như bà ấy biết. Cô gái đó là ai?”

“Tôi không biết.”

“Nhưng ngài muốn biết đúng không? Cá nhân tôi, tôi không nghĩ nó liên quan gì. Tôi không xin lỗi vì hành vi của con trai mình nếu như điều ngài nói là thật nhưng có nhiều chàng trai trẻ tuổi chơi bời trác táng. Đáng tiếc nhưng không trái tự nhiên.”

Max nói, “Tôi nói đến cô gái này chỉ bởi có thể cha cô ta hoặc anh em trai cô ta đã giết William để trả thù.”

Quý ngài Ivor lắc đầu. “Ngài đã đi sai đường rồi đấy. Sara Carstairs đã giết hại con tôi.” Ông dựa lưng vào ghế và đôi mắt chuột chù của ông nheo lại nhìn Max. “Ai kể cho ngài nghe về cô gái này?”

“Một nguồn tin đáng tin cậy. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói.”

“Ồ, không. Đó là cô ta phải không? Đó là Sara Carstairs!”

Max bồn chồn di chuyển.

“Ngài đã nghe từ cô ta đúng không?” Rồi hoài nghi. “Ngài đã tìm thấy cô ta, chất vấn cô ta và cô ta đã cố đổ tội cho người khác.”

Max không xác nhận hay chối bỏ. “Tất cả những gì tôi đang cố gắng làm,” chàng nói, “là thắt chặt những đoạn thắt lỏng lẻo”

“Nhưng tại sao là lúc này? Vụ xét xử đã ngừng trệ suốt ba năm. Ồ, không, ngài đã tìm thấy Sara Carstairs. Chẳng gì khác có lý ngoài điều đó.”

Quá nhiều, Max nghĩ, để cố giữ tên Sara khỏi chuyện này. Peter Fallon sẽ xử lý tốt hơn nhiều. “Đúng, tôi đã tìm thấy cô ta,” chàng ngập ngừng thú nhận.

“Cô ta ở đây, ở Stoneleigh ư? Chúa tôi, cô ta sẽ bị ném đá khi người dân nghe thấy điều đó.”

“Không, cô ta không ở đây. Cô ta vẫn lẩn trốn. Và đó là tất cả những gì tôi có thể nói.”

“Tôi hiểu.” Mặt quý ngài Ivor xoắn lại thành một nụ cười khinh bỉ. “Ngài đã bị lừa phỉnh nếu ngài tin vào bất cứ điều gì con diêm đó nói với ngài.”

Max giữ cho giọng nói và biểu hiện của mình không tỏ thái độ gì. “Tôi chỉ cố tìm ra sự thật thôi.”

“Tôi ngạc nhiên nếu cô ta tiết lộ với ngài. Tờ báo của ngài đã không tỏ ra thông cảm với cô ta nhiều lắm trong quá khứ.”

“Cô ta không biết tôi có liên hệ với tờ Người Đưa Tin!”

Im lặng, rồi quý ngài Ivor bắt đầu cười chế nhạo. “À, giờ thì tôi bắt đầu hiểu rồi. Tôi nghi ngờ cha ngài có tán thành với phương pháp của ngài không nhưng tôi thì chắc chắn tán thành. Tôi biết cô ta sẽ không bị xét xử lại vì tội sát hại William lần nữa...” Giọng ông chuyển sang khàn khàn. “Nhưng nếu như cô ta có thể dẫn ngài đến di thể của William, mẹ nó và tôi sẽ nợ ngài mãi mãi.”

Ông háng giọng. “Còn gì tôi có thể nói cho ngài biết không?”

Quý bà Neville đang đợi trong thư viện khi chồng bà quay lại sau khi cuộc gặp với Max kết thúc. Ông cau mày khi thấy bà đang ngồi trong xe lăn của mình. Bà đã sử dụng chiếc ghế này rất, rất lâu sau khi bác sĩ nói rằng không cần phải dùng nó nữa. Tất cả điều đó đều do đầu óc bà tưởng tượng ra, bác sĩ Laurie nói, một dạng tự kỷ, kết quả của việc đầu tiên là mất con gái, rồi đến con trai, trong tình huống đầy bi kịch.

Quý ngài Ivor hôn má bà và gạt đầu ra hiệu đuổi tên người chạy việc vạm vỡ, người hầu riêng của vợ ông, đi.

“Hôm nay trông bà khá tốt, Jessica.”

“Beckett đẩy tôi quanh khu vườn. Tôi nghĩ không khí trong lành có tác dụng tốt với mình.”

Bà tặng quý ngài Ivor một nụ cười sáng chói khi ông đưa một ly sherry cho bà. “Cám ơn ông thân mến.”

Dáng vẻ của bà mong manh gần như là dễ vỡ; đường nét của bà cân đối như những con búp bê Trung Hoa dễ thương. Có những vết nhăn trên mặt bà nhưng khó có thể thấy được. Năm tháng trôi qua, vẻ quý tộc của bà càng trở nên đẹp hơn nhờ dùng phấn và mỹ phẩm để giữ lại làn da tươi trẻ của mình. Nếu như có sợi bạc nào trong mái tóc vàng nhạt của bà, thì cũng chẳng ai biết được. Bà vẫn mặc vải muslin màu hoa anh thảo, màu mà quý ngài Ivor đã nói với bà, ba mươi năm trước, giúp cho da bà trông rực rỡ như mặt mới.

“Sẽ tốt hơn,” quý ngài Ivor nói, “nếu bà đi dạo quanh vườn. Jessica, bà thực sự phải cố gắng không tưởng tượng ngu ngốc như vậy nữa. Bác sĩ Laurie nói rằng...”

Ông dừng lại khi mặt bà trùng xuống và bà nhìn ông với nỗi đau về những đứa con. Đã có thời, ông tìm thấy trong bà sự quyến rũ ngây thơ như đứa trẻ. Nhưng đã rất nhiều năm rồi kể từ khi điều đó bắt đầu làm ông bức bối.

Máng mỗ bà chẳng mang lại điều tốt đẹp gì. “Tôi rất tiếc,” ông nói. “Tôi biết bà đã cố gắng hết sức rồi. Bà có muốn nói với tôi điều gì không?”

Lời ca tụng lơ đãng đã có tác dụng, một nụ cười sáng chói lại xuất hiện trở lại. “Tôi thấy Huân tước Maxwell Worthe đi đến khi tôi đang ở vườn hồng. Anh ta muốn gì thế Ivor? Có phải là có gì đó với William không?”

Ông có thể dễ dàng thoái thác bà nhưng ông biết rằng nếu làm thế chỉ khiến bà bắt đầu chất vấn người hầu và việc ngồi lê đôi mách của bọn người hầu là điều ông không thể dung thứ được.

“Anh ta tìm thấy Sara Carstairs,” ông nói. “Cô ta vẫn lẫn trốn nhưng anh ta đã tìm thấy. Tôi không biết điều đó sẽ làm được gì tốt đẹp. Cô ta không thú tội và thậm chí nếu cô ta có làm thế thì cô ta cũng không bị tái xét xử. Điều đó chẳng mang William trở lại với chúng ta.”

Đôi môi mỏng của bà tạo thành hình chữ O.

“Jessica, bà có nghe tôi không?”

Mắt bà chiếu vào gương mặt ông. “Có lẽ cô ta sẽ nói cho huân tước Maxwell cô ta giấu thi thể William ở đâu.”

Ông lắc đầu. “Không phải Sara Carstairs mà tôi biết, không phải người phụ nữ tôi thấy ở phiên tòa. Cô ta cứng cổ lắm. Chấp nhận thôi, Jessica. Chúng ta sẽ không bao giờ tìm ra được chuyện gì đã xảy ra với William đâu.”

Bà gạt đầu nhưng môi bà run rẩy, và đôi mắt màu xanh biển của bà nhoè đi vì nước mắt. Ông biết tốt hơn không nên cố an ủi bà. Nước mắt bà sẽ trở thành cơn đại hồng thủy.

Nhưng khóc hay không, ông cũng có điều quan trọng nói với bà. “Mục sư mới đến đây.”

Bà ngừng khóc. “Ồ?”

“Cha bảo rằng bà và những phụ nữ nhà Carstairs trở nên khá thân tình.”

“Phụ nữ nhà Carstairs?” bà hỏi giọng vô tội. “Ý ông là bà Carstairs hay Anne?”

“Đừng có quanh co với tôi,” ông nạt. “Bà biết ý tôi mà.”

Về ngây thơ vô tội như đứa trẻ thay thế bằng sự hờn dỗi trẻ con. “Chúng tôi ở trong hội phụ nữ. Chúng tôi lập kế hoạch cho Lễ hội Stoneleigh, và tôi không mời họ đến đây. Chúng tôi gặp nhau ở nhà thờ. Ông nói rằng tôi nên đi ra ngoài nhiều hơn và đó là những gì tôi đã làm. Ông đã đổi ý rồi à?”

“Tôi nghĩ bà sáng suốt hơn là đi kết giao với những kẻ có cùng dòng máu với con rắn độc đó chứ.”

Bà nhìn xuống chiếc ly sherry. “Vậy tôi nên làm gì nào? Tôi rút khỏi hội phụ nữ nhé?”

“Không. Điều đó chỉ khơi mào mấy chuyện ngồi lê đôi mách thôi, và điều đó đã quá đủ rồi. Hãy cẩn trọng, Jessica. Hết sức cẩn trọng. Đừng có nói với họ bất cứ điều gì, ít nhất là việc huân tước Maxwell ở đây hôm nay. Nếu như họ biết, họ sẽ cảnh báo Sara Carstairs và huân tước Maxwell sẽ chẳng moi thêm được gì từ cô ta đâu.”

Bà chớp ngay lấy điều này. “Ông có nghĩ huân tước Maxwell sẽ thành công trong khi tất cả những người khác đều thất bại không?”

“Không có khả năng lắm.” Nước mắt của bà xối mòn ông. “Có lẽ thôi.”

Bà đưa ngón trở lên miệng. “Môi tôi sẽ dán kín.”

Môi bà dán kín ngoại trừ với những người bà xem như bạn tâm tình thân thiết nhất, người hầu riêng của bà, Beckett, một chàng trai trẻ mang bà lên xuống cầu thang và lo lắng an ủi bà.

“Sara Carstairs,” bà nói, “đã không lẫn trốn nữa. Chàng nhà báo tốt bụng, Huân tước Lord Maxwell, đã tìm thấy cô ta. Tất nhiên cô ta sẽ chẳng nói với anh ta điều gì. Nhưng dù sao đó vẫn là một bước tiến theo hướng đi đúng.”

Bà nhìn thấy tia sáng hài lòng trong đôi mắt màu tối của anh ta và mắt bà lấp lánh. “Cậu có biết ta nghĩ gì không, Beckett? Ta nghĩ Sara Carstairs sẽ trở lại Stoneleigh sớm thôi. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn và chúng ta sẽ có được điều chúng ta muốn.”

“Vâng, thưa quý bà của tôi.”

“Phần thưởng từ Người Đưa Tin đưa ra bây giờ là bao nhiêu rồi?”

“5000 bảng,” anh ta trả lời.

“Và nó sẽ là của chúng ta, nếu chúng ta chơi tốt những quân bài của mình. Giờ thì đi đi. Ta muốn nghỉ ngơi trước bữa tối. Ta sẽ cho gọi cậu khi ta cần.”

Trong căn phòng riêng của bà, bà không dùng xe lăn. Quý ngài Ivor hiếm khi vào căn phòng chái nhà này. Nếu nhưng bà có chết đêm nay và Beckett không ở quanh đây, cũng phải mất vài ngày mới có người nhận ra sự vắng mặt của bà và còn mất nhiều thời gian hơn chồng bà mới nhận thấy.

Nước mắt dâng tràn lên bờ mi nhưng bà gạt nó đi. Bà đã làm hể mức có thể để làm hài lòng chồng mình nhưng điều bà sử dụng để mong sự thông cảm của ông giờ đây thật mệt mỏi. Ông nói với bà rằng bà luôn có thể dựa vào ông nhưng điều đó không đúng. Bà đã học được rằng khi đàn ông càng già thì họ lại càng thêm khát phụ nữ trẻ hơn.

Bà chưa bao giờ cãi lộn vì quý ngài Ivor ghét cãi lộn. Nhưng bà biết điều chồng mình muốn nhiều hơn mọi thứ, và bà sẽ cho ông điều đó. Rồi bà sẽ lại là vợ cưng của ông.

Những giọt nước mắt biết mất khi bà nghĩ ông sẽ hài lòng thế nào. Ông sẽ hào phóng ban bố sự quan tâm của mình cho bà và bà sẽ từ bỏ chiếc xe lăn của mình.

Bà không thể làm điều đó nếu không có Beckett và bà tạ ơn chúa cái ngày định mệnh đã gửi anh ta đến cửa nhà bà xin làm chân chạy việc. Bà đã biết ngay anh ta hoàn toàn sai trái. Anh ta quá ư nhìn, quá táo bạo, quá tham vọng và anh ta không có thư giới thiệu. Bà điều tra và phát hiện ra được rằng anh ta bị đuổi vì làm tình với con gái chủ.

Anh ta hoàn toàn sai trái khiến anh ta thật thích hợp cho mục đích của bà.

Bà mở cửa và bước vào căn phòng nguyện nhỏ xíu. Những cửa sổ tí cao trên bờ tường đá và ánh sáng không thể xuyên đến tận nền nhà. Bên bệ thờ, bà ngáp ngừng. Có hai bức tiểu họa chân dung đặt trên bệ, một là của con gái bà, Caroline, và một là của con trai bà.

Bà cảm bức chân dung của Caroline lên trước. Một cô gái trẻ nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào bà. Caroline đáng thương. Nó luôn luôn ốm đau. Họ đã thuê các bác sĩ hàng đầu cho nó, xa tận London nhưng họ chẳng thể làm gì cho nó cả. Nó mất ở London vì viêm phổi khi mới 16 tuổi. Nhưng ít nhất Caroline còn được mai táng trong khu nghĩa trang Stoneleigh. Điều đó cũng an ủi. William chẳng có gì. Bà đặt chân dung Caroline xuống và nhìn vào con trai mình. “Sớm thôi,” bà nói với con, “chúng ta sẽ tìm thấy con. Mẹ hứa đấy William. Và con biết rằng mẹ không bao giờ phá vỡ lời hứa.”

Peter Fallon nhìn ông chủ mình đang đi tới đi lui trước lò sưởi rỗng không. Họ đang trong phòng khách riêng tại Cat and Fiddle ở Stoneleigh, uống rượu vang đỏ trong cái chai vừa mở ra khi đợi bữa tối của mình mang đến. Max đã hỏi vài câu hỏi chiếu lệ về những việc đã xảy ra ở Exeter nhưng hiển nhiên, lúc này, tờ Tin Tức Exeter chỉ là mối quan tâm nhỏ của Max. Peter không ngạc nhiên. Sara Carstairs luôn luôn là nỗi ám ảnh của Max.

Peter là chàng trai gầy gò với mái tóc nâu sáng đã bắt đầu thừa bết ở thái dương (nói thẳng ra là sắp hói ọ), khiến chàng trông già hơn tuổi. Khuôn mặt chàng còn lâu mới được gọi là đẹp trai nhưng đó là khuôn mặt dễ chịu, ấm áp, thân thiện, một kiểu gương mặt mà như Peter thú nhận, có lợi cho chàng trong công việc của mình. Quần áo chàng được cắt may khéo léo và đắt tiền, không quá hợp thời cũng không quá lỗi mốt. Chàng không phải là kiểu người đứng ngoài đám đông và điều đó, cũng có lợi cho chàng trong công việc của mình.

Theo chỉ dẫn của Max, chàng bỏ cả ngày ra phỏng vấn những con người khó chịu không muốn bị phỏng vấn. Chàng cảm thấy mệt mỏi khi Max bước vào nhưng giờ thì chàng đã tỉnh như sáo. Cuối cùng thì họ cũng tóm được cô ta. Sara Carstairs đã trườn ra khỏi nơi ẩn nấp và tờ Người Đưa Tin sẽ bắt được cô ả đầu tiên.

Chàng hân hoan.

Đó là hành động của Chúa, Max nói. Chàng đã trèo nhằm cửa sổ và nài ở đó.

“Sara Carstairs.”

“Cô ả gọi mình là Sara Childe,” Max nói, “nhưng tôi nhận ra.”

“Và cô ta không biết ngài là ai?”

“Cô ta biết tôi là Max Worthe nhưng không biết tôi liên hệ với tờ Người Đưa Tin. Dẫu sao, chưa biết.”

Peter huýt sáo nho nhỏ. “Điều này phải đòi hỏi sự khéo léo.”

Max cười. “Peter, cậu không biết điều này cần khéo léo thế nào đâu.”

Peter nhìn sát vào Max. “Trông ngài chẳng có vẻ quá hạnh phúc.”

Max nhún vai. “Tôi chưa hình dung ra chúng ta sẽ phải nắm bắt việc này như thế nào. Có nhiều thứ đang bị đe dọa hơn là cậu nhận thấy.”

“Tôi không hiểu sao ngài lo lắng. Cô ta không thể bị xét xử lại cùng một tội được.”

“Đó là điều tôi cứ tự nói với mình suốt.”

Sau đó Max tiếp tục kể cho Peter nghe về cuộc gặp của chàng với quý ngài Ivor. “Khi tôi nói với ông ta rằng William có một đứa con riêng với một cô thôn nữ, mặt ông ta tím ngắt. Tôi cũng sợ vì phản ứng của ông ta. Rốt cuộc, chẳng có ai bảo William trắng trong như hoa huệ cả.”

“Có lẽ là không, nhưng cha mẹ thì luôn nghĩ con cái họ vô tội. Trung thực mà nói, Max, tôi không nghĩ nó có liên quan gì. Nhưng tôi sẽ điều tra nếu điều đó làm ngài thấy khá hơn.”

“Cám ơn cậu. Giờ thì cậu đã tìm ra được những gì?”

Cô hầu gái bước vào với món khai vị, và khi họ ăn ngon lành món thịt cừu hầm và bánh bao nhân táo, Peter báo cáo lại. Stoneleigh, chàng nói, còn kín miệng hơn cả con trai.

“Dân địa phương,” chàng tiếp tục, “không muốn nói về Sara Carstairs hay bất cứ ai có dính dáng đến toà. Ngài biết đấy, Max, lần trước, họ đã nổi tiếng. Các phóng viên và người dân từ khắp nơi trên nước Anh đã tụ về thị trấn nhỏ bé này và hỏi han dân địa phương. Nó đã in vào trí não họ. Mọi người đều có chuyện để nói về Sara Carstairs và William Neville. Nếu ngài không có câu chuyện nào thì ngài sẽ phải dựng lên một cái, chỉ để cho giống tất cả những người khác. Cho đến lúc này, ngài đồng ý với tôi chứ?”

Max nói chậm rãi, “Tôi nghĩ vậy. Ý cậu đang nói là những câu chuyện lưu truyền về Sara là phóng đại quá mức phải không?”

“Chính xác. Và một trong số những câu chuyện đó có lẽ hoàn toàn là dối trá. Thật đáng hổ thẹn, tôi biết, nhưng hãy nhớ, những mẩu chuyện ngồi lê đôi mách chẳng có liên quan gì đến phiên toà hết. Những bằng chứng gián tiếp chống lại Sara Carstairs vẫn có thật. Tôi vẫn nghĩ cô ta có tội Max ạ.”

“Tiếp đi. Cậu đã tìm hiểu được gì nữa?”

“Ừm, hãy tiếp tục câu chuyện về hôn phu của cô ta, ở đây là Francis Blaimires. Có tin đồn là ông ta đã phá vỡ cuộc đính hôn khi cô ta bị bắt. Thực tế là ngược lại.”

“Điều gì đã xảy ra với Blaimires?”

“Ồ, ông ta kết hôn và chuyển đi. Ông ta đang làm nông trại ở Kent hay nơi nào đó.”

Một lúc sau, Max nói, “Bạn của William thì sao, những người đã làm chứng tại phiên toà ấy?”

“Họ không phải người ở đây. Họ đến từ London theo lời mời của William. Ngài biết kiểu đó mà, những kẻ a dua. William sắp xếp họ nghỉ tại King’s Head, chi tiêu không hề tiết kiệm. Không ai biết giờ họ ở đâu.”

Max nói, “Nếu Stoneleigh kín miệng như con trai, thì cậu thu thập tất cả những thông tin đó ở đâu?”

“Nếu tôi nói với ngài phương pháp của tôi, có thể ngài sẽ miễn trừ luôn chức vụ của tôi. Vậy tôi có thể ở đâu đây? Giờ thì đừng có nhìn như thế, tôi không làm gì phi pháp đâu.”

“Peter—”

Peter cười. “Cảnh sát địa phương nói với tôi hầu hết những chuyện đó. Chúng tôi chia nhau bình rượu ở quán trọ và tôi nói với anh ta rằng tôi đang tìm kiếm nơi nào đó để định cư nhưng người dân địa phương quá khó gần và tôi không nghĩ tôi có thể sống vui vẻ ở đây. Vì thế, anh ta bắt đầu kể cho tôi biết tại sao Stoneleigher – tiện thể, đó là cách họ gọi – quá kín miệng với người lạ như vậy.”

“Không ai nhớ ra cậu đã đến trước đó?”

“Khó lắm. Từ ba năm trước, và tôi biết làm thế nào để hoà lẫn với đám đông. Nếu tôi không giỏi thì tôi sẽ chẳng bao giờ làm tốt công việc của mình.”

“Vậy cậu còn phát hiện được điều gì nữa không?”

“Sau phiên toà, những người tốt bụng ở Stoneleigh nghĩ rằng mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Vào thời gian đó, cô Carstairs ở nhà và sống với gia đình mình. Nhưng mọi thứ chẳng quay lại bình thường, thậm chí còn khác hơn bởi vì cha của William Neville đã treo giải cho thông tin dẫn đến việc tìm thấy con trai mình. Cả một lũ người đã kéo đến ngôi làng. Những người dân ở đó không thể tận dụng mặt tốt của việc này. Họ vấp vào những người lạ đang mò mẫm trong hầm rượu và các ngôi nhà bỏ hoang hoặc xới tung vườn tược và đồng ruộng của nông dân lên. Và khi tờ Người Đưa Tin tăng gấp đôi giải thưởng, đó là lúc mọi chuyện trở nên tồi tệ.”

Peter ngừng nói khi Max đột ngột với lấy rượu vang đỏ và rót đầy cốc của họ. “Ngài không thể biết được kết quả sẽ như vậy,” Peter nói.

Max thoáng nhìn lên. “Không. Tôi không thể biết. Nói nốt những gì cậu đang nói dở đi, về việc mọi thứ trở nên tồi tệ.”

Peter bắt đầu ước giá như chàng đừng có mở miệng. Chàng đủ hiểu Max để nhận ra rằng Max đang giận dữ đến mức lạnh như đá và cơn giận dữ này là chống lại chính bản thân mình.

“Thế nào?” Max nói.

“Thế là,” Peter nói, chậm chạp lựa chọn từ ngữ một cách cẩn thận. “Một nhóm lũ gà trống choai, những kẻ tội phạm, thực sự kéo đến ngôi nhà của gia đình Carstairs. Họ uống. Họ có súng và yêu cầu Sara Carstairs chỉ cho họ nơi cô ta giấu thi thể William. Họ nã súng qua cửa sổ. May mắn là không ai bị thương và khi ai đó trong nhà nã súng chống trả, họ thoái lui. Nhưng chưa hết. Họ tìm thấy ngôi nhà bà goá, ngôi nhà mà Anne và William Neville từng sống và đốt nó. Ngày hôm sau, Sara Carstairs rời Stoneleigh và lẫn trốn.”

Peter nuốt một ngụm rượu lớn. Giờ thì chàng muốn tự đá vào mông mình. Điều gì khiến khởi nguồn là câu chuyện đùa lại biến thành thứ bia thiu thế này, và chàng không biết tại sao. Đã đến lúc phải đổi chủ đề khác.

“Ngài có biết tôi nghĩ gì không Max? Tôi nghĩ cô ta đang tiến về Stoneleigh.”

“Không có vẻ như vậy sau những chuyện cậu vừa kể tôi nghe.”

“Nhưng điều đó diễn ra từ mấy năm trước, ngay sau phiên toà. Giờ đây mọi thứ đã khác. Những người dân địa phương xấu hổ vì cách họ đã cư xử. Họ sẽ chấp nhận cô ta, hoặc sẽ dung thứ cho cô ta, ít nhất miễn là những kẻ tìm kiếm tò mò tránh xa họ.”

“Đó không phải điều mà quý ngài Ivor đã nói. Ông ta nói dân làng sẽ ném đá cô ta.”

“Ồ không. Đó chỉ là ao ước của ông ta thôi.”

“Tại sao cô ta trở về nhà?”

“Có lẽ cô ta đã mệt mỏi vì sống dưới tên giả rồi.”

“Vậy tại sao cô ta lại du lịch dưới tên cô Childe?”

Peter thở dài. “Tôi không biết. Tôi chỉ biết những điều mũi tôi bảo: cô ta đang về nhà. Nhìn sẽ, cô ta đã đi cả một quãng đường từ London tới Bath, nơi cô ta ở có và tuần. Có lẽ cô ta sẽ đợi để chắc rằng không ai theo sau cô ta. Hoặc có lẽ cô ta đang đợi ai – chồng, người tình – ai biết được cô ta đã làm gì suốt ba năm qua? Nhưng mũi tôi nói với tôi rằng cô ta đang về nhà. Chỉ mất có một ngày đi xe ngựa từ Bath đến Stoneleigh thôi. Cô ta đang về, từ từ và cẩn trọng, nhưng tin tôi đi, cô ta đang về nhà.”

Max nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu hổ phách trong ly của mình. “Cậu vẫn bị thuyết phục rằng cô ta có tôi ư?”

“Chẳng có gì làm tôi thay đổi ý nghĩ trong vấn đề này. Những gì đã xảy ra với cô ta ở Stoneleigh sau phiên toà đáng bị chê trách. Tôi thực sự hối tiếc. Và có lẽ William Neville là một con lợn. Nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì. Sara Carstairs vẫn liên đới tới anh ta. Cô ta chẳng bao giờ phủ nhận điều đó. Và-”

Max giơ một tay lên. “Ngừng nó lại, Peter. Tôi chẳng phải thằng ngốc. Tôi chẳng bị ảnh hưởng bởi mưu chước đàn bà đâu. Tôi chỉ muốn biết một điều duy nhất – là William Neville còn sống hay đã chết?”

“Và liệu cô ta có dẫn chúng ta tới thi thể của anh ta không?”

Max day day lông mày. “Rồi chúng ta sẽ biết cô ta có tội, và chúng ta sẽ công khai toàn bộ câu chuyện trên tờ Người Đưa Tin.” Chàng nhìn đồng hồ. “Tốt hơn tôi nên đi khi trời còn sáng. Có thể tôi sẽ đến tận Salisbury trước khi trời tối.”

“Ngài đang trở lại thẳng Bath?”

“Tất nhiên.”

“Ngài muốn tôi làm gì?”

“Ở đây và đợi cô Carstairs. Cậu dùng vỏ bọc gì?”

“Ừm? Ồ, tôi vừa vượt qua bệnh nhiễm trùng đường hô hấp và bác sĩ khuyên tôi hồi sức tại vùng nông thôn không khí trong lành. Nhưng còn ngài? Ngài sẽ ở đâu?”

Max uống cạn ly rượu. Một lúc sau, chàng nói, “Nếu cậu thấy cái bóng của Sara Carstairs, Peter, cậu sẽ biết đó là tôi.”

8. Chương 8

Sara nghiên cứu bóng mình trong tấm gương đứng. Với tư cách là gia sư của một quý bà, chiếc váy chiết eo cao của nàng làm bằng vải nhiễu màu xám và dài tay. Tóc nàng được quấn lên và bọc kín đáo trong chiếc mũ trùm đầu. Nàng đã đạt được mục đích. Trông nàng già hơn tuổi nhiều, một người trầm tĩnh, một cô nương hiểu biết, biết được chính xác điều mà mình đang làm.

Nàng bối rối, rất bối rối, bởi vì đêm nay nàng sẽ để lộ mình với ứng viên tốt nhất của nàng, ngài Townsend, rằng nàng là quý cô đã quảng cáo trên tờ Tin Tức. Có thể ông sẽ đặt những câu hỏi nàng không muốn trả lời nhưng một khi nàng không thể quanh co được. Nàng sẽ phải nói cho ông biết nàng thực sự là ai. Tên trong giấy hôn thú của nàng phải là tên của chính nàng. Nó phải đứng vững trước toà án nếu như nó có bị thử thách.

Chỉ để vụ dàn xếp hôn nhân đứng vững trước toà nếu nó bị thử thách (điều tra). Nàng đã cuộn tròn nó để trong túi xách, tài liệu mà luật sư đại diện của nàng ở London đã đảm bảo nó chặt chẽ như bất cứ một hợp đồng kinh tế nào. Nàng tự hỏi không biết ngài Townsend sẽ nghĩ gì về tất cả điều này.

Ông đã trả lời quảng cáo của nàng, nàng tự nhắc nhở mình. Chỉ người đàn ông trong hoàn cảnh tuyệt vọng mới đi xa đến thế. Có mọi khả năng ông sẽ đồng ý với đề nghị của nàng.

Suốt hai ngày qua, họ đã có vài cuộc chuyện trò và với mỗi cuộc chuyện trò, nàng lại thích ông hơn. Ông hầu như chỉ nói về các con của mình, hiếm khi nói về vợ. Ông là người đàn ông tử tế, giá như ông có thể là chú hay cha nàng, nàng sẽ là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới. Những ứng viên khác không gây ấn tượng với nàng một chút nào. Họ lừa nàng đi vì nàng chỉ là nữ gia sư, một kẻ hầu được trả lương, và chẳng đáng giá gì cả. Nàng biết nàng nên biết ơn vì mưu mẹo nhỏ của mình có tác dụng. Với vai trò là nữ gia sư không giá trị, nàng bị mờ nhạt như vật làm nền khi bà Beattie chiếm sân khấu trung tâm. Thậm chí những cuộc chuyện trò với ngài Townsend cũng gồm có cả bà Beattie. Không ai phát hiện ra nàng là ai. Không ai có vẻ coi nàng là con người như đúng quyền của nàng.

Ngoại trừ Max Worthe. Huân tước Maxwell, nàng chỉnh lại. Chàng đã đi được 2 ngày và nàng không bao giờ trông đợi nhìn thấy chàng lần nữa. Cuối cùng chàng đã chấp nhận rằng có thể chẳng bao giờ có gì giữa họ và chàng đã tử tế rời bỏ: chiến trường.

Giờ thì nàng không phải lo lắng về chàng nữa, nàng an toàn mà thú nhận rằng nàng nhớ chàng. Corinthian hay không, nàng thích chàng, thực sự thích chàng. Thậm chí nàng còn thích đôi boots tua rua của chàng và cái nơ bướm xinh xắn điệu đà của chàng. Chàng nói ra những điều xúc phạm nhất mà không quý bà, quý cô nào cho phép. Chàng bốn cột nàng và đó là trải nghiệm mới mẻ với nàng. Có lẽ, nếu như mọi thứ khác đi, chàng cũng có thể dạy nàng cách bốn cột. Nếu mọi thứ khác đi. Điều đó đã luôn xảy ra. Những quý tộc không một xu dính túi cưới nữ thừa kế mà các ông bố mang tiền ra mua bán. Điều đó suýt nữa xảy ra với nàng. Nhưng Sara Carstairs, người mà ai cũng tin rằng kẻ sát nhân, chẳng có ai có ý tưởng mua bán cả. Và Max cũng không. Chàng nói với nàng rằng tước vị của chàng là tước vị danh dự. Nàng tò mò, tất nhiên, nhưng nàng kìm những câu hỏi của mình bởi vì nàng sợ rằng nếu nàng và Max dính líu quá sâu, cuộc chia ly của họ sẽ khó chịu hơn nhiều, ít nhất là về phía nàng.

(Ở Anh và các nước châu Âu, tước vị có hai kiểu, một là tước vị đi kèm sự sản, đất đai, hai là tước vị chỉ mang tính tượng trưng, tạm dịch là tước vị danh dự. Chẳng hạn như người thừa kế của một công tước đương nhiên là hầu tước, nhưng hầu tước này không có đất đai kèm theo mà chỉ có tước vị, khi người công tước chết đi, người hầu tước này sẽ thành công tước và thừa kế những sự sản của công tước quá cố.)

Họ càng biết về nhau ít bao nhiêu thì cuộc hành trình dài này càng càng tốt bấy nhiêu. Nàng sẽ khoá Max sâu thẳm trong tim, ở góc tối nhất và ngơ ngẩn nhớ về chàng đôi lúc. Và đó là tất cả những gì chàng có thể trở thành, xa xôi, một ký ức dễ thương.

Và sẽ không có hối tiếc.

Bà Beattie đang đợi nàng ở sảnh trước. Trông bà lịch thiệp trong chiếc váy màu xanh lam đậm và với chiếc mũ tròn đồng bộ. Bea đáng thương đã khá chán nản kể từ khi Max bỏ rơi họ. Bà không thể nhìn thấy chàng phức tạp nguy hiểm thế nào.

“Sẵn sàng chưa?” Bà Beattie hỏi lạnh lẽ.

“Khá sẵn sàng. Bà Hastings ở đâu rồi ạ?”

“Bà ấy đi trước với cô Perry và bà Harman.”

“Vậy thì xuất phát thôi.”

Họ đang trên đường tới Sydney Gardens, đi nghe hoà nhạc và sau đó, khi mặt trời lặn, sẽ có trình diễn pháo hoa.

Và đó là khi nàng lần đến khách sạn Sydney và chính thức bắt đầu cuộc mua bán với ngài Townsend.

Max thực hiện chuyến đi về Bath trong thời gian kỷ lục, chàng đã thưởng cho xà ịch chàng thuê một cách hào phóng vì đã đến nơi đúng lịch trình. Việc đầu tiên khi chàng bước vào khách sạn là hỏi chủ khách sạn sắp xếp cho chàng một người chạy việc riêng từ những nhân viên phục vụ khách sạn. Chàng thấy mệt mỏi về cuộc chạy đua lên xuống khắp nước anh trong cỗ xe ngựa thuê tồi tàn với trục lò xo bị vỡ và mệt mỏi vì chờ đợi đến phiên dùng những người hầu không thuộc về chàng. Và nếu điều đó làm chàng không dân chủ thì chàng chịu thôi.

Chủ khách sạn nhận ra ngay sự kiêu căng trong tính cách vị đại quý tộc của ông, đôi mắt xanh lam giá lạnh và nụ cười không hẳn là cười, ông chạm vào tóc mái trước khi ông nhận ra được ông đang làm gì. Có vấn đề chất lượng, ông nói với vợ khi ông đích thân nhìn vào bản vẽ phóng tầm của vị quý tộc. Họ có thể tử tế với bạn trong một phút và thay đổi hoàn toàn ở phút tiếp theo. Và không thể uốn nắn được vì họ giữ tất cả các quân bài. Nếu bạn nói lại họ, họ sẽ nói với tất cả bạn bè của họ và sau đó, hệ quả là chẳng có ai thêm đến nhà bạn nữa. Và rồi họ sẽ ở đâu đây?

Người chạy việc mà ông phân công cho Max là con trai và là người thừa kế của ông và bởi vì Rollo rất quan tâm đến việc khiến Max hài lòng, Max khám phá ra, chưa đầy 1 tiếng sau, chàng đã tắm tấp, thay đồ xong và làm ấm bụng bằng món sandwich bít tết ngon nhất chàng từng nếm.

Sự phục vụ đó cải thiện tâm trạng của chàng. Nó cũng làm lương tâm chàng bớt rứt. Chàng không được nuôi dạy để hống hách với kẻ dưới. Chàng xoa dịu lương tâm bằng cách để lại một khoản thưởng hậu hĩnh, rồi đi tìm vợ chồng chủ khách sạn để ca tụng cặp đôi đang xứng đáng về sự tổ chức xuất sắc của họ.

Chàng rời khách sạn với nụ cười trên gương mặt nhưng khi chàng lao dọc theo High Street và rẽ ở Pulteney Bridge, nụ cười của chàng nhanh chóng phai mờ. Chàng đang nghĩ về cuộc gặp với Peter Fallon và Peter đã cho chàng quá nhiều điều phải nghĩ ngợi.

Có lẽ nàng đang đợi ai đó – một người chồng, một người tình – ai biết được nàng đã làm những gì trong ba năm qua?

Tôi sẽ kết hôn, Max.

Chàng không tin nàng nhưng sau cuộc nói chuyện với Peter, chàng đã nhìn sự việc dưới ánh sáng khác.

Nàng không đến Bath để tăng cường sức khỏe. Nếu nàng đang trở về Stoneleigh thì tại sao nàng lại thơ thẩn quanh đây?

Tôi sẽ kết hôn Max.

Càng nghĩ về điều đó, sự hoài nghi của chàng càng sủi bọt như nổi thịt hầm đang sôi.

Phía trước, ánh sáng sáng rực chiếu ra từ mọi ô cửa sổ, đó là khách sạn Sydney và phía sau đó là Sydney Gardens, với chùm đèn giăng từ cây này sang cây khác. Trước lúc rời Bath, bà Beattie đã thông báo với chàng rằng bà và Sara sẽ ở đây đêm nay để ngắm trình diễn pháo hoa. Thực tế, bà đã mời chàng đi cùng.

Sau khi trả tiền quyền góp, chàng dừng xe lại ngay sau cánh cổng. Đã quá 10h và đủ tối để bắt đầu bắn pháo hoa. Tuy nhiên, dàn nhạc vẫn đang chơi và nhạc điệu của không khí nông thôn mang chàng lên trên tiếng cười và tiếng hát. Mọi người đang đi dạo, thán phục công trình treo đèn kết hoa công phu trang hoàng cho con suối và các bụi cây.

Đây là Bath ở trạng thái hoang dã nhất, Max nghĩ và cười hết cỡ.

Chàng tìm kiếm con mồi, không có Sara, trên bãi cỏ, nơi dàn nhạc đang chơi, bà Beattie và bà Hastings sử dụng một trong rất nhiều ghế băng được sắp đặt dành cho khán giả.

Bà Hastings thấy chàng đầu tiên và kêu ré lên vui thích, vẫy vẫy chàng. Mặt bà Beattie chẳng có gì ngoài vẻ choáng váng.

“Tôi nghĩ ngài đã rời hẳn Bath rồi,” bà Beattie nói khi chàng cúi xuống hôn tay bà.

“Tôi không nói là tôi sẽ quay lại trong vòng một hai ngày à?”

“Vâng, nhưng-” Bà nhún vai bất lực. “Đôi khi những người trẻ tuổi nói một đằng làm một nẻo.”

Max dò xét khuôn mặt bà Beattie. Trông bà có vẻ căng thẳng và cùng lúc đó, vẻ choáng váng của bà bắt đầu mất dần, thành thật vui mừng vì gặp chàng.

Bà Hastings lôi kéo sự chú ý của chàng. “Giá mà chúng tôi biết ngài trở về vào đúng lễ hội buổi tối này, Huân tước Maxwell, thì chúng tôi sẽ mời ngài tham gia bữa tiệc nhỏ sau màn pháo hoa.” Bà cười e lệ. “Tôi không nghĩ ngài không phiền nếu tham dự bữa điểm tâm nhẹ cùng bốn hoặc năm phụ nữ ở khách sạn Sydney chứ?”

Tay bà vội đưa lên che miệng. “Xin cô tha lỗi, cô Beattie. Tôi đã quên mất đây là buổi chiêu đãi của cô.”

Nụ cười của bà Beattie bối rối. “Tất nhiên ngài được mời, Huân tước Maxwell nhưng ngài không làm tổn thương cảm giác của chúng tôi nếu như ngài có làm chúng tôi thất vọng. Tôi chắc là một chàng trai trẻ có nhiều thứ hay hơn để làm so với việc tham gia cùng bảy ngỗng già chúng tôi.”

“Một bữa tiệc của lũ gà trống ư?” Max nói. “Ồ, không, tôi chỉ làm phiền thôi.” Rồi chàng vô tình hỏi thêm. “Nhưng cô Childe không ở đó ư?”

Câu hỏi của chàng dường như ném bà Beattie vào sự bối rối. “Sara?” Bà nhìn quanh quẩn như thể bà mong Sara sẽ đột nhiên xuất hiện từ đám đông.

Max nghe thấy bà thở dài, có vẻ cam chịu, nhưng khi bà ngẩng lên nhìn chàng, chẳng có sự cam chịu nào trong mắt bà cả nhưng có gì đó na ná như sự hi vọng.

“Tất nhiên là Sara sẽ ở đó rồi,” bà nói. “Thực tế bây giờ cô ấy đang ở đó rồi, trong một phòng riêng tôi đặt sẵn ở khách sạn, để đảm bảo mọi thứ sẽ hoàn hảo cho bữa tiệc nhỏ của chúng tôi. Cô ấy không quan tâm đến pháo hoa, ngài thấy đấy, vì thế cô ấy đề nghị được chăm nom mọi việc.”

Khám phá ra điều chàng muốn biết cũng như chàng chắc rằng bà Beattie đã suy luận ra, chàng nhận xét vài câu vu vơ về dàn nhạc và khu vườn rồi lẩn đi.

Khi chàng bước đến khách sạn Sydney, chàng có ý nghĩ ranh mãnh rằng lời chúc phúc của bà Beattie cũng đi cùng chàng.

Ở bàn tiếp tân, chàng hỏi đường đến phòng riêng đặt sẵn dưới tên bà Beattie. Năm phút sau, chàng đẩy cửa và hình ảnh đập vào mắt chàng làm chàng bùng nổ.

Sara đang trong tay một người đàn ông và người đó đang hôn lên trán nàng. Max đóng sầm cửa lại. Cặp đôi tách nhau ra với cái giật mình tội lỗi.

“Max!” Sara thở ra.

Max thông thả đi vào phòng, mắt chàng sáng rực trông thật đối lập với nụ cười trên gương mặt chàng. “Ngài Townsend có phải không?” Chàng cúi chào tao nhã, ông Townsend nghiêng nhẹ đầu đáp trả. “Tôi được cô Beattie cử đến đây,” Max kéo dài giọng, “để đi kèm người đi kèm và điều này đã đẩy tôi vào vị trí khó xử. Theo quy tắc, tôi không nên làm phiền nhưng ngài biết như thế nào rồi đấy.”

Ông Townsend nói về cứng nhắc. “Thưa ngài, tôi hi vọng ngài nhận ra đó là nụ hôn trong sáng nếu ngài thấy nó.”

“Tất nhiên,” Max trả lời với cùng cái giọng kéo dài gai người như vậy. “Tôi biết nó trong sáng, bản thân ngài, ngài Townsend, đáng tuổi cha quý cô này.” Chàng dừng lại. “Tôi tin là ngài đang định rời đi phải không?”

Ông Townsend đỏ bừng mặt khiến cơn phẫn nộ của Sara bùng lên, nàng ầm ập nói, “Chúc ngủ ngon, ngài Townsend, và tôi cảm ơn ngài vì... vì tất cả mọi thứ.” Nàng quay sang Max. “Và giờ, quý ngài, nếu ngài tha lỗi, tôi có việc phải làm.”

Max nói, “Ta có thể giúp được gì nào?”

“Không, ngài không thể!”

“Vậy ta sẽ yên lặng đợi bà Beattie đến. Đó là điều bà yêu cầu tôi. Chúc ngủ ngon, ngài Townsend.”

Ông Townsend nhìn Max, mở miệng như thể muốn nói gì rồi nghĩ lại, cộc lốc cúi chào và rời phòng.

Lờ Max đi, Sara bắt đầu lẳng xăng với đồng khăn giấy và dao kéo trên bàn. Max tha thẩn đến tủ búp phê, nâng tấm phủ khay thức ăn bằng bạc lên và bắt đầu nhai tốp tép khoanh dưa chuột được nhồi đầy táo và chà là thái nhỏ. Khi chàng ăn xong, chàng bắt đầu món khác.

Khi Sara không thể chịu đựng sự im lặng thêm nữa, nàng ngừng lẳng xăng và nhìn thẳng vào mắt Max.

“Tôi không tin cô Beattie cử ngài tới đây để đi kèm tôi.”

“Ừm,” Max thừa nhận. “Bà ấy không dùng chính xác từ ngữ như thế nhưng ta có thể thấy được bà ấy lo lắng về em. Vì thế bà ấy nói cho ta biết em ở đâu và ta đánh bạo đưa ra sự bảo vệ của mình.”

“Tôi cần được bảo vệ khỏi ngài hơn là ngài Townsend.”

Ánh sáng sáng rực trong mắt Max đã mờ từ lâu. Giờ đây nó lấp lánh nụ cười. “Nếu như điều đó nghĩa là ta sẽ không hôn em như cách ngài Townsend hôn em thì em đúng.”

Nàng ném cho chàng cái nhìn lạnh lẽo rồi lẳng xăng trở lại.

Max đi khỏi chiếc tủ. “Townsend muốn gì?”

“Chẳng có gì. Ngài ấy thấy tôi vào đây và vào trao đổi dăm ba câu. Ngài ấy chỉ lịch sự thôi.”

“Và em cảm ơn ông ta vì điều gì?”

“Chúng tôi nói chuyện về sách vở và ngài ấy đề nghị cho tôi mượn vài cuốn. Được chưa?”

“Vậy tại sao ông ta lại hôn em?”

Cả một vẻ thách thức trong cái cách nàng hất cao cằm lên. “Tôi vừa nói với ngài ấy rằng tôi sẽ sớm kết hôn và ngài ấy chúc phúc tôi. Đây không phải việc của ngài.”

“À, lại là một người cầu hôn không có thực. Ít nhất, ta hi vọng anh ta là ảo ảnh vì lợi ích của em cũng như anh ta.”

“Tôi chẳng hiểu ý của ngài.”

“Em không ư? Em biết mà, em quá trẻ để đội những cái mũ trùm đầu đó. Điều đó để lẩn tránh ta ư?”

Trước khi nàng kịp tránh khỏi chàng, chàng giật mũ ra khỏi đầu nàng, tháo ghim và tóc nàng đổ xuống như những con sóng.

Chàng túm chặt vai nàng. “Tại sao bà Beattie lại lo lắng về em, Sara?”

“Ngài ăn nói thật càn quấy, Max.”

Hai tay chàng vuốt ve dọc theo cánh tay nàng và trượt quanh eo nàng. “Chỉ có duy nhất một ngôn ngữ mà em dường như hiểu.”

Chàng chạm môi mình vào nàng trong một nụ hôn trong trắng như nụ hôn của ngài Townsend, chỉ có nụ hôn của Max mới làm nàng sống động. Nàng biết chàng sẽ hôn nàng, và lúc này nàng đã chuẩn bị tinh thần. Nàng chiến đấu chống lại sự tấn công dữ dội của các giác quan – mắt nàng trĩu nặng, nhu cầu bám chặt lấy chàng, sự yếu ớt làm xương cốt của nàng mềm nhũn – nàng chiến đấu sức mạnh của chàng chỉ với duy nhất một vũ khí nàng có, sự tự kiểm soát ghê gớm.

Đó là vũ khí có hiệu quả. Khi Max ngẩng đầu dậy, nàng chắc nàng đã thắng và nàng thở dài nhẹ nhõm.

Nụ cười lấp đầy đôi mắt chàng. “Sara”, chàng nói dịu dàng. “Điều đó sẽ chẳng có tác dụng đâu.”

Những cánh tay siết eo nàng chặt hơn, kéo nàng ấn chặt vào chàng và miệng chàng cúi xuống miệng nàng mạnh mẽ. Lúc này chàng không nài nỉ nàng, chàng đang chiếm hữu, và sự tự chủ ghê gớm của nàng bắt đầu rạn vỡ.

Ngón tay chàng luồn vào tóc nàng và ôm chặt nàng. Miệng nàng mềm mại, cơ thể nàng tan chảy trong vòng tay chàng. Chàng có thể cảm nhận dòng đam mê đang hút cạn họ. Chàng muốn chiếm lấy nàng ở đây, ngay bây giờ, trên sàn nhà.

Sấm và ánh sáng dường như đang nổ bùng trên đầu họ. Sức mạnh của chàng làm nàng kinh sợ. Nhưng đến tiếng nổ tiếp theo thì ý thức đã quay trở lại. Ham muốn rút đi từ từ và vai nàng bắt đầu run rẩy.

Khi Max thả môi nàng ra, nàng tắc nghẹn vì tiếng cười khúc khích. “Tôi nghĩ đó là ngài! Tôi nghĩ đó là ngài!”

Nàng đẩy tay chàng ra và vẫy vẫy ra phía cửa sổ.

“Tôi nghĩ đó là ngài. Và đó chỉ là vài tiếng pháo hoa.”

Cái nhú mảy của Max từ từ giãn ra và chàng cũng bắt đầu cười.

Max say mê vẻ tình quái của nàng. Người phụ nữ này có nhiều gương mặt hơn cả viên kim cương vô giá, và mỗi gương mặt đều khiến chàng thích thú tò mò. Giờ chàng đã hiểu được niềm say mê muốn chiếm giữ của một kẻ thạo đời như chàng. Chàng sẽ cho đi mọi thứ chỉ để có được nàng.

Khi chàng bước về phía nàng, nụ cười của nàng tắt ngấm nhưng nàng vẫn đứng nguyên. Chàng đưa tay khum má nàng. “Đó sẽ là kết quả khi cuối cùng chúng ta đến với nhau,” chàng nói. “Ta hứa với nàng sẽ chỉ có pháo hoa.”

Mắt nàng sáng lên rồi tối lại. “Câu trả lời không của tôi là kết quả cuối cùng, Max ạ.”

“Vậy thì hãy làm ta tin điều đó đi, Sara. Hãy làm ta tin điều đó.”

Khi nàng thi gan nhìn vào mắt chàng, chàng vỗ nhẹ má nàng theo kiểu của Townsend và thông thả đi khỏi phòng.

Chàng chẳng hứng thú với trình diễn pháo hoa và khi chàng đi đến tầng trệt, chàng bước vào quầy rượu.

Căn phòng đầy nhóc các quý ông, Max thu lượm từ các câu chuyện đùa, đã lên các bà chuẩn mắt khi mắt các bà đang hướng lên bầu trời, các quý ông hi vọng sẽ lên quay về trước khi sự vắng mặt của họ bị chú ý.

Chàng gọi brandy nguyên chất và dựa một khuỷ tay lên quầy bar, chàng quan sát khắp căn phòng. Chàng chẳng quen biết ai ở Bath cả nhưng có một khuôn mặt chàng nhận ra, một quý ông chàng được giới thiệu ở Pump Room, đứng lên khỏi bàn và bắt đầu len lỏi đến phía quầy bar.

Tên ông ta là Bloor, Max nhớ ra, và ông ta có mùi ngựa. Còn trong lúc này, ngài Bloor chỉ có mùi rượu mạnh.

“Giống lúc trước,” ông ta nói với cô phục vụ quầy giọng gây gổ.

Max dịch ra lấy chỗ cho ngài Bloor ngồi.

“Bổ láo quá sức,” ngài Bloor lầm bầm. Khi cô phục vụ đưa cho ông ta nửa cốc whiskey, ông uống như chết khát. Một vài lời nói tiếp theo của ông ta không thể hiểu được nhưng khi mắt ông ta chiếu vào Max, ông ta nói rõ ràng hơn. “Ngài Maxwell có phải không?”

“Gần như thế,” Max trả lời.

“Đó là điều tôi nghĩ. Chúng ta đã gặp nhau... tôi quên mất ở đâu rồi.”

“Ở Pump Room,” Max nói.

Ngài Bloor uống thêm một ngụm lớn whiskey nữa. “Trời đánh thánh vật họ đi,” ông ta tuyên bố và lau sạch miệng bằng ống tay áo.

“Ai thế?” Max hỏi không có vẻ quan tâm lắm. Chàng lướt nhìn những người ở đây để xem xem ngài Townsend có đó không. Chàng đã thô lỗ với người đàn ông đó và chàng muốn cải thiện bằng việc mời ông uống rượu. Đố kỵ với cả người cổ hủ như Townsend! Bạn bè chàng sẽ tự cười nhạo một cách ngớ ngẩn nếu như họ biết chàng đã mất giá trị đến thế nào.

“Ai?” Bloor hỏi gấp, quắc mắt nhìn Max. “Ai? Toàn bộ lũ đàn bà! Trời đánh thánh vật họ đi, đó là những gì tôi nói. Nếu tôi không phải là một quý ông thì tôi đã đặt cô ta nằm ngang đầu gối và tét vào mông rồi.”

“Tôi hiểu cảm giác của ngài,” Max thương xót.

Đã đến lúc phải đi. Townsend không có đây, Bloor thì bắt đầu thành mối phiền toái và phòng bar đã bắt đầu vắng người khi trình diễn pháo hoa kết thúc.

“Quý bà Kiêu Căng Gắt Gỏng!” Bloor cười điệu, rồi cộc cằn. “Làm sao tôi biết được cô ta là một? Haig cũng nghĩ thế. Và chẳng phải cô ta đã tán tỉnh tất cả những người mặc quần ống túm sao? Tôi chẳng làm gì nhiều hơn Thiếu tá và cô ta gần như là đập vỡ mũi tôi, chỉ bởi vì tôi hôn cô ta.”

Miệng Max chậm chậm cong lên tạo thành một nụ cười khi hồi tưởng lại. “Nàng bảo tôi,” chàng nói, “rằng nụ hôn của tôi giống pháo hoa.”

Bloor nhìn chăm chăm vào chàng. “Cô ta là ai? Đó là điều tôi muốn biết. Đầu tiên tôi nghĩ đó là cô Beattie nhưng cô ta chẳng giàu có lắm nếu không cô ta chẳng ở nhà bà Hastings. Rồi tôi nghĩ đó là phu nhân Kiêu Căng Gắt Gỏng, ngài biết đấy, bà Penwarren. Bà ấy tiêu tiền như nước. Nhưng bà ấy nói rằng bà ấy chẳng biết gì về bài quảng cáo. Đó là sau khi bà ta đâm vào mũi tôi. Phụ nữ giữ cái quái gì trong túi của họ thế, những phiến đá granite à?”

Tên của bà Beattie làm sự thích thú của Max trở nên nhạt nhẽo. Nhận thấy thái độ thù địch của người đàn ông kia, chàng cẩn trọng nói, “Bài quảng cáo? Tôi hiểu rồi. Chắc hẳn ngài đã nhận lầm.”

“Ừ, cô ta không ký tên, nếu đó là những gì ngài nghĩ nhưng chẳng có quá nhiều quý bà quý cô ở Bath đủ tiền để mua một tấm chồng. Tôi tự hỏi cô ta sẽ chọn ai.”

“Không phải tôi,” Max nói. Chàng nhấp một ngụm rượu và chờ đợi.

Ngài Bloor nhìn chăm chăm vào chàng rồi cười. “Ừ, tôi biết điều đó. Ngài là thanh niên và cô ta muốn ai đó già hơn.”

“Sao ngài biết?”

“Tôi biết cách đọc ẩn ý trong bài báo. Một quý ông, cô ta muốn như vậy phải không? Tuổi và tài sản không quan trọng. Và tôi ở đây sẵn sàng giúp đỡ.” Ông ta uống cạn cốc rượu. “Vấn đề là, cô ta có đến nửa số đàn ông ở Bath này quá sẵn sàng giúp đỡ bất chấp là cuộc hôn nhân vì lợi hay không.” Ông ta huých khuỷu tay vào xương sườn Max và nháy mắt ranh mãnh. “Cuộc hôn nhân vì lợi chết tiệt. Cô ta sẽ sớm thay đổi suy nghĩ một khi tôi cho cô ta nếm mùi nó.” Ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu ông ta, chàng la lên. “Và ngài đã hôn cô ta, ngài nói thế phải không?”

“Không,” Max nói. “Đó là quý cô khác.”

Chàng lặng lẽ đứng đó, chấp nối các mảnh ghép từ cuộc nói chuyện với Bloor lại với nhau: nàng muốn một người đàn ông không quan tâm đến tính cách, tuổi tác, tài sản; túi nàng đầy ắp; nàng quảng cáo trên báo; cuộc hôn nhân vì lợi.

Chàng đang nghĩ đến bà Beattie nhưng chẳng tạo ra điều gì. Nhưng với Sara thì có. Chàng không thể hình dung tại sao nàng lại đi xa đến thế.

Tất cả điều đó, cùng lúc, làm chàng không thoải mái, và chàng quyết định sẽ làm cuộc điều tra nho nhỏ.

Sáng hôm sau, chàng bắt đầu với tờ Tin Tức, vì, theo kinh nghiệm, chàng biết các nhà báo biết nhiều hơn là họ in trên báo, và Tom Kent, chủ tờ Tin Tức, không làm chàng thất vọng. Ở tờ Tin Tức, họ đã đánh cược rằng người phụ nữ bí ẩn đã quảng cáo là bà Beattie vì một lý do đơn giản là cô hầu của bà đã lấy thư trả lời. Nhưng đó không phải là bà Beattie người mà chàng đã bắt quả tang nói chuyện riêng với ngài Townsend ở khách sạn Sidney, chàng đã nắm được kết luận của mình.

Kent cũng thẳng thắn như vậy về ngài Townsend nhưng chỉ bởi chàng đang nói chuyện với một nhà báo khác và biết rằng chàng có thể trông chờ vào suy xét chín chắn của Max. Và điều mà chàng nói với Max khiến chàng dựng cả tóc gáy.

Nhưng Max không để yên như vậy. Chàng sử dụng sự mê hoặc to lớn của mình để đào bới sâu hơn và khi sức mê hoặc của chàng thất bại, chàng hối lộ, mua chuộc. Sau ba ngày, chàng đã thu thập đủ bằng chứng để thuyết phục bản thân mình rằng ứng viên tiềm năng mà Sara muốn kết hôn, Townsend, chẳng là gì ngoài sự kỳ quặc.

Nàng sẽ kết hôn với người gấp đôi tuổi nàng! Nàng có biết các khoản nợ nần của ông ta không? Tính cách ông ta không? Nàng có quan tâm không?

Nàng còn định tiến xa đến cái quái gì nữa đây?

9. Chương 9

Sara không thể bắt đầu thư giãn cho đến khi xe ngựa của nàng rời xa hẻm Bath. Đích đến của nàng là một thánh đường của một thị trấn nhỏ ở Wells. Ngài Townsend đã rời sáng hôm đó nhưng nàng quyết định đợi đến khi bóng tối bao trùm. Nàng không muốn ai thấy mình. Nếu ai đó gọi đến nhà trọ, Bea sẽ nói rằng nàng đã đi nghỉ đêm. Và trong buổi sáng, thì Bea nói gì cũng không thành vấn đề nữa. Nàng đã kết hôn với ngài Townsend.

Ông đã ở Wells, sắp đặt mọi thứ. Ông có giấy phép đặc biệt; ông đã tìm thấy một vị mục sư làm lễ cưới cho họ và ông đã sắp xếp một căn phòng đầy đủ tiện nghi ở High Street. Đêm nay, ông sẽ ký vào bản hợp đồng hôn nhân và sáng mai nàng sẽ trở thành bà Townsend.

Mọi việc quá dễ dàng. Mọi thứ đang diễn ra quá trơn tru.

Ngài Townsend đã chấp nhận gần như ngay lập tức. Tổng số tiền ông đòi quá thấp so với số tiền nàng sẵn sàng đưa ra. Khi nàng nói với ông tên thật của mình, ông bị sốc, tất nhiên, nhưng ông lo lắng cho viễn cảnh tương lai của nàng hơn cho ông nhiều. Thật không dễ dàng gì khiến ông tin rằng không có sự hi sinh nào từ phía nàng. Nàng sẽ không bao giờ muốn kết hôn.

Max, tìm nàng dường như đang gào thét.

Chúa thân yêu, có chuyện gì với nàng vậy? Mọi thứ đã diễn ra chính xác như nàng vạch kế hoạch. Nàng nên vui mừng mới phải; nàng không nên thấy phiền nhiễu vì tất cả những điều không rõ ràng như vậy. Max Worthe là rắc rối nguy hiểm và đó là tất cả những gì về chàng.

Đoạn kết câu chuyện.

Đoạn kết của câu chuyện không bao giờ nên bắt đầu.

Nàng quá lạnh đến mức run rẩy. Chỉ mới nửa giờ trước, nàng cởi áo khoác ra bởi vì nàng quá nóng. Nàng rúc vào nó và cài kín cúc rồi nàng nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Chẳng có gì mà ngắm ngoài hàng rào cây nổi lên nhờ ánh sáng của chiếc đèn lồng treo trên những chiếc xe ngựa. Có thể không còn xa nữa. Wells chỉ cách Bath hai giờ xe ngựa, tối đa là ba giờ trong điều kiện này. Và vào buổi sáng, sau khi giáo sĩ làm lễ kết hôn cho họ, ngài Townsend sẽ trở về Bath và nàng sẽ khởi hành đến Salisbury, nơi Bea sẽ bắt kịp nàng.

Nàng sẽ không trốn chạy nữa. Nàng đang trở về nhà để đối diện với tất cả lũ quỷ đó.

Trời đang mưa khi họ đến Angel. Người gác cửa, có vẻ đang chờ nàng, đi đến với một chiếc ô khi nàng trả tiền cho người đánh xe. Nàng chỉ có một thùng đồ và một cái túi da mà nàng khẳng khái đòi tự cầm.

Khách sạn này quá giống với khách sạn Christopher nơi Max đang ở. Nó có từ thời Tudor với những căn phòng nhỏ, những hành lang dài và hẹp. Phòng của nàng nhìn xuống sân trong. Nàng đang định mở cửa sổ khi nàng nhớ ra một cái sân trong khác và một cái khách sạn khác.

Nàng đóng kín suy nghĩ về Max, chốt cửa sổ, và ném túi của mình lên chiếc ghế gần nhất. Không mất nhiều thời gian để nàng chỉnh đốn mình cho tề chỉnh. Rồi nàng nhặt túi lên và đi xuống dưới lầu đến bàn tiếp tân. Một phòng khách riêng mà ngài Townsend đã đặt trước cho nàng là, viên thư ký nói cho nàng biết, ở dưới tầng trệt phía lưng khách sạn. Nàng sẽ tìm thấy ngài Townsend ở đó.

Nàng hít thở sâu và ghim chặt nụ cười trên gương mặt mình trước khi bước vào phòng. Hình ảnh mắt nàng bắt gặp làm nàng đóng băng ngay lập tức. Chiếc ghế bị lật nhào và ngài Townsend đang sụm xuống ghế, giữ chiếc khăn tay đầm máu vào mũi mình. Ánh nhìn của nàng chuyển sang người đang lơ đãng đặt một cánh tay dọc theo bộ lờ sưởi khi anh ta nhắm nháp chất lỏng màu hổ phách trong chiếc ly thủy tinh.

Max.

Nàng cảm thấy máu rút hết khỏi mặt mình; mạch nàng chậm lại và nàng với tới lưng ghế. Cuối cùng, chút nghi ngờ mong manh của nàng cũng rơi mất. Nàng đã đứng khi sợ hãi. Max Worthe còn nguy hiểm và không thể đoán trước được hơn cả mèo hoang.

Như thể quên mất về chết chóc bao quanh chàng, Max nâng ly lên chào. “Cô Childe,” chàng nói, “Sau rốt. Townsend và tôi đang bắt đầu tự hỏi điều gì đã giữ chân cô vậy.”

Cô Childe. Nỗi sợ hãi của nàng dịu đi một chút. Ngài Townsend đã không nói với Max nàng là Sara Carstairs.

Khi ngài Townsend nói ú ớ gì đó, nàng thả rơi túi và lao đến phía ông. “Điều gì đang diễn ra vậy? Huân tước Maxwell làm gì ở đây? Nào, hãy để tôi giúp ngài.”

Townsend bỏ tay nàng ra. “Tôi có thể xoay sở được.”

Max nghiêng chặt răng. “Đừng có phí hoài sự cảm thông của em. Ông ta đáng bị những gì ông ta đã nhận.”

“Sao ngài có thể làm điều này?” Nàng gào lên rồi quay sang Townsend. “Tôi tìm bác sĩ nhé? Ngài có ổn không? Nói với tôi, ngài Townsend.”

Giọng Max cực kỳ chán nản. “Chỉ chảy máu mũi thôi mà, vì Chúa nhân từ.”

Nàng quay sang Max. “Tôi muốn nghe ngài Townsend nói.”

“Anh ta tấn công tôi,” Townsend nói. “Chẳng có lý do thích đáng gì, anh ta tấn công tôi.”

“Tất cả những gì tôi làm là ngăn ông ta chạy trốn.”

Mắt nàng gặp mắt Max. Đôi khi thật khó có thể đọc được chàng. Trông chàng luôn luôn dịu dàng và thư giãn. Nhưng nàng đã học được một điều, đó chỉ là một khía cạnh trong tính cách chàng. Bên dưới lớp trang trí quyến rũ, là khối thép cứng rắn và lạnh lẽo. Mắt chàng không bao giờ nao núng khi nhìn vào mắt nàng, đôi mắt thông minh, cảnh giác, và ngay lúc này, sáng bừng vì cảm xúc.

Được, nếu chàng tức giận, nàng cũng vậy, cực kỳ giận dữ. Nàng nói, “Ngài làm gì ở đây, Max? Làm sao ngài tìm ra được ngài Townsend và tôi?”

“Ta cộng hai với hai,” Max nói. “Làm điều đó chẳng khó gì, một khi ta đã nắm được sự thật nàng là người đăng quảng cáo trên tờ Tin Tức. Ta không thể tin được nàng sẽ làm đến cùng. Nhưng khi Townsend rời đi sáng nay, ta bám theo ông ta. Và chúng ta ở đây. Không ầm cụng sao?”

Nàng bỏ qua lời chế nhạo. “Điều đó chẳng giải thích được việc tại sao ngài ở đây và tại sao ngài tấn công ngài Townsend.”

“Tấn công? Giờ thì điều đó đi quá xa rồi đấy. Ta... à... ngăn cản ông ta. Em thấy đấy, Sara, khi người gác cửa đến nói với chúng ta rằng em đã ở trong khách sạn, chồng sắp cưới của em cố chuồn mất. Ta ngăn ông ta lại. Ta không nghĩ ông ta muốn kết hôn với em đâu, Sara, không phải bây giờ.”

Mặc dù tim nàng vẫn đập thình thịch như thể tiếng đập của nó vang lại trong đầu nàng, nàng xoay sở để giữ giọng mình bình tĩnh và không biểu lộ cảm xúc. “Dù ngài Townsend có mong cưới tôi hay không thì cũng không phải việc của ngài.”

“Ta khiến nó thành việc của ta đấy. Nghe ta này, Sara. Người đàn ông này đang nợ ngập đầu. Ông ta không thể cưới em với khoản tiền ít hơn 40.000 bảng đâu. 40.000! Em có đủ khả năng không? Em đã hứa trả ông ta bao nhiêu?”

Nàng run rẩy nhìn chàng trừng trừng. “8000,” nàng nói. “Đó là tổng số tiền chúng tôi đã đồng ý.”

Max nói bình thản, “Ông ta sẽ không cưới em với 8000 ít ỏi đó đâu, Sara. Hỏi ông ta đi.”

Mặt ngài Townsend đỏ bừng như lửa. “Trợ cấp 8000 bảng một năm,” ông rít lên.

“Ý tôi là thế. Nhưng, giờ tôi có thời gian để nghĩ về nó, tôi đã thay đổi thái độ rồi.”

Ông chậm chậm, cẩn thận đứng dậy, nhưng Max tiến lại gần khiến ông ta vội vã ngồi sụp xuống ghế.

Max cúi xuống Townsend cho đến khi mũi họ thực sự chạm vào nhau. “Ý ngài là bây giờ tôi sẽ ngồi đây và thấy ngài không thể lừa gạt lấy hết tiền của Sara, ngài sẽ không chuồn được đâu. Nói cho tôi biết, ngài Townsend, ngài đã bao giờ có ý định cưới cô ấy hay chưa? Trò bịp bợm xảy ra thế nào?”

Sara gào lên. “Dừng ngay! Dừng việc đe dọa ngài ấy ngay! Tại sao ngài cứ giữ ngài ấy ở đây ngược với nguyện vọng ngài ấy vậy?”

Max nói qua kẽ răng. “Bởi vì ta biết em sẽ không tin những gì ta nói với em. Giờ thì Townsend ở đây. Hãy để ông ta phủ nhận nếu có thể, rằng ông ta đang chết chìm trong đồng nợ nần. Hãy xem ông ấy còn sẵn lòng cưới em với 8000 tầm thường đó không.”

Ngài Townsend bắt đầu quát tháo ầm ĩ nhằm thoát khỏi lời buộc tội của Max (Deco: cái này là cả vú lấp miệng em ạ) và nàng không thể chịu đựng thêm được chút nào nữa. Nàng quay lưng lại cả hai người đàn

ông, đi đến cửa sổ phía sân trong và nhìn chăm chăm ra ngoài. Nàng không thể đối diện với những thứ sau lưng mình, sự xấu xa, bội phản, nên nàng tập trung nhìn những người coi chuồng ngựa đang tháo một cặp ngựa hồng ra khỏi chiếc xe song mã hào nhoáng. Những người coi chuồng ngựa nguyên rửa cơn mưa, họ nguyên rửa lũ ngựa, họ nguyên rửa người đánh xe đã lôi họ ra khỏi trò xúc sắc khi mà những con người tử tế đang rúc trong nhà ở cái giờ khó chịu này.

Bây giờ, nàng đang run rẩy thật sự và nàng vòng tay quanh mình để giấu điếm nàng thực sự run rẩy đến thế nào.

Max nói, “Sara, em muốn ta làm gì với đồ hèn nhất sùi này?”

“Để ông ta đi,” nàng nói thiếu tinh thần. “Ngài đã đạt được mục đích rồi đấy.”

Có vẻ sắc nhọn trong giọng Max. “Ta hi vọng em (ông) biết mình may mắn nhường nào.” (Ôi giờ ơi, biết dịch từ you là gì đây)

Nàng không biết lời của Max là ý dành cho Townsend hay bản thân nàng vì thế nàng không trả lời.

Max dịch sang bên, cái nhìn của chàng vẫn đóng đinh vào Sara. Townsend đứng dậy, chỉnh trang lại áo khoác nhàu nhĩ của mình và đi ra phía cửa. Ông mở cửa ra rồi quay lại nhìn Sara. Ông nói về tự trọng. “Động cơ của tôi là trong sáng,” ông nói, “nhưng cô có thể tự hỏi mình về động cơ của Huân tước Maxwell. Ông ta biết cô là ai. Không, tôi không nói cho ông ta biết. Ông ta không chỉ là người có thể cộng hai với hai. Tôi nghĩ ông ta muốn đoạt tài sản của cô cho riêng bản thân mình.”

Sara xoay tít lại, ánh mắt nàng toé lửa nhìn vào mắt Max. Chàng đang chăm chú nhìn nàng với vẻ đề phòng. Nàng lắc đầu. Chàng nhún vai.

“Ta sẽ kể em nghe sau,” chàng nói, “khi chúng ta ở một mình.”

“Kể với tôi cái gì?”

Chàng ngập ngừng, rồi dịu dàng nói. “Ta có mặt ở phiên tòa của em.”

“Phiên tòa xử tôi?” Giọng nàng khó mà nghe rõ. “Ngài ở phiên tòa xử tôi?”

“Ừ. Ta biết em là Sara Carstairs.”

Nàng cảm thấy chết lặng vì choáng váng; thậm chí lưỡi nàng dường như cũng đóng đá và nàng có vấn đề với việc phát âm từ ngữ.

“Ngài là một trong những gã công tử bột đã đến trở mắt nhìn tôi ư?”

Cơ hàm chàng căng cứng. “Ta ở đó để bao quát câu chuyện cho bài báo của mình. Ta sẽ nói với em thậm chí nếu Townsend có không ép buộc ta. Nghe ta này, Sara, ta không thể nói với em ngay lập tức ta là ai vì ta sợ em sẽ lại trốn mất. Có nhiều điều giữa chúng ta hơn cái thực tế em là Sara Carstairs và ta là nhà báo. Chẳng lẽ em không thể nhìn ra điều đó ư? Và ta muốn giúp em.”

“Ờ báo nào?” Nàng khàn khàn hỏi.

“Chúng ta sẽ nói sau.”

“Ờ báo nào?”

Im lặng, rồi Max nói nhẹ. “Người Đưa Tin. Ta sở hữu nó, Sara à. Và xuất bản nó.”

Nàng có cảm giác lạ lùng rằng trí não nàng đã nổ tung, để lại khoảng chân không trống rỗng trong đầu nàng. Một tay nàng đưa ra ngoài khung cửa sổ như thể nàng tự làm mình bình tĩnh lại. “Người Đưa Tin,” nàng nói yếu ớt.

Townsend, kẻ đang theo dõi cảnh bên lề thú vị này với nụ cười tự mãn, chọn thời điểm đó để xổ ra lời bình phẩm. “Coi chừng anh ta, cô Carstairs. Tôi chỉ muốn tiền thôi còn anh ta sẽ cố để trông thông lọng quanh cổ cô.”

Với nguyên rửa giận dữ, Max đi ngang căn phòng với hai sải chân. Townsend quay đi và chạy trốn dọc theo hành lang. Max đóng cửa lại, thở sâu và quay lại đối mặt với Sara. “Đó là lời nói dối,” chàng nói. “Và dù gì, em đã được tuyên trắng án. Em không thể bị xét xử lại lần nữa.”

Tình trạng chết lặng của nàng bắt đầu rời đi. Nàng cảm thấy máu tuôn chảy trong mặt mình và trí não của nàng từ từ quay trở lại, mọi thứ bắt đầu trở nên hoàn toàn dễ hiểu.

Nàng nhún mạnh từng từ với giọng thở ra cay nghiệt. “Ồ Reading... khi ngài trèo qua cửa sổ phòng tôi... ngài đã biết tôi là ai.”

“Không. Chỉ đến sáng ta mới thấy rằng ta đã nhìn thấy em trước đó.” Khi chàng bước tới nàng và nàng lùi ra sau, chàng dừng lại. “Điều đã xảy ra trong phòng em đêm đó, ý ta là điều đã xảy ra giữa chúng ta là thật. Nó hoàn toàn chân thật, Sara, thật tình đấy.”

Đầu nàng giật mạnh ra sau và nàng nhìn chăm chăm vào chàng với vẻ khinh miệt không che giấu. “Chẳng có gì thành thật hay thật tình về ngài hết. Nàng đã diễn vai của một gã quý tộc buồn chán với kỹ năng xuất sắc, giả vờ rằng ngài bị ta thu hút khi tất cả những gì ngài muốn là câu chuyện cho tờ báo của ngài.”

Chàng nói cùn lùn. “Chúa giúp ta, ta bị em thu hút dù ta có muốn hay không. Và đúng, ta muốn một câu chuyện cho tờ Người Đưa Tin. Ta là nhà báo và ta không thể thay đổi phù hiệu của mình được, thậm chí vì em. Nhưng ta muốn giúp em Sara.”

Nàng thu mình xuống như thể nàng sẽ lao vào chàng. “Ngài là người đã lên theo tôi suốt những tháng qua. Ngài là người đã gửi cho tôi những bức thư đe dọa.”

“Bức thư nào? Em đang nói về chuyện gì thế?”

“William!” Nàng bùng lên. “Đừng có chối ngài không biết.” Nước mắt làm cay mắt nàng. “Ngay từ đầu, Người Đưa Tin đã chống lại tôi. Ngài tự cho mình là quan toà và bồi thẩm đoàn. Và để tìm ra tội của tôi, ngài đã săn lùng tôi. Ngài vẫn đang săn lùng tôi.”

Chàng giơ một tay ra cầu xin sự thông cảm và đi về phía nàng nhưng nàng lùi lại, chàng lại dừng lại. “Em có thể bình tĩnh lại và nghe ta được không? Ta không biết giải thích cho em khó khăn đến thế nào. Ta thì ta không biết cho đến gần đây, khi ta đến để gặp...” Chàng dừng lại giữa câu.

“Ngài đã gặp ai?”

“Một trong những phóng viên của ta, Peter Fallon. Ta cử cậu ấy đến Stoneleigh để thu thập thông tin.”

“Ngài đã do thám tôi!” nàng gào lên.

“Ta chỉ cố gắng giúp em thôi! Em sẽ không kể cho ta điều gì cả nên ta quyết định tự mình tìm ra. Đó là khi ta nghe về vụ hoả hoạn một trong những bất động sản của em và rằng phần thưởng ta đã đăng trên tờ Người Đưa Tin đã - ừm, khuấy tung mọi thứ lên. Ta không biết, không bao giờ hình dung được nó đã có hại biết bao. Ta xin lỗi, cay đắng hối tiếc nhưng đó là sự thật.”

“Chà, điều đó thật tuyệt vời nhưng nếu ngài tìm kiếm sự tha thứ thì ngài đã đến nhầm người rồi đấy. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ngài.”

“Tốt thôi. Giờ thì điều đó không quan trọng. Giờ ta muốn nghe về những bức thư.”

“Tại sao? Để ngài có thể trông thông lọng quanh cổ tôi à?”

“Để ta có thể bảo vệ em.”

Nàng bắt đầu cười phá lên rồi đột ngột ngừng lại.

“Sara,” chàng nói dịu dàng, xoa dịu. “ngồi xuống và nói về điều này như những con người có lý trí nào.”

Không có phản ứng.

Chàng cố lần nữa. “Nói cho ta nghe về mấy bức thư đó. Chúng đến từ William phải không? Có phải William là kẻ đã săn đuổi em không? Đó là điều em nghĩ à?”

“Ngài thực sự tin tôi sẽ nói thật sau tất cả những việc ngài đã làm với tôi ư?”

“Em không hiểu sao? Ta đang cố đền bù cho em. Giờ, những bức thư đó đâu? Ta cảnh cáo em, Sara, ta không cho em lựa chọn đâu. Nó đã vượt qua giới hạn. Nếu em đang bị nguy hiểm, ta muốn biết điều đó.”

Tiếng chuông báo động chạy dọc theo cơ thể nàng, làm da dầy nàng cuộn lên. Đây là người đàn ông nàng khiếp sợ, tàn nhẫn, lạnh lùng quyết tâm đạt được mục đích của mình. Chàng sẽ kiên trì theo nàng, kiên trì theo nàng cho đến khi tìm thấy sự thật. Rồi chàng sẽ thực sự tròn thông lòng quanh cổ nàng, không phải trước toà mà trên trang nhất tờ Người Đưa Tin. Nàng biết cách căm ghét một người, nhưng tại thời điểm này, chẳng có ai nàng từng ghét nhiều như nàng căm ghét Max Worthe.

Nàng cố nâng vai mình dậy, một lần, hai lần, rồi hất ra một hơi thở dài run rẩy. “Chúng ở tầng trên,” nàng nói nhẹ, “trong phòng tôi.”

Chàng giơ tay ra. “Đưa ta chìa khoá và ta sẽ lấy chúng.”

Nàng ngáp ngừng rồi mò mẫm trong túi và lấy ra một chiếc chìa khoá. “Nó ở trong túi lưới của tôi, nằm ở gần trên tử quần áo.”

Nàng lờ đi bàn tay đang giơ ra của chàng và đặt chiếc chìa khoá lên bàn.

Môi Max mím lại khi nàng thoái lui, giữ mình tránh xa tầm với của chàng khi chàng di chuyển đến chiếc bàn và nhặt chìa khoá lên. “Sara-”

Nàng quay lưng lại với chàng.

Không nói một lời, Max rời phòng.

Khi cửa phòng đóng lại và nàng còn lại một mình, nàng nắm chặt tay đưa lên che miệng. Những ý nghĩ lung tung đuổi nhau trong đầu nàng. Max Worthe đã chứng kiến phiên toà xử nàng, đã nghe tất cả những chi tiết dơ dáy về mối tình suy đồi của nàng với William. Chàng đã phá huỷ cuộc đời nàng, chia cắt nàng với gia đình và tất cả chỉ vì bài báo cho tờ báo phô trương vô giá trị của chàng.

Tờ Người Đưa Tin.

Chàng sẽ không bao giờ từ bỏ cho đến khi chàng biết được câu chuyện của nàng.

Vô thức, nàng mở cửa và bước vào khu hành lang. Cửa sau dẫn tới sân trong nằm bên tay phải nàng. Nàng tiến đến phía đó. Bên ngoài mưa vẫn rơi. Chỉ có ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn treo trên tường. Nàng chẳng thấy gì, chẳng nghe gì. Trí não nàng đang tê liệt. Nàng không dừng lại để lấy lại tác phong hay có thời gian lấy áo khoác. Nàng không biết hay quan tâm đến việc nàng sẽ đi đâu. Tất cả những gì nàng muốn là tránh xa khỏi Max Worthe.

Khi bước lên bậc thang, Max cân nhắc xem chàng sẽ làm gì để Sara hiểu đúng mọi việc. Sự tức giận của nàng thì chàng có thể đối phó được nhưng cái nhìn ma ám trong mắt nàng khi chàng nói chàng là chủ tờ Người Đưa Tin làm chàng tan vỡ. Chàng không muốn tổn thương nàng. Điều cuối cùng chàng muốn là làm tổn thương nàng. Chàng có mọi ý định kể cho nàng về mối liên hệ của chàng với tờ Người Đưa Tin sau khi chàng thoả thuận với Townsend. Nhưng Townsend đã trả thù trước khi chàng có cơ hội giải thích và giờ là thiệt hại.

Nhưng điều đó không thể sửa chữa được. Chàng biết, hi vọng chàng có thể khiến nàng thấy được lý do, bởi vì chàng không phải người duy nhất chịu trách nhiệm ở đây. Nàng cũng giữ bí mật với chàng mà. Chàng sẽ xin lỗi. Chàng thậm chí sẵn sàng quỳ xuống, ở mức độ nào đó. Nhưng điều mà chàng không dung thứ là những rủi ro đáng sợ khi nàng chạy trốn.

Nàng đã nhận những bức thư đe dọa từ William Neville. Đó có phải là điều đã thúc giục nàng thực hiện cái kế hoạch mất trí, kết hôn với Townsend? Nàng vẫn còn nhiều điều cần giải thích.

Chàng phát ốm và mệt mỏi chơi những trò này với Sara và cũng phát ốm và mệt mỏi như vậy vì tất cả những lời nói dối nàng đáp trả chàng. Nhưng điều thực sự làm chàng bùng cháy là nàng đã chuẩn bị kế hoạch thiếu chín chắn mà chỉ nàng mới hiểu được xa đến đâu. Chàng đã không tin nàng hoàn thành được nó. Chàng tự tin khi nó giáng xuống, dừng khí nàng sẽ rạn vỡ và nàng sẽ không đến.

Và chàng đã sai lầm biết bao!

Chàng tìm thấy túi của nàng ở nơi nàng nói với chàng và dấu cho chàng bị kích thích xem kỹ nó và đọc những bức thư đó ngay lập tức, chàng quyết định tốt hơn nếu Sara đích thân đưa đó cho chàng. Rồi nàng sẽ chẳng thể buộc tội chàng là kẻ lén lút.

Khi chàng trở lại căn phòng, chàng thấy nó trống không. Chàng không thấy báo động. Chàng có túi lưới của nàng và chiếc túi da của nàng vẫn nằm trên sàn nhà nơi nàng thả rơi nó. Nếu nàng để lại túi và túi lưới của mình, chàng lý luận, nàng không thể đi xa được. Nàng sẽ quay lại lấy nó.

Chàng dựng chiếc ghế bị lật nhào lên, rót cho mình một ly brandy khác, một ly đầy và ngồi xuống đợi nàng. Khi đã mười phút trôi qua mà nàng không xuất hiện, chàng cảm thấy những tín hiệu cảnh báo đầu tiên.

Chàng rời phòng ngay lập tức nhưng ngừng lại ở hành lang khi chàng trông thấy cửa sau khép hờ. Chàng đẩy cửa và bước ra ngoài.

Mưa chẳng ngớt đi chút nào trong suốt một giờ qua, và chàng dựng cổ áo dậy để che một chút. Khi mất chàng đã quen với bóng tối, chàng nhìn thấy người coi chuồng ngựa đang trực, đứng dưới mái hiên chuồng ngựa.

Max chạy ngang qua sân, không ngừng chửi rủa khi nước mưa tuôn qua cổ áo chảy vào cổ chàng, chàng còn chửi rủa hung hăng hơn khi chàng giẫm phải một vũng nước khi tránh một vũng nước khác.

Nàng không thể rời khách sạn trong cái đêm mưa gió thế này.

Người coi ngựa đứng thẳng dậy khi Max tiến đến.

“Ông có thấy ai rời khỏi khách sạn trong vòng 15 phút vừa rồi không?” Max hỏi.

“Một quý ông rời đi đến Bath trên một cỗ xe ngựa nhưng đó là gần nửa giờ trước rồi, ngài Townsend, vâng, đó là tên ngài ấy.”

“Có ai đi cùng ông ấy không?”

“Không. Ngài ấy đi một mình.”

“Thế 15 phút trước thì sao? Có ai đi bộ không?”

Người coi ngựa gật đầu. “Một cô nương, có phải không thưa ngài?”

Sự hoảng hốt của Max tăng lên gấp 10 lần. “Đúng, một cô nương.”

“Tôi cố kêu cô ấy lại nhưng cô ấy chẳng thèm quan tâm đến tôi.”

“Cô ấy đi đường nào?”

“Cô ấy đi qua cái cửa tò vò đằng kia rồi rẽ phải.”

Chẳng đợi nghe thêm gì nữa, Max lao qua cửa tò vò và gặp Đại Lộ. Nó hoàn toàn vắng lặng, không xe ngựa, không người cưỡi ngựa, không người đi bộ. Chàng không ngạc nhiên. Đã quá nửa đêm và Wells là một thị trấn nông thôn nhỏ. Chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ vài khung cửa sổ. Cả thị trấn đóng kín cửa ban đêm.

Vậy thì nàng ở cái nơi quái quỷ nào thế?

Mặt chàng dữ tợn khi chàng quay lại khách sạn.

Điều đầu tiên chàng làm là xem xét kỹ cái túi lưới của nàng. Chẳng có bức thư nào hết. Chàng cầm lấy áo khoác và nói với nhân viên lễ tân với thái độ nản chí nhất rằng đừng khoá cửa khách sạn đêm nay cho đến khi chàng quay lại.

Chàng mất một giờ tiếp theo để đi từ nhà trọ này đến nhà trọ khác nhưng Sara chẳng đăng ký cái nào và chẳng ai thấy cô nương nào giống miêu tả.

Max đang xuống sức nhanh chóng. Chắc hẳn chàng đang uống tối bình cà phê thứ ba hay thứ tư gì đó trong đêm nay khi có tiếng gõ cửa trước khách sạn.

Chàng đặt cốc xuống. “Tôi sẽ ra,” chàng nói với người thư ký bị ép thức cùng chàng đang díp mắt lại.

Cửa không khoá nhưng chỉ bởi chàng khăng khăng muốn thế. Nếu và khi Sara quay lại, chàng không muốn bất cứ điều gì cản trở nàng bước vào khách sạn.

Khi chàng mở cửa, chàng vô cùng thất vọng, người đang nhìn chăm chăm vào chàng chẳng phải là Sara mà là một người đàn ông lực lưỡng, to lớn, khoảng ngũ tuần với hàng lông mày rậm rạp sẫm màu và hàng ria mép còn rậm rạp hơn.

“Cảnh sát O’Hanalon,” người lạ đột nhiên nói. “Và ngài có thể là ai nhỉ?”

“Là Huân tước Maxwell.” Sara đi đến từ phía sau cái bóng to lớn của ngài cảnh sát và bước vào khách sạn. “Tôi đã nói với ngài rằng ngài ấy sẽ đảm bảo cho tôi mà. Tất cả chỉ là sự hiểu lầm khủng khiếp thôi.”

Một trong những lần hiếm hoi trong đời mình, chàng không nói nổi từ nào. Chàng đang tưởng tượng tất cả viễn cảnh dựng tóc gáy – Sara bị bọn lưu manh hay kẻ cướp tấn công, hay tồi tệ hơn là cơ thể của nàng bị cắt ra và quăng xuống sông. Và nàng ở đây, nguyên lành và mạnh khoẻ trong khi thần kinh chàng thì vỡ vụn.

“Ồ, đóng cửa lại, Max” Nàng nói từ khu tiền sảnh. “Ngài cảnh sát O’Hanalon muốn nói chuyện với chàng.”

“Cái gì?”

“Đóng cửa lại,” nàng nhắc lại.

Max nhìn cánh cửa. “Được.” Chàng đóng cửa lại và đi đến chỗ nàng và ngài cảnh sát đang đứng ở tiền sảnh. Giờ thì nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của chàng đã được giải thoát và Sara dường như chẳng có gì tệ hơn cái hành vi hấp tấp của nàng, chàng buông thả mình cho cơn giận dữ. “Em có biết ta đã ở đây suốt ba tiếng đồng hồ vừa rồi không? Em có thể tưởng tượng được ta đã chịu đựng thế nào vì không biết em ở đâu hay điều gì đã xảy ra với em không?”

“Em rất tiếc, Max. Chỉ là trường hợp kích động của cô dâu thôi mà.” Đôi mắt xám của nàng cầu xin chàng với thông điệp không nói thành lời, rồi nàng tiếp tục. “Ngài cảnh sát O’Hanalon, đây là hôn phu của tôi, Huân tước Maxwell.”

“Điều đó đúng không thưa ngài?” người cảnh sát hỏi. “Cô nương đây là hôn thê của ngài à?”

Max nheo mắt lại nhìn Sara. “Còn phải xem lại,” chàng nói. “Cô ấy đã ném mình vào tình huống khó xử nào vậy?”

Người cảnh sát nín cười. “Người gác đêm thấy cô ấy đang cố đột nhập vào thánh đường.”

Sara nói, “Em nghĩ cửa bị tắc. Em chưa bao giờ thấy thánh đường khoá cửa ban đêm cả. Em nghĩ nhà thờ luôn luôn mở cửa, chàng biết đấy, cho những người khốn khổ.”

Người cảnh sát tắc lưỡi. “Điều đó có khả năng, thưa quý cô, nhưng cô đã từ chối không nói cho người gác cửa biết tên mình hay giải thích gì cả.”

“Tôi” - nàng nhìn vào Max rồi quay đi – “bối rối.”

“Nếu mà cô rõ luôn cho anh ta biết, cô sẽ không mất đến nửa đêm trong nhà giam thành phố đâu. Chúng tôi có thể đưa cô về nhà ngay lập tức.”

“Nhà giam thành phố?” Max nhìn chăm chăm vào Sara. Giọng chàng vút lên đến mức đáng lo ngại. “Nhà giam thành phố? Sao em không cử ai đến gọi ta? Em phải biết ta lo lắng thế nào chứ.”

Mặt Sara tái đi. “Em không nghĩ ra.”

“Vậy em đã làm gì?”

“Em... em ngủ quên.”

“Em làm sao?”

Max sững lại khi người thư ký khách sạn mà chàng đã quên mất, đột ngột xuất hiện từ quầy tiếp tân, chen vào giữa chàng và Sara.

“Cô Childe,” anh ta nói, “Tôi có thể mang gì đến cho cô không? Cà phê? Trà? Sandwich?”

Lần đầu tiên sau một lúc lâu, Sara cười. “Cám ơn George. George phải không? Một tách trà thì thật tuyệt.”

George cười bên lên với Sara. “Tôi sẽ đi làm nó ngay, thưa cô. Sao cô không khiến mình thoải mái bằng cách vào phòng và tôi sẽ mang đến đó cho cô nhỉ.”

Sara nhìn người cảnh sát. “Tôi có được sự cho phép của ngài không?”

“Tôi cho là được thôi, giờ thì quý ngài đây sẽ coi sóc cô. Nhưng hãy để ý những gì tôi đã nói đấy.” Ông nắm lấy tay Sara, bao bọc chúng bằng cả hai bàn tay của ông. “Cô thật may mắn vì người gác đêm đã tìm thấy cô. Phụ nữ ở một mình trong đêm sẽ gặp nhiều rắc rối.”

“Tôi sẽ nhớ. Và tôi rất cảm ơn ngài vì đã tử tế với tôi.” Rồi nói với Max. “Em sẽ gặp chàng ở trong phòng nhé, khi nào chàng nói chuyện xong với ngài cảnh sát.”

Sara rời đi với người thư ký khách sạn và im lặng nhìn theo họ, Max thể hiện vẻ chế giễu rõ đến mức người cảnh sát và người thư ký cũng thấy lo, ở đây, chàng là người đáng bị khiển trách. Chàng nhìn O’ Hanalon và biết được điều đó hàng lông mày rậm rạp của người cảnh sát đang nhú lại về quả trách.

10. Chương 10

Mười phút sau, khi Max bước vào căn phòng khách nhỏ, nàng nhìn thấy ngay rằng George không chỉ mang đến một bình trà cho Sara như anh hứa mà còn mang đến một đĩa gồm những miếng sandwich nhỏ vừa miệng. Và nếu Max có nghi ngờ về việc George đứng về phe ai, thì thực tế là chỉ có một chiếc tách, một đĩa lót đi cùng với bình trà là câu trả lời chính xác nhất.

Chiếc túi da của nàng mà chàng đặt lên ghế, bây giờ ở dưới sàn cạnh chân nàng. Chàng đã bị xúi giục xem kỹ nó nhưng để làm thế chàng phải phá cái khoá bạc và chàng đã có đủ dấu hiệu đen tối chống lại mình mà chẳng cần phải làm thêm cái việc đó.

Chàng ngồi xuống chiếc bàn cạnh nàng và tự lấy cho mình một miếng sandwich bé tí tẹo. Pho mát và dưa chuột mắc ở vòm miệng chàng nhưng chàng cố nuốt xuống. Nếu George muốn trừng phạt chàng thì anh ta không thể chọn cái gì tốt hơn là sandwich bơ và dưa chuột.

“Cảnh sát O’Hanalon,” chàng nói, “không nói toạc ra nhưng thực tế, ông ấy đã xé ta ra từng mảnh.”

Nàng ngược nhìn chàng rồi nhanh chóng cụp mắt xuống đĩa sandwich. “Tôi phải nói với ngài ấy rằng ngài là hôn phu của tôi. Ngài ấy muốn đưa tôi về nhà cho cha hoặc anh trai tôi. Ngài ấy sẽ chẳng để tôi đi nếu ngài ấy biết chúng ta chẳng có quan hệ gì.”

“Ông ấy nói rằng ta nên chăm sóc em tốt hơn.”

“Tôi bảo ngài ấy rằng chúng ta có xích mích giữa hai người yêu nhau.” Nàng nâng tách lên môi và cẩn thận nhấp nháp. “Như vậy dễ hơn là giải thích dài dòng.”

“Ông ấy cũng nói rằng trông em choáng váng khi em vừa bị mang đến. Họ lo lắng cho em.”

Mắt nàng nhìn chằm chằm vào mắt chàng một lúc lâu mà không hề nao núng. “Nó khiến tôi nghĩ lại một nhà tù khác, khi tôi chờ phiên tòa xử mình.”

Giọng Max trở nên thô nhám. “Nếu họ làm em sợ, đe dọa em-”

“Không! Họ rất tốt. Họ sấy khô quần áo cho tôi. Họ cho tôi ăn. Nữ cai tù đưa tôi lên giường. Tôi không nói cho họ biết tôi là ai hay trả lời câu hỏi của họ. Đây là lý do họ giữ tôi lại đó.”

Chàng lắc đầu. “Sara, sao em lại chạy trốn?”

Lại một cái nhìn trừng trừng không nao núng nữa. “Ngài làm phiền tôi, Max. Tôi muốn ở một mình. Tôi muốn yên bình và tĩnh lặng. Tôi nghĩ thánh đường sẽ mở cửa.”

Chàng không tin nàng nhưng chàng kệ nó. “Và thay vì thế, nàng ngủ vài tiếng đồng hồ tiếp theo trong nhà giam thành phố.”

“Đúng vậy.”

Nàng không ngủ được lâu lắm, và khi nàng tỉnh dậy, nàng nằm yên lặng trong cũi, cố gắng hiểu được điều gì đã mang nàng đến tình trạng khủng khiếp này. Mũi dao đã chĩa vào tim nàng một lần nhưng nàng không cho phép nó chĩa thêm lần nữa.

Vì thế nàng nằm đó, nghĩ ngợi, nghĩ ngợi, nghĩ ngợi, dần dần cũng tập hợp được sức mạnh đánh bại tất cả cảm xúc của mình. Ý nghĩ của nàng trôi dạt đến Stoneleigh và điều đang chờ đợi nàng ở đó. Chẳng còn đường quay lại nữa. Nhưng đầu tiên nàng phải tìm cách tước vũ khí của Max Worthe.

Nàng không thể cho phép bản thân mình nghĩ về chàng với từ cách là “Max” thêm chút nào nữa, mà là một gã Corinthian thích chưng diện, kẻ đã bỏ bùa xuyên qua lớp phòng thủ của nàng. Chàng là cộng tác viên đặc biệt của tờ Người Đưa Tin, là người đã đóng đinh nàng trên những trang báo của chàng và thề nguyện rằng tờ Người Đưa Tin sẽ không bao giờ từ bỏ cho đến khi tìm ra thi thể William Neville.

Với sự suy xét đúng đắn muộn màng, nàng nghiên cứu tất cả các cuộc chạm trán với Max, quay trở lại cái đêm chàng trèo qua cửa sổ phòng nào. Chàng làm nàng tin rằng chàng là tên công tử bột buồn chán với một đồng thời gian rảnh. Chàng chỉ muốn một thứ: đến gần nàng để chàng có thể có được câu chuyện cho tờ báo của chàng. Một người đàn ông như thế sẽ chẳng dễ dàng từ bỏ.

Nhưng nàng cũng vậy.

Đầu nàng cúi xuống khi nàng rút đầy lại chiếc tách, và Max ung dung nghiên cứu nét mặt nàng. Đây là gương mặt người phụ nữ chàng đã thấy ở phiên tòa, bình tĩnh và không bị tác động. Nhưng nàng không bình tĩnh và không bị tác động. Nàng chỉ lui lại sau bức tường bằng giá để tự bảo vệ mình thôi. Chàng không muốn đập tan lớp băng đó. Chàng muốn làm tan chảy nó.

“Tại sao em lại quay lại, Sara?” chàng hỏi nhẹ nhàng.

“Tôi đã để lại mọi thứ ở đây, tiền bạc, quần áo. Tôi phải quay lại vì chúng.”

“Ta không nghĩ vậy. Em là một phụ nữ trẻ tháo vát. Em có thể tìm cách quay lại Bath mà chẳng cần phải trở về đây. Vậy thì tại sao chúng ta lại ở trong căn phòng này? Tại sao em lại nói chuyện với ta? Ta đã mong đợi sẽ thấy em xông ra khỏi phòng khi ta bước vào và tự nhốt mình trong phòng riêng của em.”

Không ngu ngốc, Max Worthe, và đó là điều tốt hơn nàng nên nhớ. “Như vậy thì có gì hay cơ chứ? Ngài đã sẵn lòng tôi suốt bao năm qua. Sự thật là tôi chẳng muốn gì hơn việc quên là tôi đã từng gặp ngài. Đúng, tôi muốn tiếp tục cuộc đời mình. Nhưng việc đó sẽ không diễn ra đơn giản thế, phải không Max? Ngài muốn có câu chuyện của ngài và chẳng có gì chắn ngang bước được của ngài được.”

Nàng thở dài, thật dài. “Tôi đã quyết định rồi, sau khi nghĩ kỹ về điều đó, rằng chỉ có một cách trốn thoát khỏi ngài là trả lời câu hỏi của ngài. Như vậy sẽ làm được điều gì đó cho Người Đưa Tin phải không, là tờ báo duy nhất từng phát hành bài phỏng vấn với Sara Carstairs? Hãy nghĩ về điều đó, Max. Ngài có thể giúp tờ Người Đưa Tin tăng gấp ba lượng phát hành đấy. Dù sao đó cũng là tất cả những gì ngài muốn mà, tăng lượng phát hành tờ báo của ngài.”

Suốt màn độc thoại đó, cảm giác của Max chuyển từ có tội thành cảm giác bị chọc tức, rồi cuối cùng là cực kỳ bức bối. Chàng biết chàng có lỗi với nàng nhưng chàng không phải kẻ bất lương máu lạnh.

“Giờ thì đợi một phút, Sara-”

Nhưng Sara không ở tâm trạng để có thể bị ngắt lời. “Tôi muốn được trả công. Tôi muốn lời hứa của ngài rằng nếu tôi trả lời tất cả các câu hỏi của ngài, ngài sẽ giữ không phát hành câu chuyện này đến khi tôi rời khỏi nước Anh.”

“Em sẽ... rời khỏi Anh ư?”

“Ngay khi tôi sắp xếp được. Nó sẽ hơi lâu một chút, bây giờ thì ngài đã tổng cổ ngài Townsend đi rồi, nhưng đúng thế, tôi đã dự định làm vậy. Tôi cần phải làm điều đó.”

Nàng cố gắng đóng sầm cánh cửa ngăn tất cả những điều có thể có giữa họ. Và có lẽ chàng không nên đổ lỗi cho nàng. Thậm chí cả một tuần trước, chàng cũng không chắc chàng đang đứng ở đâu. Nhưng giờ thì chàng chắc rồi, thật mất thể diện khi thấy rằng nàng đã đi được một quãng đường dài để tóm được chàng.

Và nàng vẫn có vấn đề với đôi tai nhỏ xinh của mình.

Chàng sẽ phải chơi theo cách của nàng nhưng nếu nàng nghĩ rằng nàng có thể thoát khỏi chàng dễ dàng thì nàng đã lầm to.

“Hứa với tôi,” nàng nói, “rằng ngài sẽ giữ không phát hành bài phỏng vấn cho đến khi tôi rời nước Anh.”

Chàng gật đầu.

“Tôi muốn nghe ngài nói.”

“Ta hứa,” chàng nói giọng cay nghiệt.

Nàng uống một ngụm trà dài nhẹ nhõm và nhìn chằm chằm vào chàng qua vành cốc. “Vậy thì,” nàng nói, “ngài muốn biết điều gì?”

“Em có thể bắt đầu kể” chàng ngừng lại khi nàng nhấp một ngụm trà nữa. “Chết tiệt!” Chàng đứng dậy đi ra cửa và mở ra. “George!” chàng gầm lên.

George đến quá nhanh đến mức rõ là anh ta đã luẩn quẩn quanh hành lang. “Đừng lo George,” Max nói ngắn gọn khi người thư ký trẻ cố nhìn trộm Sara qua đôi vai rộng của Max, “Tôi chưa ăn thịt con cừu yêu quý của cậu đâu nhưng nếu cậu không mang cho tôi một bình cà phê mới và một đĩa sandwich tươi ngon, hai suất, nhớ đấy, thì tôi sẽ bắt đầu mài răng bằng cậu đấy (=)). Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?”

George hiểu. Anh ta ném cho Max cái nhử chỉ trích, xoay vai và oai vệ bỏ đi.

“Và,” Max rống lên theo anh ta, “nhớ tôi là người ăn thịt đấy. Đừng có mang cho tôi chút pho mát hay sốt dưa chuột như thế nữa nghe chưa.”

Chàng đóng sầm cửa lại và quay lại ghế. Chàng nhìn trừng trừng vào Sara. “Em cười cái gì?”

Nàng không biết. Nàng không cảm thấy buồn cười nhưng tiếng cười vẫn cứ bật ra khỏi nàng. “Tôi không biết. Ngài. George. Tôi nghi ngờ anh ấy biết ý nghĩa từ ‘người ăn thịt’. Tôi tự hỏi không biết anh ấy sẽ mang sandwich loại gì đến.”

Chàng cũng cười. “Tôi thích thấy em cười. Mắt em sáng hơn, trong hơn. Tôi có thể chết chìm trong nó.”

Nụ cười của nàng lập tức biết mất.”Điều đó,” nàng nói, “là một kiểu nhảm nhí mà tôi nghĩ rằng phát ra từ miệng một thanh niên mới lớn mới đúng.”

“Ta có thể làm tốt hơn.”

“Đừng quan tâm. Ngài muốn hỏi tôi vài câu hỏi mà.”

“À, đúng thế, phỏng vấn.” Chàng nhìn xuống đôi tay đang đan vào nhau của mình rồi nhìn lên với nụ cười rầu rĩ.

“Có một số điều ta muốn làm trước tiên. Ta xin lỗi, Sara. Khi ta bắt kịp em ở Bath, ta nên nói thẳng với em mối liên quan của ta với tờ Người Đưa Tin. Như ta đã nói, ta sợ điều đó sẽ khiến em bỏ đi và ta sẽ không bao giờ còn thấy em nữa. Và, ta thành thật là ta muốn có câu chuyện.”

Chàng ngừng lại, rồi nói tiếp. “Và ta rất hối tiếc về Stoneleigh. Ta rất tiếc vì tờ báo của ta đã làm cuộc sống của em khốn đốn. Ta biết nghe thật không thoả đáng nhưng ta không biết nói gì khác.”

Lông mày nàng chậm chậm nhướng lên. “Có phải phương pháp tiếp cận này luôn thành công không Max?”

“Ta thật lòng mà,” chàng phản đối.

“Không, dễ dàng thấy ngài thế nào mà. Ngài muốn đạt được lòng tin của tôi để tôi kể hết mọi thứ ngài muốn biết.” Nàng tặng chàng một nụ cười ôn tồn. “Tôi không tin ngài, Max nhưng tôi đã thoả thuận với ngài và tôi luôn giữ lời.”

“Vấn đề với em, Sara, là em quá đa nghi.”

“Vâng, tôi biết. Giờ thì chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Đã có lúc, Max nghĩ, cái nhìn lạnh lùng của Sara làm chàng muốn lắc nàng như lúc này. Nhưng nàng đã gặp quá nhiều cú sốc đêm nay và nàng xứng đáng được đối xử nhẹ nhàng.

Khốn kiếp! Không phải sau những gì nàng bắt chàng chịu đựng! “Em có thể bắt đầu,” chàng nói, “bằng việc kể ta nghe điều quái quỷ gì bắt em phải đăng cái bài quảng cáo ngu ngốc đó trên tờ Tin Tức. Nào em đã ở đâu vậy Sara?”

Khi mắt nàng loé lên ánh lửa, Max dựa lưng vào ghế và thưởng thức. Đôi mắt xám bình thản của nàng đã rối loạn như biển động.

“Nếu như ngài giữ cái giọng đó với tôi,” nàng nói, “thì tôi sẽ không nói thêm một lời nào nữa.”

“Trong trường hợp đó,” Max nói giọng vui vẻ, “hãy để ta nói lại câu hỏi: Tại sao việc kết hôn với ngài Townsend lại cần thiết với em?”

“Đó là cách duy nhất phá vỡ sự uỷ thác của cha tôi. Tôi muốn có tiền ngay bây giờ, không phải sau một năm nữa khi tôi tròn 25. Tôi muốn bảo vệ gia đình tôi, đặc biệt là em gái tôi. Đó là cách duy nhất tôi biết để làm vậy.”

Lông mày nhú lại thành một cái cau mày. “Bảo vệ họ khỏi ai?”

“Khỏi William Neville,” nàng nói rõ ràng.

“Em nghĩ William vẫn còn sống à? Vậy anh ta là người gửi thư đe dọa cho em à?”

“Đúng.”

“Chúng không có trong túi em.”

“Không có. Chỉ là cái cớ để tôi trốn khỏi ngài thôi. Tôi sợ hãi nên tôi đã đốt chúng vì thế tôi không thể đưa chúng cho ngài xem!”

“Em nói với ta ở Reading là William đã chết,”

“Tôi không biết phải tin vào điều gì nữa. Đôi khi tôi ước hắn ta đã chết. Hắn là đồ thú vật, kẻ vũ phu. Tôi biết không đúng khi cảm thấy thế nhưng tôi không thể ngăn được. William Neville đã gây ra đủ nỗi khổ cho gia đình tôi rồi. Tôi sẽ không để hắn ta làm hại họ lần nữa.”

Đây là điều mà chàng muốn hỏi lại sau, Max nghĩ, sau khi chàng biết được những sự kiện chính yếu.

“Hãy kể ta nghe về những bức thư.”

“Chúng bắt đầu đến khoảng sáu tháng trước.” Nàng tạm dừng khi nhớ lại. “Không, chưa đến sáu tháng.”

“Nó được phát tận tay à?”

Nàng ngập ngừng, rồi nói. “Không. Nó đến từ bưu điện ở Winchester. Ai viết nó không thành vấn đề. Vấn đề là, ai đó đang săn lùng tôi. Và nếu đó là William...” nàng rung mình. “Nếu có điều gì xảy ra với tôi, Anne sẽ thừa kế mọi thứ. William là chồng nó. Cuối cùng hắn sẽ có được điều mà hắn luôn muốn – tài sản nhà Carstairs.”

Max nói. “Tại sao William lại muốn tài sản nhà Carstairs? Anh ta là ... người thừa kế của quý ngài Ivor mà.”

“William đã cãi vã với cha hắn rất lâu trước khi cưới Anne. Tất cả những gì tôi biết là hắn luôn luôn thiếu tiền.”

Quý ngài Ivor không đề cập đến vụ cãi vã với Max. Một lúc sau, chàng tiếp tục. “Nhưng em đang ản danh. Làm sao William hay ai đó biết tìm em ở đâu?”

Nàng rùng mình. “Tôi viết thư cho gia đình mình. Họ viết thư cho tôi. Tôi cho rằng một trong số họ đã bắt cần. Tôi thực sự không biết làm thế nào hấn tìm ra tôi.”

Sara đứng dậy, và Max thấy nàng run rẩy. “Tôi sẽ ngăn hấn lại. Tôi sẽ không để hấn thắng cuộc lần này.” Nàng nhìn Max. “Và chỉ có một cách duy nhất tôi có thể làm là phá vỡ sự ỷ thác của cha tôi rồi phân phát tiền như ông luôn mong đợi tôi làm, cho các con của ông số tiền như nhau. Ngay khi việc đó hoàn thành, tôi sẽ bắt đầu cuộc đời mới ở nước Mỹ với Anne.”

Max chậm rãi nói, “Nàng kết hôn với Townsend chỉ để thừa hưởng tài sản của cha nàng, khối tài sản dù gì cũng sẽ là của nàng trong năm tới ư? Nghe thật cực đoan.”

Nàng đột ngột ngồi xuống cũng như khi nàng đứng dậy. “Ngài có nghe tôi nói gì không đấy? Hấn đang lén lút săn đuổi tôi. Tôi vẫn đang ản cư khi mà hấn tìm ra tôi. Tôi không thể tống khứ hấn đi được. Chẳng sớm thì muộn, hấn cũng sẽ bắt được tôi. Nếu hấn giết tôi, Anne sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo của hấn. Chỉ có một cách ngăn hấn lại là phá vỡ ỷ thác bây giờ.”

Max nghĩ một lát. “Em nói Anne sẽ thừa kế mọi thứ nếu có gì xảy ra với em ư?”

“Gần như thế. Có một khoản thừa kế nho nhỏ dành cho Simon, Martin và Lucy.”

“Và em chưa bao giờ xem xét đến việc em gái em, Anne, có thể đứng sau những bức thư này ư? Có vẻ như không chỉ mình William là người có động cơ tống khứ em đi. Các em trai, em gái của em-”

“Ngài lầm rồi!” Nàng phẫn nộ nói. “Gia đình tôi không thể làm cái việc như thế được.”

Chàng có thể thấy chàng đã gọi lại nỗi đau buồn. Nàng đã nghĩ về điều đó, tất nhiên, nhưng nàng không thể đối diện với nó. Nhưng bây giờ, chàng hiểu tại sao nàng muốn kết hôn với Townsend trước khi quay lại Stoneleigh. Với khối tài sản cha nàng để lại được chia đều, không ai có động cơ giết nàng nữa, không phải William, không phải bất cứ ai.

Cuối cùng chàng nói. “Vậy thì có thể là ai? Ai là người căm ghét em? Ai là kẻ thù của em, Sara?”

“William và cha hấn. Và có lẽ là bạn hấn. Và chỉ có một người khác tôi có thể nghĩ là ngài, Max, hoặc đúng hơn, là tờ Người Đưa Tin!”

“Người Đưa Tin không giữ mối hận thù nào cả. Chúng ta chỉ muốn sự thật thôi.”

“Bất kể ai phải chịu thương tổn trong quá trình đó!”

Hàm chàng siết chặt lại và chàng bắt ngờ nói, “Kể cho ta nghe về những bức thư đó. Chúng nói gì?”

“Rất ít. Tôi nhớ một bức nói, ‘Đã đến lúc phải trả giá,’ và một bức khác, ‘Sự vắng mặt khiến trái tim thêm vui sướng.’ Tất cả chúng đều có kiểu như thế. Lúc này nói với ngài thì nghe có vẻ không đáng sợ lắm nhưng khi tôi nhận chúng, tôi đã rất kinh hãi.”

“Và nàng chắc chúng là của William.”

“Tôi biết chữ viết của William. Hấn đã viết thư cho tôi trước đây.”

“Tất nhiên. Ta quên em và anh ta là người tình.”

Một câu bình phẩm bất cần khiến cuộc nói chuyện của họ chuyển sang một hướng hoàn toàn khác. Nàng gồng mình. Cầm chàng bạnh ra.

Sara nói, “Ngài là người cuối cùng nên thuyết giảng đạo đức cho tôi, Max ạ.”

“Tôi không ngủ với vợ anh em trai của mình.”

“Ngài ngủ với Deirdre. Cô ấy là vợ người khác hoặc là ngài đã bảo với tôi vậy.”

“Điều đó khác. Cô ấy có sự thông hiểu từ chồng.”

Nàng nhìn chàng lạnh lùng. “Có lẽ tôi đang giúp Anne. Có lẽ nó và William cũng có sự thông hiểu. Tại sao ngài phải quá giận dữ như thế?”

“Ta không giận dữ.” Chàng xối tung nàng bằng ánh mắt giận dữ. “Ta chỉ ngạc nhiên thôi. Em tự nói với bản thân mình William là loại cầm thú. Làm sao em có thể dâng bản thân mình cho người đàn ông như thế?”

Những ngón tay nàng quặp lại. “Ngài không quan tâm đến William.” Bởi vì nàng bị xé toạc giữa giận dữ và tổn thương, nàng thêm vào, “Hoặc những người khác. Đó có phải là điều khiến ngài tức giận không Max? Ngài đã nghe về quân đoàn người tình của tôi và ngài tiếc rằng ngài đã không chớp lấy tôi khi có cơ hội phải không? Được rồi, điều gì khiến ngài ngừng lại vậy? Ngài chắc hẳn biết tôi sẽ chẳng làm um lên đâu.”

Nhanh như chớp, chàng vói qua chiếc bàn, những ngón tay dài của chàng tóm chặt lấy bắp thịt mềm mại của cánh tay nàng. “Nếu ta nghĩ một chút rằng ý em là-”

“Cái gì?” Nàng chế nhạo, sự giận dữ đã lấn áp sự cẩn trọng.

“Đừng có thử ta, Sara, nếu không em có thể không thích kết quả đâu.”

Nàng trừng trừng nhìn chàng, mắt mở to, hơi thở của nàng nặng nhọc và nghe rõ. Tất cả những đường nét cứng rắn trên khuôn mặt chàng cảnh cáo nàng rằng sự kiểm soát của chàng đã sẵn sàng nổ tung. Nàng đã lơ đãng chọc tức chàng nhưng nàng không bao giờ tưởng tượng chàng sẽ phản ứng với sự dữ dội như vậy.

Max thả nàng ra và bất ngờ đứng dậy. Chàng cũng kinh sợ về phản ứng của mình với lời chế giễu của nàng. Chưa bao giờ chàng tin rằng chàng có thể đe dọa một người phụ nữ với kiểu nguyên sơ như vậy. Làm sao chàng có thể, Max Worthe, người đã được dạy dỗ phải đối xử nếu không lịch thiệp thì cũng phải lịch sự với tất cả phụ nữ, lại đe dọa nàng? Và điều gì ở người phụ nữ này có thể khuấy động cơn giận dữ của chàng đến thế?

Chàng hít thở thật sâu để bình tĩnh lại. “Chẳng đe dọa gì đâu. Ta hi vọng em tin điều đó.”

Nàng im lặng.

Chàng nên nói gì nữa nhưng chàng không biết làm sao để xin lỗi điều mà chàng cũng không hiểu chính bản thân mình.

“Tất cả điều này,” chàng nói, “đã lệch xa khỏi một cuộc phỏng vấn độc quyền cho tờ Người Đưa Tin rồi. Chúng ta có nên quay trở lại đúng đường không nhỉ?”

Nàng nói nhẹ và không ngập ngừng. “Được, tôi cũng nghĩ như vậy là tốt nhất.”

Chàng di chuyển đến bên lò sưởi, giữ khoảng cách xa nhất có thể giữa họ trong căn phòng nhỏ. Chàng không muốn nhắc nhở nàng sức mạnh áp đảo của chàng.

“Vậy chúng ta sẽ đi đâu tiếp từ đây, Sara?”

Nàng nhún vai rất nhẹ. “Tôi sẽ gặp Beattie ở Salisbury. Tất nhiên, tôi đã nghĩ lúc này tôi đã kết hôn với ngài Townsend và có thể có giấy hôn thú cho luật sư đại diện của tôi. Giờ...” nàng lắc đầu, “Tôi cho là chúng ta nên quay trở về Bath và tôi sẽ chọn một trong các ứng viên khác của mình.”

Chàng giữ cho giọng mình không có vẻ đe dọa khi chàng thực sự muốn găm lên với nàng. “Em quyết tâm thực hiện cuộc hôn nhân vì lợi đến cùng ư?”

“Chỉ có mỗi cách đó thôi.”

“Em sẽ chia tài sản cha em thành những phần bằng nhau cho các con của ông thậm chí cả con ghẻ ư? Em mong ta tin điều đó à?”

Nàng cười mệt mỏi, và luồn xuống cổ áo, rút ra sợi dây có chiếc chìa khoá luồn vào đó. Nàng giật đứt dây và đưa cho chàng chiếc chìa khoá. “Có lẽ điều này sẽ thuyết phục được ngài. Đây là chìa khoá túi xách của tôi.”

Chàng cầm lấy chìa khoá từ tay nàng, rồi vói tới chiếc túi da. Bên trong chẳng có gì ngoài tài liệu pháp lý. Nó được một công ty cố vấn pháp luật ở London thảo ra và hiển nhiên bản hợp đồng hôn nhân với Townsend

đã được ký. Nó khá là phức tạp và đầu tiên, Max chỉ đơn thuần liếc qua các trang giấy. Sara không nói dối chàng. Nàng chia mọi thứ ra các khoản bằng nhau cho tất cả các em mình. Chàng tự lự nhìn nàng.

“Gi thế?” nàng hỏi.

“Tại sao cha em không làm một cái chúc thư thế này? Tại sao ông để lại tất cả cho em?”

“Cha tin vào phán xét của tôi, và ông không tin William. Ông muốn bảo vệ Anne, tôi cho là thế. Tôi không thực sự biết rõ.”

Chàng đã bỏ lỡ gì đó quan trọng ở đây nhưng chàng không thể hình dung rõ nó là gì. Có lẽ chàng hỏi không đúng câu hỏi.

Vấn đề là đầu óc chàng đang cùn đi vì mệt mỏi. Chàng đã mất nửa đêm lo lắng về nàng trong khi nàng, nghe như nàng nói, được đối xử như người của hoàng tộc trong nhà giam thành phố.

Chàng ném cho nàng cái nhìn báo điềm gở.

“Hài lòng rồi chứ?”

“Ta mới chỉ liếc qua chúng thôi.”

“Ngài cứ từ từ mà xem.” (Take the time you need thì chẳng có gì là khó hiểu hết mà sao không tìm được câu tiếng Việt tương ứng vậy trời.)

Nàng duỗi người, đứng dậy và bắt đầu đi tha thẩn quanh phòng, cuối cùng thì nằm xuống cái ghế dài ở bên cạnh lò sưởi. Max quay trở lại nghiên cứu đồng giấy tờ pháp lý, đọc chậm rãi và cẩn thận từng từ một.

Nàng duỗi những cơ bắp gò bó rồi từ từ mở mắt. Căn phòng đang tràn ngập ánh nắng. Những âm thanh chạy đến cùng nhau trong đầu nàng: tiếng lọc cọc của móng ngựa trên những viên đá trải đường; tiếng người thăm cửa đàn ông bên ngoài cửa sổ; tiếng chim hót. Nàng nghĩ nàng nghĩ thấy mùi cà phê.

Khi lớp mền phủ của nàng bắt đầu tuột xuống, nàng với lấy nó và tay nàng nắm quanh cái gì đó nhỏ và cứng. Một nút áo bằng bạc, nàng nhớ ra. Không phải mền đắp người nàng mà là áo khoác của Max. Nàng không nằm trên giường và co người trên chiếc ghế dài trong căn phòng khách nhỏ bé. Đó không phải là giấc mơ. Max đã đắp áo của chàng cho nàng và hôn lên hàng lông mày của nàng.

“Max.”

“Ta đây.”

Giọng chàng tác động lên nàng như tiếng súng nổ. Nàng thở hổn hển và kéo mình ngồi dậy.

Chàng đang đứng sừng sững trước mặt nàng với ánh sáng chiếu đến từ sau chàng. “Chúng ta đã quá muộn để ăn sáng rồi,” chàng nói, “nhưng ta đã gọi cà phê. Họ sẽ mang cho chúng ta gì đó để ăn sớm thôi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Đã quá trưa rồi. Chúng ta đều ngủ quá giấc.”

Nàng cầm lấy chiếc tách chàng đưa cho. “Kia là cái gì vậy?” nàng hỏi.

Max nhìn ra phía chiếc bàn. “Kia,” chàng nói, “là sandwich mà George mang đến cho ta đêm qua khi em đang ngủ. Và em sai rồi, Sara. Anh ta biết ‘người ăn thịt’ nghĩa là gì.” Để trả lời cho câu hỏi trong mắt nàng, chàng nói, “Nó là gan băm, còn tái, gan băm. Thực tế là gần như còn sống.”

Nàng cười bất chấp bản thân. “George vẫn còn sống chứ?”

“Anh ta quá nhanh với ta. Lúc ta cắn miếng đầu tiên, anh ta đã tan biến vào không khí rồi.”

Sáng nay chàng thật khác biệt, nàng nghĩ, còn quyến rũ hơn sự quyến rũ bình thường của chàng. Và đó là lúc Max Worthe nguy hiểm nhất.

Max thả mình xuống một chiếc ghế, duỗi chân vẫn đang đi bốt trên gác lên một chiếc ghế khác. Chàng tháo nơ cổ và mở mấy hàng cúc áo trên cùng. Trông chàng tự nhiên và không đáng sợ. Nhưng giờ nàng đã khôn ngoan hơn rồi.

“Thật đáng kinh ngạc việc ngủ vài tiếng là giúp em đến thế nào phải không?” chàng nói. “Đầu óc ta tỉnh táo như chuông vậy.”

“Thật à?” nàng thì thầm.

“Ừ, thật vậy. Ta đã nghĩ ra nhiều thứ trong khoảng một tiếng vừa qua và tở đã tìm ra giải pháp cho vấn đề của em.”

Nàng chậm chạp nói, “Ngài đang nói về điều gì vậy Max?”

“William Neville. Em nghĩ anh ta đang săn đuổi em. Ta, mặt khác, lại bị thuyết phục rằng William đã chết. Do đó, chắc hẳn phải là người khác. Hãy nghĩ về điều đó, Sara ạ. Tại sao William lại biến mất như vậy? Anh ta hi vọng được lợi lộc gì đây?”

“Có thể hẳn muốn treo cổ tôi.”

“Tại sao anh ta lại gửi những bức thư đó? Nếu anh ta còn sống và muốn tài sản nhà Carstairs, tại sao anh ta lại chần chừ?”

“Để trả thù! Đó là suy nghĩ của hẳn. Hẳn muốn tôi phải chịu đựng.”

“Trả thù điều gì?”

Nàng rửa thầm vì bị bắt thóp và nàng điên cuồng tìm trong đầu mình lý do chàng có thể chấp nhận. “Vị đã phá vỡ cuộc tình. Vì nói với hẳn rằng tôi sẽ kết hôn với Francis Blamires.”

Môi chàng mím lại thành một đường thể hiện không chấp nhận. “Càng nhiều nguyên do thì càng xua nhanh kẻ săn mồi này ra ánh sáng.”

“Nói rõ vấn đề đi Max.”

“Vấn đề là, chúng ta không thể chắc được kẻ săn mồi này là ai và chúng ta không thể biết được động cơ của hẳn là gì. Có lẽ chẳng có gì liên quan đến di chúc của cha em cả; có lẽ có lý do cá nhân hơn thế. Vì thế, cưới Townsend hay bất cứ ai mà nàng gọi là ‘ứng viên’ sẽ chẳng giúp em được chút gì hết.”

Kẻ săn mồi. Từ đó làm nàng run rẩy, nhưng đó là từ chính xác. Kẻ săn mồi đang lần theo con mồi cho đến khi cuối cùng dồn được con mồi vào góc và rồi kẻ đi săn sẽ kết thúc con mồi.

“Đó phải là William,” nàng nói. “Không ai có động cơ làm hại tôi hết.”

Max có phán đoán riêng của chàng. Chàng nói ôn tồn. “Nếu anh ta muốn trả thù, Sara, anh ta sẽ chẳng thèm quan tâm xem nàng có kết hôn hay không.”

“Tôi sẽ không đi lang thang và đợi hẳn xuất hiện đâu. Tôi không ngu ngốc. Tôi sẽ đưa giấy hôn thú cho cố vấn pháp luật của mình và chạy trốn đến Mỹ với Anne.”

Sự quyến rũ của chàng nhanh chóng bốc hơi. “Và nàng sẽ chạy trốn suốt phần đời còn lại. Hay nàng dự định thay đổi tên họ lần nữa và ẩn danh? Nàng sẽ luôn luôn phải trông chừng qua vai, nàng biết điều đó, phải không?”

Nàng run rẩy. “Tôi không thực sự nghĩ xa đến thế.”

“Được, vậy thì nghĩ về nó bây giờ đi.”

Mắt nàng hẹp lại nhìn mặt chàng. “Tất cả điều này đang dẫn đến đâu vậy Max?”

Chàng khoanh tay trước ngực và ngả người ra sau, bấp bênh giữ thăng bằng bằng hai chân. Chàng nói bình thản, “Ta đã nói với em rồi. Chúng ta nên dồn kẻ ác ôn này ra khỏi nơi trú ẩn. Một khi chúng ta biết hẳn là ai, chúng ta có thể xử lý hẳn được.”

Chúng ta. Đây chính là điều nàng đã lo sợ. Cộng tác viên đặc biệt của tờ Người Đưa Tin sẽ không dễ dàng từ bỏ. “Ngài muốn đến Stoneleigh cùng tôi ư?”

“Ai sẽ là người sẽ nhận lời em đây? Em có thể quên các ứng viên của mình ở Bath được rồi đây. Em không tưởng tượng rằng Townsend sẽ ngậm chặt miệng ông ta đấy chứ? Ông ta sẽ xới tung những gì đã xảy ra ở Wells này. Ông ta sẽ phóng đại mức độ dính líu của ta, dựng chuyện, ta nghĩ thế, rằng có gì đó giữa hai ta.”

“Đó không phải tại tôi, mà là tại ngài!”

“Ai làm không quan trọng, dù sao cũng thiệt hại. Em không hiểu sao? Ta đang cố gắng giúp em đấy.”

Nàng nhắm mắt lại và nghĩ về tất cả những lời tục tĩu nàng nghe từ miệng các em trai nàng nhưng nàng chưa bao giờ tự mình nói.

“Bằng cách nào?”

Chàng cười. “Đơn giản thôi. Chẳng nhiều thì ít, chúng ta sẽ theo kế hoạch của em.”

Chàng làm nàng bối rối. Họ không thể theo kế hoạch của nàng trừ phi nàng kết hôn, và nàng không thể tin rằng chàng lại đưa câu chuyện này đi xa tới vậy. Nàng thận trọng nói. “Tôi sẽ không cưới ngài đâu, Max.”

“Lạy trời đừng có thế!” Chàng dường như sốc thật sự. “Em không tưởng tượng rằng ta sẽ cưới với tất cả các cô gái xinh đẹp ta từng... hôn đấy chứ?”

Nàng bị tổn thương đến không ngờ. “Tôi đang nghĩ về tài sản của mình,” nàng gắt.

“Đúng thế,” chàng trầm ngâm nói, “em nghĩ nhiều về tiền bạc đúng không? Đừng có cưới một gã nghèo khổ, Sara. Em sẽ chỉ làm cho cuộc đời của anh ta khốn khổ thôi.”

Chàng hạ phịch ghế xuống ngay ngắn trên sàn nhà. “Giờ, kế hoạch của ta là. Ta sẽ giả vờ đóng vai trò làm hôn phu của em. Chúng ta sẽ là một cặp đôi hạnh phúc với cặp mắt lấp lánh và đang có kế hoạch kết hôn – không phải điều đó sẽ trở thành sự thật. Sẽ không nói gì về việc chồng em sẽ ký kết từ bỏ quyền lợi với khối tài sản của em. Tất cả những gì mà mọi người nghĩ là, một khi đám cưới diễn ra, quyền kiểm soát tài sản của em sẽ chuyển sang cho ta.” Chàng cười tươi rói. “Điều đó chắc hẳn sẽ như chọc vào tổ ong. Nhưng còn hơn thế, ta bị thuyết phục rằng William hay bất cứ kẻ đó là ai, sẽ thò tay ra và ta sẽ sẵn sàng chờ hắn.”

Nỗi sợ hãi ghê gớm nhất của nàng đã bỏ đi. Lưỡi nàng chỉ muốn nói với chàng hãy cút xuống địa ngục nhưng nàng có quá nhiều thứ để mất nếu để cơn tức giận lấn áp. Nàng không muốn tên mình bị trưng lên trang nhất tờ báo của chàng; chàng không muốn tờ Người Đưa Tin khuấy tung mọi việc lên vào lúc này. Tất cả những gì nàng cần là chút thời gian. Rồi nàng sẽ bảo chàng cút xuống địa ngục.

“Hãy cẩn thận, Max,” nàng nói và cười. “Từ tất cả những điều ngài biết, có lẽ ngài đang vướng vào rắc rối với một người phụ nữ đã thực sự giết người đấy. Có điều gì ngăn tôi không giết người thêm lần nữa không?”

Chàng chậm chậm nhướn cặp lông mày lên, nhìn nàng thật lâu và dữ dội, rồi cuối cùng chàng cười toe toét. “Vậy thì giết ta luôn đi, Sara, bởi vì đó là cách duy nhất em thoát khỏi ta.”

Chàng thật quá quái! Chàng thật không thể chịu được! Nhưng điều thực sự đe dọa nàng là chàng không thể lay chuyển được như một bức tường gạch.

11. Chương 11

Constance Streatham-Carstairs, như bà tự gọi mình hiện nay, giật chiếc rèm phòng khách sang bên và nhìn ra ngoài. Một đại lộ dài với hàng sồi già khốn khổ gục xuống dưới sức nặng của những tán lá sũng nước, giống như những kẻ khóc than bên mộ phần của người bạn quá cố. Khung cảnh u uất chẳng làm gì khiến cho tâm trạng sầu muộn của bà sáng sủa lên chút nào. Bà đã khóc lóc vì thất vọng. Đó là sự thật, Sara thực sự sẽ kết hôn. Đó là tất cả những gì mà bức thư bà nhận ngày hôm qua bằng chuyển phát nhanh nói đến. Sara sẽ về trong hôm nay với hôn phu của nàng. Và một khi lễ cưới diễn ra, một khi chồng Sara nắm quyền kiểm soát dây thắt hầu bao, Constance không nghi ngờ gì rằng người nhà Streamhams sẽ bị tống ra ngoài trời lạnh giá.

Rồi bà sẽ kẹt trong cái nhà tù ảm đạm suốt phần đời còn lại. Nước mắt thương thân ứa đầy mắt bà. Điều đó quá bất công. Bà mới ba mươi sáu tuổi. Bà kết hôn với một người đàn ông giàu có với mọi mong muốn rằng cuộc đời mình sẽ đẹp quỳên rũ vượt xa tất cả những gì bà từng biết, bà sẽ kết thúc trong cái ao tù khốn nạn này, không bạn bè, không được quý trọng và tất cả niềm hi vọng của bà giờ đây đã bị huỷ hoại từ khi lá thư của Sara đến.

Có lẽ bà cũng sẽ bị giam trong Newgate.

(Newgate: nhà tù ở London)

Bà ghét ngôi nhà này. Longfield không được tân trang lại theo ý muốn của bà mà theo cái quan niệm của chồng bà về việc một điền chủ nên sống phần đời còn lại của ông ta như thế nào. Trong khi những người đàn ông giàu có khác thì xây dựng những ngôi nhà bằng đá cẩm thạch trang nghiêm theo phong cách tân cổ điển thì Samuel Carstairs lại mua cái thái ấp Elizabethan đồ nát này với hàng cây sồi già tăm tối, những lò sưởi ám khói, những cửa sổ bé tí đáng buồn chỉ cho có chút ánh sáng lọt qua. Những cái đầu và gác hươu trang trí cho Great Hall, cũng như những bức chân dung u ám không biết được là tổ tiên của ai, được mua từ phiên đấu giá. Chỉ có căn phòng khách này và phòng ngủ riêng của bà được trang trí lại theo gu của bà. Những ván tường được làm sáng hơn bởi màu vàng nhạt và những cái dầm nhà to bụi được thay thế bằng những khối thạch cao đắp nổi khó hiểu theo thiết kế cổ điển.

Bà cũng có thể tránh cho mình nỗi phiền muộn và tiết kiệm chi phí cho chồng bà. Chẳng ai có tiếng tăm từng đến Longfield. Vòng xoay bạn bè của họ chỉ kéo quanh cái xã hội hạn chế mà trong đó họ tự tìm thấy chính mình: bác sĩ trong vùng, mục sư, quân nhân về hưu, và những người khác trong tầng lớp đó. Nhưng đó là trước vụ xử Sara. Trong ba năm qua, bạn bè và người quen của họ đã thu nhỏ đến mức gần như không có ai. Giá mà Sara kết hôn với tử tước Hale thì có thể mọi thứ sẽ rất khác. Những cơ hội như thế không đến với một cô gái trẻ thường xuyên lắm. Bà, Constance Carstairs, là động lực thúc đẩy phía sau cuộc hôn nhân này. Tham vọng cháy bỏng của bà là leo lên nấc thang xã hội. Với một tước vị trong gia đình, với sự kết nối đúng đắn, họ sẽ chuyển đến một vòng xoay cao hơn nhiều những gì Stoneleigh có thể trao cho họ. Nhưng Sara không bị thuyết phục và Samuel Carstairs thì không kiên quyết. Sara luôn luôn khiến mọi thứ diễn ra theo cách của nàng.

Cay đắng là, Constance nghĩ, bà biết nguyên nhân chính xác. Chồng bà chưa bao giờ thực sự vượt qua hoàn toàn cái chết của người vợ cả. Ông sùng bái Maria Carstairs cũng đúng như ông làm với Sara. Họ không thiếu sự khôn ngoan, ông tự hào nói; họ biết giá trị của đồng tiền; không khao khát ánh sáng rực rỡ của chốn đô thành. Danh sách những ưu điểm của họ cứ tiếp tục, tiếp tục mãi. Và điều đó có thể được tha thứ nếu như Samuel đền đáp cho những năm tháng tận tụy của bà nhưng tất cả những gì bà nhận được là của hồi môn dành cho bà goá, và nó gần như không đủ để giúp bà và ba đứa con của mình bắt kịp mốt.

Và bây giờ Sara sẽ kết hôn.

Bà cần uống. Khủng khiếp.

Bà quay lưng lại cửa sổ và nhìn vào những người khác trong phòng. Con trai bà, Simon và Martin, đang kịch liệt tranh cãi về những phẩm chất của hai võ sĩ quyền anh sáng giá, những người họ đã gặp ở gần Romsey, và con gái bà, Lucy, đang cuộn mình trong ghế sofa, không cần phải nói cũng biết, nó đang chúi đầu vào quyển sách.

Họ sẽ không nhận ra nếu bà chuồn lên tầng trên và uống chút brandy trong cái chai bí mật giấu trong tủ quần áo của bà. Mặt khác, Sara và hôn phu có thể đến bất cứ lúc nào, và Sara sẽ biết. Sara luôn luôn biết.

Sara sẽ kết hôn.

Bà không tin Simon và Martin khi họ nói với bà. Nhưng chẳng có gì có vẻ đánh lừa trong bức thư của Sara. Được rồi, bà phải tự mình nghĩ về điều đó ngay bây giờ. Bà sở hữu một đức tính vượt trội hơn tất cả những người nhà Carstairs: bà có nhiều tham vọng hơn tất cả bọn họ gộp lại. Sara và Anne đã để cho cơ hội của họ trượt qua kẽ tay. Bà sẽ không lặp lại cùng một sai lầm như vậy nữa. Và nếu không có cơ hội nào để họ tự thể hiện mình thì bà sẽ tự mình làm điều đó.

Bà bắt đầu những bước đầu tiên. Bà sẽ kiếm được đồng minh mạnh, người mở những cánh cửa đúng cho bà chỉ cần Sara chấp nhận bảo trợ cho Lucy tại Hội Mùa London. Và nếu Lucy đến London, mẹ nó, có lý

do hoàn toàn chính đáng để đi cùng nó. Và tại sao lại không chứ? Bà còn quá trẻ để chôn vùi mình trong cái hầm mộ chán nản ở nơi này. Và khi họ đến London, bà sẽ bỏ cái tên Carstairs đi. Nó là cái cối đá treo quanh cổ bà, cũng giống y như ngôi nhà này, cái nhà tưởng niệm cho người chồng quá cố của bà. Không ai liên hệ Lucy Streatham và người mẹ trẻ trung của nó với những sự kiện tai tiếng ở Stoneleigh. Và nếu mọi thứ diễn ra theo cách bà muốn, bà sẽ không bao giờ quay trở lại.

Nhưng tất cả điều đó đều nằm trong tay Sara.

Sara, một mình nàng, thuyết phục không khó lắm bởi vì nàng luôn yếu đuối trong tình cảm với Lucy. Nhưng hôn phu của Sara thì lại là vấn đề khác. Cho đến khi bà đo lường được hẳn ta, bà sẽ không biết phải chơi các quân bài của mình thế nào. Không. Tốt hơn bà không nên uống cho đến khi bà gặp gã phù thủy này.

Bà bất ngờ nói với các con trai mình. “Sara chắc hẳn có cho các con vài lời gợi ý về người nó có ý định kết hôn.”

“Chị ấy không,” Martin rầu rĩ nói. “Tất cả những gì chị ấy nói là khi chị ấy kết hôn, chồng chị ấy sẽ quản lý toàn bộ tài sản của chị ấy.”

Constance nâng vạt váy lên và ngồi xuống ghế Sofa bên cạnh Lucy. “Ngồi xuống, Lucy,” bà ra lệnh. “Con không còn là trẻ con nữa. Vào tuổi của con, ta đã kết hôn rồi.” Bà dừng lại khi Lucy ngoan ngoãn ngồi xuống và đặt quyển sách sang bên. Con bé quá thanh cao cho lợi ích của chính nó.

Simon ngáp và nhìn vào chiếc đồng hồ trên vệ lò sưởi. “Chúng ta sẽ biết anh ta giống cái gì sớm thôi,” chàng nói. “Họ không thể chậm chạp hơn nữa.”

Constance nhú mào vào đứa con trai lớn. “Theo mẹ, Simon, con đón nhận việc này quá nhẹ nhàng đấy. Con có nhận ra điều này có thể nghĩa là gì với gia đình chúng ta không? Người đàn ông này có thể là kẻ đào mỏ. Ý mẹ là, loại đàn ông nào lại cưới người phụ nữ đã từng bị xử vì tội sát nhân cơ chứ?”

“Chị ấy vô tội,” chàng nhẹ nhàng chỉ ra.

“Đó không phải điều quan trọng!”

Constance thở dài giận dữ. Có vẻ như bà bị bao quanh bởi lũ đàn độn. Bà là người duy nhất nghiêm túc đón nhận mối đe dọa từ cuộc hôn nhân này. Bà phải trông chừng bước chân của mình thậm chí với cả Simon. Sau tất cả những sự hi sinh bà dành cho nó, bà có quyền đòi hỏi lòng trung thành lớn hơn thế này.

Bà tiếp tục, “Tất cả những gì mẹ đang nói là hẳn có thể là một kẻ đào mỏ bất lương.”

“Ý mẹ là,” Simon khô khốc nói. “giống chúng ta?” Khi có vẻ như mẹ chàng sắp bùng nổ, chàng cười xoa dịu. “Mẹ,” chàng nói, “Sara có thể là bất cứ thứ gì nhưng chị ấy không ngu ngốc. Nếu hẳn là kẻ đào mỏ bất lương, thì chị ấy sẽ tống hẳn ra khỏi cửa.”

Constance trừng trừng nhìn con trai mình, đứa con đã từng là vật báu của bà. Bà lạnh lùng nói. “Đừng có để Oxford ngấm vào đầu con, Simon. Chúng ta chỉ là những con người thấp kém ở đây, và con phải nhớ cho rõ điều đó.”

“Làm sao con có thể quên được khi mẹ cứ nhắc hoài như thế?”

“Chỉ để chắc chắn rằng con không nói và làm điều gì khiến Sara khó chịu. Không cạnh khoé. Không cẩu kính. Và con cũng vậy, Martin.”

“Giờ thì đợi một phút,” Martin bắt đầu cầu nhàu. “Con không-”

Giọng mẹ chàng lần áp giọng chàng. “Lucy, tỏ ra có tinh thần một chút xem nào. Nhớ đấy, tương lai của chúng ta phụ thuộc vào con.”

“Ôi, vì Chúa,” Simon xen vào. “Nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà.”

Mắt Constance nheo lại vì không hài lòng. “Con có cơ hội của con, Simon, cả con và Martin, và các con luôn bắt huyệt nó. Giờ đến lượt Lucy, và mẹ sẽ không để các con làm hỏng mọi thứ của nó đâu.” Khi không ai cãi lại bà, bà tiếp tục. “Sẽ không được lên đến quán rượu, không đánh đấm, không đánh bạc, không quyền anh khi Sara ở đây. Hiểu chưa?”

“Chúng là luôn là một gia đình lớn hạnh phúc, luôn luôn vậy,” Simon lầm bầm.

Mẹ chàng chọn cách lờ đi những lời bình phẩm mỉa mai đó. Mắt bà lang thang đến chiếc đồng hồ và bà tự hỏi cả chục lần rằng không hiểu điều gì trên thế giới này đang giữ chân Sara.

* * *

Họ bị sa lầy, cách nhà một dặm, trong một những vết lún trên đường đã bị mưa biến thành cả một đầm lầy. Sara lấy cớ không giúp được gì và ẩm áp ngồi trong cỗ xe khi Max bước xuống để giúp người đánh xe một tay. Đây là lần đầu tiên nàng cười lâu đến thế, lần đầu tiên nàng cảm thấy mọi thứ không hoàn toàn diễn ra như Max muốn. Và khi chàng ngã xuống bùn, chửi thề, nàng cười phá lên. Nàng không cảm thấy buồn cười đến thế khi họ gặp bà Beattie ở Salisbury. Bea hài lòng với cách mà mọi thứ đã xoay chuyển. Nhưng Bea không biết toàn bộ câu chuyện. Tất cả những gì họ nói với bà là Max đã thuyết phục Sara để chàng thế chỗ của ngài Townsend. Không khó để hiểu ánh sáng lấp lánh trong mắt Bea. Bà hi vọng cuộc hôn nhân vì lợi này sẽ thành thật.

Sara muốn nói cho Bea biết Max là ai nhưng chàng đã chặn cái ý tưởng đó lại. Điều đó là cần thiết, chàng nói, để mọi người tin rằng chàng chỉ có một mong muốn là biến nàng thành vợ mình. Đó là mồi để nhử William xuất hiện. Nếu việc chàng là người xuất bản tờ Người Đưa Tin bị lộ, thì sự đáng tin của chàng sẽ bị đặt câu hỏi. Đúng, chàng biết bà Beattie sẽ không chủ tâm nói điều gì hết nhưng lỡ lời dù chỉ một từ vào cái tai không đúng cũng sẽ phá hủy mọi thứ.

Thở dài, Sara rúc vào chiếc áo choàng ẩm áp của mình khi những ý nghĩ lang thang trong đầu nàng. Max đã mời Beattie đi cùng họ nhưng bà từ chối. Bà nói riêng với Sara là bà cảm thấy chỉ tổ vướng chân và Sara cũng không cố gắng để thay đổi suy nghĩ của bà.

Và mọi chuyện là vậy.

Vì thế, nàng ở đây, sa lầy với Max Worthe, người đàn ông đã săn lùng nàng suốt ba năm qua. Nàng bị điên chăng? Điều gì trên đời lại khiến nàng nhận chàng làm kẻ tông phạm với mình thế này? Chắc chắn không vì sự quyến rũ của chàng. William hoàn toàn quyến rũ khi nàng gặp hắn lần đầu tiên và nhìn xem điều đó đã đưa nàng đến đâu. Max cũng không thể hăm dọa nàng dù chàng đã khá cố gắng bởi vì bắt nạt nàng chỉ khiến nàng cáu tiết hơn mà thôi. Vậy thì tại sao nàng lại nhượng bộ?

Nàng không nhượng bộ. Sự thực là, nàng không có lựa chọn. Một vị hôn phu có lẽ không tốt bằng một người chồng nhưng có thì hơn không. Và có lẽ bất cứ kẻ nào đã gửi cho nàng những bức thư ngắn đó cũng sẽ thấy sợ hãi. Ít nhất là, nó sẽ cho nàng chút thời gian để nàng có thể làm những gì mà nàng quay về nhà để làm.

Ý nghĩ của nàng dạt về ngôi nhà bà goá và lần cuối cùng mà nàng nhìn thấy William.

Nàng run rẩy và nhìn lên khi chiếc xe ngựa bắt đầu chuyển động. Nó đi không xa và khi nó dừng lại, Max bước vào.

“Đừng có nói gì!” Chàng nói nghiêm khắc.

Nàng không nói nhưng tiếng cười nàng cố nén trở thành tiếng khúc khích.

Max mím môi lại rồi chàng cũng bắt đầu cười. “Trông ta chắc giống lợn lòi lắm.”

Nàng gạt đầu, ánh mắt nàng nhảy múa.

“Quá nhiều cho ấn tượng tốt mà tôi hi vọng tạo ra cho gia đình mình.”

“Tại sao em lại phải quan tâm họ nghĩ gì?”

Max rũ chiếc áo choàng lấm bùn ra khỏi người, dùng nó lau sạch giày và quần của chàng. “Ta cho là giống một chú rể hăm hở đúng không? Là lẽ tự nhiên thôi khi ta muốn tạo ấn tượng tốt với gia đình em.”

“Ý ngài là ngài muốn họ thích ngài để ngài có thể khiến họ sợ ư? Họ không thể giúp ngài và tôi không muốn ngài quấy rầy họ với những câu hỏi của mình. Họ đã chịu đựng điều đó đủ rồi.”

Chàng hiểu kỳ nhìn nàng. “Ta hiểu em là em không hoà hợp với gia đình mình.”

Nàng nhún vai. “Họ nghĩ tôi là một người bần xỉn. Họ nghĩ tôi đang canh giữ một kho tiền lớn sẽ chẳng bao giờ cạn. Nhưng ngoài điều đó ra thì chúng tôi khá hoà hợp.”

“Vậy tại sao họ không có mặt ở phiên toà của em?”

“Cái gì?”

“Tại sao họ không đến phiên toà của em để hỗ trợ em?”

“Bởi vì tôi không muốn họ ở đó. Họ sẽ bị tấn công. Simon, đứa lớn nhất, mới chỉ 15. Nó có thể làm gì đây? Bất cứ ai trong số họ sẽ làm được gì đây? Tôi nói với Constance rằng cách tốt nhất để giúp tôi là ở nhà. Bên cạnh đó, tôi không muốn họ nhìn tôi giống như... trước vành móng ngựa. Tôi không muốn họ nghe thấy...” Giọng nàng rạn vỡ và nàng lắc đầu, rồi thở sâu và nói tiếp, “Anne cũng không nên ở đó. Tôi đã choáng váng khi nó đi đến bục nhân chứng. Đây là do luật sư của tôi. Ông ấy nghĩ phiên toà sẽ tệ đi và lời khai của Anne sẽ giúp tôi trong sạch. Tôi biết nó sẽ không chịu đựng nổi sự thẩm vấn. Nó trở nên bối rối đến tuyệt vọng khi mọi người cố dọa dẫm nó. Tại sao ngài lại nhìn tôi như vậy? Ngài đang nghĩ gì thế?”

“Những gì ta nghĩ,” chàng nói, “là gia đình em có ý nghĩa rất lớn với em. Chẳng có gì em không làm để bảo vệ họ đúng không Sara?”

“Đừng có bắt đầu thế. Các em trai tôi còn quá trẻ để làm bất cứ điều gì với sự biến mất của William. Lucy chỉ là đứa bé. Anne thì quá... không thể chèn vào đâu được, đó là tất cả. Ngài sẽ thấy những gì tôi nói khi ngài gặp nó. Và Constance hoàn toàn không có động cơ để khử William. Vì thế, ngài xem, tôi chẳng phải cố gắng bảo vệ ai cả, Max ạ.”

Chàng nghiên cứu biểu hiện của nàng. “Ta chưa từng nghe em nhắc đến các em trai em với tư cách là em trai ghê.”

“Tại sao ngài lại ngạc nhiên? Chúng tôi lớn lên cùng nhau. Chúng tôi sống cùng nhà. Tôi không biết ngài đang có ý gì.”

“Nhưng em chưa từng nhắc đến Constance với tư cách là mẹ em.”

“Bà ấy là Constance. Tất cả điều này đang dẫn đến đâu thế?”

“Chẳng đến đâu cả. Ta chỉ cố gây ấn tượng với gia đình em thôi. Lần cuối em gặp họ là khi nào?”

“Tôi đã không gặp Constance, Lucy hay Anne ba năm qua nhưng chúng tôi giữ liên lạc bằng thư từ. Còn đối với lũ con trai, thỉnh thoảng chúng đến thăm tôi. Không phải là tôi muốn chúng làm thế. Tôi cảm thấy tốt hơn là cắt đứt hoàn toàn. Chúng nó có cuộc đời riêng để hướng đến và tôi cũng vậy. Nhưng khi chúng lớn hơn, và vướng vào những việc khó xử... những lá thư của tôi không tạo ra điều gì khác biệt cả nên tôi quyết định gặp trực tiếp chúng.”

“Để thuyết giảng họ, ý em là vậy đúng không?”

Môi nàng mông lại.

Max tiếp tục như thể nàng đã khẳng định. “Đừng có quá cứng rắn. Nó chẳng bao giờ mang lại điều gì tốt đâu, không phải với những cậu bé ở tuổi đó.”

“Và ngài có thể làm tốt hơn?”

“Ta hi vọng thế. Tóm lại, ta cũng từng là một cậu bé. Họ như thế nào?”

“Ai?”

“Em trai em. Gia đình em. Em không thực sự kể ta nghe nhiều lắm về họ.”

“Ngài chẳng kể cho tôi nghe gì về gia đình ngài hết!”

“Ta hỏi trước.”

“Chẳng còn nhiều thời gian. Chúng ta đã gần đến nơi rồi.”

“Hãy cho ta chút phác hoạ đi. Còn đủ thời gian để làm thế mà, đúng không?”

Nàng nhìn chàng như thể nàng chẳng thích chàng chút nào nhưng nàng cũng buộc phải tuân theo. “Tôi đã kể ngài nghe Simon và Martin là những gã Corinthian. Tôi gửi chúng đến Oxford để học, và cho đến lúc này, trở thành Corinthian là tất cả những gì chúng nó thu được. Nhưng chúng khá khác nhau theo những cách khác. Simon, đứa lớn, thực sự khá thạo đời, tôi cho rằng đó là từ ngài dùng. Và Martin... ừm... nó mới mười bảy. Tôi tin rằng đó là lứa tuổi khá khó khăn của các cậu bé.”

Nàng nói với vẻ quá đăm chiêu khiến Max không nhịn cười được. “Còn về Lucy?” chàng dịu dàng hỏi.

Sara thở dài. “Tôi không biết, tôi thực không biết. Khi tôi rời Longfield, nó là một đứa trẻ quyền rũ. Nhưng bây giờ tất cả những gì nó có thể nghĩ là có một Hội Mùa ở London. Constance chắc đã nhồi những tư tưởng này vào đầu nó. Nhưng sẽ không có chuyện đó đâu.” Nàng nhìn lên với nụ cười chế giễu. “Constance nghĩ rằng tôi sẽ không bảo trợ cho Lucy bởi vì chi phí. Nhưng không chỉ vậy. Không ai trong gia đình chúng tôi từng có Hội Mùa ở London. Chúng tôi không có các mối liên hệ như vậy. Ai sẽ gọi đến Lucy khi nó đi đến thành phố đây? Ai sẽ mời nó đến các bữa tiệc đây? Ai sẽ vinh dự mời nó nhảy đây? Tôi biết chẳng ai cả. Và thậm chí nếu như tất cả các cánh cửa đều thần diệu mở ra cho nó, điều gì sẽ xảy ra khi ai đó nhớ rằng chị của Lucy đã từng đứng trước toà vì tội danh giết người? Điều đó sẽ chôn vùi nó. Constance nói rằng nó sẵn sàng chấp nhận rủi ro. Nhưng tôi thì không.”

“Và điều đó đã biến em thành con quỷ ăn thịt người xấu xa?”

“Có thể kết luận vậy.”

“Và Anne? Cô ấy thế nào?”

“Hoà nhĩ. Biết nghĩ. Tham vọng cháy bỏng của nó khi còn là nhỏ là thành nữ tu. Tôi không nghĩ nó từng từ bỏ điều đó.” Nàng không muốn nói về Anne, vì thế nàng nhanh chóng chuyển chủ đề. “Giờ đến lượt ngài. Bố mẹ ngài là ai, Max? Họ sống ở đâu?”

Chàng gấp hai tay trước ngực. “Cha ta là Hầu tước Lyndhurst,” chàng nói, “cha và mẹ ta sống ở vùng bên kia Winchester.”

Lông mày nàng nheo lại. “Tôi từng nghe đến lâu đài Lyndhurst dù tôi chưa từng thấy.”

“Nó thuộc về cha ta. Đó là nơi ta sinh ra.”

“Chắc hẳn phải mất rất nhiều tiền để hồi phục lại toà lâu đài và duy trì hoạt động.”

“Em đang có ý gì thế Sara?”

Mắt nàng hẹp lại nhắm vào chàng. “Ừm. Ngài không tìm kiếm một nữ thừa kế để kết hôn, không một chút khả năng nào đấy chứ Max? Ngài biết đấy, đối tước vị của ngài lấy gia sản của tôi?”

Chàng đứng bật dậy. “Chắc chắn không!”

“Tốt. Bởi vì nữ thừa kế này không để bán đâu. Ngoài ra, tôi không nghĩ phần của tôi trong khối tài sản cha tôi để lại đủ để duy trì một lâu đài.” Nàng cười tự mãn khi chàng nhìn trừng trừng. “À, chúng ta đến rồi đây.”

Chàng ngậm miệng ngăn câu đáp trả sắc bén và nhìn ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe ngựa rẽ và đi qua hai chiếc cột đá với một căn nhà kiểm soát ở bên. “Điều gì đã xảy ra với làng Stoneleigh vậy?”

(Gatehouse: nhà ở bên hay trên một cái cổng vào, em biết cái này, nó giống như cái phòng bác bảo vệ trường học hay công viên hay ngôi ấy nhưng em chẳng biết tiếng việt nó là cái gì)

“Cách đây 1 dặm nữa. Sao ngài lại hỏi?”

“Không có lý do cụ thể. Ta chỉ thử xác định phương hướng thôi, chỉ có vậy.”

Những cây to và những bụi cây ở bên lề đường bên kia quá rậm rạp khiến không thể nào biết được vị trí của vùng đất. Chàng muốn hỏi căn nhà bà goá ở vị trí nào trong mối liên quan với ngôi nhà nhưng chàng quyết định lúc này điều đó không thích hợp. Chàng nhận ra rằng Sara đột nhiên trở nên căng như dây đàn.

“Bồn chồn à?” chàng nói.

Mắt nàng nhìn chàng vài giây, ánh mắt hoảng hốt, cái nhìn sợ sệt, rồi cái nhìn đó biến mất và nàng nói giọng tự nhiên. “Điều đó làm ngài ngạc nhiên à?”

Không. Sự bồn chồn không khiến chàng ngạc nhiên nhưng sự sợ sệt thì có.

“Ngài lại có cái nhìn kiểu đó lần nữa, Max. Lần này ngài đang nghĩ gì vậy?”

“Không. Không có gì hết.”

Những gì chàng đang nghĩ là đã đến lúc ai đó ghé vai san sẻ gánh nặng cho Sara; chàng đang ước rằng chàng quen nàng trước phiên toà, trước khi chàng có định kiến chống lại nàng; chàng đang ước chàng có thể tự đá mình. Nhưng ý nghĩ chiếm hữu đầu óc chàng là người con gái đáng yêu, ngoan cố và dễ bị tổn thương này đang cần người bảo vệ đến nhứt nhối, dù nàng có biết điều đó hay không và chàng không thấy lý do nào chàng không lấp đầy vị trí đó.

Khi Max bắt gặp hình ảnh ngôi nhà, chàng huyết sáo khe khẽ. Đó là tuyệt phẩm Elizabethan đã thoát được những số phận đáng thương của rất nhiều ngôi nhà cổ xây dựng từ nhiều thế kỷ trước. Nó gần như còn nguyên vẹn, mặt tiền không bị tân trang lại theo phong cách tân cổ điển và những ngọn tháp khoẻ mạnh đứng ở mỗi góc nhà, tương tự như một cung điện Hampton thu nhỏ, một ngôi nhà nguy nga của Cardinal Wolsey, trước khi những thế hệ sau trang điểm loè loẹt cho vị phu nhân già đáng kính này và phá huỷ bà mãi mãi.

“Nó được xây dựng từ khi nào?” Chàng hỏi giọng tôn kính.

“Những năm cuối thế kỷ mười sáu. Nó vốn thuộc sở hữu của một nhà buôn rượu giàu có, người cuối cùng cũng giữ một vị trí nhỏ trong triều đình vì thế ngài có thể thấy tại sao nó lại hấp dẫn cha tôi.”

“Nó thật đẹp.”

“Đúng, phải không? Nhưng trước khi ngài bị sự ngưỡng mộ cuốn đi, Max, thì hãy để tôi làm ngài ấm lòng rằng cha tôi cũng đã khôi phục nội thất như nguyên gốc.”

“Nghĩa là gì?”

“Một số người thấy Longfield quá mộc mạc và thô sơ.”

“Và em yêu nó?”

“Tôi đã hạnh phúc ở đây,” nàng giản dị trả lời.

Họ không nói gì thêm khi chiếc xe ngựa thuê vượt qua cổng vòm lớn vào sân trong. Trước khi chiếc xe ngựa dừng lại, những cánh cửa trước nhà mở ra và những người hầu túa xuống bậc thềm.

Khi họ với lấy hành lý, Sara mỉm cười, gọi tên chào từng người. Max đứng sang bên một chút và đón nhận mọi thứ. Sara không vội tránh mưa, và chàng không chắc là vì nàng thành thật quan tâm đến việc bắt kịp công việc của những người hầu một chút hay bởi vì nàng sợ phải bước vào nhà.

Rồi khi đã nói hết mọi điều, nàng so vai lại và quay ra đối mặt với toà nhà. Vì lý do nào đó, Max thấy trong hành động kỳ cục đó sự thương cảm. Đó là lúc chàng muốn chia sẻ cùng nàng.

“Khoác tay ta,” chàng nói.

“Tôi không sợ đối diện với gia đình mình nếu đó là điều ngài nghĩ.”

“Không nhưng ta thì có. Xin nàng đấy!”

Cái nhìn không nao núng của nàng trở nên nao núng rồi từ từ tan chảy. Nàng khoác cánh tay chàng giờ ra và đáp trả chàng bằng một nụ cười. “Nếu tôi hiểu đúng ngài, ngài sẽ khiến tất cả bọn họ quy phục ngài trong vòng một ngày.”

Họ đi qua khu tiền sảnh nhỏ và bước vào Phòng Lớn. Bốn người đang chờ họ, những hình dáng cứng nhắc và không có sự sống dường như bị đóng băng tại chỗ. Tất cả bọn họ đều tóc đen, đẹp nổi bật theo cách khác nhau. Khi Sara thả tay chàng ra và chạy vài bước đến phía họ, họ tập hợp lại hơi thở.

“Sara!”

Người phá vỡ im lặng là người trẻ nhất, Lucy, Max cho là vậy, xinh xắn với những đường nét thanh tú và cả người mặc vải muslin màu trắng.

Giọng Lucy rung rung. “Em đã nghĩ chị không bao giờ trở về nhà nữa.” Cô bé uốn éo bước về phía Sara như một quý cô, rồi đột nhiên, như một đứa trẻ, ném mạnh mình vào vòng tay của chị gái. “Ôi, em nhớ chị quá, Sara!”

Đây là tình cảm thực sự, Max nghĩ, khi chàng nhìn Sara ghì chặt em gái, rồi tất cả rồi tung lên khi những người khác lấy lại sự sống, hỏi thăm lẫn nhau. Simon và Martin, những kẻ khao khát trở thành Corinthian, chỉ nhận được cái liếc mắt thoáng qua. Người phụ nữ mà Sara đã chỉ rõ là Constance là người nhận được toàn bộ sự chú ý của Max.

Mẹ kế! Max nghĩ và chết điếng.

Constance Carstairs trông quá trẻ để trở thành mẹ của ba đứa con trưởng thành bên cạnh bà. Thực tế trông bà không già hơn Sara. Da bà không hề có nếp nhăn; đường nét của bà cũng thanh tú như con gái mình và mái tóc đen bóng mượt của bà ôm lấy khuôn mặt hình trái tim.

Dáng vẻ của bà cũng trẻ như mặt bà. Áo choàng của bà màu hổ phách nhạt làm da bà trông hồng hào. Đây là người phụ nữ biết tận dụng thể mạnh bản thân hết mức.

Rồi Sara thực hiện việc giới thiệu. “Và đây là người đàn ông đã khiến con trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới, Huân tước Maxwell Worthe, hôn phu của con.”

Cặp lông mày được tỉa khéo léo của Constance nhướng lên và đôi mắt xanh lục của bà lấp lánh vì thích thú. “Huân tước Worthe,” bà nói, tinh tế nhấn vào tước hiệu.

“Thực tế là Huân tước Maxwell,” Max trả lời. “Đó chỉ là tước hiệu danh dự thôi, bà biết đấy.”

“Tôi rất hạnh phúc cuối cùng cũng được gặp ngài,” Constance nói với giọng trầm du dương.

Max biết bà thực sự có ý đó. Chàng đã nhận được những cái nhìn như vậy từ những người phụ nữ trước đây, những người phụ nữ thấy chàng hấp dẫn và muốn chàng biết. Lòng tự cao của bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ được vuốt ve và chàng không phải ngoại lệ. Bà ấy, chàng nghĩ, là kiểu phụ nữ đạt được hiệu quả cao nhất trong mối quan hệ với đàn ông nhưng là người, nếu chàng không sai, sẽ chỉ có vài người bạn là nữ.

“Rất hân hạnh,” chàng thì thầm, và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bàn tay bà đưa ra cho chàng.

Chàng cũng làm vậy với Lucy, người đỏ mặt vì thẹn và quay đi với tiếng cười khúc khích. Martin cúi chào và lăm bầm gì đó không nghe rõ; Simon quan sát chàng với cái nhìn hơi ác cảm.

“Cậu chắc phải là Simon,” Max nói. “Cậu thế nào?”

Simon trả lời bằng cách cúi chào ngắn chỉ vừa đủ lịch sự.

Sara, người hiển nhiên thấy sự trao đổi này, nói nhẹ nhàng, “Anne đâu rồi?”

Constance kéo cái nhìn khinh miệt từ phía người con trai lớn. “Còn ở đâu ngoài việc ra ngoài làm việc thiện? Nó đang ở cùng với ngài Thornley, mục sư mới. Ta đã bảo nó thời điểm con về theo kế hoạch nhưng con hiểu Anne rồi đấy. Đôi khi ta tự hỏi rằng con bé có từng được học cách đọc giờ hay không nữa.”

“Không nghi ngờ gì,” Sara nói với cùng tông giọng nhẹ như vậy, “nó sẽ ở đây vào bữa tối.”

“Ta chẳng biết. Nó dành nhiều thời gian ở toà linh mục hơn là ở Longfield. Có một buổi lễ cầu nguyện mà nó tham dự. Ừm, điều đó chẳng làm con ngạc nhiên. Đôi khi buổi lễ kéo dài muộn.” Constance nhún vai. “Nó đã hơn 21 tuổi rồi và chẳng trả lời ai từ khi con ruồng bỏ... ừm... từ khi con bỏ đi.”

(She is over twenty-one and has answered to no one since you abandoned ... well ... since you went away -> Từ Abandon có nghĩa là ruồng bỏ, bỏ rơi, cũng có nghĩa là phóng túng, truy lạc, Deco nghĩ đoạn đầu bà mẹ kế này định nói theo nghĩa xấu rồi mới vội nói trại đi theo nghĩa bỏ rơi)

Có một khoảng im lặng nối sau những lời này, Max nhìn Sara. Như thể toàn bộ sự sống bị rút ra khỏi nàng. Trông nàng đóng băng và cực kỳ dễ vỡ.

“Sara,” chàng nói nhẹ nhàng, “ta cử người hầu đi tìm cô ấy nhé?”

Giọng chàng mang nài nỉ trở lại. “Người hầu?”

“Để tìm Anne.”

“Chúa ơi, không! Anh ta chỉ mất luôn ý niệm về thời gian thôi. Anne luôn gây tác động đó lên người khác. Đi theo em, Max, và em sẽ chỉ cho chàng phòng của mình.”

Họ bước lên cầu thang trong im lặng, nhưng dưới chân cầu thang nghe như nổ ra một cuộc cãi vã. Những từ ngữ nghe không rõ nhưng giọng nói của Constance rút cuộc cũng thay đổi. Nó không còn trầm lắng và du dương nữa.

Người đàn bà này không hoàn mỹ, cảm ơn Chúa, Max nghĩ, vì sự hấp dẫn của bà ta thực sự khá kinh ngạc nhưng còn lâu mới bằng sự hấp dẫn của cái dáng vẻ mong manh với đôi vai co lại trên bậc thang phía trước chàng, người đang dẫn chàng đến nơi chỉ có Chúa mới biết ở đâu.

12. Chương 12

Sara bước vào phòng ngủ của nàng và khẽ nhàng đóng cửa lại. Nàng bảo cô hầu dờ đồ có thể để sau. Nàng muốn ở một mình trong vài phút thôi.

Hầu như không nhận thức được điều mình đang làm, nàng cởi áo khoác, vắt nó lên cuối chiếc giường bốn cột to lớn, và chậm chậm băng ngang qua căn phòng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên dưới nàng, bãi cỏ từng được cắt tỉa đẹp đẽ đã biến thành rừng rậm, và phía xa, bên trên những ngọn cây, nàng có thể nhìn thấy những con đường xoắn ốc của Stoneleigh.

Người dân ở Stoneleigh không còn ân cần với nàng kể từ sau phiên toà. Viễn cảnh đi dọc theo đường lớn hoặc dự lễ ở nhà thờ thật đáng sợ. Điều đó không sao cả. Khi tất cả xong xuôi, nàng sẽ đi trước khi dân địa phương lơ mơ biết được nàng đã quay trở lại.

Cuối cùng nàng cũng về nhà, nơi nàng yêu mến nhất trên thế giới, và nàng vừa ước đang ở bất cứ nơi đâu trừ nơi này.

Trong nhiều năm, nàng đã trở về nhà nhiều lần nhưng không có lần nào trống rỗng như lần này. Khi nàng về nhà từ trường học, các em trai và em gái nàng sẽ điên cuồng vì vui mừng, nhưng tất nhiên, nàng luôn nhớ mang cho chúng món quà nho nhỏ. Và khi cha nàng còn ở đây, ông cười rạng rỡ đầy tự hào với nàng; và Constance, nhặng xị lên, đôi khi tỏ ra chanh chua nhưng không bao giờ rầu rĩ. Và Anne...

Nàng không thể nghĩ về Anne mà không muốn khóc. Đã có thời, họ rất thân thiết nhưng giờ Anne giữ những suy nghĩ cho riêng mình. Những bức thư của nó nói rất ít. Kể từ khi William biến mất, nó đã hiến tất cả thời gian và sức lực cho nhà thờ và đó là tất cả những gì nó viết.

Nó đang bị lương tâm giày vò vì tội lỗi ư? Đó là lý do nó hiến tất cả thời gian để làm việc thiện? Anne nhớ được bao nhiêu về cái đêm đó?

Nàng quay khỏi cửa sổ và nhìn không dứt vào bức chân dung nhỏ trên bàn viết của mình. Cha nàng cũng nhìn lại nàng không dứt. Nàng cho rằng bức tranh đó rất giống ông, không chỉ là về mặt mà còn là về tự nhiên nữa. Khuôn mặt nàng không thể chối bỏ. Chúng có cùng đôi mắt xám, chiếc cằm vuông vắn, mái tóc đỏ sẫm. Nhưng không bao giờ có thể trở thành người như cha nàng. Ông sắc sảo; ông hiểu bản tính tự nhiên của con người; ông giữ cho gia đình lại gần nhau. Nàng hoàn toàn không thích hợp cho nhiệm vụ này, như các sự việc đã chứng minh điều đó. Giả như cha nàng có thể bước ra khỏi bức tranh, ôm nàng vào vòng tay ông và nói với nàng mọi thứ sẽ ổn thôi, thì nàng sẽ cho đi bất cứ thứ gì mình có.

Ông chưa bao giờ là người cha tỏ ra trù ẻo, say mê con cái mình nhưng nàng nhớ ông. Nàng luôn luôn biết mình có thể trông cậy vào ông. Và giờ đây chỉ nàng chỉ có thể trông cậy vào chính mình.

Thất bại đè nặng lên vai nàng, nàng sụp xuống mép giường. Nhưng ánh mắt nàng lạc đến bức chân dung của cha nàng, và nàng bị cầm giữ ở đó. Ông đã quá tin vào nàng. Nàng không thể để ông thất vọng. Nàng nghĩ về Max. Khi nàng nhìn chàng, nàng nhìn thấy hai con người: cộng tác viên nhần tâm của Người Đưa Tin, kẻ đã săn lùng nàng suốt ba năm qua, người mà nàng sợ chết khiếp, và một anh chàng công tử bột quyến rũ người cho nàng một đêm say đắm không-bao-giờ-quên ở Reading.

Cộng tác viên đặc biệt. Những từ này bùng lên trong đầu nàng và không bao giờ có thể xoá được. Chàng đã khiến tên nàng vẫn bị nhớ đến rất lâu sau khi lẽ ra nó đã bị quên. Nàng sợ và ghét người đàn ông này.

Người đàn ông nàng đã nghĩ làm nàng đánh mất tim mình không tồn tại. Thật vô nghĩa khi ước ao, hi vọng, mơ mộng.

Nàng không biết gì về Max Worthe hết. Giờ đây, Reading dường như chỉ là ảo ảnh, là tưởng tượng xuẩn ngốc. Sự thật là, cộng tác viên đặc biệt của Người Đưa Tin đang ở đây, ở Longfield này.

Trò chơi chưa kết thúc.

Reading. Nàng nhìn chăm chăm vào khoảng không khi những kỷ niệm quay trở lại. Khi nước mắt đốt cháy mắt nàng, nàng gạt nó đi. Nàng đột ngột đứng dậy, đi đến dây chuông và kéo nó.

Nàng đang xem xét tủ quần áo khi cô hầu đến. Tất cả váy choàng của nàng đã có ít nhất ba đến bốn năm tuổi nhưng chúng còn hơn nhiều so với bất cứ thứ gì nàng mua cho mình.

Nàng rút ra một chiếc satin mỏng màu xám được đính dọc theo viền và vạt áo những dây leo nho nhỏ.

“Cái này được đấy,” nàng nói với cô hầu. “Là Martha phải không? Em là con gái của bác Đầu Bếp đúng không?”

“Vâng, thưa cô. Em không bao giờ nghĩ cô nhớ tên em. Em chỉ là một người hầu bếp khi cô đi.”

“Ừ, nhưng ta nhớ mẹ em. Bác ấy thế nào rồi?”

Mặt Martha trùng xuống. “Mẹ nói rằng hoặc là bỏ cái bếp lò mới hoặc là bà sẽ đi. Không,” Martha hấp tấp nói thêm, “có nghĩa là bà có ý đó. Longfield là ngôi nhà duy nhất bà từng biết.”

“Ồ.”

Sara bối rối trong giây lát. Nàng sẽ nghĩ về điều đó sau khi nàng có thời gian. “Martha,” nàng nói, “Ta muốn em là thẳng cái váy này và cử người mang nước tắm cho ta. Và nói với mẹ em lùi bữa ăn tối lại một giờ. Điều đó sẽ cho ta thời gian để chỉnh trang lại.”

Khi Martha rời đi, nàng bắt đầu cởi đồ. Quần áo nàng đang mặc và những cái nàng mua sẽ phải được giặt và gửi cho các giáo dân nghèo. Suốt ba năm qua, nàng ăn mặc như thế để không thu hút sự chú ý vào mình nhưng giờ nàng sẽ không ẩn danh nữa, nàng có thể làm theo ý mình. Nàng muốn mặc những thứ xinh xắn; nàng muốn trông nàng đẹp nhất. Chẳng phải vì Max Worthe. Nàng muốn sống giống như một cô gái bình thường.

Nàng muốn trở thành một cô gái bình thường, dù chỉ một lúc.

Mất tất cả ba mươi phút để Max thay đổi quan điểm rằng Samuel Carstairs đã khôi phục tuyệt phẩm Elizabethan về vẻ lộng lẫy vốn có của nó. Các hệ thống vệ sinh nước thải thì thô sơ, không có gì hơn 1 cái bể nhỏ giấu dưới cái bệ được chạm khắc một cách tinh vi với cái chậu đựng nước tiểu sứt mẻ bên dưới nắp của nó; dây chuông thì không hoạt động khiến chàng phải diễu hành xuống các khu nhà dưới để triệu một người hầu đến. Và khi nước tắm của chàng đến, nó chỉ hơi ấm. Vào lúc chàng đi được nửa đường xuống ăn tối, chàng kết luận rằng đây là ngôi nhà vô cùng tồi tệ, bữa ăn tối vô cùng tồi tệ và gia đình vô cùng tồi tệ.

Họ tò mò về chàng, tất nhiên, nhưng điều đó không bào chữa được cho cách họ nện chàng với hàng loạt những câu hỏi lỗ mãng. Gần như thể chiến đấu với Mighty Jack Cleaver. Cha mẹ chàng là ai? Họ sống ở đâu? Chàng gặp Sara như thế nào? Tại sao nàng không đeo nhẫn đính hôn? Khi nào lễ cưới sẽ diễn ra? Nghề nghiệp của chàng là gì? Triển vọng tương lai của chàng? Làm sao chàng có được tước vị danh dự đó?

Vì mục đích của chàng, cần thiết để mọi người nghĩ rằng chàng cưới Sara vì tiền, vì thế chàng chỉ nói với họ những điều chàng muốn họ biết. Cha chàng, chàng nói, sống ở vùng bên kia của Winchester trong một

nơi hoang tàn đổ nát mà họ đã phải xây dựng lại từ những mảnh nhỏ. Chàng gặp Sara trong khách sạn ở Reading, và ngay lập tức thân thiết với nàng. Không có nhẫn đính hôn vì không có thời gian chọn lấy một chiếc. Lễ cưới sẽ diễn ra ngay khi chàng lấy được giấy phép đặc biệt. Tước vị danh dự của chàng được truyền từ cha sang con, và một ngày các con trai của chàng, chàng phải thật tốt số mới có được một đứa, cũng sẽ có tước vị danh dự như thế. Hiển nhiên Sara và gia đình nàng không hiểu về cấp bậc quý tộc, và chàng không khai sáng thêm cho họ.

“Chàng chưa đề cập đến nghề nghiệp của mình, Max.”

Nghe tiếng Sara, chàng ngẩng lên. Mắt họ gặp và giữ nhau lại, mắt nàng khó hiểu, mắt chàng cảnh giác. Đây là lần đầu tiên nàng nói thẳng với chàng.

Lần đầu chàng nhìn thấy nàng khi nàng đi xuống cầu thang, chàng cảm thấy như thể ai đó đánh bật không khí ra khỏi họ. “Đáng yêu” không xứng với nàng. Nàng thật tuyệt vời. Thoát tục. Tao nhã. Và ồ-quá quý phái. Và chàng bị xúi giục muốn chứng minh đó chỉ là sự lừa gạt.

Chàng đoán sự biến đổi đó là do chàng, chàng giả thiết rằng Sara đã nhận ra phản ứng của chàng với Constance khi lần đầu họ gặp nhau. Nhưng giờ thì chàng không chắc. Gương mặt nàng bình thản và không lộ ra điều gì như bức tượng cẩm thạch. Nhưng giờ đây chàng đã hiểu nàng hơn rồi, và chàng biết nàng có thể là bất cứ điều gì ngoài bình tĩnh.

“Em cũng có thể nói cho mọi người,” Sara nói, tựa cằm vào hai bàn tay đang đan vào nhau, “Max không làm gì nhiều lắm. Mọi người thấy đấy, chàng là Corinthian.”

“Ý chị là,” Lucy hỏi ngây thơ. “giống Simon và Martin à?”

“Còn tùy,” Max nói. “Em sẽ thấy, Lucy, việc đánh giá một Corinthian thực thụ là khả năng chơi thể thao của anh ta.”

“Max,” Sara tiếp tục, “là quyền anh, chàng biết đấy, đấm bốc.”

Miệng Max há hốc, chàng trợn mắt.

Simon, bắt chước hoàn hảo kiểu cách của một kẻ thời lưu chán sống, đánh giá vóc dáng của Max bằng cái nhìn ung dung, bác bỏ chàng với một cái nháy mắt. “Thật thú vị làm sao,” chàng nói. “Tôi không phiền nếu tìm hiểu ngài trong hành động đâu.”

Martin cười khẩy.

“Ồ, cậu sẽ,” Max nói dễ dãi. “Cậu có thể tin vào điều đó.”

Simon và Martin trao đổi cái nhìn nhanh rồi Simon nói suông sã. “Hội chợ Stoneleigh sẽ diễn ra sớm thôi. Có thi đấu đấm bốc. Có lẽ ngài muốn tham gia chăng?”

Đây là vấn đề danh dự (và giữ thể diện) phải trả lời dứt khoát. Nhưng bên cạnh đó, Max cũng tự tin vào khả năng bản thân tiếp bất cứ ai trong đám đông ở vùng này, đặc biệt là kẻ giống Simon.

Sau cuộc hỏi thăm qua lại, gia đình Sara dịu dần cái rõ ràng là vụ cãi vã âm ỉ giữa họ. Simon muốn đốt lò sưởi để xua đi không khí giá lạnh; Martin thì không. Lucy muốn đi với bạn đến thăm ông bà bạn ở Romsey vào cuối tuần; Constance thì cấm chỉ. Không ai muốn ăn tối (Max không thể chê trách họ) nhưng tất cả bọn họ đều vết sạch đĩa như thể họ vừa dùng bữa tối sau cuộc cãi vã đến cả tháng rồi.

Sara nói rất ít, nhưng mỗi lần cánh cửa mở ra, nàng lại quay đầu lại nhìn xem ai đi vào. Chắc hẳn nàng, Max nghĩ, nàng chờ đợi em gái mình xuất hiện, và khiến chàng tự hỏi điều gì ẩn sau sự vắng mặt của Anne và sự lo lắng của Sara.

Chàng cố xiên một khoai tây nướng nhỏ nhưng nó cứng như đá và chàng quyết định tốt hơn là nên dừng làm mẻ rằng mình. Thịt bò nướng thì dai như da bò nhưng một người sắp chết đói thì không quá kén chọn. Sau cuộc chiến quả cảm với một miếng to thịt bít tết, chàng thay đổi suy nghĩ và đặt dao nĩa của mình xuống. Nếu đây là nhà chàng, điều đầu tiên chàng làm là sa thải đầu bếp.

“Đầu bếp của chúng em chưa quen với cái bếp lò mới,” Lucy nói.

“Bếp lò mới?”

Lucy gật đầu. “Đó là loại làm theo công nghệ hiện đại nhất hoặc là mẹ nói thế, nhưng điều đó chẳng giúp gì cho bác Bếp cả. Bác ấy thích nấu nướng như cách cũ hơn.”

Martin nhồm nhoàm nói. “Bác Hardwich dùng phương pháp gì cũng không thành vấn đề, thức ăn vẫn tệ như nhau.”

“Ừm, cậu đã ăn hết sạch đĩa,” Max chỉ ra.

“Hoàn toàn là thói quen,” Martin trả lời. “Từ khi còn ẵm ngửa, cha chúng tôi đã không cho phép chúng tôi rời khỏi bàn cho đến khi chúng tôi ăn hết mọi thứ đặt trước mặt. ‘Không được phí phạm, không được phí phạm’ là quy tắc vàng của ông. Ông là người cực kỳ tiết kiệm, nếu ngài hiểu ý tôi là gì.”

Sara khô khốc nói, “Bởi cái quy tắc vàng của Cha mà chúng ta được sống trong ngôi nhà đáng yêu này và các em được hưởng sự giáo dục tốt nhất mà tiền có thể mang lại.”

Simon xen vào, “Có tiền thì có gì tốt nếu chị không tiêu nó?”

Bị trêu tức, Sara vặn lại, “Nếu chúng ta tiêu hết từng xu mà chúng ta có, thì chúng ta sẽ chẳng có chút tiền nào mà hưởng thụ đâu.”

“Nhưng Cha để lại cho chị hàng triệu,” Martin nóng tiết nói.

“Không đến hàng triệu! Và đó là quỹ uỷ thác. Chúng ta sống dựa vào lợi tức. Em không hiểu sao?”

Constance nói, “Nếu chúng ta bán nhà, chúng ta sẽ có rất nhiều tiền.”

Nàng nhìn và người mẹ kế như thể bà là một đứa trẻ chậm phát triển. “Constance,” nàng nói dịu dàng, “đây là nhà của chúng ta. Chúng ta không thể bán nó được.”

Lucy nói, “Em thích sống ở đây.”

“Chỉ cần Sara cho chúng ta phần của mình trong khoản tiền của Cha,” Martin nói, “chúng ta có thể làm tất cả những gì mình muốn.”

Khi Sara xoa thái dương, Max kích động. Nàng bắt đầu trông như bị bao vây và chàng không thể ngồi yên. Chàng với tới ly rượu, uống một ngụm dài – ít nhất rượu cũng ngon – và cắt ngang mớ âm thanh hỗn độn với một giọng kinh khủng luôn khiến các phóng viên và biên tập viên trong văn phòng tờ Người Đưa Tin nhốn nháo chạy đi tìm chỗ trốn.

“Có lẽ tôi có vài điều muốn nói về việc này.”

Martin nhíu mày với chàng. “Ý ngài là gì?”

Max cười lơ đãng chẳng chú ý vào riêng ai. “Ý tôi là khi Sara lấy tôi, sự uỷ thác này sẽ bị phá vỡ.”

Sự im lặng đột ngột tiếp theo gần như thật chói tai (bà này dùng từ buồn cười quá, hoặc là Deco hiểu sai). Chàng nâng ly và nhấp nháp chậm chậm.

Simon đưa ra thông điệp trước tiên. “Vậy là ngài sẽ kiểm soát tiền của chúng tôi.”

“Tiền của cậu?” Max thích thú nói. “Ồ, không, cậu hiểu nhầm rồi. Tiền của cậu thì thuộc về cậu. Tôi không quan tâm cậu làm gì với nó. Nhưng tiền của vợ tôi – thì lại là vấn đề khác.” Chàng nâng ly chào mừng Sara. “Ai đó vừa nói là hàng triệu nhỉ? Sara, ta không biết em giàu đến thế. Em đã giữ bí mật với ta.”

Martin quay đầu đi và lăm bắm về ghê tởm, “Mẹ đúng. Hẳn chẳng là gì ngoài kẻ đào mỏ.”

Cái nhìn Sara chĩa vào Max đủ làm sôi nước. Max vẫn to ra lạnh như đá. “Em có muốn nói gì không tình yêu của ta?”

“Những gì em muốn nói... gia đình em...em sẽ không bao giờ để họ phải tự vật lộn với cuộc sống.”

“Tất nhiên là không,” Max đồng ý. “Họ luôn được chào đón sống cùng chúng ta ở đây.”

Im lặng bị phá vỡ khi cánh cửa mở ra. Những người hầu cúi đầu đi vào và bắt đầu dọn đồ ăn đi. Sự im lặng lại tiếp tục trong khi món ăn tiếp theo được phục vụ, nhưng không bao giờ là cái im lặng nguy hiểm và có nghĩa khi gần đến lúc nổ ra cuộc chiến công khai.

Max nhìn lần lượt từng người. Ngoại trừ Lucy, tất cả bọn họ đều là những kẻ kêu ca và nịnh bợ. Dù vậy, chẳng hiểu sao họ lại như thế. Sara cho phép họ thao túng nàng bằng sự khẩn nài lương tâm của nàng một cách tinh tế và không-quá-tinh-tế. Nàng cảm thấy có tội vì là người cha nàng yêu mến nhất, và bị dẫn vật bởi vì tài sản nhà Carstairs sẽ hoàn toàn trở thành của nàng. Nàng muốn làm điều đúng đắn, và mặc dầu dự định của nàng là tốt, nàng đang thực hiện theo cách sai lầm.

Những gì gia đình này cần, Max quyết định, là ai đó không bị ảnh hưởng bởi cơn thịnh nộ của họ và ngất xỉu vì tức giận, ai đó giống chàng, ai đó có thể đánh đòn họ để họ biết tự chịu trách nhiệm cho cuộc đời của chính mình.

Chàng nhận thức rõ mục đích của chàng ở đây là điều quan trọng và tiến xa hơn trong mối quan hệ với Sara và gia đình nàng. Họ sẽ nhận được điều đó sau, sau khi chàng khám phá ra chuyện đã xảy đến với William Neville.

Chỉ có một thứ khiến chàng phải tiến xa tới thế này là những bức thư được gửi đến từ Winchester. Ít nhất chàng cũng tin Sara về điểm này bởi vì chẳng có gì khác có thể giải thích cho sự lo lắng muốn sắp đặt một cuộc tình và trốn đến Mỹ. Nếu William đã chết, tuy nhiên, chàng bị thuyết phục bởi giả thiết này, thì những bức thư được gửi đến bởi ai đó gần gũi với nàng, người biết được nàng ở đâu, ai đó, có lẽ, trong căn phòng này.

Chẳng có brandy tráng miệng được đưa ra cho các quý ông, không phải Max muốn khuyến khích những cậu bé nhà Streatham thêm thói trụy lạc mà họ đã có, nhưng chàng muốn được ở riêng với họ, chỉ để chứng minh rằng có một con chó đầu đàn mới và tốt hơn hết họ nên đứng xuống hàng.

Họ nghỉ trong phòng khách, không có Simon và Martin, những người, không giải thích một từ, đã lặng lẽ biến vào thình không, cũng như chị gái họ, Anne. Có vẻ như cách cư xử tốt của gia đình này cũng hiếm như tuyết nhiệt đới. Chưa có ai tỏ ra mình sai. Đối với họ thì đó là hành vi thông thường của họ.

“Ngài có muốn một cốc rượu nâu không Max?” Constance hỏi. Bà cầm bình rượu một tay và rót ra hai cốc rượu nâu vàng trong vắt.

Họ đang ngồi trên ghế gần lò sưởi. Giờ thì Martin không còn ở đó để phản đối nên lửa đã được đốt lên. Sara và Lucy ngồi bên đàn piano, ở góc kia của căn phòng, chơi một bản nhạc đôi.

“Tôi muốn cái gì đó mạnh hơn, nếu bà có,” chàng nói.

“Cả hai chúng ta ư?” Constance hất đầu và cười, đôi mắt xanh lục của bà tán tỉnh chàng. “Không phải trong ngôi nhà này, Max. Ngài thấy đấy, chồng tôi rất tiết chế trong thói quen. Ông ấy không tán thành đồ uống mạnh. Rượu nâu và rượu vang là thức uống duy nhất được cho phép, và chỉ trong dịp giáng sinh thôi.”

“Nhưng ngài ấy là người ủ rượu.”

“Đúng. Chẳng bao giờ có logic trong hành vi của con người đúng không? Ông ấy thừa kế việc kinh doanh từ cha mình nhưng Samuel chưa bao giờ thực sự chấp nhận nó. Giờ thì ông ấy đã đi rồi, chúng tôi mở rượu nâu và rượu vang cho những dịp đặc biệt. Sẽ không thể nếu như tôi có mọi thứ, nhưng Sara là chủ nhà, vì thế rượu nâu, dù thích hay không.”

“Tôi hiểu.” Chàng cầm lấy cốc rượu Constance mời, nhấp một ngụm, làm bộ nhăn nhó và đặt cốc rượu sang bên. Chàng đang nghĩ rằng, dù thích hay không, chàng cũng muốn brandy, và Sara sẽ phải quen với điều đó. Chàng nhìn Constance. Hàng lông mày thanh tú của nàng lên. “Vâng?” bà nói.

“Tôi đang nghĩ,” Max nói, “rằng Sara đã đi xa suốt ba năm qua, nhiều hơn thời gian cần để bà sắp xếp lại mọi thứ cho phù hợp với mình.”

Đầu tiên nhìn bà như thể bị xúc phạm, rồi cái miệng thắm tươi của bà cong lên thành một nụ cười. “Việc này chỉ mất một lúc thôi,” bà nói, rồi ngay lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng. Không lâu sau, bà quay lại

với một cái chai và đưa cho Max.

“Chúng ta sẽ phải dùng cốc đựng rượu nâu,” bà nói. “Và hãy nhớ, nếu chúng ta bị phát hiện, chúng ta không biết gì về nó cả.”

Cử chỉ hào phóng này đã tiến một bước dài trong việc lấy lại sự tín nhiệm của Constance trong mắt Max. Chàng tống khứ chỗ rượu nâu bằng cách đổ lại vào bình. Chàng làm việc đó khá công khai, nhưng cặp đôi bên đàn piano không để ý nên hành động của chàng không bị thấy. Sau đó, chàng rót hai cốc brandy và giấu chai brandy sang bên cạnh ghế của mình.

Sau một ngụm đầy rượu brandy, Max bắt đầu cảm thấy giống người văn minh hơn nhiều và chàng dựa vào lưng ghế thưởng thức bản nhạc đôi. Chàng không hiểu nhiều về âm nhạc lắm nhưng chàng biết Sara và Lucy chơi tốt. Những ngón tay nhanh nhẹn của họ lướt qua các phím đàn với sự đồng điệu hoàn hảo.

Sự đồng điệu của họ còn thể hiện ở những thứ khác: cách họ ngồi trên ghế, vai chạm nhau, lấp lánh nụ cười; tiếng cười thầm lặng của người này với người khác. Lucy, ít nhất, cũng vui mừng vì chị cô bé đã về nhà.

Khi bản nhạc kết thúc, hai người phá lên tự tán thưởng. Qua cái vẻ hồ hởi của họ, họ rất vui thích cuộc biểu diễn của mình. Khi Max nhìn ngắm Sara, chàng cảm thấy giống như một người nghệ sĩ khi người mẫu của mình không chịu ngồi yên. Ngay khi chàng nghĩ chàng đã nắm bắt được nàng, nàng lại di chuyển, và chàng lại phải bắt đầu lại từ vạch xuất phát.

“Em đã bảo với chị là em tập luyện mà,” Lucy trả lời Sara khi Sara nói gì đó.

Cả hai người đều tươi cười khi họ đứng lên bên chiếc piano. Cái nhìn của Sara chạm và Max, xuyên qua chàng và đóng băng. Rồi tất cả sự sống và nụ cười trên gương mặt nàng đột nhiên biến mất.

“Anne,” nàng nói giọng khàn khàn.

Max xoay lại nhìn ra cửa. Một cặp vừa bước vào, người phụ nữ đứng bất động, một cái đầu nho nhỏ của một quý ông. Quần áo nàng rác toạc và ướt sũng đến tận eo, tóc nàng, cũng đen như tóc Sara, rối tung đổ xuống vai. Không ai có thể gọi người phụ nữ này xinh xắn hoặc đẹp cả. Nhưng những đặc điểm trên khuôn mặt nàng cực kỳ hấp dẫn, đôi lông mày đen thẳng, đôi mắt có vẻ quá lớn so với vẻ nhợt nhạt của làn da nàng.

Vậy đây là Anne, chàng nghĩ và chậm chạp đứng dậy, chọn vị trí để chàng có thể quan sát cả hai chị em dễ hơn.

Anne cử động một tay. “Xe độc mã của bọn em bị lật ở khúc suối, trên phía kia Stoneleigh. Đây là nguyên nhân em không ở đây gặp chị được. Chị có thể tha thứ cho em không?”

Sara chớp nhanh mí mắt. “Xe em bị lật à?”

Anne gật đầu. “Ngài Thornley, mục sư, chị biết đấy, đã chịu một cơn chấn động. Vì thế em không thể bỏ mặc ngài ấy được. Nếu Drew không đến, em không biết phải làm gì nữa.”

Bài diễn văn nho nhỏ này mang đến trên môi Sara một nụ cười run rẩy. “Bây giờ em đã ở đây rồi,” nàng nói khi băng về phía Anne, “và đó là điều quan trọng.”

Đối với Max, dường như đó chỉ là một cái ôm gián dị nhưng không hề thiếu tình cảm. Rồi Sara kêu ca về trang phục bẩn thỉu của Anne nhưng Anne không chịu đi luôn cho đến khi Max được giới thiệu.

Đôi mắt đang lục soát mặt chàng cũng xám như mắt Sara. Trông nàng xấu hổ, ngọt ngào và rất không chắc chắn. Nàng lấp bắp. “Tôi hi vọng... tôi biết ngài và Sara sẽ rất hạnh phúc. Chào mừng tới Longfield.” Rồi, nàng cười nhẹ. “Và giờ, nếu ngài tha lỗi cho tôi, tôi phải thay cái đồng váy vóc ướt sũng này ra. Không, Sara, Lucy sẽ giúp em. Chị nên ở lại và nói chuyện với Drew. Em sẽ không lâu đâu.” Và cũng với câu nói đó, nàng lướt đi với Lucy theo sau mình.

Sara nhìn vào nhìn vào khung cửa đã đóng lại trong chốc lát, rồi xoa sạch mọi biểu hiện, quay lại phía người đàn ông trẻ phía sau nàng. “Drew, anh thế nào?” nàng nói.

“Hạnh phúc, giờ thì tôi có thể nhìn cô tận mắt rồi. Thật là tốt khi cô ở nhà, Sara.”

Chàng giơ tay ra và Sara bước vào vòng tay chàng như thể nàng thuộc về nơi đó. Max nhìn Constance. Bà đang nhắm nháp “rượu nâu”, nhìn chăm chăm vào Drew Primrose qua mép chiếc cốc. Max tạo cho mình cái mặt nạ nhả nhặn và chờ đợi, với vẻ bất kiên nhẫn, cho đến khi cái ôm kết thúc.

Cặp đôi ấy buông nhau ra và cười. Sara giới thiệu. “Đây là Drew Primrose,” nàng nói, “một người bạn tốt của gia đình em, và là cộng sự trong hãng luật của chúng em. Drew, đây là hôn phu của em, Huân tước Maxwell Worthe.”

Sự liên quan đến hãng luật đẩy nhẹ ký ức Max quay trở lại. Chàng đã nhìn thấy Drew Primrose trước đây. Anh ta là viên luật sư trẻ tuổi ở phiên tòa của Sara người đã tham dự trong nhóm luật sư biện hộ cho nàng. Max nhớ đôi mắt Sara đã dính chặt vào người đàn ông trẻ tuổi này như thể không có ai khác trong phòng xử án.

Khổ người anh ta to lớn, mạnh mẽ so với công việc của mình, và Max đánh giá anh ta tầm gần 30 tuổi. Anh ta có mái tóc màu nâu, mắt xanh lam, và những đường nét đáng yêu có thể coi là ưa nhìn ngoại trừ những đường khắc sâu trên trán. Đường như với Max, bất chấp nụ cười hiện tại, Drew Primrose chắc phải nhàu mày rất nhiều. Chiếc áo khoác tối màu và chiếc quần tùm màu be vừa vặn và có chất lượng cao dù không hoàn toàn thời trang. Đôi mắt đang nhìn vào mắt Max trong như nước suối, nhưng cũng lạnh lẽo như vậy. Họ cúi chào nhau; trao đổi những câu nhận xét xã giao thông thường. Điều Max thấy rõ ràng là cái thông báo về hôn phu của Sara không khiến Drew Primrose ngạc nhiên chút nào. Về không tán đồng của chàng luật sư trẻ này cũng rõ ràng như vậy.

Dường như không ai tán thành chàng, đây là trải nghiệm mới của Max. Sara là nữ thừa kế, và bất cứ người đàn ông nào đến gần nàng cũng bị nghi ngờ cao độ. Chàng không biết nên cười hay giữ vẻ tự trọng. Nếu họ biết chàng là ai thì họ đã đang hôn giấy chàng rồi.

Sara khoác tay Drew và đưa chàng đến bên lò sưởi. “Anh uống rượu nâu nhé?”

“Tôi sợ là tôi không thể,” chàng trả lời. “Tôi đã hẹn ăn tối với nhà Heatherington và tôi phải về nhà thay đồ. Chúc buổi tối tốt lành, bà Carstairs.” Chàng gật đầu với Constance. “Xin hãy thứ lỗi vì bộ đồ bẩn thỉu của tôi. Tôi sẽ không ở đây nếu Anne không kiên quyết thế. Cô ấy sẽ không cho tôi rời đi nếu chưa gặp Sara.”

“Em cũng hi vọng là không!” Sara trả lời. “Vài phút chẳng tạo ra điều gì khác biệt với nhà Heatherington cả đúng không?”

“Có lẽ là không. Nhưng tôi luôn đứng giờ nên họ chắc chắn sẽ lo lắng về tôi.”

“Max, ngồi xuống đi. Chàng đang chán hết lửa,” Sara nói.

Max ngồi xuống, nhưng Drew vẫn đứng yên, không di chuyển bất chấp tất cả sự khẩn nài của Sara. “Tôi chỉ muốn đảm bảo rằng Anne ổn cả,” chàng nói. “Cô ấy khá sốc vì vụ tai nạn.”

Constance nói, “Ngài Thornley đáng thương thì sao? Hình như ngài ấy là người chịu tác động mạnh nhất.”

“Ngài ấy như thế nào, mục sư mới của chúng ta?” Sara hỏi thân mật.

“Vênh váo,” Constance trả lời, uống một ngụm dài từ các cốc của bà. “Và ta biết. Ông ta là chủ tịch hội đồng nhà thờ đang lên kế hoạch cho những đóng góp của chúng ta với hội chợ.”

Chàng luật sư trẻ lơ lửng bình phẩm có thể gây tranh luận đi. “Với mức độ nào,” chàng nói, “thì cũng không có thiệt hại gì cả, và Anne không bị gì tệ hơn những gì cô ấy đã trải qua.” Chàng nhìn Max. “Tôi đánh bạo cho là chúng ta sẽ gặp lại nhau rất sớm thôi, Huân tước Maxwell. Ngài sẽ muốn tôi đưa cho ngài những tài khoản tài chính Sara nắm giữ và những cái khác. Ngài nhận ra, tôi đánh bạo cho là thế, rằng sẽ liên quan đến rất nhiều tiền?”

Dù chàng biết chàng phi lý, bởi vì điều đó xứng với mục đích bị xem là kẻ đào mỏ, Max vẫn trở nên hoàn toàn chán ngấy với những quan điểm thấp kém về tư cách chàng. Và bởi vì chàng thấy bức mình, chàng hành xử với vẻ kém duyên đáng hơn bình thường. “Nếu ý ngài là tôi có biết Sara là nữ thừa kế không thì câu trả lời là có. Ta là một trong những người tin rằng một người đàn ông yêu một người phụ nữ giàu cũng dễ như yêu phải một phụ nữ nghèo. Tôi tự cho mình may mắn thật sự vì đã chọn được Sara.”

“Đồng ý,” là câu trả lời lạnh nhạt.

“Ngày mai có quá sớm không? Để xem xét một loạt các vấn đề tài chính của Sara, ý tôi là vậy. Không có nghĩa là tôi hám lợi, chỉ là tài chính của tôi đang gặp chút rắc rối và tôi hi vọng tôi có thể mượn một khoản nhỏ từ tài khoản.”

“Max, cứ xử như chính chàng đi nào,” Sara nói với nụ cười nhẹ. “Đôi khi chàng đưa câu chuyện đùa của mình đi quá xa đấy. Đi nào, Drew và em sẽ gặp anh ở ngoài.”

Đằng sau cái nheo mày, nàng ghì chặt Max với cái nhìn như một người mẹ giận dữ có thể tặng cho đứa con phạm lỗi của mình, rồi, lại cười tươi tắn, nàng tiễn Drew ra khỏi phòng.

Max lang thang đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

“Ngài sẽ chẳng nhìn thấy họ từ đây đâu,” Constance nói, nhìn Max với vẻ thấu hiểu. Chàng cười vẻ nai tơ ngơ ngác. “Hình như họ rất thân nhau,” chàng nói.

“Rất thân. Họ lớn lên cùng nhau, ngài biết đấy. Cha Drew phụ trách đội làm vườn. Drew lớn hơn Sara, tất nhiên, và nó sùng bái cậu ấy. Đã có lần, cha nó và tôi đã nghĩ họ có thể... à, đó là chuyện cũ rồi. Chẳng có gì hết.”

“Anh ta đã làm khá tốt,” Max nói. “Chẳng có nhiều con trai người làm vườn tôi biết được đào tạo để trở thành luật sư đâu.”

“Đó là bởi vì chồng tôi đã trả tiền học cho cậu ấy. Đó là điều Sara muốn, và chồng tôi thì không bao giờ có thể từ chối Sara bất cứ điều gì. Tuy vậy, không phải là cho không. Đó là khoản vay, và tôi tin Drew đã trả hết đến xu cuối cùng.”

Max tiêu hoá điều đó trong im lặng và cuối cùng nói. “Anh ta có vẻ khá trẻ khi gánh quá nhiều trách nhiệm. Đó có phải cộng sự cấp cao không?”

“Có, nhưng Sara cứ khẳng định rằng Drew, chỉ có Drew, mới được xử lý các công việc của nó. Nó đã đặt rất nhiều sự tín nhiệm và cậu ta, không chỉ với tư cách một luật sư, mà còn là người quản lý Longfield.”

“Anh ta là quản lý ở đây, ý bà là vậy?”

“Tôi cho rằng có thể nói thế. Cậu ta chăm nom mọi thứ, đấy là tất cả những gì tôi biết. Khi cậu ta không ở Stoneleigh, thì cậu ta thường thấy ở đây. Không phải chúng tôi gặp cậu ta thường xuyên khi Sara đi vắng nhưng giờ nó về nhà rồi, tôi mong đợi sẽ gặp cậu ta thường xuyên. Ngài có chơi bài không Max?”

Chàng lơ đãng gật đầu. Chàng không thể quyết định Constance đang cố làm chàng ghen hay bà ta là kiểu phụ nữ không thể để mồm nghỉ ngơi được.

Chàng nhìn lên khi Constance lôi ra một hộp bài và ngồi xuống cái bàn bọc vải len tuyết mượt mà.

“Vâng,” bà nói, chú ý rằng Max đang nhìn sự khéo léo của bà với những quân bài. “Tôi dành nhiều thời gian luyện tập. Thông thường tôi chơi xếp bài (solitaire - xin cả nhà refer đến mục game trong window ạ). Ngài hiểu nó thế nào mà. Simon và Martin hầu như toàn ở xa, và khi chúng nó về nhà thì chúng lại tìm được những thứ khác để làm. Anne thì làm việc ở nhà thờ; Lucy thì tập piano. Và Sara, ừm, với Sara, tôi luôn là người phụ nữ cố gắng thay thế nó chiếm tình cảm của cha nó. Chúng tôi không thân lắm. Chúng ta chơi piquet nhé?”

Max ngồi xuống chiếc ghế đối diện Constance. “Những người khác thì sao? Chúng ta có nên đợi họ không?”

“Có lẽ cũng còn lâu họ mới xuất hiện. Drew và Sara đã không gặp nhau ba năm qua. Họ có nhiều chuyện để nói, ngài không nghĩ thế sao? Những bức thư chỉ là sự thay thế nghèo nàn cho những cuộc đối thoại từ-trái-tim-tới-trái-tim.”

Max nhìn những quân bài trong tay và sắp xếp lại chúng. Ly của chàng rỗng không. Chàng với lấy chai rượu và rót đầy đến miệng cốc.

13. Chương 13

Sara vẫy tay chào Drew khi xe của chàng ra khỏi sân, cùng một chiếc xe độc mã cũ kỹ mà chàng đã kiếm được khi chàng trở thành cộng sự của hãng. Các em trai của nàng không bao giờ có thể nhìn nó mà không huyết sáo chế giễu. Một ngày, nàng tự hứa với mình, nàng sẽ mua cho Drew, nếu nàng có thể thuyết phục chàng đồng ý, một chiếc xe song mã mới không chệ vào đầu được để ngay tức thì quét sạch điệu cười chế nhạo ra khỏi mặt các em trai nàng.

Drew đã có ý nghĩa rất lớn đối với nàng trong suốt những năm qua. Chàng đã từng là một cậu bé trầm lặng và nghiêm trang và giờ đây là một người đàn ông trẻ nghiêm trang và trầm lặng. Nhưng có điều gì đó không đúng, nàng biết có điều gì đó không đúng. Chàng cứng nhắc và quá trang trọng trong phòng khách. Nàng đã nghĩ chàng sẽ như vậy với Max, nhưng không phải với nàng, và không phải với Constance. Drew giống như một thành viên của gia đình hơn thế.

Nàng đã đi xa ba năm, và giờ mọi thứ đã khác. Điều gì đang diễn ra trên trái đất này vậy? Chàng đã đề cập đến ngôi nhà bà goá, và điều đó thực sự làm nàng rung động. Chàng muốn nàng san phẳng nó bởi những người lang thang đã xông vào đây và ngôi nhà rất nguy hiểm. Mái nhà, chàng nói, có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Nàng trốn tránh chàng với lý do là nàng đang nghĩ đến việc xây lại nó. Nhưng nàng không thể trốn tránh chàng quá lâu được.

Một cảm giác kinh khủng về phán quyết cuối cùng đang đến bao trùm nàng. Nàng phải rời nơi này nhanh nhất có thể và nàng phải thuyết phục Anne đi cùng nàng.

Cùng với ý nghĩ này, nàng bước vào nhà và đi thẳng đến phòng Anne. Lucy dễ dàng bị sao lãng và khá hạnh phúc nhìn thấy quyển nhạc mà Sara mua ở Bath.

Anne đang ở bên bàn trang điểm với một chiếc váy mới tinh bằng vải tơ mịn màu xanh da trời, đang cố gắng chỉnh sửa tóc tai. Sara nhận ra rằng Anne mỏng manh đến đau đớn và phải vận hết tất cả sự tự chủ, nàng mới giữ được nụ cười trên gương mặt mình. Mất hai chị em gặp nhau trong gương.

“Lại đây, để chị giúp em nào,” Sara nói, chiến đấu để nói giọng nhỏ nhẹ. Nàng băng đến phía Anne. “Thậm chí khi còn là trẻ con, em cũng luôn vụng về với tóc tai của mình.”

“Và chị luôn ở đó để sửa nó cho em, đúng không Sara?”

Có một điều lạ trong giọng nói Anne mà Sara bỏ qua. “Ừ, những người chị lớn sinh ra để làm điều như vậy.” Nàng vuốt những lọn tóc dày bị rơi ra ngoài vào với nhau và buộc lại bằng dây buộc tóc và tết chúng lại mượt mà đổ dọc theo cổ Anne. “Những cái kẹp?” nàng nói.

“Em chỉ tìm được mỗi một cái thôi,” Anne nói. “Em nghĩ chắc em làm mất hết chúng ở chỗ vụ tai nạn rồi.”

“Không sao. Chị có đủ kẹp ở trên đầu cho cả hai chúng ta.”

Khi những chiếc kẹp ở đúng vị trí của nó, Anne đứng dậy và với lấy khăn choàng.

“Không, đợi đã,” Sara nói. “Chị muốn nói chuyện với em. Chỉ vài phút thôi. Đã ba năm rồi, và em chưa bao giờ là người viết thư giỏi.”

Anne ngồi lại xuống ghế, và Sara ngồi bên mép giường. Anne nói, “Chẳng có gì nhiều xảy ra ở Longfield cả, vì thế chẳng có gì để kể chị nghe. Nhưng...”

“Gì thế?”

Nước mắt đầy ắp mắt Anne. “Em nhớ chị, Sara. Em nhớ chị rất nhiều. Khi em nghe chị về nhà, em gần như không tin nổi. Chị sẽ ở lại một khoảng thời gian chứ?”

“Tất nhiên, em yêu quý.”

Sara đột ngột đứng dậy, ngồi quỳ xuống bên ghế Anne và ôm nàng. Đó là điều mà nàng đã làm suốt cuộc đời mình. Nàng chỉ nhớ loáng thoáng về mẹ họ nhưng nàng nhớ nàng đã an ủi Anne sau khi cha họ dịu dàng nói rằng mẹ họ giờ đây đã ở trên thiên đường và họ phải là những cô bé dũng cảm. Nàng luôn mạnh

mẽ hơn Anne, không chỉ về tình cảm mà cả thể chất. Anne đã bị mắc tất cả những căn bệnh của trẻ nhỏ và dành rất nhiều thời gian ở trong phòng bệnh. Và nàng cũng dành thời gian ở đó, không chỉ để Anne có bạn mà còn bởi vì nàng quá sợ các thiên thần sẽ mang em gái mình lên thiên đường sống với mẹ. Như trẻ con, nàng quyết định rằng nàng sẽ không để điều đó xảy ra, không ngay cả khi nàng có phải chiến đấu với chính thiên thần Gabriel.

Nhưng Anne không yếu đuối. Phải là người phụ nữ có thần kinh mạnh mẽ hơn Sara mới sống được như một người vợ vâng lời của William Neville.

Sara ôm Anne trong vòng tay mình. “Em nên viết thư thường xuyên hơn.”

“Em biết, nhưng khi chị đã nói, em chưa bao giờ là người viết thư giỏi.”

Sara mỉm cười. “Em đã nói rất nhiều về ngài Thornley. Em thích ngài ấy phải không?”

“Ngài ấy đối xử tử tế với em, nếu đó là ý chị.”

“Chị nghĩ,” Sara ngập ngừng rồi nói tiếp, “theo cách diễn đạt trong thư của em, có lẽ nhiều hơn như vậy.”

Anne nhìn xuống đôi bàn tay đang đan vào nhau của nàng. “Có thể thế nào đây? Em vẫn là người phụ nữ có chồng. Chúng ta không biết điều gì đã xảy ra với William và cho đến khi chúng ta biết, em không được tự do yêu ai cả.” Nàng nhìn lên Sara với vẻ đau khổ. “Sara, giá mà chị biết-”

Cơn rùng mình e sợ quét qua Sara. “Cái gì?”

Ánh mắt Anne lảng tránh. “Không có gì.”

“Không, nói chị nghe.”

“Chỉ là em ước em có thể nhớ được những gì đã xảy ra đêm đó.”

“Chẳng có gì xảy ra hết. Chỉ đúng như chị đã bảo em. Chị dẫn em lên giường. Chị cho em uống chút cồn thuốc phiện. Chị ở với em cả đêm. William không về nhà đêm đó.” Sara đứng lên. “Nghe chị này, em yêu,” nàng nói. “Sẽ thế nào nếu chị nói với em rằng chị... rằng Max và chị đang nghĩ đến việc định cư ở Mỹ. Em có đi với bọn chị không?”

“Ý chị là rời Longfield mãi mãi ư?”

“Không thể hay không?” Sara nói, đột nhiên tỏ ra hết sức dữ dội.

Anne chạm vào tay Sara. “Sara, xin chị-”

Nhưng Sara không sẵn sàng để được xoa dịu. “Em tận tụy với một người chồng đã ngược đãi em ghê gớm! Hẳn không xứng đáng. Và sẽ thế nào nếu hẳn không chết? Sẽ thế nào nếu hẳn quay trở lại? Em sẽ có kiểu cuộc sống nào sau đó? Nếu em đi với chị đến Mỹ, chúng ta sẽ cùng tự do thoát khỏi William. Em không hiểu sao Anne?”

Một nụ cười buồn khác lại thoáng qua trên môi Anne. “Giờ chị đang cố sửa chữa mọi thứ cho em, Sara, đúng như chị luôn làm vậy. Nhưng đây là điều mà chị không thể sửa được. Không ai có thể.” Anne đứng lên. “Hãy gia nhập với những người khác. Em muốn bắt đầu tìm hiểu Max.”

Sự thất vọng tuôn tràn trong lòng Sara. “Nhưng...”

“Chị không thể sửa chữa điều đó được, Sara,” Anne nói nhẹ nhàng. “Chị không thể thay đổi em cũng như cảm giác của em. Vì thế, xin chị, hãy để mặc nó.”

Nhìn bề ngoài, Sara nghĩ, đó không phải là một buổi tối tồi tệ như các buổi tối khác ở Longfield. Max và Constance đang chơi bài; nàng và Lucy tự tiêu khiển bằng piano; Simon và Martin cuối cùng cũng xuất hiện, và Martin bị thuyết phục hát song ca với Anne.

Không phải là một buổi tối tệ chút nào nếu nàng không cảm nhận được sự suy nghĩ căng thẳng ở Max. Bất cứ khi nào nàng có cơ hội liếc nhìn chàng, nàng lại thấy mắt chàng đang nhìn mình, trông chùng và đánh giá. Nó khiến nàng căng thẳng. Nàng không thể thư giãn. Những cơ bắp ở cổ nàng như đóng băng và dạ

dây nàng khuấy tung lên. Nàng không thấy tiếc khi khay trà đến và không lâu sau mọi người bắt đầu tản về giường.

Max bắt kịp nàng ở cầu thang. “Bất cứ ai cũng sẽ nghĩ,” chàng nói vui vẻ, “rằng em đang tránh ta.”

“Ừm?”

“Tránh ta, em biết đấy, như là chạy trốn ấy.”

“Không,” Nàng giơ ngọn nến lên cao để soi tỏ bước chân của họ. “Tôi chỉ mệt thôi Max ạ, tất cả chỉ có thế.”

Khi họ đi đến cửa phòng nàng, chàng quay lại để nói lời chúc ngủ ngon nhưng chàng nói trước.

“Em không mời ta vào trong à? Chúng ta đã sẵn sàng kết hôn rồi, em biết đấy. Điều đó cho ta chút đặc quyền.”

“Như thế nào, ví dụ?”

Chàng tặng cho nàng một nụ cười tươi lười biếng. “Em hình dung đi.”

Nàng đã hình dung ra và nếu nàng không đang giữ ngọn nến, nàng sẽ tát chàng. Rồi nàng ngửi thấy mùi brandy trong hơi thở của chàng, mọi thứ trở nên rõ ràng. “Ngài say rồi!” nàng nói.

“Say!” Trông chàng điếng người. “Ta là một quý ông và một quý ốc biết được uống đến mức nào là đủ.”

“Ở đâu,” nàng hỏi với giọng không báo điều gì tốt đẹp, “ngài có được nó?”

Chàng chà xát sống mũi. “Một quý ông không bao giờ mang theo những chuyện tào lao ra khỏi trường học.”

“Điều gì khiến ngài nghĩ,” nàng nói ngọt ngào, “rằng ngài là một quý ông vậy Max?”

Trong một chuyển động quá không thích hợp để khiến nàng lo lắng, chàng giam giữ nàng bằng một cánh tay giữ một bên cửa.

“Em không nhớ cái đêm chúng ta gặp nhau ư? Ta chẳng phải một quý ông, Sara. Ta là vị thánh đẫm máu! Và chúng ta cứ hối tiếc suốt từ khi đó.”

“Đêm đó-” Nàng nghe thấy tiếng run run trong giọng nói của mình và đấu tranh lấy lại giọng bình thản. “Đêm đó tốt nhất là nên quên đi.”

“Em nói thì dễ. Em đã đạt được sự đền bù. Nhưng nhìn ta xem.” Chàng giơ tay ra và làm nó run rẩy. “Ta đã sa sút thành một miếng thịt đông run rẩy. Đây chẳng phải lúc ta đòi phần thưởng của mình sao?”

Nàng nhe nanh với chàng. “Còn lâu, và nếu tôi có cái roi da trong tay, thì tôi sẽ tặng cho ngài. Chúc ngủ ngon, Max!”

Nàng xoay nắm cửa và luồn nhanh vào trong phòng nhưng có say hay không, Max cũng qua nhanh so với nàng. Chân chàng chặn cửa, đẩy ngược nó ra và thông dong đi vào phòng nàng. Sara đặt ngọn nến xuống và vội vàng đóng cửa lại, để phòng ai đó lảng vảng ở hành lang có thể nghĩ sai.

Khi nàng quay lại, chàng ngồi dựa vào một trong những cái cột giường. “Em có phiền nếu ta hút thuốc không?” chàng hỏi.

“Ý ngài... ngài cũng hút thuốc ư?”

“Ta hút thuốc. Uống rượu. Làm tình với những phụ nữ xinh đẹp.” Mặc dù điệu bộ của chàng vẫn thư giãn, nhưng có sự thách thức trong mắt chàng. “Em có vấn đề gì với điều đó không, Sara?”

Nàng bắt đầu thấy sự hài hước của tình trạng này, và có lẽ sẽ cười lớn nếu chàng không đề cập đến việc làm tình với những phụ nữ đẹp. “Trung thực mà nói, tôi không quan tâm đến những gì ngài làm.”

“Cám ơn em!”

Cùng với câu nói, chàng trượt đến bên lò sưởi và dùng cây nến để châm xì gà. Sau khi chàng nhả ra làn khói thuốc đầu tiên. Sara ho một cách tế nhị. Max cười.

“Em không tán thành ta ư, Sara?”

“Tôi không tán thành phương pháp của ngài, Max. Tôi không muốn bị ép buộc làm những gì tôi không muốn.”

“Và ta ở đây là việc bắt đắ dĩ.”

“Tôi không mời ngài vào đây.”

“Nhưng Drew Primrose, ừm, em chào đón anh ta với vòng tay rộng mở.”

Lông mày nàng nhăn lại. “Cái gì?”

“Drew Primrose. Anh ta là kiểu người em thực sự ngưỡng mộ: khó tính, khổ hạnh, cả thẹn, thực tế là thế.”

“Ngài đã nghe mấy đứa em trai tôi.”

“Và mẹ kể em. Em tôn sùng anh ta, bà ấy nói vậy.”

“Đó là khi tôi còn là một đứa trẻ. Nhưng Drew là một người đáng trọng. Tôi khâm phục anh ấy.”

Nàng đang đứng giữa sàn nhà, và chàng bắt đầu đi vòng quanh nàng, nhả khói thuốc, cho nàng một cảm giác lạ kỳ rằng nàng là bức tượng trong bảo tàng ẩm mốc và Max đang nghiên cứu những khiếm khuyết của nàng.

“Drew là một người đáng trọng,” chàng nhại lại. “Giờ điều đó làm ta khó nghĩ. William Neville thì sao? Anh ta cũng là người đáng trọng chứ?”

“Ngài biết câu trả lời rồi.”

“Tuy nhiên nàng quan hệ tình ái với anh ta.”

Mắt nàng loé lên rồi tối lại. “Ngài có vấn đề gì với điều đó à Max?” nàng hỏi, ném những lời của chàng trả lại chàng.

“Thực tế vấn đề là ta có.” Chàng ném điếu cigar vào lò sưởi và tiến đến nàng trong hai bước chân. “Ta là người đáng trọng. Có lẽ cũng đáng trọng như Drew quý báu của em, nhưng hơn William Neville nhiều.”

“Rồi sao?”

“Rồi, điều đó thì sao?”

Nàng trở nên cứng nhắc. “Rồi điều đó thì sao?”

Tay chàng túm chặt lấy vai nàng và môi chàng hạ dần xuống môi nàng. Chàng khàn khàn nói, “Rồi tại sao chúng ta lại không hoàn thành nốt những gì chúng ta bắt đầu đêm đó ở Reading, khi ta trèo qua cửa sổ phòng em? Sara, ta biết em cũng muốn nhiều như ta. Vì thế tại sao em lại ngăn ta? Em có mất gì đâu?”

Ngay giây tiếp theo, chàng loạng choạng lùi lại khi nàng thúc mạnh chàng bằng cùi chỏ. Trước khi chàng có thể lấy lại thăng bằng, nàng lại thúc chàng lần nữa.

“Ngài là đồ dâm dăng say xỉn, thô bỉ đáng ghê tởm.” Nàng phát ra những lời đó một cách rõ ràng. Cùng lúc đó, nàng đã đẩy chàng ra khỏi cửa. Run rẩy vì giận dữ điên cuồng, nàng nhìn trừng trừng chàng. “Đây là ví dụ cho cái cách ngài làm tình với phụ nữ à? Với những lời lăng mạ? Nếu như vậy, tôi rất ngạc nhiên nếu ngài không phải là...”

“Là gì?”

“Đồng nam, là thế! Một kẻ mắ non cũng có thể làm tốt hơn ngài.”

“Nào, đợi một phút, Sara. Ta không sỉ nhục em.”

“Không! Ngài chỉ có một phút!” Nàng quá giận dữ, giọng nàng nghẹn lại. “Ngài không biết thật mất dạy khi ném tên những người tình cũ của một người phụ nữ vào mặt cô ta trowcs khi ngài đề nghị lên giường với ngài à? Điều đó có thể có tác dụng trong quá khứ của ngài, Max, nhưng không có tác dụng với tôi đâu.”

Chàng nói tự lự, “Em thật nóng tính khi em giận dữ phải không?”

Không khí vút ra từ phổi nàng. “Và ngài là con lừa khi ngài say xỉn.”

“Ta không say!”

“Vậy thì ngài là cái gì?”

“Không yên. Nóng nực. Phát sốt. Nếu ta không có được em sớm, ta nghĩ ta sẽ điên mất.”

Nàng không nổi nổi lời nào.

“Xem này,” chàng nói giọng vừa phải, đặt cánh tay của kẻ say rượu lên hai vai nàng, “Ta chẳng thấy vấn đề gì cả. Đêm nay em mặc bộ váy xinh đẹp đó chỉ để quyến rũ ta phải không? Ừ, ta bị quyến rũ. Vì thế tại sao em không để ta đưa em lên giường và ta sẽ cho em thấy đáng trọng thực sự là gì.”

Từng từ của nàng bị nghẹn lại. “Ngài... tôi... cái gì?” Rồi nàng hét lên nghe thủng cả màng nhĩ, “Ra! Ra! Ra! Nếu ngài không để tôi yên, tôi sẽ hét sập nhà đấy.”

Nàng chẳng cho chàng thời gian tuân lệnh mà đẩy chàng sang bên, mở cửa và xô chàng ra hành lang. Rồi nàng sập mạnh cửa lại trước khuôn mặt ngơ ngác của chàng rồi nhanh chóng khoá chặt.

Một lúc sau, nắm cửa khua lách cách. “Sara!”

Không có tiếng trả lời.

“Ta không có nến. Ngoài này tối đen như mực ấy. Làm sao ta tìm được đường về phòng đây?”

“Ngài không thể lạc được,” nàng rít lên qua cánh cửa. “Phòng ngài kế phòng tôi.”

Lại một khoảnh khắc im lặng, rồi nắm cửa lại khua lách cách. “Ta cần rẽ trái hay rẽ phải, hướng bắc hay nam, đông hay tây? Tất cả những điều này làm ta bối rối. Tại sao không có nến ở hành lang chứ? Ta đã nghe về sự tiết kiệm nhưng thật lố bịch. Bất cứ ai cũng sẽ nghĩ em chẳng có xu nào.”

Nàng nghiêng răng nhưng một lúc sau, nàng mở cửa và đẩy mạnh cây nến vào tay chàng. “Đường này,” nàng nói, quay người chàng và chỉ cho chàng hướng đúng. “Và,” nàng thêm vào giọng bất lịch sự, “đừng có ý định đốt ngôi nhà này đấy.”

“Cám ơn em,” và tập hợp về tự trọng nhiều nhất có thể, chàng thông dong bỏ đi.

Sara sập cửa phòng ngủ và khoá lại. Căn phòng đầy mùi khói thuốc khói chịu của Max nên nàng đi đến bên cửa sổ và mở rộng nó. Ánh sáng lấp lánh trên nền tối om rồi dập dờn và mất hẳn.

Drew chắc đang làm việc rất khuya, nàng nghĩ, nhìn vào ánh sáng hắt ra từ văn phòng chàng, được cải tạo từ ngôi nhà người làm vườn, nơi chàng đã sinh ra và lớn lên. Chàng quá chu đáo để gây ra sai lầm. Chàng thường làm công việc của điền trang vào đêm khuya, và thường ngủ lại căn nhà tranh dù chàng có nhà để trở về ở Stoneleigh. Và Max Worthe, cộng tác viên đặc biệt, láo xược ra vẻ kẻ cả với Drew ư? Ừm, nàng biết ai là bạn của mình, và Drew là người bạn thực thụ.

Nhưng nếu Drew ở đó, thì an toàn hơn là không nên ra ngoài đêm nay.

Nàng luồn ngón tay vào mái tóc mình, tháo kẹp ra. Chẳng có gì diễn ra như nàng đã hi vọng. Nàng sẽ cố nói chuyện với Anne lần nữa. Họ không phải đến Mỹ, nàng nói. Họ có thể tìm một ngôi nhà nhỏ đáng yêu ở Ai len hoặc Scotland. Nhưng Anne sẽ không nhúc nhích gì đâu.

Và nếu Anne không rời Longfield, nàng cũng sẽ vậy.

Rồi Max. Chàng trở nên phức tạp hơn nàng đã đoán.

Nàng nhìn xuống chiếc váy xinh đẹp nàng mặc tối nay, nhắm mắt rồi bắt đầu đánh vật để thoát ra khỏi nó.

Trong căn nhà cải tạo từ ngôi nhà tranh của người thợ làm vườn, Constance đuổi người, nằm ườn trên mép chiếc giường nhỏ, no nê sau cơn sốt cuộc làm tình của họ. Bà dựa tay trên bờ ngực trần của người tình. “Chúng ta liệu không khiếp khi gặp nhau ở đây Beckett. Giờ Sara ở nhà rồi, Drew sẽ không ở xa nữa.”

Beckett lăn ra mép giường, ngồi dậy và đốt một điếu xì gà mỏng từ cây nến trên bệ sưởi. Những điếu xì gà là quà tặng của Constance. Không nhiều gã hầu được đối xử quá vương giả thế này, hẳn nghĩ, và cười toe toét. Nhờ ơn của Constance, hẳn đã có nguồn cung cấp vô tận xì gà và brandy hảo hạng nhất mà tiền có thể mua được, cũng như những đồ trang sức rẻ tiền đã biến thành tiền mặt. Bà ta cũng chẳng tệ trên

giường, dù, giống như quý ngài Ivor, hẳn thích những cơ thể non tơ hơn. Hẳn muốn chiến đấu con gái trẻ, Lucy, hơn là mẹ nó. Nhưng điều này không chỉ là khoái lạc. Điều này là biện pháp dẫn đến điểm mấu chốt.

Hắn, và không ai khác, sẽ giành được phần thưởng tìm ra tàn tích của William Neville.

Khi hắn quay trở lại giường, bà ta đã bọc mình bằng tấm chăn. “Em nghĩ hẳn sẽ bắt đầu ở căn nhà này từ giờ khi cô Carstair về nhà à?”

Constance nhìn hắn qua hàng lông mi khép hờ. Hẳn trần truồng không ngưng ngừng, cơ bắp lượn sóng ở tay và vai hắn. Hẳn trẻ, mạnh mẽ và đẹp trai. Bà chẳng quan tâm đến việc hắn là người hầu của quý bà Neville. Hẳn khiến cuộc sống ở nơi hoang vắng này có thể chịu được.

Giọng bà đặc lại. “Em không biết, nhưng em không muốn gặp rủi ro ngu ngốc.”

“Em vẫn còn yêu hắn ư?” Hẳn hỏi giọng kỳ lạ.

Bà ước mình đừng nói cho hắn nghe về Drew. Nhưng Beckett quá dễ dàng để tâm sự. Hẳn bước vào cuộc đời bà khi bà cần một người bạn, sau khi Drew từ chối bà. “Em chưa bao giờ yêu anh ta cả,” bà nói. “Bọn em đều cô đơn, chỉ có vậy.”

“Thế anh thì sao? Em cảm thấy thế nào với anh?”

“Anh biết em đã làm mọi thứ cho anh rồi.”

Hắn ném chiếc xi gà vào lò sưởi trống và đi đến ngồi xuống mép giường. Vừa cười, hắn vừa kéo chăn xuống cho đến khi bà hoàn toàn phô bày trước tầm nhìn của hắn. “Anh muốn làm tình với em trên giường của chính em,” hắn khàn khàn nói. “Ồ Longfield.”

Mắt bà mở to và bà lắc đầu. “Beckett, không. Quá nguy hiểm. Ai đó có thể phát hiện ra chúng ta.”

“Không nếu chúng ta cẩn thận. Em có thể để anh vào nhà và không ai biết. Em đã nói em làm mọi thứ cho anh mà.”

“Không.”

“Anh muốn. Điều đó sẽ rất kích thích.”

Hắn giang hai chân bà ra và bắt đầu trượt ngón tay vào bà. Khi bà rên rỉ, hắn cười.

“Nói vâng với anh đi, Constance.”

Bà cho hắn câu trả lời hắn muốn. Hẳn nghĩ đến Lucy, trèo lên trên bà và cho bà những gì bà muốn.

Sau khi Beckett đưa bà quay lại ngôi nhà chính, hắn đi xuống căn nhà bà goá. Tất cả bản năng của hắn nói với hắn rằng William bị chôn gần đó. Sara Carstairs sẽ không có thời gian hay cơ hội để tổng cái xác ra xa ngôi nhà. Nhưng tất cả công việc tìm kiếm của hắn đều không mang lại gì. Hẳn sẽ không bao giờ tìm thấy thi thể William trừ phi Sara Carstair dẫn hoặc nói cho hắn biết nơi hắn có thể tìm thấy. Hẳn cũng nhận thức rõ là Đức ngài Maxwell Worthe không quan tâm đến phần thưởng. Những gì ông ta muốn là một câu chuyện cho tờ báo của mình. Không ai ở Longfield biết được nhận dạng thực sự của hắn.

Beckett cười lớn. Đường như cả hắn và Đức ngài Maxwell cũng được cắt ra từ một mảnh vải. Họ đều tàn nhẫn đuổi theo mục đích của mình. Nhưng hẳn có lợi thế hơn Đức ngài Maxwell. 5000 bảng là cả gia tài với hắn. Hẳn sẽ không từ việc gì, không bỏ qua sự mạo hiểm nào để đạt được nó.

14. Chương 14

Sáng hôm sau, Sara ngủ quá giấc và tỉnh dậy cũng với cơn đau đầu. Nàng không cảm thấy muốn đối mặt với Max, không phải vì nàng tức giận chàng mà bởi vì nàng tức giận với bản thân mình. Không yên. Nóng

nực. Phát sốt. Đó là những gì nàng cảm thấy đêm qua khi chàng rời đi. Chiếc váy ngủ lộn xộn nhìn như thể cơn cuồng phong vừa thổi qua phòng nàng.

Nàng ước có người nào đó già hơn, thông thái hơn có thể giải thích cho nàng làm thế nào người đàn ông này có thể gây tác động đến nàng như vậy. Chàng là cộng tác viên đặc biệt của tờ Người Đưa Tin. Tất cả những gì chàng muốn là một câu chuyện cho bài báo của mình. Nàng không muốn mình muốn chàng, nhưng cái đêm ở Reading đã mở chiếc hộp Pandora và nàng đang phải gánh chịu hậu quả.

(Hộp Pandora còn gọi là bình Pandora: Thần Zeus (Đốt) giận Prométhée đã ăn cắp lửa trên thượng giới mang xuống cho trần gian nên tìm cách trả thù. Ngài tạo ra một phụ nữ và sai các thần truyền cho nàng mọi thứ từ sắc đẹp, tài năng đến tài nói dối, thuyết phục để bẫy Prométhée nhưng chàng khôn ngoan đề phòng và dặn em mình là Épimethee phải cẩn thận. Nhưng em chàng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của nàng Pandore nên đã cưới nàng. Zeus tặng cho nàng 1 chiếc hộp (thực ra là bình) và dặn không được mở nhưng vì tò mò nàng lại mở ra xem thế là bao nhiêu cái xấu, khổ ải, bệnh tật đang nhốt trong đó theo nhau chui ra. Nàng sợ hãi đóng lại nhưng không kịp và chỉ còn nhốt được trong hộp 1 cái là hy vọng. Từ đó hi vọng không bao giờ rời bỏ con người nữa.)

Nàng sẽ đấu tranh. Nàng không có lựa chọn. Max Worthe là người đàn ông nguy hiểm.

Suy nghĩ của nàng ong ong trong não, làm cơn đau đầu của nàng càng mạnh thêm và nàng quyết định cưới ngựa dạo quanh công viên sẽ tốt cho nàng. Nàng đi xuống cầu thang khi Max lướt vào đại sảnh. Nàng lùi lại để chàng không thấy mình. Hiển nhiên là chàng vừa ra ngoài cưới ngựa. Nàng sẵn sàng quay đi và trở về phòng khi chàng đi qua cửa vào phòng ăn sáng. Khi cánh cửa đóng lại, nàng nhanh chóng rời nhà.

Đây là một ngày hoàn hảo để cưới ngựa. Đất mềm mại những không lầy lội từ trận mưa như trút đêm qua; mặt trời xuất hiện và cơn gió từ phía tây thổi đến mang theo hơi ấm của biển. Một cậu bé coi ngựa dẫn ngựa đến cho Sara, một con ngựa cái đẹp đẽ với đốm lông màu trắng trên mũi và khuỷu chân. Nó dụi vào cổ Sara điên cuồng chào đón nàng.

“Trông nó như thể rất nhớ cô, thưa tiểu thư.”

“Không nhiều hơn tôi nhớ nó đâu,” Sara nói, “Dobbs đâu rồi?”

“Đang cạo rửa cho Arrogance (Kẻ kiêu ngạo), thưa tiểu thư. Tôi gọi anh ấy đến cho cô nhé?”

Nếu Dobbs, người quản lý đội ngựa, đang cạo rửa cho Arrogance thì chỉ có một người có thể cưới nó là Max. Sara ngạc nhiên. Arrogance là ngựa của William và William đã làm hỏng nó. Bây giờ không ai có thể cưới nó được.

Nàng lắc đầu. “Không, tôi không đi xa đâu, chỉ xuống khu đồi thôi. Tôi sẽ nói chuyện với Dobbs sau.”

Nàng đi lên dốc, qua vệt cát cỏ rộng bị cắt giữa những hàng cây sồi và thủy tùng rậm rạp. Không có cái hồ nhân tạo nào, không có núi hay vọng lâu cho hợp thời. Cha nàng đã khôi phục công viên nhưng đúng nguyên gốc, khu vực săn bắn của một người đàn ông giàu có. Chỉ có một sự khác biệt là, cha nàng quá từ tâm nên ông không bao giờ cho ai săn bắn ở đây cả.

Ý nghĩ đó làm nàng mỉm cười.

Lần đầu tiên, Sara tự khiến tinh thần mình nâng lên chỉ đơn giản bởi những gì xung quanh nàng. Bầu trời không mây; tia nắng mặt trời xuyên qua những tán lá rậm rạp trên đầu, tạo nên những mẫu trang trí trên nền cỏ; mùi cỏ ướt dưới móng ngựa ngọt ngào và đậm đặc.

Những ký niệm ủa về, những ký ức vui vẻ về những ngày hạnh phúc đầy luyến tiếc khi nàng và Anne lần đầu học cưới ngựa Shetland (giống ngựa nhỏ), với Dobbs và cùng đội giữ ngựa như họ có bây giờ, thật trọng đôi mắt nhìn họ. Cuộc đời như vậy thật thanh thoi và đáng quý, đúng như ngày đáng quý này.

Cây cối bắt đầu thưa dần, và nàng dừng lại khi lên tới đỉnh. Trước mặt nàng đều là đồi trọc, không cây cối nhưng lấp lăm với những bụi cây kim trước và đậu chổi, và thả trên bãi cỏ ngọt ngào, là bầy cừu nhìn nàng với vẻ thờ ơ rồi quay lại nhai cỏ.

Tầm nhìn từ đây thật rộng. Làng Stoneleigh, ở phía xa bên phải nàng, là đám lộn xộn ngôi nhà bằng đá Bath bên hai bờ sông. Thẳng phía dưới nàng, Longfield, chuồng ngựa và những căn nhà của công nhân

đường như giống những ốc đảo xâm phạm sự hoang dã của cây cối. Ngôi nhà bà goá được chắn khỏi tầm nhìn nhưng nó chỉ ở dưới Longfield nửa dặm và dọc theo thung lũng là những bãi cỏ màu mỡ và những nông trại Hampshire. Nàng huých nhẹ gót vào sườn cô ngựa cái, và Bonnie phi nước kiệu. Ở vị trí này, phi xuống thật không an toàn. Những ngôi nhà thô sơ bằng đất do con người tạo nên đã sụp tan thành bột phấn, và những công sự suy tàn của người Saxon đã sụp đổ thành một hệ thống những cái hầm ngoằn nghèo không an toàn. Khi William biến mất, nơi đó đã đầy nhung nhúc lũ người đến tìm kiếm thi thể hắn ta.

Nàng không muốn nghĩ về William hay các vấn đề của mình. Nàng chỉ muốn cảm nhận gió trên mặt mình và sự hồi hộp khi nàng lao xuống bãi cỏ.

Nàng lại thúc gót chân vào bên sườn Bonnie, và nhanh chóng, cô ngựa của nàng phi nước đại. Họ nhấp nhô phi lên hết dốc này đến dốc khác và không còn gì cản trở bước đường của họ ngoài bầu trời rộng mở, bao la. Sara cảm thấy mặt trời sau lưng nàng, gió thơm ngát mùi hương kim tước, mùi hương của cây đậu chổi trên mặt nàng và tâm hồn nàng bay vút lên cao. Nàng cảm thấy tự do, không quan tâm gì đến thế giới, và vào giây phút đó nàng chỉ nhận biết được ý muốn của cô ngựa cái sải căng những cẳng chân dài của mình ngón hết bãi cỏ với tốc độ ánh sáng.

Ở trên đỉnh đồi, nàng cho cô ngựa cái phi chậm dần rồi gò cương lại. Rồi nàng thấy một người đàn ông, một người cưỡi một con ngựa trắng đi về phía nàng. Nàng quay Bonnie lại nửa vòng để nàng có thể nhìn rõ hơn. Đầu tiên nàng nghĩ có thể là Simon ở Eclipse nhưng khi người cưỡi ngựa tới gần hơn, nàng nhận ra ông ta là quý ngài Ivor Neville.

Nàng choáng váng. Quý ngài Ivor chưa bao giờ cưỡi ngựa đến phần này của khu đồi trọc, chưa bao giờ trong trí nhớ của nàng. Với ông ta, Samuel Carstairs và gia đình chỉ hơn tầng lớp người hầu 1 bậc và ông ta sẽ không tự hạ thấp phẩm giá của mình bằng việc đi chung đường với họ.

Sau khi cơn choáng váng của nàng nhạt đi, sự hoảng loạn sôi sục trong hòng nàng. Điều đầu tiên thôi thúc nàng là bỏ đi. Người cuối cùng nàng muốn mặt-đối-mặt là cha William. Nàng dập tắt sự thôi thúc đó bởi vì đã quá muộn. Phía sau nàng là những bụi bách xù và mâm xôi hoang vu; bên tay phải nàng là những ngôi nhà bằng đất và đồng cỏ nát của người Saxon. Quý ngài Ivor chắn đường thoát của nàng.

Ông dừng lại trước mặt nàng khoảng 10 thước (1yard=0.914m) nên nếu nàng có trốn chạy, ông có thể lại gần và cắt đường trốn của nàng. Ông là người đàn ông đẹp trai kiểu thô ráp nhưng khi ông tức giận, những mạch máu trên mũi và má ông tím lại. Giờ ông đang tức giận.

Tay nàng run rẩy khi nàng vuốt ve cổ cô ngựa cái và nàng gồng người đón nhận những gì sắp đến. Ông thở khó nhọc và giọng nói cục cằn. “Mày là con chó cái tự đắc! Mày không xấu hổ sao? Quay lại đây nơi mày đã giết chết con tao? Có phải đây là nơi mày giấu xác William không? Hay ở vùng đồi trọc?” Giọng nàng cũng run rẩy nhiều như tay nàng vậy. “Tôi không giấu xác con trai ông. Tôi vô tội trong cái chết của anh ta.”

Khi ông thúc ngựa tới gần này hơn, nàng căng thẳng.

“Quay trở lại nơi mày xuất phát!” Ông giận dữ nói. “Mày không được chào đón ở đây.”

“Longfield là nhà tôi. Tôi ở đây.”

Nàng đã nói điều không thích hợp. Ông có cái roi da trong tay và đưa lên dọa nàng khi ông từ từ tiến đến. Sara không đợi. Nàng xoay ngựa lại và thúc Bonnie phi dọc theo bãi cỏ.

Chẳng có nơi nào để đi trừ phóng thẳng đến đồng cỏ nát Saxon sập xệ. Nàng phát hiện ra chân Bonnie đã phóng được một quãng mà quý ngài Ivor muốn nó làm vậy. Ông điên cuồng vì tức thương và giận dữ. Ông thực sự tin rằng nàng đã trốn được tội sát nhân. Nếu nàng bị tai nạn trên đồi, không ai làm nhân chứng, và với quý ngài Ivor, nàng sẽ nhận được không ít hơn những gì nàng đáng phải chịu.

Nàng kiểm tra tốc độ của Bonnie khi họ tiến đến lớp móng bị phá hủy của pháo đài. Nàng nghe thấy quý ngài Ivor đuổi theo như sấm sau lưng mình, tiến sát nàng nhưng nàng không cho phép điều đó làm nàng hoảng hốt. Đây là lãnh thổ của nàng và nàng biết khu này của vùng đồi trọc nhưng lưng bàn tay mình vậy. Và Bonnie cũng thế.

Nàng phải vận dụng tất cả sự tập trung để cười Bonnie phóng vút qua cái hố đầu tiên, kiểm tra nó, và phóng nó qua cái hố tiếp theo. Sau vài bước ngắn, họ lại nhảy qua một chướng ngại vật khác và cô ngựa đi xuống một con đường mòn hẹp.

Họ đã thoát.

Sara không quay lại. Không có tiếng săn đuổi nữa nhưng nàng không thể chịu đựng được vẻ căm thù trên mặt quý ngài Ivor. Nàng luôn luôn khinh thường ông nhưng vào khoảnh khắc đó, khi lẽ ra nàng cảm thấy căm ghét ông nhất, thì tất cả những gì nàng cảm thấy là thương hại.

Nàng vẫn đang nghĩ về quý ngài Ivor khi nàng rời khu chuồng ngựa.

“Nếu ta biết em cười ngựa ra ngoài thì ta sẽ không đợi em đâu.”

Nàng xoay tí lại nhìn thấy Max đang tiến đến phía mình. Chàng đi ra từ khu nhà tranh của công nhân.

Chàng nhíu mày khi nhìn thấy mặt nàng. “Em ổn cả chứ?”

Nàng sẽ không nói cho Max nàng vừa có cuộc chạm trán đáng sợ với quý ngài Ivor. Nàng nói nhẹ nhàng, “tôi ngã ngựa. Tôi đã thiếu luyện tập, tôi cho là thế.” Nàng nhìn con đường chàng vừa đi qua.

“Ngài đến gặp Drew à?”

“Ừ, nhưng anh ta không có đó.”

“Anh ấy ở Stoneleigh. Anh ấy có những khách hàng khác ngoài tôi, ngài biết đấy.”

Họ đi cạnh nhau về phía ngôi nhà. “Constance nói với ta,” Max nói, “rằng đôi khi anh ta ngủ lại văn phòng.”

“Chỉ khi anh ấy làm việc muộn thôi.”

“Anh ta có làm việc muộn vào cái đêm William biến mất không?”

Nàng đột ngột dừng lại và quay sang đối mặt với chàng. “Ngài không thể nghĩ Drew làm gì đó với sự biến mất của William được!”

“Ta chỉ hỏi một câu hỏi đơn giản thôi mà.”

“Không,” nàng giận dữ nói. “Anh ấy không. Anh ấy ở Bristol vì công việc, nếu ngài cần biết. Ngoài ra, động cơ nào có thể khiến Drew làm gì với William chứ?”

“Sara, em là kẻ thù lớn nhất của chính mình. Em không cho phép ai có động cơ ngoài em. Nếu William chết, ai đó sẽ phải có động cơ giết anh ta. Và ai biết được điều bên trong đầu của người khác chứ?”

Nàng muốn khóc. Nàng vẫn còn run rẩy sau vụ chạm trán với quý ngài Ivor và giờ là điều này. Max sẽ không bao giờ từ bỏ. Chàng nghĩ nàng vô tội và muốn làm trong sạch tên nàng. Nhưng không đơn giản thế. Không đơn giản chút nào.

Khi bàn tay chàng ôm lấy vai nàng và hôn nàng, nàng không chuyển động để lẩn tránh. Đó là một nụ hôn dịu dàng, không có gì hơn môi chàng cọ lên môi nàng.

“Điều đó là vì cái gì?” Nàng nín thở hỏi.

“Điều đó,” chàng thì thầm, “là lời xin lỗi cho đêm qua.”

Chàng lại hôn nàng, nhưng lần này bàn tay chàng ôm lấy cổ nàng và nàng không thể tránh đi được. Một chốc sau, nàng không còn muốn tránh nữa. Nàng cảm thấy an toàn trong vòng tay chàng, an toàn và được bao bọc. Khao khát nhanh chóng kéo đến rồi đến lượt cảm xúc. Giá như, giá như, giá như đánh trống trong đầu nàng.

Tay nàng túm chặt lấy áo khoác chàng. Môi nàng mềm đi. Nàng muốn nụ hôn này kéo dài mãi mãi.

Max kéo ra trước. Chàng mỉm cười vì vẻ mặt của nàng. “Ta cũng vậy,” chàng nói dịu dàng. “Ta chưa từng cảm thấy như thế này trước đây.”

Tim nàng nện vào lồng ngực. Câu trả lời của nàng chỉ vừa đủ nghe. “Không.”

“Em sẽ tự mình đến với nó sớm hay muộn thôi.” Chàng cười nuối tiếc. “Ta hi vọng nó sớm thôi. Em đã cô đơn quá lâu rồi, Sara, ta muốn thay đổi điều đó.”

Nàng muốn tin chàng. Nàng đang đặt tay lên mặt chàng trước khi lý trí lạnh giá quay trở lại. Nàng đưa tay lên thái dương mình thay thế. “Tôi nghĩ tôi choáng vì cú ngã hơn là tôi đã nghĩ,” nàng nói.

“Một cốc trà đường là những gì tôi cần.”

Họ quay trở lại ngôi nhà trong im lặng.

Họ đang uống trà trong phòng khách khi Anne bước vào. Ngay phía sau nàng, rõ ràng, là mục sư. Ông già hơn là Sara nghĩ, tứ tuần, và mặc toàn màu đen. Ông có khuôn mặt chữ điền, một cái miệng khỏe mạnh, một cái mũi khoằm và dài.

Anne giới thiệu, rồi ngay lập tức mời ngài Thornley ngồi xuống và dùng chút trà. Ông tập trung vào Sara. “Cho phép tôi cảm ơn cô, thưa cô, vì đã hào phóng hỗ trợ cho các công việc của nhà thờ. Cô có thể yên tâm rằng mọi đồng chúng tôi quyên góp sẽ giảm bớt được sự khốn khổ vì đói nghèo cho những giáo dân của chúng ta. Tôi tin rằng chúng tôi có thể viện đến sự giúp đỡ của cô với lễ hội?”

Nàng phản ứng mơ hồ, nửa mong muốn phát hiện ra sự khiếp sợ hoặc chán ghét trong cách cư xử của ông. Nàng trắng án với tội sát nhân nhưng điều đó không giúp nàng vô tội trong ánh mắt của thế gian. Nàng cần không được lo lắng. Vị mục sư toát ra sự tử tế. Nắm tay nàng thả ra và nàng bắt đầu thả lỏng.

Nàng để Max đáp lại biểu hiện chúc mừng của mục sư với đám cưới sắp tới của họ khi nàng tập trung vào Anne. Khuôn mặt Anne điềm tĩnh và chẳng lộ ra điều gì Sara có thể thấy được sự ảnh hưởng đặc biệt của ngài Thornley.

Max nói, “Ngài có nhiều người nghèo trong giáo xứ phải không thưa ngài Mục Sư?”

“Vâng, thưa Đức ngài Maxwell. Có cả những giáo dân sung túc như chúng ta nhưng luôn có những người nghèo.”

Ông bỏ thêm đường vào trà. “Nhưng chúng ta phải chấp nhận đúng không? Thế giới không thể tồn tại mà không có người nghèo.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Max nói.

“Nếu những tầng lớp thấp hơn không nghèo đói, họ sẽ không bao giờ cần cù chăm chỉ. Họ sẽ tiêu tiền vào đồ uống và sa ngã vào những tính xấu. Không,” ông hấp tấp thêm vào, “có nghĩa điều đó làm giảm bớt bổn phận của tín đồ Cơ Đốc chúng ta trong việc cứu tế họ.”

“Ý ngài là,” Max nói lạnh lùng, “cùng những tính xấu mà tầng lớp trên sa ngã?”

Vị mục sư ngay lập tức rơi vào trạng thái bối rối. Ông nghiên cứu Max như thể chàng là một mẫu bướm đêm thú vị mà ông đã ép lên thẻ tiêu bản dưới kính hiển vi của mình. “Ý tôi,” ông nói, “là một điển chủ tốt ban hành những mệnh lệnh và những người khác tuân theo và phục vụ. Mỗi người chúng ta đều đó một vị trí được chỉ định, thưa Đức ngài Maxwell.”

Max nâng ly tách trà lên môi và uống một hơi dài. “Hãy nói cho tôi biết Mục Sư,” chàng nói, “một điển chủ tốt có ban hành mệnh lệnh rằng những đứa trẻ dưới năm tuổi có nên bị mang đi khỏi bố mẹ chúng để trở thành những đứa bé cạo ổng khói không? Ngài có bao nhiêu những kẻ nghèo khó bất hạnh bị bóng và chết ngạt mỗi năm, và chúng gần như chết đói chỉ vì giữ cho mình gầy nhẳng để có thể tiếp tục trèo vào những ổng khói hẹp? Và những đứa trẻ chúng ta đã đưa xuống hầm mỏ để khai thác than đá thì sao? Chúa có ra lệnh như vậy không?”

Trông ngài Thornley hết sức lúng túng, nhưng không lúng túng nhiều hơn Sara cảm thấy. Nàng không chú ý đến cuộc nói chuyện lắm. Nàng đang nghĩ về quý ngài Ivor. Giờ thì nàng chú ý, nàng nhận ra rằng Max tức giận phùng phùng, nhưng nàng không hiểu tại sao.

Vị mục sư cười. “Ngài thật từ tâm, tôi nghĩ vậy, Đức ngài Maxwell.”

Max không cười. “Với tất cả sự kính trọng của tôi, thưa ngài, ngài chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Một khoảnh khắc hoàn toàn im lặng. Mặt vị mục sư đỏ như lửa. Max bóp vụn mẩu bánh mì nướng giữa những ngón tay mình, cái nhìn chăm chăm của chàng không rời khỏi mặt vị mục sư.

Anne nói nhẹ nhàng, “Từ ngữ không phải là vấn đề mà ý định mới là quan trọng, đúng không? Và tiền mà chúng tôi quên góp ở hội chợ sẽ dùng để trang bị cho nhà thương dành cho người nghèo. Điều đó mới đáng tính chứ không phải từ ngữ phải không?”

Vị mục sư gạt đầu. “Niềm tin thơ trẻ và giản đơn của cô thật đáng khen ngợi, cô Carstairs.”

Ngay khi Max vừa há miệng ra định đáp lại, Sara vội vàng nói. “Bình trà hết rồi. Tôi có nên gọi thêm một bình mới không?”

Ngay khi vị mục sư rời đi cùng Anne để quyên góp cho hội chợ Stoneleigh, Sara gắt gỏng nói, “Thực sự, Max, ngài quá thô lỗ với ngài Thornley đấy.”

Miệng Max xoắn lại tỏ ra chán ghét. “Ta đã gặp kiểu người như ngài Thornley trước đây rồi mặc dù không nhiều người trong số họ là mục sư lắm, cảm ơn Chúa.”

“Kiểu người gì?”

“Những kẻ dốt nát, ngu si không biết họ đang nói về điều gì và không muốn em biết, điều đó còn tệ hơn. Nếu họ biết, có lẽ họ sẽ làm gì đó cho điều ấy. Sara, em có biết họ đào tạo những cậu bé nạo ống khói thế nào không?”

“Không.”

“Da họ phải thật chai sạn để họ có thể trèo vào ống khói mà không xé da thịt mình ra từng mảnh. Họ bị ép phải đứng trước lửa nóng rực để đầu gối và khuỷu tay họ...” Chàng dừng lại, nhìn chăm chú nàng với vẻ khó khăn, rồi thở dài. “Không. Có lẽ tốt nhất là em không biết.”

Nét mặt chàng bị giày vò và mắt chàng rực sáng vì giận dữ. Nàng muốn chạm vào chàng, muốn nói rằng nàng hiểu, nhưng tất nhiên, nàng chẳng hiểu gì hết.

“Tôi rất tiếc,” nàng nói. “Tôi không biết. Và ngài đúng. Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó.”

Sự giày vò dần dần rời khỏi khuôn mặt chàng và chàng cười. “Nếu em là người mua báo Người Đưa Tin thường xuyên, em sẽ biết. Chúng ta có một loạt bài năm ngoái về đời sống những người nghèo và nó không được đọc nhiều lắm. Thực tế, nó tạo ra cơn bão phản đối từ những người đọc của bọn ta.”

“Họ cảm thông?”

“Ngược lại. Họ nghĩ chúng ta nên bị đánh bằng roi ngựa và giam giữ vì những quan điểm nổi loạn của mình. Một số thì tiên đoán chúng ta sẽ khiến đất nước hỗn loạn, vô chính phủ. Hầu hết những lá thư đều nói theo cái giọng của ngài Thornley.”

“Không ai ủng hộ ngài ư?”

“Một ít.” Giọng chàng cay đắng. “Nhưng những người nghèo không đọc báo bởi vì đa số họ không biết đọc. Và nếu họ có biết, họ cũng không có tiền bạc hoặc thời gian để phí hoài với những tờ báo. Họ quá bận rộn kiếm thêm để sống trong những nhà xưởng hoặc khai thác than đá dưới hầm mỏ để những người như chúng ta có thể được sung túc. Họ quá nghèo, họ bán con trai mình thành những nô lệ tập sự, chúng ta gọi họ thế. Nhưng con gái họ mới là người có cuộc sống tồi tệ nhất. Họ-”

Chàng tự vấn mình, hít một hơi thật dài và thở ra từ từ. “Điều ta muốn chỉ ra là người nghèo không có tiếng nói. Phải có ai đó nói thay cho họ. Nhưng em đúng. Ta không nên quá thô lỗ với khách trong nhà em. Ta sẽ xin lỗi vì tư cách của mình.”

Đây là điều nàng chưa từng tưởng tượng ra, Max dồn hết tâm trí mình cho đại nghĩa. Nàng chỉ biết tờ Người Đưa Tin là tờ báo cũng cấp nhưng tin tức nhạy cảm, như phiên toà của nàng. Khi nàng nhìn chàng lúc này, mắt nàng mở to và kiếm tìm, dường như nàng không thể nắm bắt được rõ con người thực của Max.

Cổ họng nàng khô rát và mắt nàng như bị thiêu đốt. Nàng nói từ tốn. “Ngài thực sự là người đàn ông lạ lùng nhất, Max Worthe.”

Nụ cười bắt đầu nở trên môi chàng, rồi lan ra toàn bộ khuôn mặt, cuối cùng làm ấm đôi mắt chàng. “Đây là điều tuyệt vời nhất em từng nói về ta, Sara.”

Mắt họ nhìn nhau.

Để che sự bối rối, nàng đùa cợt nói. “Và ngài được phép thô lỗ với ngài Thornley thường xuyên như ngài muốn. Constance nói đúng. Ông ta thật vênh vao.”

Max uống một ngụm lớn trà và nhìn nàng vẻ suy ngẫm. “Em đã lo lắng không cần thiết. Anne không yêu vị mục sư đâu.”

Nàng không nhận ra nàng để lộ ra quá nhiều. “Sao ngài có thể chắc chắn?”

Chàng làm điệu bộ. “Bởi vì cô ấy tạo cho ta ấn tượng là người nhạy cảm còn mục sư thì như cục đất!”

Nàng cười lớn. “Chẳng mất nhiều thời gian để ngài nhận định về con người đúng không Max?”

Nụ cười từ từ biến mất khỏi mặt chàng. “Ta đã lầm về em, Sara, khiến ta hối hận vô cùng. Cách này hay cách khác, ta muốn đền bù cho em.”

“Đừng-” Nàng lắc đầu, nhảy dựng lên rồi mau chóng rời phòng.

Max uống ngụm trà nữa. Không phải hoàn toàn tội tệ, chàng tự nói với mình. Chàng đang làm nàng thay đổi ý kiến. Chậm nhưng chắc, chàng đang làm nàng thay đổi ý kiến. Trong trường hợp này, chàng sẽ thuận hoá nàng trong tay trước khi bánh xe của thế kỷ mới chạy trơn tru (Deco: lúc này đang là năm 1807).

Ngài Ivor đóng sầm cửa thư viện lại và đi thẳng đến tủ ly với một ngăn đựng những bình rượu thon cổ. Ông tự rót cho mình một cốc đầy brandy, uống hết, rồi lại rót một cốc khác. Ông ước con chó cái đầy bị gãy cổ khi ả cho ngựa thực hiện những cú nhảy đó. Ắ phải có sự quyến rũ ma quỷ, một con mụ đàn bà như vậy, kẻ đã lừa lọc tránh được thòng lọng treo cổ chỉ bởi men răng của mình! Ắ là một con diêm. Ắ đã bắt đầu chuyện tình ái với con trai ông ngay trước mũi em gái mình. Ông không trách mắng William vì đã dính bẫy ả.

Nhưng ông phải tránh xa ả hoặc là, nhờ Chúa, ông sẽ thấy dây thòng lọng siết quanh chính cổ mình. Điều mà ông không hiểu là tại sao Đức ngài Maxwell lại thế. Có phải ngài ấy là hôn phu mà ả đã đưa về nhà không? Vợ ông nói rằng, Sara Carstairs nên nhanh chóng mà học được rằng với quá cao rồi. Người thừa kế của Đức ngài Lyndhurst sẽ không bao giờ mơ đến việc cưới con gái của kẻ ử rượu, chưa kể đến đó là người đàn bà đã đứng trước toà vì tội giết người. Đức ngài Maxwell là một quý tộc. Ngài sẽ không làm ô uế tên tuổi lớn của gia đình bằng việc cưới một con bồ câu bẩn thỉu.

Tất cả những gì ông phải làm là chờ đợi và Đức ngài Maxwell sẽ đến với ông, tự mình thanh minh. Ngài ấy muốn một câu chuyện cho tờ báo, tất nhiên là vậy. Và có lẽ ngài cũng sẽ xâm nhập vào giường của Sara Carstairs nữa. Quý ngài Ivor mỉm cười. Đó là tất cả những gì ả ta giỏi, trò tiêu khiển của đàn ông.

Một âm thanh giống như tiếng cười của một cô gái trẻ vọng đến từ cửa sổ đang mở, và ông lang thang đi đến đó nhìn ra ngoài. Quý bà Neville đang ở trong vườn hoa hồng với tên hầu. Một tiếng khúc khích trẻ trung nữa dội vào tai quý ngài Ivor. Khi họ mới kết hôn, ông nói với vợ mình rằng bà có nụ cười trong như pha lê cũng như dòng suối trên núi, và ông đã bị nghe nói suốt ba mươi năm qua.

Ông từ tốn nhắm nháp brandy. Jenny cũng có nụ cười tươi trẻ nhưng đó là thật. Nàng thuần khiết và ông thích thuần khiết. Ông không vội phá trinh nàng. Cơ thể ông cứng lên; hơi thở ông nặng nề.

Ông đặt cốc xuống, đóng cửa sổ và kéo rèm. Ba hồi chuông kéo sẽ mang Jenny đến cho ông. Ông đi đến dây chuông và kéo nó.

15. Chương 15

Bữa tối đã chuẩn bị gần xong. Thịt lưng cừu cho món chính, và nó được thực hiện với sự hoàn hảo. Mọi người đều nhận thấy sự cải thiện kỹ năng nấu nướng của đầu bếp nhưng chỉ có Sara là nhận ra rằng họ phải cảm ơn Max. Nàng nhướn lông mày nhìn chàng chăm chú.

Chàng trả lời cái nhìn đó bằng cách khẽ nâng vai mình lên. Vấn đề được giải quyết dễ dàng. Không ai từng chỉ cho đầu bếp cách dùng cái bếp lò mới. Bà đã được đưa cho một tờ hướng dẫn sử dụng vô dụng vì người phụ nữ nghèo không thể đọc và quá xấu hổ để thú nhận điều đó. Không phải bà nói cho Max biết rằng bà không biết đọc nhưng chàng đã nhanh chóng tự mình đoán ra.

Chàng chưa từng khai sáng cho người khác. Bất cứ những gì chàng làm cũng bị hiểu sai và vì sự hoà hợp đang ngự trị chiếc bàn ăn này, chàng quyết định để những chú chó đang ngủ say nằm yên. Ngoài ra, chàng đã có điều chàng muốn – một bữa tối chàng có thể thưởng thức được.

Đó là Anne, với tất cả sự ngây thơ của mình, khuấy tung mọi thứ lên. “Dobbs nói với em,” nàng nói, “rằng anh đã cưới con Arrogance ra ngoài sáng nay và anh điều khiển nó rất tài.”

“Tôi nghĩ công bằng thì phải nói,” Max nói, “rằng Arrogance đã điều khiển tôi rất tài. Nó đoán được điều tôi muốn làm, gần như trước khi tôi tự mình nghĩ ra.”

“Max rất khiêm tốn,” Sara nói, hàm răng lấp lánh, giọng nàng thì thể hiện điều ngược lại. Nàng nhìn mặt Simon và những từ tiếp theo của nàng tắc lại trong cổ.

Simon đẩy lùi ghế lại và đứng lên. “Ai cho phép anh ta cưới con Arrogance ra ngoài?” chàng hỏi Sara. Chàng giận dữ.

“Dobbs, chị cho là thế,” Sara nói. “Có gì không đúng à?”

“Chị để anh ta cưới Arrogance ra ngoài nhưng em thì không thể?”

Anne nói khàn khàn về tổn thương. “Sara chẳng dính gì đến chuyện đó, Simon. Chị ấy đã đi vắng ba năm qua. Em biết rằng Dobbs quyết định ai là người cưới Arrogance bây giờ. Nó là con ngựa thuần chủng hết sức nhạy cảm. Nó có thể nguy hiểm. Nó đã ném ngã em hơn một lần, đúng không? Hiển nhiên Dobbs nghĩ Max có thể điều khiển nó.”

“Làm sao em có thể học cách điều khiển nó khi mà em chẳng được cho cơ hội?”

Mắt Anne sụp xuống. “Chị sẽ nói với Dobbs và xem ông ấy nói sao. Có lẽ nếu Max ra ngoài với em-”

“Max!” Miệng Simon xoắn lại vì khinh bỉ. “Nghe mới thân thiết làm sao! Anh ta có thể lôi kéo được chị chứ không lôi kéo được em đâu.”

“Đủ rồi đấy Simon,” Sara nói nhẹ nhàng.

Chàng nghiêng răng kèn kẹt. “Không đủ, không đủ tí nào. Các chị mù hết à? Các chị không thể thấy điều gì đang diễn ra ư? Anh ta sẽ trở thành chủ ở đây! Không còn gì như cũ nữa. Sẽ khác nếu như anh ta yêu thương Sara nhưng anh ta không.”

Chàng quay sang Sara. “Chị không thấy anh ta thế nào ư? Ồ, anh ta bóng loáng, em công nhận với chị điều đó. Nhưng anh ta là kẻ đào mỏ. Đức ngài Maxwell! Tước vị danh dự là cái có thể mang đến và trả bằng mua bán, em không nghi ngờ. Anh ta sẽ hủy hoại chị, hủy hoại chúng ta.”

Sara chậm chậm đứng dậy. Nàng nắm chặt khăn ăn và mặt nàng trắng bệch như giấy trắng. “Em nói đủ rồi đấy, Simon. Hoặc là xin lỗi Max, hoặc ra khỏi phòng.”

“Em không phải đưa bé trai để chị thuyết giảng nữa đâu!”

“Vậy thì hãy ngừng hành động như vậy đi.”

Simon thốt ra một tiếng nguyên rửa rồi lao ra khỏi phòng. Martin nhìn xuống đĩa của mình, ngập ngừng một lúc, rồi, chàng, cũng rời khỏi phòng.

Một trong những sự im lặng rùng rợn mà Max nghĩ là sự im lặng “Longfield” đang bao phủ quanh bàn. Sara ngồi sụp xuống ghế mình. Từng người một cầm lấy dao nĩa và bắt đầu ăn.

Kỳ cục là Max cảm thấy một sự thông cảm nào đó với Simon. Nó thực sự khó chịu đối với một chàng trai trẻ, người đã tự tưởng tượng mình là Corinthian lại bị một người lạ vượt mặt, đặc biệt là người lạ mà anh ta xem thường. Nếu chàng biết Simon bị cấm dùng Arrogance thì chàng sẽ chọn một con ngựa khác, chỉ để bảo vệ niềm kiêu hãnh cho cậu bé. Nhưng Arrogance chỉ là đỉnh của tảng băng. Cần phải có gì đó khác để khiến Simon nguôi. Cần nhiều thời gian hơn để chàng và Simon có một cuộc nói chuyện riêng giữa cánh đàn ông với nhau.

Anne lách cạch đẩy lùi ghế ra. “Tốt nhất là em nên đi và làm nó bình tĩnh lại,” nàng nói. Và cùng với câu nói đó, nàng rời phòng.

Anne chắc chắn Simon và Martin đang đến khu chuồng ngựa, và nàng vội vã theo sau họ khi nàng nhìn thấy con ngựa và người cưỡi đi về phía nàng. Drew Primrose gò cương lại. Người cuối cùng nàng muốn gặp là Drew Primrose. Nàng bắt gặp chàng và mẹ kế cùng nhau một lần, và nàng không thể nhìn chàng mà không để lộ cảm giác của mình.

“Anne,” chàng nói.

Giờ đây nàng không quan tâm đến việc tìm Simon và Martin nữa. Quay gót, nàng nhanh chóng trở lại nhà. Nàng dừng lại nghỉ ở tiền sảnh một lúc để trấn tĩnh lại. Nàng không khiển trách Drew vì chuyện trắng gió, bởi vì người phụ nữ chàng muốn nằm ngoài tầm với. Nhưng nàng trách Drew vì trắng gió với Constance. Lucy, hoặc Simon hoặc Martin có thể quá dễ dàng bước vào căn nhà tranh vào đêm đó và thấy mẹ họ trên giường Drew.

Constance không thấy nàng nhưng Drew thì có. Nàng đứng trên trời ở văn phòng chàng bởi vì nàng nhận ra giọng người phụ nữ vọng đến từ phía sau cánh cửa phòng ngủ đang đóng. Chắc hẳn nàng đã gây ra tiếng động bởi vì trước khi nàng kịp lên đi, Drew mở cửa và bước vào văn phòng. Chàng nửa trần, tóc chàng rối tung. Họ chăm chăm nhìn nhau rất rất lâu nhưng không ai nói lời nào. Nàng biết nàng không giấu vẻ ghê tởm của mình. Và từ ngày hôm đó, nàng khó có thể chịu đựng việc ngồi cùng một phòng với chàng.

Có lẽ nàng đã trầm trọng hóa điều đó. Constance cô đơn. Drew cô đơn. Nàng có thể chấp nhận được. Điều mà nàng không thể chấp nhận là họ đã tình tự quá gần nhà.

Có một tấm gương trên bức tường tiền sảnh và nàng bắt gặp hình bóng mình đang bước tới. Nàng dừng lại và nhìn chăm chăm vào cô gái phản chiếu trong gương. Nàng không xinh đẹp. Nàng biết khi William cưới mình thì anh ta cưới vì tiền, và nàng bằng lòng với điều đó. Đó là điều lớn nhất nàng có thể hi vọng, nàng nghĩ sau đó. Số phận luôn luôn tàn nhẫn chơi khăm nàng. Thậm chí kể cả điều nhỏ nhoi nàng đã hi vọng cũng bị nuốt chửng trong cơn ác mộng tàn bạo đó.

Nàng không biết đến một nửa. Sara nghĩ rằng nàng là một người vợ vâng lời. Nhưng nàng không vâng lời và giờ nàng phải trả giá cho tội lỗi của mình.

Nàng sợ hãi. Max Worthe đã hỏi tất cả mọi người rất nhiều câu hỏi. Sara được trắng án. Tại sao chàng không thể để yên mọi thứ?

Nàng thở sâu chậm chậm, cố gắng tự trấn tĩnh. Vị mục sư đã nói với nàng rằng Chúa rất nhân từ. Nàng ước nàng có thể tin vào điều đó bởi vì đôi khi nàng nghĩ nàng đang sống dưới địa ngục.

Biết rằng Max Worthe có đôi mắt điều hâu, nàng giữ nụ cười trên môi trước khi nàng bước lên bậc thang.

Không ai nán lại phòng khách tối hôm đó. Mọi người đang lơ đãng với suy nghĩ riêng của mình. Constance viện cớ đau đầu và cáo lui; Max đi dạo; Lucy và Anne chơi cờ rồi trôi dạt đi nơi khác; và Sara đi tìm Simon và Martin.

Họ không ở trong phòng họ và không người hầu nào biết họ ở đâu. Như vậy cũng tốt, nàng tự nói với mình khi nàng lê bước lên cầu thang về phòng mình. Nàng có thể thuyết giảng họ sau, đặc biệt là Simon và điều đó chẳng bao giờ tạo nên được gì tốt đẹp.

Nàng chìm đắm sự thương thân khi bước vào phòng. Những ý nghĩ cũ lại vây kín tâm trí nàng. Nàng đã cố gắng làm điều tốt đẹp nhất cho gia đình mình và họ thậm chí không hạnh phúc. Ngoại trừ Lucy và Anne ra, bọn họ đều hay sinh sự, ích kỷ, tự cho mình là trung tâm và thô lỗ không chịu nổi.

Có phải họ luôn như vậy không?

Đã có thời, nàng muốn ai đó hỏi nàng điều gì khiến nàng hạnh phúc.

Nàng thơ thẩn đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Dù đã gần 10h tối, trời vẫn sáng. Những giọt mưa bắt đầu rơi tiếp nhưng ít nhất nó cũng ấm áp. Chẳng cần phải thấp lửa đêm nay.

Nàng thở ra chậm chậm và khi nàng hít vào, nàng cảm thấy cảm giác tự thương thân bị cuốn sạch khỏi mình. Gia đình nàng tồi tệ ngoại trừ một khía cạnh: phiên tòa xét xử nàng tội sát hại William không tạo ra điều gì khác biệt ở họ. Họ không nhìn nàng với vẻ ngờ vực hay vẻ suy đoán như những người khác, tự hỏi liệu nàng vô tội hay có tội. Họ không sợ nàng có thể thù địch họ. Họ đối xử với nàng như cách họ luôn làm vậy.

Họ nghĩ nàng vô tội, tất nhiên.

Giá mà nàng có thể để kệ mọi thứ như nó vẫn thế.

Nhưng nàng không thể để kệ mọi thứ như nó vẫn thế. Nàng phải đưa ra quyết định về ngôi nhà bà goá. Nàng không thể đủ sức xây dựng lại nó cho đến khi nàng có được tiền của mình và thậm chí kể cả lúc đó, nàng cũng không muốn xây lại. Drew nói đúng. Tốt hơn là san phẳng nó.

Tay nàng bị vướng theo mọi hướng. Thời gian lãng tránh đã hết. Đó là lý do vì sao nàng khá nhiều lời với Dobbs trước bữa ăn. Nàng nói với ông rằng từ giờ trở đi, đêm nào ông cũng phải dự phòng nhiều người nhất có thể và chắc chắn không có người lang thang, người gypsy hay dân du mục cắm trại ở ngôi nhà bà goá.

Đêm nay, bằng cách nào đó, nàng sẽ tìm đủ dũng khí để làm điều cần phải làm.

Khi nàng quay lại từ cửa sổ, mắt nàng rơi xuống bàn trang điểm của mình. Chồng bên trên chiếc lược bạc của nàng là một mẫu giấy da gấp lại. Nàng biết nó là cái gì trước khi với tới nó. Tên nàng được viết đẹp đẽ trên bản khắc đồng đẹp đẽ của William. Ngón tay nàng run rẩy khi nàng xe lớp xi niêm phong.

Chào mừng về nhà, là tất cả những gì nó nói.

16. Chương 16

Trời đã ngừng mưa nhưng cỏ vẫn còn ướt sũng và nước rơi xuống từ cây cối đủ nhiều khiến nàng phải dựng mũ áo choàng của nàng lên. Hết lần này sang lần khác, Sara nhìn lại ngôi nhà. Không có ánh sáng từ bất cứ khung cửa sổ nào. Cũng cùng lúc đó, nàng cẩn thận ẩn náu giữa những cái cây và che chắn chiếc đèn bằng cơ thể mình. Bên tay phải, nàng nắm chặt khẩu súng của cha. Nó nặng công kênh nhưng nó cũng trấn an nàng rất nhiều. Nàng không có can đảm để rời nhà trong cái đêm chết chóc này mà không có nó, sau khi nhận được bức thư ấy.

Chào mừng về nhà.

Sau những đau đớn khổ sở nàng đã chịu đựng đêm nay, nàng cảm thấy tách rời một cách lạ kỳ, lạ kỳ gần như số phận. Vài phút sau, nàng nghiền cứu sự thật về William. Nàng không biết nó sẽ giúp nàng thế nào. Nếu William không gửi nàng bức thư đó, thì là người khác, người nào đó gần với nàng. Người nào đó ghét nàng.

Sự ngờ vực trải bóng tối trong tim nàng. Sau khi cơn sóng choáng váng đầu tiên lùi xa, nàng nhìn trừng trừng vào bức thư với nỗi tuyệt vọng tăm tối. Chỉ có ai đó trong nhà mới có thể đặt nó lên bàn trang điểm của nàng để nàng tìm ra, một người hầu hoặc thành viên gia đình nàng.

Nàng mừng là Max không ở đó khi nàng nhận nó. Chàng sẽ không để yên. Chàng điều tra và điều tra cho đến khi chàng tìm được câu trả lời. Và nàng quá sợ hãi câu trả lời. Có lẽ là sai lầm khi cho chàng đến đây. Nàng nên thách thức chàng, nói với chàng những điều làm chàng khó chịu. Có vấn đề gì khi chàng viết về nàng trên tờ báo của mình chứ? Có những điều còn tồi tệ hơn thế. Chàng muốn trả sự trong sạch cho nàng, và nếu sự thật bị phát hiện ra, chàng sẽ chỉ phá hủy nàng mà thôi.

Tiếng cành cây kêu rắc ngay gần làm nàng đóng băng. Mọi cơ bắp của nàng đều căng ra, và nàng chậm chậm gỡ khẩu súng trong tay phải của mình lên.

Một con lửng chui ra từ bụi cây. Nó không sợ nàng nhưng tò mò. Đôi mắt sáng tròn nhỏ như hạt nhãn dường như đang đánh giá nàng rồi nó đánh hơi và nghênh ngang đi vào bóng tối.

Chỉ sau đó nàng mới dám thở. Nàng không ngốc nghếch. Nàng biết nàng đang gặp rủi ro khi phơi mình ra bên ngoài thế này. Nhưng điều này phải được thực hiện. Nếu không phải đêm nay thì là đêm khác. Đó là bởi nàng đã về nhà. Nàng biết nàng đang đến gần ngôi nhà bà goá khi mùi hương mùa hè thân thuộc bao bọc quanh nàng, mùi kim ngân, mùi nhài và mùi thơm ngát của hoa hồng. Trong đầu nàng, nàng có thể nhìn thấy ngôi nhà bà goá như xưa, trước vụ hoả hoạn, với vô vàn những bông hoa thơm ngát toả hương ra ngoài những bức tường của khu vườn.

Những ký ức nhẹ nhàng vụt qua tâm trí nàng. Nàng tám tuổi, đứng trên bờ tường. Ta là vua của lâu đài này, nàng hét lên, và ngay lập tức nàng bị ngã. Nàng gần như sắp khóc, nàng quá náo động nhưng Anne đã bắt đầu khóc âm ỉ và nàng phải an ủi em mình thay vì khóc. Thật ngớ ngẩn, lúc này nước mắt đang lấp đầy mắt nàng.

Những ngày ấy, ngôi nhà gần như được thuê suốt nhưng khi không có người thuê nhà nào đuổi họ đi, ngôi nhà bà goá trở thành sân chơi của họ, nàng và Anne.

Họ đã biết được tất cả mọi bí mật của nó. Và họ giữ những bí mật đó cho riêng họ.

Nỗi sợ hãi ép chặt tim nàng, và nàng đợi một lúc cho đến khi nàng có thể khống chế được bản thân mình. Có thể không còn được lùi lại nữa. Với ý nghĩ đó, nàng bắt mình di chuyển, bước qua những cái rễ cây và bẻ gãy cành cây. Chiếc cổng bằng thép to lớn là lối vào khu vườn, nàng dừng lại. Cái khoá cổng đã bị phá vỡ.

Ánh sáng từ ngọn đèn của nàng toả gần đến ngôi nhà. Mờ mờ nửa tối, trông nó không ai động đến một cách kỳ lạ và im lặng như một nắm mồ.

Nàng tự nguyện rửa mình vì nghĩ lung tung, và trước khi can đảm hoàn toàn bỏ rơi nàng, nàng nhanh chóng đẩy cổng và bước vào khu vườn. Những ngọn đồi nhỏ và chỗ đất lún giờ đây đầy cỏ hoang, lỗ chỗ trên cái giường hoa. Đây là nơi cảnh sát trưởng và người của ông ta đã xối tung lên để tìm thi thể William. Họ cũng tìm khắp ngôi nhà và không tìm được gì cả.

Những ký ức khác đang đập vào cánh cửa tâm trí nàng, đòi được vào trong nhưng nàng kiên quyết đẩy chúng đi. Nàng khiến đầu óc mình trống rỗng khi nàng tiến đến ngôi nhà, chạm đến bậc thềm và bước vào sảnh. Ở đây, nàng ngừng lại, và nâng ngọn đèn của mình lên để nhìn đồng hồ đất mà ngọn lửa đã gây ra với ngôi nhà đã-từng-được-xem-là-đáng-yêu.

Và đồ nát là những gì nó đã làm. Những cái xà nhà ám khói ngổn ngang trên nền giống như những chiếc quan tài kẹt cứng. Không còn những cầu thang lịch thiệp nữa, chỉ còn tàn dư lởm chởm đánh dấu nơi nó đi qua. Nàng nhìn lên trần nhà. Ánh sáng từ ngọn đèn của nàng không toả xa đến thế nhưng nàng có thể nhìn thấy những mảnh vụn và cửa ánh sáng và bóng tối nơi trần nhà mở ra bầu trời. Ngay đối diện nàng, nhìn ra lối vào, không bị ngọn lửa ảnh hưởng là một lò sưởi lớn làm bằng đá với các góc ở mỗi bên.

Ký ức vẫn còn tươi mới như thể nó mới xảy ra hôm qua. Họ đang chơi trò trốn tìm, nàng và Anne khi vấp chân vào đó. Nàng trốn trong một hốc và Anne đang đến ngày một gần hơn. Nàng không bao giờ có thể nhớ điều điên rồ nào đã khiến nàng quyết định thử treo lên một bức tường của cái hốc. Nàng với tới một trong những viên gạch trang trí ở trên đầu và treo mình lên khi chân nàng mất điểm tựa. Khi nàng cố lấy lại thăng bằng, một phần nền lò sưởi trượt mở ra.

Họ đã nghe về những cái hang của giáo sĩ, tất nhiên, nơi giấu những giáo sĩ trong suốt lịch sử đẫm máu của

Anh khi tín đồ công giáo bị truy đuổi. Có một cái ở Longfield nhưng nó không lớn hơn cái tủ đồ là mấy. Cái ở ngôi nhà bà goá này thì giống một căn phòng nhỏ hơn.

Nàng và Anne không nói cho ai nghe. Một lý do là cha họ sẽ trừng phạt họ nếu ông biết họ chơi ở ngôi nhà bà goá và lý do khác là họ ôm ấp những bí mật với nhau như những đứa trẻ vẫn làm, cảm thấy tự mãn và tự cao bởi vì không ai khác biết về căn phòng bên dưới phiến đá sàn.

Và điều đó vẫn là bí mật riêng họ cho đến tận hôm nay.

Nàng nuốt vào một cách khó khăn và buộc nhịp tim mình chậm lại. Đã nhiều thời gian trôi qua trước khi nàng gia cố mình cứng như thép để tiếp tục. Nàng cúi đầu xuống, tập trung định vị đường đi những mảng gạch vỡ và tránh những vật cản để tiến tới bức tường lò sưởi. Cách lò sưởi 6 feet nàng trông thấy chúng, và tất cả không khí bị cuốn phăng ra khỏi phổi nàng.

Bằng trò chơi khăm của số phận, hai cái xà nặng đã rơi xuống lò sưởi và chặn đường đi của nàng. Nàng có thể tiến đến một góc lò sưởi nhưng không phải góc nàng muốn.

Nàng đặt chiếc đèn và khẩu súng xuống và cố gập người chui vào cái hốc lò sưởi để nàng có thể chui một vai qua những thanh xà. Điều đó là không thể. Một đứa trẻ thì có thể vừa nhưng một đứa trẻ không đủ khoẻ để di chuyển thanh xà.

Nàng chưa sẵn sàng để từ bỏ. Nàng lùi lại một lúc, rồi đi đến góc kia, ôm chặt thanh xà gần nhất bằng cả hai tay và kéo nó ra hết sức có thể. Nàng nghiêng chặt răng, cảm thấy vai và lưng mình căng lên, sử dụng những cơ bắp ở đùi và bụng mà nàng chưa từng dùng đến. Nàng đẩy, nàng kéo, nàng làm theo mọi hướng. Nó chẳng nhúc nhích.

Cuối cùng thất bại, nàng ngồi lên thanh xà rơi. Nàng không thể khóc nổi. Đã đi quá xa chỉ để gặp phải điều này đẩy nàng đến bên bờ vực tuyệt vọng. Nàng không biết làm gì tiếp theo. Cần có một người đàn ông, thậm chí là cả đội bò kéo mới di chuyển được những thanh xà này. Nếu nàng có thể tìm được một cái đòn bẩy, hoặc một đoạn dây thừng, nàng có thể có cơ hội tốt hơn.

Nàng đang với tới cái đèn khi nàng nghe thấy một âm thanh lén lút nho nhỏ, giống như tiếng lạo xạo của sỏi dưới chân đến từ ngay phía ngoài lối vào. Đầu nàng nghiêng lên và tập trung nghe. Khi nó lại vọng đế, nàng với lấy khẩu súng và thổi tắt ngọn đèn.

Đầu Max giật bắn, kéo chàng ra khỏi giấc ngủ, và khi chàng đuổi những cơ bắp gò bó của mình. Mất một lúc chàng mới nhận thức được. Chàng vẫn còn mặc nguyên quần áo và ngủ quên ở chiếc ghế nhồi bông này. Ghế của Simon. Phòng của Simon.

Chàng đuổi mình lần nữa và ngồi dậy. Ngọn nến bắt đầu phập phù nên chàng thấp một ngọn đèn khác tìm thấy trên bệ lò sưởi. Đã ba giờ sáng, và vẫn chẳng có dấu hiệu gì của Simon hay Martin. Điều quái quỷ gì khiến họ thức đến tận giờ này?

Câu hỏi ngu ngốc. Khi chàng ở tuổi-mười-tám đầy háo hức, chàng thức rất muộn và cha mẹ chàng thì chẳng hay biết gì.

Chàng cũng nên thức dậy và về giường. Chàng sẽ không có được cuộc chuyện trò giữa-cánh-dàn-ông với Simon như chàng đã hứa. Nhưng họ sẽ có nó sớm thôi, bởi vì chàng, Max Worthe, cư xử hoà nhã và dịu dàng ngay cả khi chàng có thể hoàn toàn dễ cáu và trong tâm trạng tồi tệ theo kiểu nguyên sơ nhất. Chàng không nghĩ dễ cáu sẽ được đặt trong lời nói. Năm đám của họ thì đúng hơn nhưng tất cả sẽ được thực hiện theo phong cách của những quý ông, tất nhiên, một Corinthian với một Corinthian khác.

Tóm lại, chàng sẽ đánh cho đến khi gã thanh niên mất dạy ấy chết khiếp thì thôi. Đó là cách duy nhất lấy được sự tôn trọng của Simon. Martin, tự nhiên, sẽ theo sự dẫn dắt của Simon. Đây là lúc Martin học được cách sống của đời mình thay vì sống dưới cái bóng của anh trai.

Max cảm thấy gì đó trong túi áo khoác và thấy một điều gì gà xén. Chàng mang nền theo khi chàng rời phòng.

Đứng lên không phát ra tiếng động, Sara hướng đến một bức tường lò sưởi và ép mình ấn sát vào hốc. Tim nàng lại chạy đua tiếp; máu nàng dội thành thạch theo từng nhịp tim. Nhịp thở của nàng trở nên nặng nhọc

vì thế nàng mím chặt môi mình để ngăn tiếng thở lại. Từ từ, từ từ, nàng nâng khẩu súng bên tay trái lên và lên đạn. Nàng phát ốm vì sợ.

Mấy phút trôi qua. Từ vị trí của nàng trong góc lò sưởi, nàng chỉ nhìn thấy được một bên của đại sảnh. Bởi vì cửa sổ trên tầng không bật kín và trần nhà thì mở ra bầu trời, nên không hoàn toàn là bóng tối mà có màu xám mờ. Một trong những bóng sáng mờ bắt đầu di chuyển. Vì thế nàng biết đó là một người đàn ông.

Hắn đứng ngay gần bức tường, di chuyển thận trọng giống như nàng khi nàng bước vào đại sảnh, tránh những thanh xà bị rơi và mảnh gạch vỡ. Bóng hắn hoà vào bóng tối hơn, và dù nàng không thể nhìn thấy hắn được nữa, nàng có thể dõi theo đường đi của hắn bằng tiếng bước chân đôi ủng da gây nên khi giẫm xuống đồng cỏ nát trên sàn. Đôi khi, hắn dừng lại như thể hắn cũng nghe thấy dấu hiệu hiện diện của người khác.

Giờ thì hắn cũng cùng vị trí như nàng. Nàng có thể nghe thấy tiếng hắn thở, ngửi thấy mùi của hắn, cảm thấy mắt hắn đang tìm kiếm nàng trong bóng tối. Đó không phải là sự tưởng tượng của nàng. Hắn biết nàng ở đây, và dấu nàng không thể tự lý giải với bản thân, nàng biết, cảm nhận, rằng mục đích của hắn là xấu.

Đây không phải là kẻ lang thang tìm chỗ ngủ đêm. Tên của William nện thình thịch trong đầu nàng.

Nàng mong muốn được lên cò súng nhưng sợ hắn sẽ nghe được âm thanh cò súng dội lại. An toàn hơn là nàng ở yên nơi nàng đang ở và đợi nó qua đi, thậm chí nếu nàng có phải ở đây cả đêm.

Hắn vượt qua nàng, quay trở lại ngôi nhà dùng làm phòng khách gia đình, xa hơn là bếp và phòng để thực phẩm. Nàng nghe thấy tiếng vật cứng đập vào thép, một lần, hai lần, và sự hoảng hốt dâng lên hòng nàng. Hắn đã tìm thấy nền hoặc đèn và đang cố thấp nó.

Ý nghĩ dồn lên xé toạc đầu nàng. Hắn đã ở đây trước đây hoặc hắn biết rất rõ căn nhà; một phút sau hắn sẽ thấp nền và phát hiện ra nơi nàng trốn. Hắn có thể cũng có vũ khí. Nàng sẽ không chờ rủi ro.

Nàng sẽ phải ra khỏi đây trước khi quá muộn.

Dù nàng tê liệt vì sợ hãi, nàng bắt mình phải di chuyển. Nàng thu mình lấy đà và bắt đầu mò mẫm ra cửa. Nàng đụng mạnh vào cái gì đó và hít vội một hơi. Rồi nàng nghe thấy hắn. Giờ hắn không di chuyển lên lút nữa. Hắn biết nơi nàng đứng và hắn đang đi thẳng đến chỗ nàng.

Bản năng chiếm hữu. Nàng ném mạnh mình qua những thanh xà, tăng tốc và ném mình xuống dưới chúng. Chân nàng chưa từng nhanh hơn thế. Vài bước nhảy đã đưa nàng ra đến cổng rồi nàng vượt qua nó, chạy trốn chết.

Nàng hét lên khi hắn túm lấy nàng từ đằng sau. Nàng sẽ còn hét nữa nếu những cánh tay đàn ông mạnh mẽ ấy không đột nhiên siết chặt quanh lồng ngực nàng cho đến khi nàng nghĩ xương sườn nàng gãy mất. Nàng quằn quại. Nàng đá lung tung. Vòng siết của hắn không nới lỏng. Gần như đáng sợ như sức mạnh tàn bạo của hắn, là sự tấn công im lặng. Không một lời phát ra khỏi môi hắn, không đe dọa, không cảnh báo. Tất cả những gì nàng nghe là âm thanh dữ dội của tiếng hắn thở.

Khi hắn nâng nàng lên khỏi mặt đất, nàng quay đầu lại và đập vào mặt hắn. Hắn chửi thề và thả lỏng vòng kìm kẹp của mình ra. Phát điên vì sợ, Sara vịn người thoát ra, rồi chớp mắt sau, bắt ngờ đập khẩu súng của nàng. Lực đập làm nàng rên lên. Gã tấn công nàng rên rỉ và lùi lại. Sara xoay tít người và lao tới trốn trong những cái cây.

Nàng vẫn còn thổn thức vì nỗi sợ hãi nguyên sơ khi nàng xé qua những cây thạch nam và bụi ruồi hoang. Nàng không kiếm nơi trốn. Giống như con thú hoang, con mồi bị săn đuổi, nàng chạy tán loạn trong sự hốt hoảng cao độ.

Dường như là bất tận khi nàng nhìn thấy ánh sáng bên mái hiên Longfield lấp lánh qua những gốc cây. Nàng không chạy chậm lại. Dấu cho nàng sắp rách mạng sườn và chân nàng thì bị chuột rút đau đớn, nàng khiến chân mình di chuyển như thể mỗi giây đều quyết định mạng sống của nàng.

Khi nàng lao mạnh ra khỏi rừng cây, một cái bóng hiện ra mờ mờ trước mặt nàng. Nàng thở hổn hển và cố dừng lại nhưng quán tính đã mang nàng tiến lên. Khi cánh tay mạnh mẽ vòng quanh nàng, Sara trở nên điên dại.

“Sara, em có ngừng đánh ta đi không!”

Giọng Max! Nó không làm nàng bình tĩnh lại. Thực tế, nó chỉ làm nàng phát điên hơn nhưng nàng ngừng chống lại chàng. “Ngài!” nàng tức tối. “Ngài quay lại đó!” Nàng hít không khí vào phổi. “Sao ngài dám làm tôi sợ như thế!” Max nhìn qua vai nàng. “Quay lại đâu? Em đang nói gì thế? Ta không rời nhà. Và em làm cái quái gì mà lại ra khỏi nhà vào lúc này?”

“Cứ như ngài không biết ấy. Ngài theo sau tôi! Ngài chủ tâm làm tôi sợ hãi!”

“Ta chẳng làm việc gì kiểu như vậy hết. Ta đang đợi Martin và Simon. Họ vẫn chưa quay về. Ta ra ngoài hút thuốc.”

Khi nàng đấu tranh lấy lại được nhịp thở, nàng chớp mắt nhìn chàng, nàng nhận ra rằng Max đã phải xích sự giận giữ của mình trong một cái xích chằng chịt. Chàng tức giận vì chàng nghĩ nàng lên ra ngoài gặp ai đó. Nàng chưa đủ ổn định và chưa đủ hơi để mà tranh cãi với chàng về điều này. Hơn mọi thứ, nàng muốn ở bên trong bức tường chắc chắn của Longfield, với tất cả cửa sổ và cửa ra vào được khoá kín chống lại kẻ đột nhập.

Nỗ lực tập hợp bản thân lại, nàng nói giọng run rẩy. “Tôi không ra ngoài gặp ai hết, nếu đó là điều ngài nghĩ. Chúng ta có thể nói chuyện sau không?” Nàng ấn ngón tay vào mắt. “Tôi vừa phải chiến đấu sống còn. Ai đó vừa mới tấn công tôi.”

Nước mắt ràn rụa, nàng không thể ngăn được, trông Max quá vững chắc, quá an toàn. Mọi thứ về chàng đều khiến nàng vững dạ, mùi xà bông trên da chàng nhẹ nhẹ, vẻ cấu kính trên gương mặt chàng. Nàng có thể nói rằng chàng vừa hút thuốc và dầu nàng ghét mùi thuốc lá, nhưng lúc này, nó làm nàng hài lòng hơn cả loại nước hoa Pháp đắt tiền nhất. Thậm chí nếu nàng có nhắm mắt lại, nàng cũng vẫn có thể nói nàng đang ở cùng Max. Max không quấy rầy nàng bằng những câu hỏi nữa. Chỉ có chút ánh sáng nhưng chàng có thể cảm thấy toàn bộ cơ thể nàng đang run rẩy. Chàng vòng tay quanh vai nàng và đi cùng nàng vào cửa sau.

“Nó xảy ra ở đâu vậy?” Chàng hỏi dịu dàng.

Nàng rung mình. Nàng sẽ không nói đến ngôi nhà bà goá. “Không xa nhà lắm. Ở phía dưới kia.” Nàng chỉ ang áng sau lưng mình.

“Nghe giọng em,” chàng nói, “như thể em có thể uống một đồng brandy ấy, và điều đó được thôi vì ta có một chai trong phòng. Sao em không đi ra kia, khoá cửa lại và ta sẽ quay lại trong vài phút nữa.”

“Ngài đi đâu?” nàng vội hỏi.

“Ta muốn đi xem xét xung quanh.”

Nỗi sợ hãi của nàng tràn về như lũ lụt. “Không! Có thể nguy hiểm đấy.”

“Ta biết tự lo cho mình mà.”

Chàng thả nàng ra, trượt tay vào túi áo khoác và rút ra khẩu súng. Chỉ đến lúc đó nàng mới phát hiện ra khẩu súng của nàng đã bị mất. Nàng không thể nhớ nơi mình làm rơi nó được.

Max nói, “Ta sẽ không đi xa đâu. Tất cả những gì ta muốn là chắc chắn không ai lén lút quanh nhà, được không?”

Không được chút nào, nhưng trước khi nàng kịp phản đối thì chàng đã đẩy nàng vào sảnh sau nhà và đóng cửa lại, khoá chặt nó từ bên ngoài.

Có mấy ngọn nến chưa thắp ở trên bàn ngay sau cánh cửa. Nàng thắp một ngọn nến từ chiếc đèn đang cháy vữa, che ngọn lửa bằng một tay, nàng đẩy cửa xuống cầu thang gác của người hầu và nhanh chóng bước lên bậc thang.

Nàng đi đến phòng mình trước tiên chỉ để sửa sang lại mình nhưng khi nàng thấp vãi ngọn nến lên, và nhìn rõ mình trong gương, nàng bị choáng. Trông nàng như mù phù thủy. Quần áo nàng bám đầy bồ hóng và bồ hóng dính trên cả mặt nàng; tóc nàng rối tung và như mớ gai trong tay nàng.

Nàng sụp xuống ghế bên bàn trang điểm sững sờ nhìn trừng trừng vào hình ảnh phản chiếu trong gương của mình. Sao lại ra nông nỗi này? Mắt nàng mất tiêu điểm, và những ý nghĩ nàng cố xua đến tận góc xa nhất của tâm trí nàng lại kéo về như cơn lũ khi con đập bị vỡ.

Khi nàng nhận thức lại được, nàng nhảy chồm lên, đi đến tủ quần áo, chọn một cái váy mới. Rồi bắt đầu cởi đồ.

17. Chương 17

Brandy thiêu đốt họng nàng, nhưng nó không phải cảm giác khó chịu. Sau hai ba ngụm, nàng cảm thấy khá hơn một chút và sau nhiều ngụm hơn, nàng có thể miêu tả vụ tấn công với giọng khá bình tĩnh. Nàng chỉ nói với Max những điều nàng thấy là khôn ngoan. Nàng không đề cập đến ngôi nhà bà goá nhưng nàng cho chàng xem bức thư viết tay của William.

Nàng lo lắng, nàng nói, nàng không thể ngủ nên nàng quyết định đi dạo. Một hoặc hai lần nàng nhìn thiết tha về phía cửa. giá như nàng có vài giờ nghỉ ngơi, nàng sẽ được trang bị tốt hơn để trả lời câu hỏi của Max. Nàng không chắc nên kể với chàng bao nhiêu hoặc điều gì nàng nên giấu.

Max thấp lửa và họ thoả mái ngồi gọn trong chiếc ghế bành nhồi lông bên cạnh lò sưởi. Trông chàng nhợt nhạt và mệt mỏi và có những quầng thâm quanh mắt chàng. Chàng không đeo nơ cổ và quần áo chàng nhàu nhĩ.

“Có khả năng là một kẻ lang thang nào đó tấn công em không?” chàng hỏi.

“Không.” Nàng dừng lại khi trí nhớ quay lại với nàng.

“Tại sao không?” Max hỏi.

“Hắn không toả ra mùi của kẻ lang thang.” Nàng cười yếu ớt. “Tôi thậm chí không nhận ra lúc đó nhưng hắn có mùi nước hoa.”

Max nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Giờ thì để ta xem nếu ta biết được gì đúng đắn.” Giọng chàng đều đều một cách lạ lùng. “Bức thư này đã đợi em khi em quay về đi ngủ.” Nàng giơ bức thư đã được chính tay William viết. “Em nghỉ ngơi nó đến từ William. Và cho đến lúc đó, em vẫn đi ra ngoài, biết rằng hắn có thể đang đợi em?”

Nàng không sẵn sàng cho kiểu tra vấn chéo thế này, không phải sau những gì nàng vừa trải qua. Với một câu nói dối nhỏ, nàng tự đặt bẫy cho bản thân mình.

Nàng cẩn trọng nói, “Tôi không biết tôi nghĩ gì, Max nhưng tôi chắc chắn không đoán rằng William có thể ở đó chờ tôi. Tôi không thể ngủ. Tôi nói rồi. Tôi lo lắng. Tôi đi ra ngoài đi dạo. Và đó là tất cả.”

Chàng kìm nén sự giận dữ với nghị lực sắt thép. Chàng biết nàng không nói cho chàng nghe toàn bộ sự thật nhưng chàng không biết làm sao để ép nó bật ra khỏi người nàng. Hiển nhiên nàng vẫn không tin chàng và điều đó làm chàng cần rút. Nhưng tệ hơn là chàng cảm thấy day dứt vì vô dụng. Không nghĩ ngờ gì nàng đã bị tấn công. Nếu nàng đến với chàng khi nàng nhận được bức thư, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Chàng không biết chàng muốn ôm nàng trong vòng tay hay lắc nàng đến chết nữa.

Nhưng chàng cũng không thể tha thứ cho mình. Chàng không cho rằng nàng trong tình trạng thực sự nguy hiểm. Chàng nghĩ rằng những bức thư do hiểm thù, sản phẩm của một đầu óc méo mó. Đó là tất cả những gì chàng đã nghĩ.

Chàng uống một hơi dài brandy rồi nói, “Ta không nghĩ William đã tấn công em.”

“Tôi có thể nói thế hôm qua chứ không phải bây giờ. Chắc hẳn điều này chứng minh William còn sống?”

“Vậy tại sao hắn không giết em?”

Mắt nàng mở to. “Cái gì?”

Chàng nói đều đều, “Nếu đó là William, chẳng phải hắn muốn giết em sao? Em đã nói với ta đủ thường xuyên rằng hắn muốn em chết để hắn có thể chiếm được tài sản nhà Carstairs qua Anne. Vậy tại sao hắn không vũ trang để làm điều này? Hắn không có vũ khí, đúng không?”

Nàng chậm chạp lắc đầu. “Tôi không biết. Nhưng tôi chiến đấu với hắn bằng răng và móng. Có lẽ hắn muốn giống như một vụ tai nạn hơn.”

Chàng nghĩ một chốc rồi cuối cùng nói. “Chúng ta không thể bỏ qua khả năng đó là một người khác.”

Nàng rút sâu vào ghế của mình. “Không,” nàng nói, “Tôi sẽ không tin đâu.”

“Sara, em phải đối diện với sự thật. Ai có thể vào phòng ngủ của em? Ai có thể để lại cho em bức thư đó đây?”

Nàng vội nói, “William có thể. Hắn biết rõ ngôi nhà. Hắn có thể lên vào khi chúng ta đang ăn tối mà không ai biết.”

Chàng nói giọng bất cần. “Đó có thể là Simon hoặc Martin. Họ rời bàn ăn đầu tiên và vẫn chưa quay về nhà.”

“Điều đó thật lố bịch.” Cổ họng nàng hoạt động dữ dội. “Chúng sẽ không làm hại tôi. Chúng có thể đã chuồn đến trận đánh đấm hay gì đó. Đây không phải lần đầu chúng ra khỏi nhà cả đêm.”

Nàng choáng váng nhưng chàng cũng thế và chàng quyết định đưa ra tiếp quan điểm của mình. “Hoặc Anne có thể đứng sau chuyện này. Cô ấy rời phòng ăn và cô ấy có lợi nhiều nhất khi có gì đó xảy ra với em. Ồ, ta biết cô ấy không trực tiếp tấn công em nhưng cô ấy có thể có tông phạm.”

“Không,” nàng nói. “Không! Tôi sẽ không nghe đâu.”

Giọng chàng trở nên hung dữ. “Và đừng có quên ngài Primrose vô giá của em. Có thể anh ta thà để em chết chứ không nhìn thấy em đi theo người đàn ông khác. Với Constance, tất nhiên, có thể là ghen tị hay động cơ nào khác mà chúng ta chưa khám phá ra được. Có thể là bất cứ ai, Sara, bất cứ ai. Em có hiểu không?”

Nàng đặt cốc xuống và chậm chạp đứng lên. Mắt nàng hiển hiện rõ ràng sự đau đớn. Giọng nàng run rẩy dữ dội và chàng phải căng tai mới nghe được nàng nói. “Tại sao ngài lại tra tấn tôi thế này? Ngài không thể thấy điều đó không cần thiết ư? Tôi không ngu. Tôi đủ hiểu những điều đó nếu William không phải là người gửi tôi những bức thư ấy, phải là ai đó gần gũi tôi. Và ngài có biết?” Giọng nàng rít lên. “Tôi không biết đó là ai. Tôi không muốn ngài điều tra. Tôi không muốn ngài đánh bẫy ai. Tôi muốn ngài hãy để yên, Max. Đơn giản là để yên.”

Chàng đã sai lầm. Nàng bị rúng động hơn chàng nhận ra. Chàng giơ tay tỏ vẻ xoa dịu. “Sara, ta xin lỗi. Em đúng. Đó có thể là William, hoặc ai đó chúng ta chưa nghĩ ra. Xem này, ta chỉ cố gắng thuyết phục em đừng có liều mạng ngu ngốc như thế. Nó quá nguy hiểm.”

“Nguy hiểm!” Nàng sục tay vào tóc mình. Nàng cay đắng nói. “Chẳng có gì nguy hiểm nếu tôi không nghe theo ngài. Tôi nên theo đúng kế hoạch ban đầu của mình. Tôi nên kết hôn với ngài Townsend. Và rồi cơn ác mộng này sẽ qua. Mọi người sẽ hạnh phúc. Rồi chúng tôi có thể trở lại là một gia đình mà không có bất cứ chất độc hoài nghi nào trong tâm trí.”

Nàng tránh khỏi chàng và bắt đầu bước tới bước lui. Tay nàng vẫn bám vào tóc nàng, ôm chặt đầu nàng như thể nàng đang làm dịu cơn đau đầu.

Chàng nói dịu dàng, “Sara, chúng ta sẽ không để mọi thứ như thế. Chúng ta sẽ tìm ra ai là người tấn công em, bất kể đó là ai. Chúng ta sẽ biết.”

Nàng xoay tí lại nhìn chàng, đôi mắt hoang dại vì giận dữ rồi nàng nhanh chóng đi đến ghế của chàng. “Đừng có nói tôi phải làm gì! Ngài biết gì chứ?” Giọng nàng rạn vỡ vì cảm xúc. “Có gì tốt đâu nếu tôi tìm ra Simon hay ai khác trong gia đình tôi đã tấn công tôi đêm nay? Điều đó sẽ phá huỷ khiến chúng tôi không còn là gia đình nữa. Tất cả chúng tôi sẽ bị chia cắt. Ngài nghĩ tôi sẽ để điều đó xảy ra ư? Ngoài ra, ngài cũng tự nói đấy. Bất kể ai làm thì người đó cũng không có ý định giết tôi. Có lẽ hẳn chỉ muốn đe dọa tôi thôi. Tôi không phán xét hẳn. Ồ, Chúa ơi, tôi sẽ là người cuối cùng phán xét ai đó. Cha tôi nên đối xử với chúng tôi công bằng. Ông không nên để lại mọi thứ cho tôi. Sao tôi có thể khiển trách gia đình mình vì quay ra chống lại tôi chứ? Không ai biết một người sẽ làm gì khi họ tuyệt vọng hoặc bị thử thách. Nhưng không quá muộn, tôi sẽ khiến mọi thứ trở nên đúng đắn. Tôi thề với Chúa, tôi sẽ khiến mọi thứ trở nên đúng đắn.”

Nàng đi tới đi lui lần nữa. “Nếu mình tăng đề nghị của mình, ngài Townsend sẽ vẫn cưới mình.” Nàng nói to suy nghĩ của mình khi nó đến với nàng, quên mất hoặc không quan tâm đến sự hiện diện của chàng. “Đúng, đó là điều mình sẽ làm, mình sẽ trả cho ngài ấy một khoản ngài ấy không thể chối từ được.”

Chàng bước ra khỏi ghế.

“Mình có nên viết cho ngài ấy không nhỉ? Không. Tốt hơn là mình nói trực tiếp với ngài ấy, ngài ấy có nghĩ vậy không? Ngày mai. Mình sẽ quay lại Bath, rồi mình sẽ... mình sẽ...”

Đột nhiên nàng ôm mặt và vai nàng bắt đầu nâng lên. “Tôi không thể thở,” nàng nghẹn thở.

Max với tới nàng sau hai sải chân. Chàng đặt ly của mình vào môi nàng và ép nàng uống. Nàng sặc, phun phì phì và đẩy tay chàng ra. Chàng cố lần nữa và lần này nàng nuốt, rồi nàng run bắn thở một hơi dài.

“Cám ơn.”

“Giờ thì ngồi xuống cái ghế này và uống đến giọt brandy cuối cùng đi.”

Nàng nghe lời. Một lúc sau, nàng nhìn lên chàng. “Thật vô vọng phải không? Tôi không biết phải làm gì, phải rẽ hướng nào.”

Chàng biết rằng không chỉ vụ tấn công xé nàng ra từng mảnh, mà nỗi nghi ngờ quá đau đớn để thú nhận với ai. Tiền là động cơ giết người rất cao. Đó là lý do nàng muốn kết hôn và phá vỡ ủy thác. Không chỉ bởi nàng sợ William còn sống.

Chàng ngồi xổm xuống để mắt họ ngang nhau. “Cảm thấy khá hơn chưa?”

Nàng gật đầu. “Ngài đã thấy chúng tôi lúc tồi tệ nhất – ý tôi là gia đình tôi. Mọi thứ khác khi cha tôi còn sống.”

Chàng nghĩ ông đã an toàn dưới lòng đất khi chàng nói, “Ông phải là một người cứng rắn mới sống được với điều đó phải không?” Nhưng lần nữa, nàng làm chàng ngạc nhiên.

“Ừm, có lẽ chúng tôi cần nó. Kỷ luật, ý tôi là thế. Ngài không thể biết tôi nhớ ông thế nào đâu.”

“Nghe nàng nói như thế nàng rất yêu ông.”

“Thực tế, tôi kính yêu ông. Chúng tôi không luôn cùng quan điểm... nhưng... Ồ, Max, tôi sẽ phải làm gì tiếp theo đây?”

Từ ngữ nhảy ra khỏi miệng chàng trước khi chàng có cơ hội nghĩ về chúng. “Em sẽ kết hôn với ta, tất nhiên.”

Trông nàng sững sờ. Chàng cũng thế. Chậm chậm, môi chàng cong lên thành một nụ cười kinh ngạc. Tại sao, điều tuyệt vời nào, chàng tự hỏi mình, nàng phải là người duy nhất?

Nàng chớp mắt chậm chậm. “Ngài vừa nói gì?”

“Ta nói rằng em nên cưới ta.”

“Ngài cưới tôi, đột ngột như vậy ư?” Nàng bật ngón tay.

“Không, không đột ngột đâu. Ta đã nghĩ nhiều về điều này rồi và ta nghĩ đó là giải pháp tốt nhất cho cả hai chúng ta.”

Nàng gay gắt nói. “Ngài đã xa như vậy, chỉ để có được câu chuyện cho bài báo của mình?”

Chàng gần như mất bình tĩnh trước khi chàng nhớ ra nàng vẫn bị choáng vì vụ tấn công, vẫn còn bối rối và cần an ủi. Chàng cầm lấy cổ tay nàng và đặt xuống, rồi nắm lấy cả hai tay nàng. “Nghe ta này, Sara,” chàng nói. “Ta không phải cưới em để có được câu chuyện của mình. Thậm chí nếu em có cưới Townsend ta vẫn cứ quanh quẩn bên em. Và Townsend có thể ở đâu chứ? Ông ta sẽ lấy tiền và bỏ đi. Ai đó phải ở lại và chăm sóc em. Ta biết em nghĩ rằng một khi quỷ uỷ thác bị phá vỡ, mối nguy hiểm sẽ qua. Nhưng em có chắc không? Ta không bị thuyết phục rằng điều này có dính dáng đến tiền bạc. Nếu ta đứng, sẽ chẳng vấn đề gì nếu em lại tiếp tục ẩn náu và đợi nhận lấy tài sản của mình khi em đủ hai mươi tuổi. Ai đó muốn làm hại em. Họ đã tìm thấy em trước đây và họ sẽ lại tìm thấy em.”

“Ngài không nghĩ tôi biết điều đó ư?” Nàng nói giọng thống khổ.

Giọng chàng trầm xuống khi chàng nhìn những vết cào xước trên tay nàng. “Nếu em cưới ta,” chàng nói, “chúng ta đều đạt được điều chúng ta muốn. Nếu em đứng, mối hiểm nguy sẽ qua bởi vì sự uỷ thác đã bị phá vỡ. Nhưng nếu ta đứng, bất cứ ai muốn làm hại em sẽ phải giải quyết ta trước.”

Mắt nàng xem xét mặt chàng. “Ngài đã đi xa như vậy, chỉ để bảo vệ tôi ư? Nhưng tại sao?”

Chàng cho nàng lý do mà chàng biết nàng có thể chấp nhận. “Bởi vì ta cảm thấy có trách nhiệm. Bởi vì tờ báo của ta đã khuấy tung công chúng chống lại em. Bởi vì ta đã sai về em và bởi vì ta muốn đền bù.”

Nàng cố rút tay mình ra. “Tôi không biết, Max, chỉ là tôi không biết.”

Chàng cảm thấy như vận mệnh mình đang treo trên bàn cân. Với giọng lạ lùng không giống của chàng, chàng tiếp tục, “Và bởi vì, nếu em cưới người khác, ta sẽ phải giết hắn.” Chàng loé lên một nụ cười không phải là cười. “Hãy nói cho ta biết ta đã sai về chúng ta. Nói cho ta em không muốn ta nhiều như ta muốn em, và có lẽ, chỉ có lẽ thôi, ta sẽ tìm được sức mạnh để em ra đi.”

Chàng kéo tay nàng đứng dậy. Chàng có thể thấy bài diễn thuyết nho nhỏ của mình khá gây ấn tượng với nàng. Mắt nàng mở to, choáng váng, không tin.

Chàng chưa bao giờ coi mình là người vô đạo đức nhưng chàng cũng nhận thức rõ ràng chàng đang lợi dụng cơ hội. Nàng vẫn còn chịu cú sốc. Nàng đang mất phương hướng và bối rối. Khi nàng tự nói với mình, nàng không biết phải rẽ hướng nào. Chàng tự bào chữa những gì chàng đang làm rằng chỉ là vấn đề thời gian trước khi nàng tự nguyện đến với chàng. Nhưng những sự kiện đã đi quá xa. Thời gian là điều mà chàng không thể cho nàng được.

Chàng vòng tay mình bao quanh nàng. “Nói em sẽ cưới ta đi Sara.”

Mắt nàng đầy nước mắt. “Như thế không công bằng với chàng, Max.”

“Ta sẽ tự đánh giá điều gì là công bằng.”

Chàng đặt môi lên môi nàng. “Max,” chàng thở ra, nửa phản kháng, nửa chấp thuận.

Nàng ngừng nghĩ khi chàng ép nàng dựa vào chiều dài cứng rắn của chàng và chiếm lấy miệng nàng với sự đam mê khiến các giác quan của nàng chao đảo. Nàng bám lấy chàng để chống đỡ, đầu nàng ép vào vòng tay chàng khi nụ hôn cứ tiếp diễn, tiếp diễn.

Tay chàng di chuyển khắp người nàng, ấn nàng vào gần hơn. Nàng cảm thấy chàng bị khuấy động, và cơ thể của chính nàng cũng siết chặt lại đáp trả. Một phần trí não nàng vẫn có thể nói với nàng rằng nàng đang hành động không khôn ngoan. Nàng chẳng quan tâm. Nàng vẫn còn sống. Nàng chưa từng cảm thấy được sống hơn thế này trong cuộc đời mình. Không ai biết điều gì sẽ xảy đến ngày mai.

Khi nàng bắt đầu vật lộn, Max thả nàng ra nhưng chỉ là giải phóng tay nàng để nàng có thể vòng quanh cổ chàng. Rồi nàng kéo đầu chàng xuống để hôn chàng tiếp.

Đầu hàng. Nàng đang tặng cho chàng. Và giường chàng chỉ cách có một bước chân. Cơ thể chàng giục già chàng chiếm lấy nàng và các giác quan chàng cũng vậy. Nếu chàng chiếm lấy chàng bây giờ, sẽ không còn đường quay lại. Mặt khác...

Chàng đang tranh luận với bản thân mình, và đó là sai lầm chết người. Phần cần trọng trong chàng đã chiến thắng. Chàng chưa từng lợi dụng người phụ nữ nào, và chắc chắn chàng sẽ không bắt đầu với người phụ nữ duy nhất mà chàng từng muốn làm vợ mình.

Với sự miễn cưỡng vô cùng, chàng nâng môi mình lên cách môi nàng một inch. “Điều này có nghĩa là em sẽ cưới ta ư?”

Có một nhịp đập im lặng khi nàng cố hiểu lời chàng nói. “Vâng,” nàng thì thầm, “vâng,” và tặng môi mình cho chàng lần nữa.

Chàng dịu dàng hôn nàng. “Em chắc chứ?”

“Em chắc.”

Đó là tất cả những gì chàng muốn nghe.

Nàng thốn thức khi chàng đột nhiên cúi người xuống, bế nàng vào vòng tay chàng và dựa nàng vào ngực chàng. “Cái gì-”

“Ta đang mang em về phòng mình. Không. Đừng tranh cãi. Em đã trải qua quá nhiều điều cho đêm nay rồi. Ta nói ta sẽ bảo vệ em và ta thực có ý đó thậm chí nếu điều đó có nghĩa là bảo vệ em khỏi bản thân ta. Những gì em cần là một giấc ngủ ngon và đó là những gì em sẽ được nhận.”

Một lúc sau, nàng hoàn toàn cảm thấy bị bê mặt cho đến khi nàng nhìn thấy điều gì đó trong mắt chàng, một ngọn lửa ham muốn, và nàng tạm bằng lòng với việc vùi đầu vào ngực chàng. Max đúng. Nàng kiệt sức, quá kiệt sức để sắp xếp ý nghĩ của mình. Tất cả những gì nàng biết là Max ở đây và lúc này nàng không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì cả.

Chàng mang nàng về phòng, đặt nàng lên giường và cảnh cáo nàng rằng chàng sẽ cho nàng năm phút, nhiều nhất là mười phút để sẵn sàng đi ngủ, rồi chàng sẽ quay lại kiểm tra nàng. Chàng đợi cho đến khi nàng khoá cửa, rồi đến nơi ở của người hầu trên gác và đánh thức một người hầu dậy. Chàng có kế hoạch và nhiều việc phải làm nên chàng cần ai mà chàng có thể tin tưởng để trông chừng Sara. Sau khi chàng ra chỉ thị cho người hầu, chàng quay lại phòng nàng.

Nàng đang lơ mơ ngủ khi ký ức về vụ tấn công loé lên trong não nàng. “Max?” Nàng ngồi thẳng dậy và nhìn hoảng loạn quanh phòng. Chàng vẫn đang ngồi ở chiếc ghế bên lò sưởi, đọc sách.

Chàng đứng lên khi nghe nàng kêu và nhanh chóng đến bên nàng. “Có việc gì thế Sara?”

Nàng lắc đầu. “Không có gì. Chỉ là... Max.” Rồi nàng rúc trở lại giường và nhắm mắt lại.

Khi hơi thở của nàng điều hoà và chậm lại, Max vén tóc nàng ra sau và phát hiện ra một vết xước dài từ tai nàng đến cuối cổ nàng. Chàng rê ngón tay dọc theo nó và cơn giận dữ điên cuồng đốt cháy dạ dày chàng.

Chàng không khoan dung như Sara, gần như là không hề khoan dung. Khi chàng tìm ra kẻ đã tấn công nàng, chàng sẽ trả thù như hấn xứng đáng phải chịu.

18. Chương 18

Sara ngồi trên giường uống cốc sô cô la nóng mà cô hầu của nàng mới mang đến vài phút trước. Dù Martha đón chào nàng với những tin tức vui vẻ rằng hôm nay là một ngày mùa hè ấm áp đẹp đẽ, nàng cảm thấy lạnh và run rẩy. Đã muộn, gần trưa, nhưng nàng không thể gom ý chí lại để dậy. Tất cả những gì nàng muốn là kéo chăn trùm kín đầu và quên mọi thứ tồn tại bên ngoài căn phòng riêng an toàn của nàng.

Không ai nhìn nàng lúc này nhận ra nàng bị tấn công đêm qua. Những vết thương rõ nhất là vết xước dài ở cổ nàng và những vết xước ở tay nàng. Nếu nàng buộc phải giải thích thì nàng sẽ nói rằng nàng chơi với lũ mèo hoang. Có cả những vết trầy xước ở đầu gối nàng nữa nhưng có vẻ không ai sẽ thấy chúng.

Nàng không muốn ai biết về vụ tấn công bởi vì nàng không muốn trả lời những câu hỏi rắc rối. Nhưng hơn hết, nàng không muốn gây ra mối nghi ngờ nàng đã nghĩ trong đầu mình.

Cũng nhiều như nàng muốn, nàng không thể ngừng nhớ lại từng khoảnh khắc của nỗi kinh hoàng nàng đã trải qua: cánh tay đàn ông mạnh mẽ, tóm lấy nàng từ đằng sau, khoá tay nàng sang bên. Nỗi sợ hãi, sự hoảng loạn khi tay hắn siết chặt quanh nàng, cắt đứt hơi thở của nàng. Mùi trộn lẫn của mồ hôi và nước hoa hoặc đó chỉ là mùi hương từ những đoá hoa hồng leo hoặc kim ngân?

Các chi tiết trở nên mờ ảo nhưng nàng không bao giờ quên được nỗi kinh hoàng ấy.

Nàng lại run rẩy.

Có quá nhiều điều để nghĩ, quá nhiều điều lo lắng. Nàng không biết phải rẽ đường nào, phải làm gì tiếp sau đây. Nàng ghét cảm giác bất lực. Max đã cho nàng đường thoát nhưng nàng còn ngập ngừng đón nhận nó. Nàng không biết làm gì là tốt nhất.

Mắt nàng lạc đến chiếc ghế Max đã chiếm đêm qua. Nếu chàng không ở đó, nàng sẽ không đủ dũng khí nhắm mắt mình lại.

Và đêm qua nàng đã hứa sẽ cưới chàng.

Nàng chạm ngón tay lên môi, nhớ lại chàng đã hôn nàng thế nào. Khi nàng thấy cơ thể mình bị kích thích vì khuấy động, nàng hổn hển, tung tóe chăn ra và ra khỏi giường.

Lúc nàng xuống tầng dưới, người chạy việc nói rằng có một quý ông đang đợi nàng trong căn phòng buổi sáng. Tên chàng là ngài Fallon nhưng người chạy việc chẳng biết gì hơn ngoại trừ chàng đã trở nàng một lúc rồi.

Người đàn ông trẻ đứng tiến đến từ cửa vào nhà nàng có chiều cao trung bình và vẻ mặt cởi mở, dễ chịu. Tóc chàng hơi thưa hai bên thái dương. Nàng tán thành bộ quần áo của chàng, chiếc áo khoác màu xanh lam đậm với chiếc quần ống túm màu be. Không có những nệm tua rua ở bốt của chàng.

“Tôi có thể giúp gì cho ngài, ngài Fallon?” nàng nói, ra dấu cho chàng có thể ngồi xuống ghế. Nàng ngồi xuống ghế sofa.

Chàng trình bày luôn lý do. “Đức ngài Maxwell yêu cầu tôi đưa cho cô nương lá thư này trước khi anh ấy rời đi Winchester. Nó sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của cô.”

Nàng cầm lấy lá thư từ tay chàng mà không nhận thức được điều đó. Nàng cảm thấy tê liệt. Điều đầu tiên đến với nàng là Max đã thay đổi suy nghĩ về việc cưới nàng và không biết nói với nàng thế nào. Nhưng ý nghĩ đó chỉ sống được một thời gian ngắn. Dù Max là ai, chàng cũng không phải kẻ hèn nhát.

Ngài Fallon tiếp tục, “Anh ấy không muốn đánh thức cô. Anh ấy rời đi từ rất sớm, cô hiểu đấy. Đó là lý do mà anh ấy để lại lá thư cho tôi.”

Thất bại, nàng mở lá thư và bắt đầu đọc. Nàng có thể tin vào Peter Fallon, Max nói, bởi vì chàng và Peter là bạn cũng như đồng nghiệp. Cho đến khi chàng quay về từ Winchester – và chàng sẽ ở Longfield vào chiều hôm đó, tất cả sẽ tốt đẹp – Peter sẽ chăm sóc nàng. Trong lúc ấy, chàng sẽ kiếm một giấy phép đặc biệt từ giám mục và khi chàng quay trở lại, họ sẽ kết hôn ngay lập tức tại nhà nguyện của Longfield. Chàng chỉ chấp nhận trì hoãn khi có những lý do rõ ràng. Tất cả những gì nàng phải làm là ở gần Peter và chắc chắn mục sư có ở đó.

Giờ thì không còn đường quay lại nữa. Chúa thân yêu, nàng đã làm gì thế này?

“Cô ổn chứ, cô Carstairs?”

Nàng ngẩng lên nhìn thấy Peter Fallon đang tìm hiểu nàng. “Trông ngài chẳng giống với vệ sĩ gì cả,” nàng nói.

Chàng nhìn nàng điềm đạm. “Cơ bắp không cần thiết trong trường hợp này. Cô không bao giờ được ở một mình. Đó là những gì Đức ngài Maxwell nói. Bất cứ cô đi đâu tôi cũng sẽ ở ngay bên cạnh.”

“Và làm sao để ngài có thể làm điều đó? Tôi sẽ không nói với gia đình mình rằng ngài ở đây để bảo vệ tôi đâu. Điều đó chỉ làm họ lo lắng. Tôi sẽ phải kể cho họ nghe về...” Nàng ngáp ngừng, không chắc Max đã tin cậy người đàn ông này đến đâu.

Chàng nói nốt câu hộ nàng. “Về vụ tấn công cô đêm qua? Tôi hiểu. Cô có thể hoàn toàn tin tưởng tôi.”

Nàng nhìn chàng chăm chú hồi lâu rồi lạnh lùng nói, “Ngài là ai Fallon?”

Chàng dễ dàng trả lời nàng. “Tôi làm việc cùng đức ngài Maxwell. Nếu cô muốn biết nhiều hơn, cô phải hỏi anh ấy. Nhưng vì mục đích của chúng ta, chúng ta chỉ cần đơn giản nói rằng tôi được ủy quyền của Đức ngài Maxwell viết về thiết kế của Longfield. Điều đó sẽ giải thích sự hiện diện của tôi. Nhưng tôi sẽ đi loanh quanh, để mắt đến cô. Nếu cô rời nhà thì tôi muốn biết.”

“Thật sự!” Nàng đột ngột đứng lên. “Lần này Max tự gánh cho mình quá nhiều trách nhiệm đấy.”

Chàng cũng đứng dậy. “Vâng, anh ấy làm việc đó rất khá. Cô Carstairs, xin hãy có lý một chút. Thậm chí cô sẽ không nhận ra rằng tôi ở đây đâu. Và khi Max quay về, cô có thể ra ngoài cùng anh ấy.”

Nàng muốn giận dữ, nhưng nụ cười nửa nửa miệng rầu rĩ, chẳng giống cười của chàng thật khó mà cưỡng. Nàng nhận ra mình đang dụ đi, bất chấp chính mình, góc miệng nàng cong lên. “Nghe giọng ngài,” nàng nói, “như thể ngài cũng từng là nạn nhân của Max ấy.”

“Thường xuyên,” chàng quả quyết với nàng, và nén lại một cái rùng mình cường điệu.

Nàng cười vui vẻ. “Đợi ở đây nhé,” nàng nói. “Đầu tiên tôi muốn cảnh báo – là nói cho gia đình tôi biết tôi và Max sẽ cưới nhau đêm nay, rồi tôi sẽ quay lại với ngài và giới thiệu ngài với họ.”

Peter Fallon vẫn còn đứng khi Sara rời phòng, rồi chàng ngồi xuống trở lại và rót cho mình một tách cà phê mới từ cái bình bạc mà cô hầu vừa mới mang đến. Chàng cũng vừa tiêu thụ hết một đĩa đầy bánh nho Hy Lạp nướng với rất nhiều bơ tan và chàng tự hỏi liệu có nên gọi thêm một đĩa khác không. Có một điều về Max. Chàng luôn nghĩ đến sự thoải mái của bạn bè, đặc biệt nếu người đó là bạn-kiểm-nhân-viên? – điều đó sẽ cho chàng đặc ân. Chàng chỉ cần kéo cái dây chuông và người hầu sẽ chạy đến đưa cho chàng bất cứ thứ gì chàng muốn.

(Deco: Chỗ này buồn cười ghê, muốn ăn thêm bánh mà Peter nghĩ ngại rắc rối quá thể)

Đó là nơi chàng sẽ bắt đầu, chàng quyết định, những người hầu. Nếu một trong số họ đã mang bức thư đến cho cô Carstairs đêm qua, chàng sẽ phát hiện ra đó là ai sớm thôi, không phải bằng cách đặt câu hỏi trực tiếp cho họ, mà gián tiếp. Phương pháp của chàng khác với Max và theo quan điểm khiêm tốn của mình, thì nó hiệu quả hơn nhiều. Người hầu biết nhiều hơn chủ của họ cho phép. Không nói trước được chàng có thể tìm ra những điều gì khác nữa.

Chàng lơ đãng uống cà phê, hàng lông mày rậm của chàng nhú lại thành cái cau mày. Đó là Sara Carstairs. Chàng đã gặp nàng ở phiên toà nhưng không rõ ràng, không thấy toàn bộ gương mặt nàng mà không có cái mũ trùm đầu. Giờ thì chàng nhìn thấy nàng rồi, chàng không ngạc nhiên sao Max lại say mê. Không phải bởi vẻ đẹp của nàng dù nàng khá xinh đẹp với mái tóc tối màu bóng mượt lần áp gương mặt và đôi mắt xám biếc cảm. Có điều gì nữa, sự pha trộn kỳ lạ giữa kiêu hãnh và dễ vỡ. Nhưng nàng có phải là kẻ sát nhân không nhỉ? Max đã thay đổi suy nghĩ hay câu hỏi đó không liên quan gì cả.

Chàng ngáp và lại ngáp tiếp. Chàng không ngạc nhiên vì mình mệt mỏi. Chàng đã thức nửa đêm. Phút trước chàng đang ấm áp trong chiếc giường của mình ở căn phòng thuê ở Cat and Fiddle, phút sau chàng bị dựng dậy bởi một người chạy việc ở Longfield và kéo ra khỏi nhà để bàn chuyện với Max. Chàng nghe tin đồn đang lan truyền ở Stoneleigh là cô Carstairs đã hứa hôn với một kẻ đào mỏ nào đó và chàng tự hỏi chuyện quái quỷ gì đang tiếp diễn đây.

Giờ thì chàng đã biết, và chàng kinh ngạc.

Max nói rất ngắn gọn trước khi chàng đi. Không phải là những cuộc nói chuyện họ thường làm, chỉ thuật lại ngắn gọn các sự kiện để chàng có thể cập nhật và một chuỗi các yêu cầu. Đầu tiên và trước hết, Max muốn giữ cô Carstairs an toàn cho đến khi chàng quay trở lại. Nàng không được đi đâu một mình. Rồi Peter có thể bắt đầu đào bới tìm những câu trả lời. Max muốn biết ai đặt bức thư đó lên bàn trang điểm

của nàng, ai ở vị trí biết và giả mạo chữ viết của William Neville, và mọi người ở đâu đêm qua khi vụ tấn công diễn ra. Cậu trả lời hiển nhiên rằng cô Carstairs phải chịu trách nhiệm và rằng chẳng có vụ tấn công nào, không thuyết phục được Max hoặc chàng từ chối xem xét nó.

Chàng đang lật đi lật lại suy nghĩ ấy trong đầu khi nàng trở lại. Màu sắc giận dữ hiện trên má nàng và có ánh sáng chiến tranh trong mắt nàng.

“Nếu ngài đi lối này, ngài Fallon,” nàng nói, “Tôi sẽ giới thiệu ngài và mọi người.”

Chưa có lễ cưới nào ảm đạm hơn cái này. Nó có thể là lễ tang ngoại trừ sự đau buồn mất mát tràn ngập trong không khí không quá nhiều như những niềm hi vọng tan vỡ. Max không ở trong tâm trạng để quyến rũ gia đình Sara, kéo họ ra khỏi sự rầu rĩ. Chàng đã phi ngựa trời chết đến Winchester và trở lại trong một ngày, chàng mệt mỏi và cấu kính.

Chàng liếc nhìn nhà nguyện. Nó chỉ là một trong những cái tháp tròn và có thể chứa không quá hai mươi người. Dịp này là sáu người, kể cả mục sư. Martin đang đọc sách; Constance đang nhìn chăm chăm ra phía trước; Anne cầu nguyện và Lucy hơi ồm ẹo. Chỉ có một điều làm dịu bớt cái tâm trạng tồi tệ của Max là cả Simon và Martin đều không cào cấu họ. Nhưng điều đó không có nghĩa là không ai trong họ tấn công Sara đêm qua. Vì lợi ích của nàng, chàng hi vọng nàng đúng. Nhưng nàng ở cái nơi quái quỷ nào vậy?

Nếu nàng thay đổi, điều đó thực quá sức tồi tệ. Chàng không cho nàng lựa chọn. Chàng cố tỏ ra hào hiệp nhưng nếu điều đó không hiệu quả, chàng sẽ quay trở lại những phương pháp nguyên thủy hơn. Chàng sẽ bắt cóc nàng đến nhà nghỉ ở khu săn bắn của chàng ở Cornwall và giữ nàng ở đó cho đến khi nàng tỉnh trí lại. Một người mù cũng có thể thấy điều gì giữa họ. Sao người phụ nữ này lại quá dằn dặt như vậy?

Năm phút, đó là tất cả những gì chàng cho nàng, rồi chàng sẽ đi theo sau nàng.

Mục sư lại nặng xị. Max đứng lên khỏi ghế ngồi. “Giờ thì là cái gì thế?” chàng gắt gỏng hỏi.

Với giọng trầm nghiêm chặt lại, vị mục sư nói. “Tất cả điều này đều quá không đúng nghi lễ. Ngài nên cưới ở nhà thờ, không phải ở nhà riêng. Và vào buổi sáng, đây là luật.”

“Giám mục đã nói rõ mọi thứ rồi phải không? Có lẽ ngài muốn cãi nhau với ngài ấy à?”

Vị mục sư im lặng.

Sẽ như vậy, Max nghĩ, bởi vì chàng đã nói rõ mọi thứ với giám mục. Tất nhiên, có sự giúp đỡ từ việc cha chàng và Giám mục Hyde là bạn từ thời còn đi học. Chàng giải thích rằng chàng sợ cô dâu sẽ bị tấn công nếu tổ chức ở nhà thờ và có một nhà nguyện ở Longfield. Chàng cũng nhấn mạnh sự cần thiết phải gấp rút. Giám mục ném cho chàng cái nhìn buồn rầu kỳ cục nhưng ông đã ký tất cả những giấy tờ cần thiết.

Chỉ khi trên đường quay trở lại Longfield thì Max mới tỉnh ra chàng đã làm vị giáo sĩ già hiểu sai rằng cô dâu của chàng có nguy cơ sinh ra đứa con đầu của họ ngoài giá thú.

Điều đó giải thích cái nhìn buồn rầu.

Chàng không biết tại sao chàng lại cười toe toét bởi vì nếu điều đó đến tai cha mẹ chàng thì chàng sẽ phải trả giá đắt, Max quay ra cánh cửa mở. Sara, khoác tay Simon, bước vào. Căn nhà nguyện nhỏ, với một lối duy nhất đi giữa hai hàng ghế. Chỉ mất vài bước nàng đã đến bên Max. Nàng đã bỏ rất nhiều cố gắng cho vẻ bề ngoài của mình, Max gạt đầu tán thành. Tóc nàng được uốn xoắn thành những lọn nhỏ và được giữ bằng một sợi ruy băng màu trắng. Váy nàng bằng vải sa tanh màu ngà và khoác ra bên ngoài một chiếc áo len ngắn dài tay được bấm cúc lên tới tận cổ. Nàng mang một bó hoa trắng trong tay.

Sự mệt mỏi và cấu kính của chàng rơi mất. Chàng cầm lấy tay nàng. Ngón tay nàng run rẩy. Nàng nhìn như thể nàng sẽ chạy trốn dù chỉ hơi bị khiêu khích. Chàng cúi đầu xuống để nghe những lời nàng nhẹ nhàng nói.

“Chàng chưa ký vào bản hợp đồng hôn nhân,” nàng nói.

Đây không phải là những lời chàng hi vọng muốn nghe. Chàng muốn nói rằng chàng có thể mua và bán nàng nhiều gấp mười lần. Ừm, hai lần. Điều ngăn chàng lại hơi kỳ dị. Chàng muốn Sara tin chàng không

dè dặt. Chàng muốn nàng có cùng niềm tin với chàng như nàng có với cái gia đình đáng thương của nàng. Chàng muốn –

Nàng bóp tay chàng.

“Gì thế?” chàng hỏi, không quá dịu dàng.

“Max, vẫn còn thời gian để chàng thay đổi suy nghĩ.”

Chàng nheo mắt nhìn nàng. Mắt nàng lo lắng, bấp bênh và dễ vỡ. Tốt. Chàng sẽ cho nàng thứ khác để lo lắng.

“Không còn cơ hội đâu,” chàng nói, “bởi vì em, tình yêu của ta, sẽ khiến điều đó có lợi cho ta.”

Vị mục sư hăng giọng và buổi lễ bắt đầu.

Constance giúp nàng cởi đồ để đi ngủ.

Nàng không muốn sự giúp đỡ của Constance nhưng nàng không cảm thấy có thể chối từ khi đó là bộ váy mà nàng đã mượn bà cho dịp này. Max chỉ có một cơ hội nhỏ để xen vào họ. Chàng ngủ gục bên bàn ăn tối và phải được giúp đỡ đưa về giường.

Không phải nàng khiển trách chàng. Gia đình nàng ngồi im lặng và bất động suốt bữa ăn mặc dù họ có rất nhiều điều để nói về mình khi Max đã đi. Chính Anne đã khiến họ im lặng.

“Tất cả các người đều mù à?” nàng gào lên. “Các người không thể thấy Sara yêu Max và anh ấy cũng yêu chị à? Anh ấy không quan tâm đến tài sản của chị ấy. Đây là hôn nhân vì tình yêu.”

Tất cả mọi người đều choáng váng, bao gồm cả chính nàng.

Nàng đẩy ký ức đó đi, trượt vào chiếc áo choàng và quay ra nhìn Constance. “Cám ơn dì đã cho con mượn váy. Nếu con có tự đặt riêng cho mình một chiếc thì con cũng muốn một chiếc thế này. Nó thực sự rất đẹp.”

“Ta đã hi vọng được tự mình mặc nó trong đám cưới của con.” Constance thở dài và lắc đầu. “Nhưng ta chưa từng nghĩ đến một lễ cưới thế này. Ta không biết cha con sẽ nói gì nếu ông ở đây. Con luôn luôn quá điềm đạm. Nhưng con cũng không hơn bất cứ một cô gái trẻ ngốc nghếch nào khác, ta nghĩ thế. Con cho phép bản thân mình bị cuốn đi bởi một người đàn ông có gương mặt đẹp trai và một bờ vai rộng.”

Sara chạm ngón tay vào lông mày và vuốt mượn nó. “Có nhiều thứ hơn thế về Max.”

“Có ư? Sao con biết? Cha mẹ anh ta là ai? Tiền của anh ta từ đâu tới? Anh ta có chút tiền nào không? Ta rất nghi ngờ điều đó.Ồ, không, cô gái của ta, anh ta thúc đẩy cuộc hôn nhân này trước khi chúng ta có cơ hội tìm ra bất cứ điều gì về anh ta. Anh ta là kẻ đào mỏ và anh ta là thế, anh ta sẽ huỷ hoại tất cả chúng ta.” Đôi mắt xanh lục loé sáng dịu đi và bà nói giọng dỗ dành. “Không quá muộn đâu. Con có thể huỷ bỏ hôn lễ. Từ chối anh ta một hai đêm cho đến khi Drew đến và con có cơ hội bàn bạc với cậu ấy.”

“Con không muốn bàn bạc với Drew. Con tự mình biết.”

Khi Constance mở miệng định nói, Sara khoát tay khiến bà im lặng. Nàng không muốn tranh cãi với Constance hay bất cứ ai khác trong đêm hôn lễ của mình nhưng nàng đã nhận đủ sự tấn công vô cớ nhằm vào Max rồi.

“Từ giờ trở đi,” nàng nói, “dì cần nói về Max với sự tôn trọng, Simon và Martin cũng thế. Nếu nhiệm vụ đó quá nhiều cho dì, thì con cho rằng dì nên rời khỏi Longfield ngay lập tức. Ý con là, con chưa từng nghiêm túc về bất cứ việc gì trong đời mình hơn thế này.”

Constance há hốc miệng, rồi bà hít vào một hơi thật dài nghe rõ rồi nhìn trừng trừng Sara. “Vấn đề với con,” bà nói, “là con không biết ai là bạn con ở đây. Ta chưa bao giờ nghe những lời như thế từ con.”

“Dì sẽ không phải nghe nó nếu gì biết cách cư xử.”

Với chiếc váy vắt qua một tay, Constance diễu hành ra cửa. Nhưng bà chưa xong. Bà quay lại nhìn Sara. “Con đã đánh giá sai em trai mình hoàn toàn. Con nghĩ vì sao mà chúng nó bị gửi trả về từ Oxford chứ?”

“Bởi vì chúng nó đánh nhau vì một ả điếm.”

“Ồ không. Bởi vì chúng nó đánh nhau vì con. Chúng nó muốn bảo vệ tên tuổi của con. Và đó không phải lần đầu hay lần cuối chúng nó lao vào để bảo vệ con. Đừng nói cho chúng biết ta nói. Chúng nó sẽ tức giận nếu chúng biết.”

“Cái gì? Constance...”

Với một nụ cười đắc thắng, Constance oai vệ đi ra khỏi phòng.

Nàng cảm thấy phát ốm từ bên trong. Nàng nhớ lại nàng đã thuyết giảng các em nàng khi chúng nói cho nàng rằng chúng bị đuổi đến hết học kỳ. Vụ chiến đấu là vì danh dự của một quý cô, Simon đã nói với nàng và khi Martin định nói thêm, Simon đã ngắt lời nó.

Nàng bước tới bước lui khi ý nghĩ đuổi nhau trong đầu nàng. Đến bên cửa sổ, nàng dừng lại và nhìn ra ngoài. Không có ánh sáng nhấp nháy từ căn nhà của Drew. Và chàng quá giống một thành viên của gia đình đến mức nàng muốn có chàng tham dự hôn lễ, nhưng Simon bảo với nàng rằng Drew đã đi Winchester vì công việc.

Giá mà Bea ở đây, bà có thể khuyên bảo nàng. Nhưng Bea đã từ chối đến Longfield bởi vì bà hiểu rằng nàng, Sara, đã tin cậy bà nhiều thế nào và bà không muốn đứng chắn vào giữa chồng và vợ.

Chúa thân yêu, nàng đã làm gì thế này?

Nàng ngồi bên mép giường, nghĩ ngợi, nghĩ ngợi, nghĩ ngợi.

19. Chương 19

Nàng đang thổi tắt ngọn nến khi Max bước vào. Giật mình, nàng thốt ra, “Chàng làm gì ở đây vậy?”

Chàng cởi áo khoác và chỉ mặc áo sơ mi trắng cùng quần màu đen. Thích thú và thư giãn, chàng nói, “Ta nên ở đâu khác trong đêm tân hôn của mình chứ? Ta xin lỗi em vì đã ngủ gục ở bàn ăn. Chuyến hành trình đến Winchester đã gây thiệt hại nhưng bây giờ ta đã được nghỉ ngơi hoàn toàn.”

Không dễ dàng nhưng nàng vẫn cố xoay sở được một nụ cười. “Em hiểu,” Nàng nắm chặt hai tay mình lại để giấu sự run rẩy. “Max, về đêm qua...”

“Cái gì về đêm qua?”

“Em nghĩ em có thể đã gây ấn tượng sai cho chàng.”

“Ấn tượng gì thế Sara?”

Nàng không thể chịu được cái nhìn thăm dò đó, vì thế nàng quay đi và chạm vào bó hoa hồng trắng Anne đã tặng nàng để mang đến hôn lễ. Nó đang được cắm vào bình đặt trên tủ com một và khi những ngón tay không yên của nàng ngắt một nụ hoa, mùi hương ngọt ngào của chúng lan tỏa khắp không gian.

“Em không muốn cuộc hôn nhân này là cuộc hôn nhân thực sự, Max,” nàng nói.

Khi nàng quay lại từ cái tủ, Max đã ở ngay trước mặt nàng. Tim nàng đập thình thịch và nàng tự hỏi liệu chàng có nghe thấy không. “Em không muốn cuộc hôn nhân này là cuộc hôn nhân thực sự,” nàng nhắc lại, lần này nhìn thẳng vào mắt chàng.

Chàng nghe thấy nhưng mắt nàng nói cho chàng điều khác. Chàng nên sử dụng nó ngay bây giờ. Mỗi khi chàng tiến lại gần nàng, nàng đều kéo cầu lên. Nàng không biết làm sao để làm điều đó một cách duyên dáng. Nàng mong đợi nhìn thấy cơn giận dữ, sự phật lòng của chàng nhưng chàng cười với nàng với tất cả vẻ nghiêm trang kỳ lạ. “Em sẽ phải làm tốt hơn Sara ạ hoặc là ta buộc phải gọi em là đồ nói dối và chết nhất.”

Giọng nàng lạnh nhạt. “Vấn đề với chàng, Max, là chàng sinh ra để phụ nữ lao vào vòng tay mình.”

Lông mày chàng nâng lên. “Em đã phóng đại quá mức sự chinh phục của ta rồi đấy. Ta thú nhận là ta cũng có trải qua những cuộc tình ái nhưng ta chưa bao giờ hỏi ai làm vợ cả.”

Sự xấu hổ đột nhiên nhấn chìm nàng. “Ồ, Max, em xin lỗi. Em không có ý đó. Chỉ là...” Nàng nhún vai bất lực.

“Đó là vì em nghĩ ta là kẻ đào mỏ ư?”

“Tất nhiên là không. Và em xin lỗi thay gia đình mình. Họ đã thô lỗ với chàng.”

“Đó là vì em nghĩ ta sẽ phát hành câu chuyện trên tờ báo của mình ư?”

“Không nếu như chàng nói chàng sẽ không làm thế.”

“Vậy thì ta cho là, bây giờ, em là vợ ta? Em không tin ta ư? Là điều gì vậy, Sara? Nói cho ta biết đi.”

Chàng quá gần, nàng có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể chàng, mùi xà phòng trên da chàng. Các giác quan của nàng sống dậy. Nàng chuyển động để quay đi và phát hiện ra nàng không thể vì chàng đã nhốt kín nàng.

Nàng hít vào. “Max, chàng biết em là ai mà. Em là Sara Carstairs. Tuy em được tuyên bố trắng án nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì với hầu hết mọi người. Họ vẫn nghĩ em có tội và có lẽ em có tội thật. Sao chàng có thể chắc chứ?”

“Đó là vì.” Chàng vội cười. “Ta biết em vô tội, bởi vì ta hiểu em còn họ thì không.”

Giọng chàng vừa ngọt ngào, vừa chế ngự, chế ngự đến đau đớn. Nàng phải nuốt vào trước khi nói tiếp.

“Em chưa bao giờ muốn cuộc hôn nhân thực sự. Nếu chúng ta có con, làm sao em có thể sống cùng điều đó? Vết nhơ? Sự tủi hổ?”

Chàng nhúc nhối ôm nàng trong vòng tay và hôn nàng, xua đi nỗi sợ hãi của nàng. Chàng chống lại sự thôi thúc bởi vì chàng muốn nàng hạ cây cầu xuống theo chính nguyện vọng của nàng mà không có bất cứ mảnh khoé nào từ chàng.

Chàng nói, “Simon và Martin bị phạt à? Anh không nghe chúng phàn nàn gì cả.”

“Không, chúng không phàn nàn, nhưng cũng không phải là khoảng thời gian dễ dàng với chúng.” Hàng lông mi nàng sụp xuống, giấu kín biểu hiện của mình. “Constance nói cho em biết ý do Simon và Martin bị trục xuất hết kỳ học là do chúng nó đánh nhau để bảo vệ tên em.” Nàng đưa mắt lên nhìn chàng. “Giờ thì chàng có thấy điều này sẽ thế nào không?”

Chàng tặng nàng một nụ cười bắt đầu từ môi, lan ra má rồi từ từ lấp đầy mắt chàng.

“Nhớ nhắc ta bắt tay họ trong bữa sáng mai nhé.”

Cơn giận dữ làm nàng nóng mặt. “Max, nghiêm túc đấy.”

“Như ta cũng nhận thức rõ. Tiện thể, Constance nói với em khi nào?”

“Không lâu, khi bà giúp em cởi đồ.”

Giờ thì tất cả đã trở nên rõ ràng. “Và đột nhiên lương tâm em bị cắn rứt?”

“Em nhận ra em ích kỷ biết bao, nếu đó là ý chàng. Em không nghĩ về điều gì là tốt nhất cho chàng. Em chỉ nghĩ về điều tốt nhất cho mình. Nhưng chưa quá muộn. Em chắc chúng ta có thể huỷ bỏ cuộc hôn nhân này hay gì đó.”

Lại một lần nữa, những thông điệp ngấm trong mắt nàng nói rằng nàng nói dối. Nàng đang cố cao quý và nàng làm hỏng điều đó. Bỏ nàng lúc này chẳng hơn gì tự cắt nát tim mình. Không cười, chàng dịu dàng nói, “Ta biết điều gì là tốt nhất cho mình, Sara. Điều ta muốn biết là điều gì tốt nhất cho em.”

“Cái gì?”

“Em muốn gì, Sara, thực sự muốn gì?”

Điều nàng muốn đang đứng ngay trước mặt nàng, đôi mắt xanh lam mạnh mẽ của chàng giữ lấy mắt nàng trong cái nhìn tước hết mọi sự phòng thủ. Ánh nến phản chiếu trên mái tóc sáng màu của chàng như những sợi vàng nguyên chất. Nàng nghĩ chàng là người đàn ông đẹp trai nhất nàng từng biết.

Tay chàng chống buồng thông hai bên và chàng không cố chạm vào nàng. Không cần phải chạm vào nàng. Chàng không cố giấu cảm giác của mình. Chàng muốn nàng, và bài diễn thuyết nho nhỏ của nàng cũng chưa được nói.

Giọng nàng khàn khàn. “Em không muốn làm hại chàng, Max.”

“Không, nhưng em sẽ. Cũng như ta sẽ làm đau em. Điều đó không thể tránh được, Sara, bởi vì chúng ta là con người. Ta sẵn sàng đánh cược; em thì sao?”

Chàng đưa tay mình ra nhưng không chạm vào nàng, và nàng hiểu rằng chàng đang cho nàng sự lựa chọn. Đó là lựa chọn mà không ai nên chọn. Nàng lắc đầu nhưng nàng không thể chống lại trái tim mình và trái tim nàng đã chọn cho nàng.

Tay chàng siết chặt tay nàng và chàng dần dần kéo nàng vào vòng tay mình. Với thở ra hơi thở bị nén lại, chàng nói, “Giờ sẽ không còn đường quay lại nữa, em hiểu không? Không phải đêm nay. Không phải đêm nào khác.”

Chàng còn nói gì khác, điều gì đó về cây cầu kéo mà nàng không hiểu, rồi nàng kiễng chân lên, thở dài đầu hàng, vòng hai tay quanh cổ chàng. Nàng cảm thấy tim chàng thỉnh thoảng rơi vào xương sườn nàng, rồi miệng chàng trên miệng nàng, môi chàng lấp đầy nàng với mùi vị và hương thơm của chàng. Khoái cảm quá mãnh liệt đến mức nàng có thể khóc được.

Khi nụ hôn kết thúc, cả hai người đều run rẩy, Max không biết chàng đang sợ hãi hay kinh hoàng đây. Chàng chưa bao giờ thế này trước đây. Cơ thể chàng đói khát nàng và gào thét đòi chiếm lấy nàng. Chàng đã muốn nàng quá lâu. Chàng nghĩ không thôi về cái đêm họ gặp nhau và trí tưởng tượng đáng nguyên rủa của chàng đã cho đêm ấy một kết cục khác.

Chàng hít thở mùi hương thơm ngát của nàng và ham muốn quất thẳng vào người chàng. Tay chàng chà xát vai nàng và những ngón tay siết lại không thể tự chủ quanh mái tóc mềm mại ấy. Chàng mơ về những lọn tóc tối màu ấy phủ lấy người chàng như tấm rèm khi môi nàng lướt khắp làn da trần của chàng.

Với một nụ cười run rẩy, chàng dứt ra. “Một trong hai chúng ta phải chậm lại. Giúp ta với Sara.”

Giọng nàng mê mụ và ngái ngủ. “Đừng dừng lại lúc này.” Nàng chà xát cơ thể mình vào cơ thể chàng. “Em sẽ chết nếu chàng dừng lại.”

“Chết tiệt, ta đang cố chu đáo.”

“Em không muốn chàng chu đáo.”

Đó là sự thật. William đã dạy nàng sợ hãi sức mạnh thú vật của đàn ông nhưng đây không phải lúc nàng nhâm Max với loại đàn ông như William. Nàng chìm ngập trong cảm giác những cơ bắp nam tính rắn chắc đang căng lên dưới đầu ngón tay nàng; chìm ngập trong lớp bảo vệ vững chắc của bộ ngực mạnh mẽ của chàng. Nàng muốn ấn mình vào sát chàng. Nàng muốn chiếm hữu chàng; nàng muốn bị chiếm hữu.

Miệng chàng lại chiếm lấy miệng nàng, đói khát, đòi hỏi. Nàng trả lời những đòi hỏi của chàng bằng sự đam mê làm đầu chàng quay cuồng. Dòng hơi nóng chảy xiết quét mạnh họ đến bên bờ vực. Tay chàng chạy đua khắp người nàng, giải phóng nàng khỏi chiếc áo choàng. Chàng bỏ qua những cái cúc áo tí xíu ở áo ngủ của nàng, rồi giật vạt áo lót của nàng ra sau và thưởng thức cơ thể ẩm áp của nàng.

Khi nàng rên rỉ, chàng cười nhẹ, kéo nàng lên giường và ngã nhào cùng nàng xuống tấm đệm. Chỉ mất một giây để giải phóng nàng ra khỏi chiếc áo ngủ rồi chàng trượt ra khỏi quần áo mình và duỗi dài bên cạnh nàng.

Tay chàng chà xát khắp người nàng, bóp nặn da thịt nàng, trêu chọc, mơn trớn mọi đường cong của nàng. Khi nàng đặt tay lên chàng, và bắt đầu xấu hổ tự mình thám hiểm cơ thể chàng, hơi thở của chàng bắt đầu gấp gáp, khó thở. Chàng run bắn lên vì kích thích với mỗi tiếng rên rỉ, thút thít của nàng.

“Sara, ta không nghĩ ta có thể đợi được,” chàng khàn khàn nói.

“Em không muốn chàng đợi.”

Nàng điên cuồng vì nhu cầu. Nàng không hoàn toàn trong trắng; nàng biết điều gì sẽ đến tiếp sau và cơ thể nàng đã rung lên như vĩ cầm được so dây chính xác. Nàng trở thành một người khác, một sinh vật nguyên sơ, lỏng lẻo không chịu bị giới hạn bởi những nỗi sợ hãi và sự kiềm chế của Sara Carstairs.

Khi chàng quỳ bên trên nàng, cổ họng nàng nghẹn lại đến không thở nổi. Nàng chưa từng biết một người như thế này – một người bạn, người tình, người bảo vệ, người chiến sĩ của nàng. Giá mà nàng xứng với chàng.

“Nước mắt ư?” Những ngón tay chàng chạm vào lông mi nàng và ướt đầm.

“Chàng quá tuyệt vời, Max,” nàng thì thầm, và thực có ý như vậy. “Em sợ em sẽ làm chàng thất vọng.” Và nàng cũng thực có ý như vậy.

Một nụ cười lấp lánh trên môi chàng nhưng nó mờ ngay. “Ngu ngốc,” chàng thì thầm. Nàng ngực lên, chàng tách chân nàng ra và gắn vào nàng. Nàng bọc mình quanh chàng và siết chặt.

Cú đâm đầu tiên của chàng rút mất hơi thở của nàng. Cơn đau làm nàng nổ tung. Nàng bấm móng tay vào lưng chàng và cổ cong người tránh đi.

Max tê liệt như thể hoá đá. Nàng là trinh nữ. Đó là điều chàng chưa bao giờ nghĩ đến. Nàng là trinh nữ. Đó không thể là thật. Nhưng đó là thật. Nàng quá chặt, cơ thể chàng đã sẵn sàng để bùng nổ. Người đàn ông giỏi hơn sẽ để nàng đi. Nhưng chàng không thể để nàng đi cũng như chàng không thể bay lên mặt trăng được. Chàng nghiêng chặt rằng khi nàng bắt đầu quần quại. Mồ hôi rỉ ra trên lông mày chàng. Chuyển động của nàng để tránh chàng chỉ khiến chàng ấn sâu vào người nàng hơn. Tất cả cơ bắp đều rung lên khi chàng chiến đấu một cách tuyệt vọng để giữ kiểm soát.

Khi cơn đau giảm xuống thành sự chật chội không thoải mái, nàng thở ra một hơi thở bị dồn nén, rồi toàn bộ cơ thể nàng thả lỏng.

Max ngẩng đầu lên nhìn xuống nàng. Chàng hôn đôi môi hồng đỏ của nàng. “Giá mà ta biết, ta sẽ khiến nó dễ dàng với em hơn.”

“Giá mà em biết, em sẽ không ở đây! Em thích nó tốt hơn lần trước. Thực tế.”

Chàng ngăn nàng lại bằng một nụ hôn, sự chiếm hữu chậm rãi, gợi tình làm nàng quên hết tất cả sự chật chội trong nàng. Khi chàng đâm vào nàng lần nữa, nàng hít vội vào, gồng mình lên chuẩn bị cho cơn đau. Nó thật khó tả, nhưng không có đau đớn, chỉ có khoái lạc làm nàng phải đuổi theo hơi thở của mình.

Cẩn thận, chậm rãi, chàng lại khiến nàng kích thích, hào phóng tặng nàng vô số nụ hôn và những lời ca ngợi dịu dàng. Những lời nói của chàng ngày càng nồng nàn và khiêu khích hơn. Nàng thở gấp gấp trong cơn lũ khoái cảm. Cơ thể nàng siết chặt.

Max cảm thấy nàng đã đạt đỉnh bên dưới chàng, lắng nghe tiếng kêu hoang dã đầy phấn kích của nàng, chàng vui mặt vào tóc nàng và để sự hoang dại cũng chiếm lấy mình.

Vài phút trôi qua. Hơi thở của họ đã trở lại bình thường. Max dịch sang bên và chống một tay lên để nhìn nàng cho rõ. Môi nàng đỏ mọng vì những nụ hôn của chàng; tóc nàng rối tung. Chàng lấy một lọn tóc và cọ vào má mình. “Em ổn không?” chàng dịu dàng hỏi.

Ngái ngủ vì được yêu, mụ mẫm vì được yêu, nàng ngược nhìn chàng. Nàng chạm tay vào bộ ngực trần của chàng. Nàng vừa cảm thấy sợ hãi vừa cảm thấy thấp kém. Tại sao những thứ quá phạm tục và xác thịt lại làm tâm trí nàng rung chuyển đến tận móng như vậy? “Em thấy khoẻ.”

Chàng chải tóc nàng và tìm thấy cái chàng đang tìm kiếm, vết xước trên cổ nàng. Chàng tôn thờ rờ đầu ngón tay theo nó. Có một vết thâm ở hông nàng và và những vết trầy xước ở đầu gối nàng. Chàng cũng rờ đến chúng và hôn chúng.

Nàng giật mình chớp mắt nhìn chàng.

Nàng nằm đó buông thả, phóng túng, đáng khao khát hơn bất cứ người phụ nữ nào chàng từng biết. Còn hơn là khao khát, chàng cảm thật một quyết tâm sôi sục phải bảo vệ nàng. Nàng gặp nhiều rủi ro. Ai đó sẽ thành công làm hại nàng. Nếu điều đó không làm nàng sợ hãi thì chắc chắn nó cũng làm chàng sợ hãi đến chết đi được.

Và giờ đây, đêm nay, nàng đã mang một lời nói dối lên giường. Và điều đó là quá nhiều để một người đàn ông có thể dung thứ được.

Chàng cúi xuống và hôn môi nàng. “Em có chắc em ổn không?”

Có gì đó trong ánh mắt chàng làm nàng đề phòng. “Em chắc.”

“Tốt.” Về mặt chàng rần đánh lại và chàng nói với giọng hoàn toàn khác, “Giờ em có phiền nếu nói cho ta biết điều gì tiếp diễn phía sau những lời nói dối trắng trợn đó? Em chưa từng có người tình nào. Vậy tại sao em lại nói dối ta, Sara? Tại sao em lại nói dối về William Neville?”

Một mũi tên sợ hãi đâm thẳng qua người nàng. “Ý chàng là gì?”

“Ở phiên tòa, những bức thư em viết cho William được đọc. Em và anh ta là người tình.” Chàng lắc đầu, đổi hướng. “Nhưng em và anh ta chưa bao giờ là người tình.”

“Ồ, cái đó.” Nàng rung mình vì lạnh, và với lấy chiếc áo ngủ, rồi trượt vào nó. “Những bức thư đó,” nàng nói, “bị sửa đổi.”

“Chúng bị là giả ư?”

“Không, em đã viết chúng nhưng đó là rất lâu trước khi William cưới Anne. Em mới mười tám và em nghĩ em yêu hấn ta. Em không đề ngày ở những bức thư. William làm điều đó sau khi cha em mất rồi hấn hăm dọa em.”

Giọng nàng khô khốc và nàng dừng lại hết lần này đến lần khác để thở. “Hấn luôn thiếu tiền. Em có cho hấn bao nhiêu thì cũng không bao giờ đủ để hấn trả các khoản nợ cờ bạc. May mắn là hấn luôn thích London hơn Hampshire. Khi hấn đi vắng, tất cả bọn em đều hạnh phúc. Nhưng khi hết tiền, hấn luôn quay về để lấy thêm.”

Nàng du đưa chân bên mép giường và ngồi khom vai. Max đợi một lúc và khi nàng vẫn tiếp tục im lặng, chàng dịu dàng nói. “Hấn đề ngày vào bức thư để chứng minh rằng em và hấn tình tự ngay sau lưng em gái em ư?”

“Điều đó không có tác dụng. Em đã kể cho Anne nghe sự thật rằng em viết những bức thư đó khi em còn là cô gái trẻ và nghĩ rằng em yêu hấn. Nó không biết em và William từng có mối quan hệ hơn mức bình thường. Không ai biết. Em và hấn giữ bí mật bởi vì William sợ cha hấn sẽ từ hấn nếu ông biết về em, và khi bọn em không thể gặp, bọn em trao đổi thư từ. Những ngày đó, em đã lãng mạn ngu ngốc làm sao.”

Lần nữa, nàng lại rơi vào im lặng và Max nói, “Đừng dừng ở đó, Sara. Hãy kể ta nghe mọi thứ mà em nhớ về William.”

Nàng quay đầu lại và ngẩng lên nhìn chàng. “Tại sao?”

“Bởi vì hấn đã gây ảnh hưởng lớn đến cuộc đời em và ta muốn biết.”

“Hấn phá huỷ mọi thứ mà hấn chạm vào.”

Chàng nhận ra nàng đang dùng thì hiện tại. “Ta có thể thấy điều đó. Điều gì đã xảy ra vậy Sara? Điều gì đã khiến em hết yêu?”

“Cơn giận dữ khủng khiếp của hấn, cơn thịnh nộ vì ghen tuông của hấn.” Nàng khẽ nhún vai. “Hấn đe dọa em. Em buộc tội hấn về những lời đồn em nghe được. Có một cô thôn nữ được cho là mang thai con hấn.” Nàng nhìn vào mắt Max. “Họ nói rằng William đã ép cô bỏ đứa trẻ khi cô đang mang thai, và cô ấy đã chết. Em không tin chút nào. Nhưng khi em hỏi William về điều đó – trông hấn sợ hãi. Hấn trở nên điên cuồng. Hấn nói tất cả chỉ là nói dối và hấn đánh em.”

Hơi thở Max rít qua kẽ răng.

“Em không nghĩ hấn có ý định đó. Hấn cũng sốc như em. Hấn không thể xin lỗi đủ. Em nói với cha em rằng em sẽ đi tu. Sau đó, em không muốn làm gì với William nữa. Ông không chấp nhận. Vì thế em trở thành tù nhân trong chính ngôi nhà mình. Em quá xấu hổ để nói cho cha biết về sự lăng mạn với William, nếu có thể gọi nó như vậy. Nếu em làm thế, có lẽ mọi thứ với Anne đã khác. Thậm chí, hấn đã từ bỏ và quay về London và em nghĩ mọi thứ đã xong.”

Nàng đứng dậy khỏi giường, nhặt cái áo choàng dưới sàn lên vào chui và nó. Max với lấy quần và kéo lên. Một người phải là thú vật mới giơ tay lên với nàng. Chàng vô cùng hi vọng William còn sống và một ngày khi họ mặt-đối-mặt chàng sẽ xé rách tứ chi của hấn ra.

“Rồi một năm sau,” nàng nói, “bà Beattie và em đi nghỉ ở Scotland. Chúng em đã ở đó gần ba tháng. Khi em quay về, em phát hiện William đã cưới Anne.”

“Làm sao cha em có thể cho phép điều đó? Ý ta là, William Neville! Ta biết qua hấn ở London và hấn được biết đến như một tay cờ bạc vô tích sự.”

“Cha em không biết gì về cuộc sống ở London của hấn cả. Và William có thể tỏ ra quyến rũ khi hấn muốn. Có những tin đồn nhưng tất cả cũng chỉ là tin đồn. Và đừng quên, William là người thừa kế của quý ngài Ivor Neville. Gia đình Neville là gia đình lâu đời nhất trong dòng họ hấn ở Hampshire. Mọi người đều kính trọng họ vì tên tuổi của họ. Và cha em vô cùng mừng rỡ. Một ngày, tước hiệu có thể đến với gia đình, khi William thừa kế. Em có thể nói gì đây? Đã quá muộn. Anne đã kết hôn. Em hi vọng điều tốt đẹp nhất. Nhưng em sợ điều tồi tệ nhất. Và em đúng. Khi cha em bị đột quỵ, William đã lộ khuôn mặt thật của hấn.”

Nàng không nhận ra nàng đã ngắt đoá hồng ra khỏi bình và ngắt vụn những cánh hoa. “Khi William bắt đầu xả sự tức giận lên đầu Anne, cha em không ở vị trí có thể bảo vệ nó. Em đến nhà quý ngài Ivor và cầu xin ông can thiệp nhưng ông từ chối. Ông đã từ William thậm chí từ trước khi hấn cưới Anne bởi vì sự hoang đường của hấn. Và sau khi hấn cưới Anne, ông chẳng muốn làm gì cho chúng em cả.”

Nàng xoay lại nhìn chàng. “Em chưa sẵn sàng để từ bỏ. Em nghĩ pháp luật sẽ bảo vệ Anne. Em nghĩ em có thể yêu cầu William tránh xa tài sản nhà em. Em muốn Anne rời bỏ hấn. Em muốn nó sống với em.” Giọng nàng bị tắc nên nàng dừng lại để hắng giọng.

“Chàng có biết em học được gì không Max? Em học được một điều rằng vợ là tài sản của chồng. Vợ chẳng thể làm gì nếu không có sự cho phép của chồng. Anh ta sở hữu cô, đứng theo nghĩa đen. Nếu cô ấy có người họ hàng nam giới quyền lực, cô ấy có thể có cơ hội hơn nhưng người phụ nữ, tự bản thân cô thì bất lực. Cha em tìm ra cách để kiềm chế William. Ông thay đổi di chúc và để lại mọi thứ cho em. Anne được hưởng chút tiền khi ông mất nhưng nó sẽ không còn là người thừa kế lớn nữa. Mà là em, và em học được cách điều khiển William bằng tiền. Khi hấn là cậu bé ngoan, em thưởng, khi hấn hư, em trừng phạt. Vấn đề là... vấn đề là...” Nước mắt làm tắc cổ nàng và nàng ngừng lại.

Max nói nhẹ nhàng, “Vấn đề là, William cũng có một vũ khí rất mạnh là Anne.”

Nàng gật đầu. “Em sợ để nó một mình với hấn. Hầu hết thời gian em ở ngôi nhà bà goá và chỉ bớt đi khi William đi London. Nhưng hấn luôn quay trở lại.”

Chàng đợi cho đến khi nàng kiểm soát được cảm xúc. “Nàng đã đính hôn,” chàng nói nhẹ.

Nàng gật đầu. “Em không yêu Francis nhưng em đủ thấy thích anh ấy. Em nghĩ nếu em có một người chồng, anh ấy có thể điều khiển William tốt hơn em. Nếu William trở nên điên rồ khi bạn hấn nói cho hấn biết điều đó, thì không phải vì hấn yêu em mà bởi hấn nghĩ Anne sẽ không được chia phần trong số tiền của cha em.”

Nàng không thấy tay chàng nắm chặt lại hai bên hông chàng. “Sara-“ chàng ngập ngừng nhưng chàng phải biết. “Điều gì đã xảy ra vào cái đêm William biến mất?”

Giọng nàng đau khổ. “Em không biết, Max, đó là sự thật. Em thực sự không biết.”

“Sara.” Chàng mở rộng vòng tay và nàng bước vào ngay lập tức. Chàng ngửa mặt nàng lên và ấn vào môi nàng một nụ hôn. Chàng thọc tay vào túi quần, rút ra một cái khăn tay cho nàng xì mũi.

Khi nàng hít một hơi thở sâu và mỉm cười với chàng, chàng nói. “Sao những điều này không được đề cập đến trong phiên tòa?”

Nàng nhún vai. “Bởi vì điều đó quá gây hại, đó là những gì ngài Cole, luật sư của em nói. Cô không biết một phiên tòa cũng như một ván cờ sao? Luật sư của cô sẽ chỉ trình bày những chứng cứ giúp cô chiến thắng. Không cần quan tâm đến sự thật.”

“Nhưng những bức thư-”

Nàng lắc đầu. “Em được bảo rằng bởi thẩm đoàn sẽ không tin William đề thêm ngày tháng vào đâu bởi vì không ai biết hẳn và em biết nhau trước đám cưới của Anne. Cũng như thế với những đoạn trong bức thư mà ngài Cole nói là ‘ám áp’. Em đã trích dẫn những lời của William cho ông nghe. Em quá ngây thơ để hiểu rằng những từ đơn giản cũng có thể có hai nghĩa. Chỉ là quá phức tạp để giải thích những lá thư, quá lạ lùng nên ngài Cole thậm chí còn chẳng cố. Nói cho chàng nghe sự thật, em không nghĩ ông ấy tin em vô tội đâu.”

Chàng nói giọng ác ý. “Cole đáng bị bắn.”

“Tại sao? Ông ấy cãi trắng án cho em phải không? Đó là tất cả vấn đề quan trọng trong phiên tòa, thắng và thua. Chàng khó có thể mong em tìm ra lỗi của ông ấy.”

“Ta không nghĩ về điều đó! Tất nhiên ta biết ơn Cole đã cãi trắng án cho em. Nhưng những bức thư! Bởi vì chúng mà ta không thể tránh được suy nghĩ William là người tình của nàng.”

Nàng thở dài khe khẽ như muốn khóc vì giận dữ. “Những người tình khác của em thì sao?”

“Người tình nào?”

“Quân đoàn người tình của em ấy.”

Chàng cười toe toét. “Ồ, ta không đếm xỉa đến những tháng trước đâu.”

“Max, chúng ta mới biết nhau vài tuần thôi.”

“Thật à?” Chàng mỉm cười với nàng và nhẹ nhàng vén những lọn tóc loà xoà trên mặt nàng ra sau. “Ta cảm thấy như chúng ta đã biết nhau từ lâu lắm rồi. Giờ ta đã nói gì nhỉ?”

Bàn tay nàng siết chặt tay chàng. “Đó chính xác là những gì em cảm thấy ở Reading, cái đêm chàng treo vào cửa sổ phòng em.”

“Ta ước,” chàng nói nghiêm túc. “rằng ta treo vào cửa sổ phòng nàng từ nhiều năm trước.” Chàng hôn lên đôi mắt nàng. “Ta ước ta ở đó khi cha nàng mất.” Chàng hôn cằm nàng. “Ta ước ta ở đó khi William đánh nàng.” Giọng chàng thay đổi hoàn toàn. “Ta sẽ giết tên con hoang đó trước khi ta cho hắn làm hại một sợi tóc của nàng. Sara-”

Ngón tay nàng chặn miệng chàng. Nàng ràn rụa nước mắt. Nếu chàng nói nữa, tất cả sự phòng thủ của nàng sẽ vỡ vụn và nàng sẽ bắt đầu khóc âm lên như đứa trẻ. Nàng đã phải kiềm chế quá nhiều năm rồi. Nàng phải mạnh mẽ để bảo vệ những người nàng yêu. Nhưng nàng thoáng nhận ra ở cùng với một người đàn ông có thể thế nào. Không có bí mật, chia sẻ nỗi sợ hãi tồi tệ nhất. Nàng lơ lửng, bấp bênh nhưng những năm tự kiềm chế đã gây ảnh hưởng, và nàng bước lùi lại khỏi bờ vực một bước.

“Em không muốn nghĩ về William,” nàng nói, “Chỉ trong chốc lát thôi, em muốn quên. Hãy giúp em quên, Max.”

Tay chàng từ từ nâng lên, và chàng rê theo những đường nét trên gương mặt nàng. “Có gì đó làm em lo lắng.”

“Không. Chỉ là-”

“Là cái gì?”

“Em ước em biết làm sao để quyến rũ chồng mình.”

Chàng tặng nàng một nụ cười mà nàng yêu. “Ta sẽ chỉ cho em.”

Hoá ra đó lại là sự tra tấn với Max. Tâm trí nàng không đuổi theo khoái cảm, cũng như chàng, mà đuổi theo sự tìm tòi, khám phá. Giống như một học giả nghiên cứu đối tượng của mình, nàng khảo sát từng phần trên cơ thể nàng và cất chúng vào đầu để tham khảo về sau. Thật khó có thể tin được chàng là người tình đầu tiên của nàng. Nàng không e lệ mà chỉ có sự tò mò. Khi chàng đã sẵn sàng bùng nổ, nàng ngồi xổm xuống, lông mày nheo lại vì tập trung khi nàng đẩy chàng qua địa ngục.

Điểm tận cùng đến với chàng khi nàng thay những ngón tay bằng môi. Chàng thỉnh thoảng chụp lấy nàng và đẩy nàng lăn xuống giường.

“Nhưng, Max, đừng yêu,” nàng hét lên, vai nàng rung lên vì cười. “Em chưa xong.”

Chàng bị mê hoặc bởi sự biến đổi của nàng. Đây là điều chàng muốn nàng có, đôi mắt lấp lánh mãnh liệt, làn da ửng hồng, hàm răng sáng bóng khi nàng để nụ cười xâm chiếm mình. Trông nàng trẻ trung và tinh quái, không quan tâm gì đến thế gian. Ký ức loé lên trong đầu chàng: Sara ở phiên tòa giống như một khối băng, không lộ ra chút cảm xúc nào trên khuôn mặt đẹp như tạc của mình.

Nàng bắt gặp cái nhìn lạ lùng trong mắt chàng như thể chàng không hài lòng về điều gì đó và nụ cười của nàng nhạt đi. Nàng rụt rè nói, “Em làm chàng sốc à? Em quá dạn dĩ à?”

Chàng ôm lấy khuôn mặt nàng bằng cả hai tay. “Những gì về em là sự hoàn hảo,” chàng nói.

“Ôi, Max, đừng có nâng em lên bệ thờ như thế. Em sẽ chỉ làm chàng thất vọng thôi.”

“Ta không có ý định đưa em lên bệ thờ đâu. Những gì ta muốn làm là xích em vào giường ta và vồ lấy em mỗi khi ta có cơ hội.”

“Vồ lấy em?”

“Giống như thế này.”

Cả hai đều đang cười khi miệng họ gặp nhau. Và chàng không vồ lấy nàng. Chàng cho nàng tất cả sự kiên nhẫn và sự khéo léo tế nhị mà chàng đã cho nàng trước đó, nếu như chàng biết mình là người tình đầu tiên của nàng. Nụ cười tan ra; hơi thở của họ trở nên nặng nề; cơ thể họ chảy vào nhau. Đam mê nhưng chàng kiềm lại. Chàng không vội. Với tất cả những nụ hôn và sự quan tâm, chàng cố gắng chỉ cho nàng thấy những gì mà chàng không nghĩ nàng chấp nhận bằng lời. Vì thế chàng nói nàng tuyệt đẹp; chàng nói nàng rằng nàng làm hài lòng chàng; chàng nói rằng chàng đã đợi chờ nàng suốt từ khi chàng mới lớn.

Nàng cảm thấy như thể tim nàng đang bị bóp chặt. Chàng đang làm tình với người phụ nữ chàng không biết.

Giờ thì không còn đường thoát nữa, không còn đường thoát khỏi chàng.

Tốt hơn là đừng nghĩ gì cả.

Nàng kéo chàng vào gần hơn, tay nàng chạy đua không ngừng trên làn da ấm áp của chàng và chỉ cho chàng thấy sự đầu hàng mà nàng không thể thú nhận thành lời, thậm chí với chính bản thân nàng.

20. Chương 20

Phút trước Sara đang nói chuyện với Simon qua bàn ăn sáng, phút sau Max đã sải bước vào và cuốn nàng vào vòng tay chàng, mang nàng ra chiếc xe ngựa đang đợi sẵn.

Simon ném khăn ăn xuống và đi theo họ. “Anh đang làm cái quái gì với chị tôi thế? Trả lời tôi đi, đồ chết tiệt! Đặt chị ấy xuống!”

Sara cũng cảnh giác. “Max, chuyện gì thế?”

Đôi mắt với hàng mi sẫm màu lấp lánh nhìn nàng. “Em có thể nói là ta đang bắt cóc em.”

Khi Simon chửi thề, Sara cúi kính nói, “Đừng có ngu ngốc, Simon. Max không bắt cóc chị đâu.”

“Vậy thì anh ta làm gì?”

Họ gần như sắp chém giết nhau và Max, với Sara được bế dựa vào ngực chàng, quay lại nhìn Simon.

Tia sáng trong mắt chàng trở thành tia sáng lạnh của sắt thép. “Những gì tôi đang làm,” chàng nói, “là mang vợ mình đi hưởng tuần trăng mật. Cậu có điều gì phản đối à?”

“Tuần trăng mật!” Sara nói. Đó là điều cuối cùng nàng mong đợi.

“Em có gì phản đối không?” Max hỏi nàng với giọng khác hẳn.

Nàng nhìn lên đôi mắt xanh lam đang cười của chàng và quên mất nàng định nói rằng sẽ dễ chịu hơn nếu được bàn bạc trước. “Không,” nàng nói. “Không có gì hết.”

“Mở cửa, Simon,” Max nói.

Simon mở cửa. “Thế lễ hội Stoneleigh thì sao?” chàng hỏi.

Max đặt Sara vào trong xe và theo nàng vào. “Có chuyện gì với nó à?”

“Tôi đã đăng ký tên anh vào cuộc thi đấm bốc. Anh đã nói rằng tôi có thể.”

“Không cho đến thứ bảy. Chúng tôi sẽ trở lại sau đó.”

Simon đóng cửa. “Hãy xem mình là ai!”

Chỉ khi chiếc xe ngựa chuyển bánh thì chàng mới nghĩ đến việc hỏi Max xem anh ta đưa Sara đi đâu nhưng hoặc là Max không nghe thấy hoặc anh ta không muốn trả lời.

Martin tiến đến ngay sau đó. “Tất cả việc này là gì thế?” chàng hỏi.

Simon đá viên sỏi bay vào bụi cây. Chàng vẫn còn cau có. “Họ đi trăng mật,” chàng nói.

“Ồ.” Martin nhanh chóng nhìn thấy vẻ sầm sét của Simon và quay đi. “Anh có biết em nghĩ gì không, Simon? Em nghĩ Anne đúng. Em nghĩ Max yêu Sara.”

“Yêu?” Simon cố nặn ra một nụ cười. “Làm sao chú biết họ chưa từng làm chuyện đó, trước khi họ đến đây?”

“Sara sẽ không làm gì sau lưng Drew Primrose đâu. Chị ấy muốn lời khuyên của anh ta, đúng không? Và anh ta thì không có đây.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ về điều đó.”

Họ quay lại và bắt đầu bước vào nhà.

“Hãy xem,” Simon nói. “Anh hoàn toàn biết rằng bất cứ ai cưới Sara cũng không chia phần cho chúng ta trong tài sản của cha. Rất cuộc, chúng ta chỉ là con ghẻ. Nhưng điều xúc phạm anh là gã mới phát có tước vị danh dự này sẽ gạt lấy từng xu mà Sara có.”

Martin nhún vai. “Chúng ta chẳng thể làm gì được.”

“Có lẽ không. Nhưng chúng ta sẽ nhìn hẳn ngã.” Đột nhiên, Simon ngửa cổ ra sau và cười ồm lên.

Martin nhìn chàng vẻ băn khoăn. “Simon, anh đã làm gì?”

Simon vòng một tay qua vai em trai mình và cười toe toét. “Chú chỉ cần chờ đến thứ bảy này để tìm ra điều đó.”

Chàng đang mang nàng đến vùng biển, một ngôi làng nhỏ ở cửa sông Test. Chỉ mất ba giờ đi ngựa và khi vài dặm trôi qua, Sara thấy mình đang thư giãn. Max thật không thể tin được; nụ cười của chàng dễ lấy. Họ đang trốn khỏi sự đời, chàng nói. Đây là kỳ trăng mật duy nhất mà nàng từng có hoặc muốn có, và chàng từ chối hủy hoại nó bởi những người thân quý rồi, những người ghen tị với hạnh phúc của họ. Trong ba ngày và ba đêm, họ sẽ tự hưởng thụ. Họ sẽ quên mọi nỗi phiền muộn và chỉ nghĩ về những giây phút hiện tại. Chàng sẽ yêu nàng như nàng chưa từng được yêu trước đây.

Vòng kim kẹp chưa bao giờ xa khỏi tim Sara đang siết chặt lại và những giọt nước mắt khó thấy đang chầm chích mắt nàng. Giá như có thể dễ dàng thế. Nàng giữ mặt mình quay đi bởi vì nàng không muốn phá hỏng niềm vui thích của Max. Nàng đang giống cái bình tưới nước dù nàng chưa từng khóc và nàng không thể tự mình chịu đựng thêm nữa. Mối Max quét qua gáy nàng. “Ba ngày, Sara. Em có thể vứt bỏ mọi thứ trong đầu ngoài chúng ta trong ba ngày tới không?”

Ba ngày. Nghe như điềm xấu. Nàng muốn điều này kéo dài mãi mãi.

“Vâng?”

Nàng quay lại nhìn chàng. Những giọt nước mắt khó thấy biến thành một nụ cười khó thấy. “Vứt bỏ mọi thứ trong đầu em ư? Max, chàng không biết chàng là tất cả những gì em đang nghĩ lúc này ư, chàng và những gì chúng ta làm trên giường? Có phải đó là chàng muốn em quên không?”

Khi chàng cúi xuống hôn nàng, nàng mở rộng hai bàn tay đẩy mạnh ngực chàng.

“Gì thế?” chàng hỏi.

“Nếu mà chàng dám tặng nụ cười đặc biệt này của chàng cho người phụ nữ khác, em sẽ...”

Chàng cười tươi rói. “Ừ?”

Em sẽ giết chàng. Nàng kim lại một cơn rung mình. “Em sẽ khiến chàng tiếc vì mình đã sinh ra. Nụ cười đó thuộc về em. Chàng hiểu chưa?”

Nụ cười tươi rói của chàng nhạt đi. “Em đang định nói gì thế? Sara, nói ta nghe.”

Nàng có khả năng tặng cho chàng một nụ cười đầy nhục cảm. Tay nàng thả rơi xuống đùi chàng và quét lên cao hơn. “Chàng nghĩ gì?” nàng thì thầm.

Chàng hôn nàng như nàng muốn và khi nụ hôn kết thúc, nàng đòi chàng kể nàng nghe làm sao chàng trở thành người phát hành tờ Người Đưa Tin.

Chàng thở thật dài, nhưng cùng lúc chàng cũng nghe theo sự chỉ đạo của nàng.

Căn phòng nhìn bao quát ra phía cửa sông và phía xa hơn là thành phố lấp lánh ánh đèn Southampton. Cửa sổ, thực tế, là cửa kiểu Pháp và mở ra cái ban công được chế tác tỉ mỉ. Sara say đắm.

“Làm sao chàng tìm được nơi này?” nàng hỏi.

Max đang chỉ đạo người hầu của nhà trọ mang thùng đồ của họ vào. Sara có ấn tượng nhưng chỉ ngỡ ngợ rằng cuộc phiêu lưu này không phải hành động tự phát như nàng đã nghĩ. Chiếc xe ngựa, những thùng đồ quần áo và vật dụng của họ chắc chắn đòi hỏi sự suy tính trước về phần Max.

Max đợi đến khi người hầu rút đi trước khi trả lời nàng. “Ta đã dành rất nhiều mùa hè ở đây khi ta còn là một cậu bé, hồi sức sau trận viêm phổi. Đó là lý do cha ta khẳng định bắt ta tập thể thao và đặc biệt là quyền anh. Để làm ta khỏe hơn và nó có tác dụng.”

Nàng không thể tưởng tượng Max là gì ngoài sự mạnh mẽ, đầy sức sống và nó khiến nàng đau nhói khi nghĩ chàng có thể chết, như bất cứ người nào khác.

“Anne không khỏe khi nó còn nhỏ,” nàng nói. “Nó cũng dành rất nhiều thời gian ở trong phòng bệnh, đọc, viết thơ, những việc kiểu như thế.”

Chàng rũ chiếc áo khoác ra và ném nó lên ghế, rồi chàng cởi chiếc áo len lưng của nàng ra và đối xử nó y như vậy. Tay chàng chạy đua khắp cánh tay nàng và giữ chặt tóc nàng. Chàng yêu cái cách mí mắt nàng trĩu nặng và ngực nàng nhấp nhô lên xuống.

“Ta từng viết thơ,” chàng nói, “khi còn là một cậu bé.”

Tay nàng vòng quanh eo chàng. “Chàng viết ư? Em không thể hình dung chàng như một nhà thơ.”

“Nàng muốn nghe một ví dụ không?”

“Ừm.” Nàng đang hít thở hương thơm của chàng.

“Giờ để ta xem nào.Ồ đúng rồi-”

“Có một quý cô Farnham trẻ trung.

Ngực... ừm..nàng bự hơn súng thần công

Khi cởi đồ thì ra không phải thực

Và chồng nàng...”

(Nguyên tác:

There was a young lady of Farnham

Whose ... uhm ... baubles were larger than cannons

But when she disrobed, they were found to be frauds

And her husband ...)

“Dừng lại! Chàng gọi đây là thơ à? Đây chẳng là gì ngoài bài về thô thiển. Thậm chí Simon và Martin có thể làm tốt hơn thế.”

“Ta có nói ta có nặng khiêu đâu.”

Tràng cười cuộn lên, đầu tiên từ từ, rồi tập hợp tất cả xung lượng cho tới khi vai nàng rung lên vì lực của nó. Mỗi nàng giật giật, mắt nàng thấp lên nhiều sắc thái khác nhau. Đó chính là điều chàng muốn cho nàng, là điều chàng muốn từ nàng. Chàng sẽ chỉ cho nàng thấy cuộc sống nghĩa là tận hưởng.

Chàng cách chiếc giường một bước chân nhưng chàng phải lùi nàng đi một bước đó. Mắt chàng nheo lại. “Có chuyện gì vậy Sara?”

Nàng ra hiệu về phía chiếc cửa sổ đang mở. “Chàng không biết giờ là mấy giờ à? Vẫn là ban ngày.”

Chàng phủ lấy tay nàng. “Ta đã nói ta sẽ vồ lấy em mỗi khi có cơ hội mà, và đó là điều ta sẽ làm. Hãy khen ngợi ta. Ta đã để dành em trong xe ngựa rồi.”

Hàm nàng trễ xuống. “Ở trong xe! Ý chàng...”

Chàng gật đầu. “Không phải là ta từng thử nó, em hiểu rồi đấy. Nhưng với em, ta có thể bị xúi giục làm thế.”

Nàng hiếm khi đỏ mặt nhưng nàng có thể cảm thấy cơn thủy triều của màu sắc đang tràn lên cổ họng nàng. Chàng sẽ có nàng ngay bây giờ, nàng có thể nhìn thấy điều đó trong mắt chàng và sự yếu ớt quen thuộc bắt đầu xâm chiếm xương cốt nàng.

Khi chàng đột ngột vồ lấy nàng, nàng ré lên và lăn tròn cùng chàng lên giường. Họ vẫn đang cười khi chàng hôn nàng. Chàng nâng đầu nàng lên và nụ cười của chàng nhạt dần. Nàng ngọ nguậy không ngừng.

“Sao chàng luôn nghiên cứu em vậy, Max? Tại sao chàng lại nhìn chăm chăm em như vậy?”

“Bởi vì ta muốn biết điều gì đang diễn ra trong đầu em. Ta muốn biết em đang nghĩ gì, đang cảm thấy gì.”

“Chàng đã biết rồi.”

“Thế à? Ta ước ta có thể tin được điều đó.”

Nàng không biết trả lời chàng thế nào, nhưng không cần phải trả lời. Chàng thở dài cúi xuống miệng nàng và hôn nàng với tất cả sự cấp bách khiến nàng quên hết tất cả mọi thứ trừ chàng. Chàng nhanh chóng chiếm lấy nàng, không cả cởi quần áo cho nàng và nàng cảm thấy sự ham muốn đang dội trong huyết mạch nàng để đáp ứng bất cứ điều gì mà chàng yêu cầu. Không ai giống chàng. Không điều gì khác trên thế gian này giống cái cảm giác cơ thể cường tráng không chút mỡ thừa của chàng di chuyển bên trên nàng. Nàng nên thấy hạnh phúc nhưng khi lên đỉnh, nàng cảm thấy như thể tim mình cũng vỡ tan.

* * *

Không thể nào cảm thấy buồn lâu khi ở quanh Max. Chàng bắt đầu quyến rũ nàng và nàng thì đang trong tâm trạng muốn bị quyến rũ. Chàng làm nàng cười; chàng dạy nàng làm sao để chơi lại trò chơi. Nàng trải qua nhiều khoảng thời gian mù mẫn vì khoái lạc, Max thấy không có lý do gì giam hãm cuộc làm tình của họ quanh giường. Nếu họ đi dạo bên bờ biển hoặc trong rừng, chàng luôn có thể tìm ra một góc khuất nơi chàng có thể làm tình với người vợ tuyệt đẹp của mình. Điều làm Sara sốc không phải Max là một người tình đòi hỏi và đầy sức sống. Khả năng làm tình của chính nàng, ham muốn của chính nàng mới khiến nàng sững sốt. Tất cả chỉ cần một cái liếc nhìn của Max và máu bắt đầu dội đến tất cả cả huyết mạch của nàng. Cho đến khi nàng gặp Max, nàng không hề biết những cảm giác thể này tồn tại.

Khi họ không làm tình, họ nói chuyện, nhưng họ cố tránh bất cứ thứ gì có thể ném bóng tối vào niềm hạnh phúc của họ. Nàng học thêm chút ít về gia đình chàng. Chàng là con một, chàng nói, và một ngày chàng sẽ thừa kế tước hiệu của cha mình.

Họ đang ăn tối ở ban công nhỏ bé bên ngoài phòng mình và Max đang nhìn nàng khi chàng nhấp một ngụm rượu. “Đừng có để nó làm nàng hoảng sợ,” chàng nói. “Cha mẹ ta sống rất bình lặng ở lâu đài Lyndhurst. Cha ta dành thời gian để quản lý điền sản và mẹ ta là sự giúp đỡ lớn của ông.” Chàng nhìn thấy sự biến đổi sợ hãi trong mắt nàng và chàng tiếp tục vẽ cõi mở. “Chúng ta không giao thiệp với hoàng tộc hay gia đình Hoàng tử xứ Wales. Em sẽ hoà hợp rất tốt với gia đình ta, Sara.”

“Em không mong sống trong một toà lâu đài, Max ạ.”

“Em không cần phải thế. Ta là nhà báo. Chúng ta sống ở London.”

“Cha mẹ chàng có biết về em không?”

“Ta đã gửi cho họ thư khẩn khi ta gặp giám mục để lấy giấy phép đặc biệt.”

Nàng hơi nghiêng mình ra phía trước. “Họ có biết tên em không? Họ có biết em là ai không?”

“Sara, ta chỉ viết vội tin nhắn thôi. Và chỉ viết được những điều quan trọng. Họ sẽ biết sớm thôi khi ta đưa em đi gặp họ. Họ đang ở Derbyshire, ngay lúc này, và sẽ không quay lại Hampshire trong vài tuần. Rồi em sẽ gặp họ.”

Gặp họ. Nàng chưa từng nghĩ xa đến thế. Trí thông minh của nàng ở đâu? Nàng đang nghĩ gì thế?

Những ngón tay mạnh mẽ của chàng nâng cằm nàng lên, đưa mắt nàng lên nhìn vào mắt chàng. “Ta biết họ sẽ yêu em,” chàng nói, “nhưng dù họ có hay không thì đó cũng không phải vấn đề chết tiệt nào hết. Nhìn gia đình em xem. Nếu ta nghe họ thì ta sẽ trông cổ đá quanh cổ và ném mình xuống biển.”

Nàng không thể không cười. “Họ tàn bạo lắm phải không?”

Chàng vỗ nhẹ má nàng. “Tốt hơn rồi. Nhớ nhé, chúng ta đã thề nguyện với nhau chứ không phải gia đình chúng ta. Giờ, nếu em ăn xong rồi, ta nghĩ chúng ta có thể thuê một đôi ngựa và cưỡi dọc theo bờ biển trước khi trời tối.”

Nàng nhìn nụ cười không cưỡng nổi đó và cười. “Em thích,” nàng nói.

Ba ngày trôi qua quá nhanh, rồi không còn ngày nào nữa để chia sẻ và họ đang trên đường trở về nhà. Xe ngựa càng gần tới Longfield bao nhiêu Sara lại càng trở nên yên lặng bấy nhiêu. Ý nghĩ của nàng xoay vòng quanh: William, ngôi nhà bà goá, những bức thư có thể đến từ bất cứ ai.

Nàng nghe Max thở dài. Chàng với lấy nàng và kéo nàng nằm ngang đùi mình. Nụ cười không cưỡng nổi của chàng không còn thấy rõ. Trông chàng nghiêm nghị.

“Ta sẽ không đưa em quay lại Longfield,” chàng nói, “nếu ta nghĩ ta không thể bảo vệ em. Ta sẽ ở đó. Peter Fallon cũng vậy. Em sẽ không bị hại đâu.”

“Em đang nghĩ về điều đó,” nàng nói. “Max, điều gì ngăn chúng ta không tiếp tục một kỳ trăng mật trọn vẹn? Em chưa từng tới Ai len và em nghe nói nó rất đẹp. Có lẽ Anne sẽ muốn đi cùng chúng ta.”

Nàng ghét cái nhìn chăm chăm đặc biệt của chàng cũng đúng như nàng yêu nụ cười đặc biệt của chàng. Nó thăm dò, tìm kiếm và chỉ có một cách duy nhất để tránh nó là đừng bao giờ bị cầm giữ trong nó.

“Sara,” chàng nói nhẹ nhàng, “em không giấu riêng điều gì đấy chứ? Điều gì ta nên biết?”

Nàng xoá biểu hiện trong mắt mình và nói với chàng sự thật, nhưng không phải toàn bộ sự thật. “Em muốn tìm ra ai là gửi cho em những lá thư đó và ai bắt công em khi em đi dạo. Nhưng em không chắc em muốn tìm ra. Và giờ em đã kết hôn rồi, em nghĩ tất cả đã kết thúc. Chúng ta không thể kệt nó à? Ít nhất là trong một khoảng thời gian ngắn?”

“Có lẽ. Để ta nghĩ về điều đó.”

Nàng di chuyển để chui ra khỏi lòng chàng nhưng chàng kéo nàng lại. “Để ta yêu em,” chàng thì thầm.

Nàng nhìn bên trong cổ xe. “Max, không thể đâu. Không đủ không gian.”

“Ta có thể xoay sở được, nếu em giúp ta.”

Một cái nhìn khác mà nàng biết: mắt chàng trĩu nặng; mũi chàng phập phồng; môi chàng hé mở và hơi thở của chàng nghe thấy rõ ràng.

Máu nàng bắt đầu từ từ dội trong mạch. “Max,” nàng lắc đầu, nhưng nàng cho phép chàng sắp đặt vị trí của nàng để nàng quỳ bên trên chàng và đùi nàng giang ra dựa lên lòng chàng. Chàng hôn nàng chậm rãi, ướt át, tay chàng ôm lấy hông nàng, ngón tay chàng gập vào ôm lấy da thịt nàng. Chàng trút một cơn mưa nộ hôn xuống đường dài trên cổ nàng và miệng chàng kẹp chặt quanh cái núm đang sưng phồng lên qua lớp vải chiếc váy của nàng. “Max,” nàng nói yếu ớt và tay nàng xoắn quanh vai chàng để giữ vững mình.

Chàng điều chỉnh quần áo của họ và nàng thút thít như con thú bị thương khi chàng lấp đầy cơ thể nàng. Chàng cười ngắn, nụ cười của người nhận ra âm thanh thể hiện sự khuấy động của bạn tình. “Em quả là... tặng phẩm,” chàng nói qua hàm răng nghiêng chặt, “quá hoàn hảo với ta. Ta sẽ không bao giờ để em đi.”

Chiếc xe lắc lư, nhịp điệu chậm rãi Max áp đặt lên nàng, sự liều lĩnh – khoái cảm thật quá mãnh liệt và cơ thể nàng bắt đầu rung mình phản ứng. Nàng gọi tên chàng trong tiếng khóc thiết tha đau đớn rồi nàng vùi mặt vào hõm nơi cổ chàng khi khoái cảm chôn vùi cả hai người.

Họ vẫn đang cười cùng nhau khi bước vào Sảnh Lớn của Longfield. Khi Sara nhún nhảy chạy lên bậc thang, Max quay đi và bước vào phòng chờ nhỏ chàng được sắp xếp lại từ phòng của Peter Fallon cho mục đích sử dụng của chàng.

Peter ngẩng lên nhìn chàng đi vào. “Chà,” chàng nói, “trông cậu thư giãn và mạnh khỏe.”

Đan tay vòng qua đầu, Max duỗi những cơ bắp gò bó của mình và nhìn lên trần nhà cười. “Chưa bao giờ thấy tốt hơn, Peter. Tôi nghĩ hôn nhân hợp với tôi. Nào, có gì hay ho xảy ra khi chúng tôi đi vắng không?”

“Đó ư?” Peter ngồi lại xuống ghế. “Đó là tất cả những gì cậu sẽ nói với tớ và giờ là quay trở lại công việc à?”

Max cười toe toét. “Theo lời cậu, trông tớ thư giãn và mạnh khỏe. Điều đó chắc hẳn đã nói cho cậu nghe mọi điều mà cậu quá xấu hổ để hỏi và tớ thì quá hào hiệp để kể.”

Peter nhìn trần trời, đỏ mặt, và sau một lúc thì cười phá lên. “Tớ đang nói về... tớ đang nghĩ về cảnh tượng, cậu biết đấy, những điểm thú vị.Ồ, đừng quan tâm. Điều thú vị nhất đã xảy ra là quý ngài Ivor vừa đến đây sáng sớm hôm nay, và ông ta tức đến nỗi gần như phải trối lại.”

“À. Ông ta nghe về đám cưới của tớ. Tớ nghĩ tớ nên đến đó sau và là người đầu tiên báo tin cho ông ta. Có lẽ tớ sẽ đi, dù sao đi chăng nữa.”

“Cậu sẽ không tìm thấy ông ấy ở nhà đâu. Ông có cảm tưởng cậu sẽ đưa cô dâu của mình đến lâu đài Lyndhurst và ông ta nói ông ta sẽ đến đó và đích thân đe dọa cậu. Cậu nên nghe ngôn ngữ của ông ta. Cậu là nỗi hổ thẹn đối với tên tuổi và tầng lớp của cậu. Cậu là con rắn độc. Cậu là kẻ nói láo và tên lừa đảo. Ông ta sẽ huỷ hoại cậu. Ông ta cứ nói mãi, nói mãi. Tớ không biết ông ta lại có tính khí như vậy.”

Max thở dài. “Tớ cho là tớ nên tội nghiệp ông ấy. William là con trai duy nhất. Và ông ta thực sự tin rằng Sara có tội. Dù sao ông ta cũng chẳng tìm thấy ai ở Lyndhurst đâu. Cha mẹ tớ đã thăm gia đình chú tớ ở Derbyshire rồi.”

Chàng ghé mũi lên bàn và tự lấy cho mình chiếc bánh nướng cuối cùng ở cái đĩa vành xanh lục. “Những người khác nói sao khi quý ngài Ivor ở đây?”

“Chẳng nói gì. Không ai ở đây ngoài người hầu và tớ. Toàn bộ gia đình đã đi chuẩn bị cho lễ hội ngày mai. Và quý ngài Ivor từ chối đi vào nhà. Ông ta thực hiện toàn bộ bài diễn văn rỗng tuếch và những tiếng gầm rú của mình ngoài sân.”

“Ông ta nhận ra cậu?”

Peter phát ra tiếng chế nhạo nho nhỏ “Không chắc. Tớ chỉ là người giúp việc được thuê, người hầu. Đối với những người như quý ngài Ivor, tớ cũng như vô hình. Tớ nói với ông ấy tớ là thư ký riêng của cậu.”

Max cắn miếng bánh và nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Peter nhìn chàng một lúc rồi nói. “Thân phận thực sự của cậu sẽ bị phát hiện sớm hay muộn thôi, và khi điều đó xảy ra, sẽ không ai kể cho chúng ta nghe gì nữa. Gia đình vợ cậu, người hầu, người dân trong vùng – tất cả bọn họ sẽ điên cuồng như lửa khi họ phát hiện ra cậu là người phát hành tờ Người Đưa Tin!”

Max không nghĩ về Người Đưa Tin, mà về Sara. Nàng không muốn cuộc hôn nhân thành thật bởi vì vết nhơ đã gắn với tên nàng. Ý nghĩ gặp cha mẹ chàng thực sự làm nàng hoảng hốt. Cho đến khi toàn bộ sự việc về William Neville được sáng tỏ, nàng sẽ luôn sợ sệt rằng người ta sẽ hắt hủi nàng.

Chàng nhìn Peter. “Tất cả những điều đó khiến chúng ta phải tăng gấp đôi nỗ lực và tìm ra điều gì đã xảy ra với William Neville. Cậu đã tiến gần hơn tí nào trong việc tìm ra ai là người đặt bức thư đó lên bàn trang điểm của Sara chưa?”

Max chăm chú lắng nghe khi Peter xem xét toàn bộ bản kê khai phức tạp nơi những người hầu ở vào khoảng thời gian đó. Có việc cần làm vì lò sưởi không được đốt lên đêm đó, nhưng rút ra là chỉ có ba người đi xuống phía phòng ngủ khi Sara rời phòng để ăn tối và khi cô ấy quay lại giường. Họ là cô hầu, Constance và Anne.”

“Cậu không thể thu hẹp xuống được à?” Max hỏi.

“Tớ không nghĩ đó là cô hầu. Martha là người hơi ba hoa. Cô ta không thể giữ bí mật được. Và bên cạnh đó, cô ta không có động cơ hoặc tớ chưa khám phá ra. Nhưng Constance...” Peter cười mãn nguyện, “ừm, Constance thì tỏ ra là một sự bất ngờ.”

Max nhíu mày. “Theo cách nào?”

“Bà ấy tăng tị với Drew Primrose và nếu những gì tớ biết được từ những chuyện ngồi lê đôi mách lén lút là thật, thì bà ấy có rất nhiều nhân tình từ khi chồng chết. Đây là lý do bà ấy không được mời đến đâu, không phải bởi vì vợ cậu, mà bởi vì các quý bà tử tế sợ Constance sẽ cố gắng dụ dỗ chồng họ.”

“Ôi, Chúa ơi!” Max quắc mắt nhìn bộ mặt đang cười của Peter. “Điều mà dường như cậu không hiểu,” chàng nói, “là bây giờ Constance là thành viên gia đình tớ và tớ chịu trách nhiệm về bà ấy.”

Nụ cười mỉm của Peter thành một nụ cười toe toét hết cỡ. “Và tớ chắc điều đó không thể xảy ra với anh chàng ngoan ngoãn hơn thế nhưng trước khi cậu gọi bất cứ ai ra, hãy nhớ, bà ấy là động vật ăn thịt. Drew Primrose đáng thương không có cơ hội nào. Mọi người đều biết anh ta đã găm nhăm hết trái tim mình cho Sara rồi. Anh ta là người, đó là tất cả.”

Miệng Max siết chặt lại. “Có lẽ anh ta đã gửi những bức thư đó. Có lẽ anh ta gửi chúng để đưa Sara quay trở về quỹ đạo quanh anh ta.”

“Tớ không nghĩ-”

“Điều đó nghe hoàn toàn có lý với tớ. Có lẽ anh ta bảo Constance để bức thư ở đó hộ anh ta. Và một điều khác nữa. Drew Primrose đã được cho là ở Bristol vì công chuyện khi William biến mất. Tớ nghi ngờ việc có ai đó đã kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của anh ta. Ngay từ đầu, cảnh sát và quan toà đã quyết định Sara có tội và họ không nhìn xa hơn. Tớ muốn cậu kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của Primrose.”

“Tốt thôi,” Peter nói, thở dài.

“Những bức thư đó thì sao?” Max hỏi. “Ai là người ở vị trí sao chép được chữ viết của William?”

“Từ gần như tất cả mọi người và cả con chó của hắn. Tổ thu hẹp xuống còn hai mươi người. Chúng ta sẽ không đi đến đâu với phạm vi nghi vấn như thế.”

“Nó đáng để thử. Còn gì khác không?”

Peter cười toét. “Điều đáng giá là tổ đang trở nên khá tinh thông kiểu kiến trúc ở Tây Hampshire.”

Max nhú mày. “Kiến trúc?”

“Đó chẳng phải lớp vỏ cậu phát minh ra cho tổ sao? Và tổ nói cho cậu biết, Max, nó rất hấp dẫn. Có một chủ thầu xây dựng, Congreve, người đã đi khắp vùng Tây Hampshire suốt cuộc nội chiến đã tạo ra những căn phòng bí mật cho các kỵ sĩ chạy trốn khỏi người của Cromwell.”

“Cái đó có nghĩa gì-?Ồ, tổ hiểu rồi. Ý cậu là thi thể William có thể bị giấu ở bất cứ nơi đâu.”

“Sợ là thế.”

Max nuốt miếng bánh cuối cùng. “Người hầu,” chàng nói cẩn trọng, “đang nói gì về Sara?”

“Giờ, điều này mới ngạc nhiên đây.” Peter dựa người ra sau ghế, giữ cân bằng bằng hai chân. “Họ không quan tâm cô ấy có tội hay vô tội. Họ nghĩ chẳng sớm thì muộn sẽ có người làm việc này với William. Họ khinh miệt anh ta. Tổ nghĩ họ sẽ nói dối để bảo vệ Sara. Họ sẽ không phải là những nhân chứng tốt cho việc khởi tố hay bào chữa. Họ không vô tư và điều đó là hiển nhiên.”

Max đi ra cửa. “Nhắc tổ,” chàng nói, “tăng lương cho người hầu khi chuyện này kết thúc.”

Chàng quay ra nhìn Peter. “Và nhắc tổ đưa cho cậu món tiền thưởng hậu hĩnh. Cậu đã làm rất tốt, Peter.”

“Tiền thưởng hậu hĩnh? Chúng ta đang nói đến bao nhiêu vậy?”

“Một nghìn bảng.”

Peter đứng dậy. “Rồi đến Bristol sẽ là việc đầu tiên tổ làm sáng mai.”

“Không phải gấp thế đâu. Ở lại lễ hội đã. Tổ sẽ tham gia trận đấu bốc. Đó là khi tổ dự định dạy cho em trai Sara cách cư xử.”

Khi đã nghĩ ngơi xong xuôi, Max quyết định cưỡi ngựa đến nơi ở của quý ngài Ivor trong trường hợp cậu bé già đã thay đổi suy nghĩ về chuyện lao vội đến lâu đài Lyndhurst. Đó là chuyến đi phí sức. Quý ngài Ivor, người quản gia nói, đã rời nhà và không trông mong gì quay lại trong vài ngày. Quý bà Neville thì đang nghỉ ngơi và không tiếp khách.

Khi chàng trở về nhà, chàng băng qua hành lang nơi chàng nghe thấy những giọng nói cao vút vì giận dữ phát ra từ thư viện. Một trong những giọng đó thuộc về Drew Primrose. Giọng kia là của Sara nhưng giọng nàng ít giận dữ mà xoa dịu hơn.

Chàng tiến đến thư viện, gõ cửa một tiếng và bước vào. Sara xoay tít lại đối diện chàng.

“Ồ, Max,” nàng nói và chạy đến gặp chàng, nhẹ nhõm làm giọng nàng rạn nứt. “Em ước chàng nói vài điều lý lẽ với Drew.” Nàng khoác tay Max và dẫn chàng vào phòng. “Em cho rằng em rất tệ vì không bàn bạc với anh ấy về hợp đồng hôn nhân. Nhưng em đang sống ở London khi đó và dường như dễ hơn nhiều nếu đến một công ty tư vấn luật ở London.”

Drew Primrose đang gằm ghè như con chó định tiếp tục tấn công. Mắt chàng đóng đinh vào Max. Chàng nói qua kẽ răng. “Anh đã đợi cho đến khi tôi không ngáng đường rồi hỏi Sara kết hôn.”

“Tại sao,” Max nói giọng thích thú, “tôi làm như vậy sao?”

“Để không có thời gian mà soạn thảo thỏa thuận hôn nhân. Để anh có thể có mọi thứ theo cách của mình! Đó không phải là cách những kẻ đào mỏ làm ư?”

Sara hỏn hển. “Drew, anh không có quyền nói vậy.”

Mong muốn đầu tiên của Max là giáng một cú đấm vào mặt gã luật sư nhưng ý thức về lối chơi đẹp mới dừng chàng lại. Bất cứ luật sư đáng giá với đồng lương của anh ta* cũng sẽ tức giận. Sara là nữ thừa kế chính. Chàng, Max Worthe thì chẳng biết là ai. Và bây giờ, không có hợp đồng nào được ký, chàng có thể làm bất cứ điều gì chàng muốn với tiền của vợ mình. Chàng thậm chí có thể bỏ nàng không xu dính túi.

(*: worth his salt: thành ngữ này bắt đầu từ thời Roman cổ khoảng trước năm 900 TCN, vào thời đó những chiến binh La Mã được trả lương bằng quyền mua muối. Muối được coi là tốt cho sức khoẻ con người và rất khó mua ở những cửa hàng thông thường. Trong quân đội từ này nghĩ là ‘người được trả bằng muối’. Qua năm tháng từ này du nhập đến Anh và salt chỉ lương bổng nói chung.)

Chàng vỗ nhẹ bàn tay Sara và hoà nhã nói. “Những luật sư của ta cũng sẽ rất tức giận với ta, Sara. Nếu có gì xảy ra cho ta thì hầu như những gì ta sở hữu đều chuyển sang cho em.”

Không ai coi chàng nghiêm túc. Môi Drew cong lên còn Sara thì tặc lưỡi. “Chàng nghiêm túc đấy chứ Max? Chúng ta có hợp đồng hôn nhân. Em đã chỉ cho chàng. Chàng đã đọc nó. Việc nó chưa được ký chỉ là do quên mất và chúng ta có thể sửa chữa ngay bây giờ.”

Nàng khoát tay, và Max nhìn thấy Max nhìn thấy những tài liệu rất quan trọng của vợ chàng đang nằm trên chiếc bàn thư viện dài.

Drew Primrose được xoa dịu. “Em điên à Sara? Em không thể xe nhỏ điên sản ra như thế. Anne nên được chia, đúng thế, nhưng cha em đã có những điều khoản cho em trai kế và em gái kế của em rồi. Họ không cùng dòng máu với em. Họ không có quyền gì về điền sản hết.”

“À, vậy là anh cũng đọc hợp đồng hôn nhân của Sara rồi phải không?” Max nói. “Ít nhất chúng ta cũng đồng ý với nhau ở điều gì đó.” Chàng nhìn Sara. “Ta không nghĩ việc thanh toán toàn bộ tiền cho các em nàng là tốt cho họ. Hãy để họ đợi. Nếu chúng ta nghĩ họ xứng, chúng ta sẽ cho họ, nhưng không trước khi họ lớn hơn và khôn ngoan hơn.”

Drew lạnh lùng nói. “Anh đang trông mong tôi tin rằng anh sẽ lo liệu cho gia đình Sara à?”

“Tôi chẳng quan tâm anh tin cái gì. Nhưng anh đứng về thoả thuận hôn nhân. Tôi sẽ nói cho anh biết tôi sẽ làm gì. Tôi sẽ viết thư cho luật sư của mình ở London và bảo họ đến đây để thảo luận về các mục với anh. Nghe thế nào?”

“Không,” Sara nói. “Không.”

Chẳng ai nhìn Sara.

“Tại sao tôi phải tin anh?” Drew nóng nảy hỏi.

Bốn mắt toé lửa nhìn nhau. “Bởi vì tôi không cho anh lựa chọn.”

Trong một hai phút, chỉ có im lặng, và nó bị phá vỡ bởi tiếng cho sửa đầu đó nơi xa. Nhìn như thế Drew sẽ nói thêm gì đó nhưng mặt chàng đột nhiên đỏ bừng và chàng chụp lấy mũ, sải bước ra khỏi phòng.

“Ta không thể thích người đàn ông này được,” Max nói, nhìn chằm chằm ra cửa, “thậm chí ngay cả khi anh ta có hết lòng vì em đi chẳng nữa.”

“Max.”

Chàng nhìn Sara.

“Chàng sẽ ký vào bản hợp đồng hôn nhân chứ?”

“Chúng ta không cần phải làm nó ngay bây giờ,” chàng nói, “Sara, không cần phải nhìn ta như thế. Kể cả luật sư của em cũng không muốn ta ký. Nó chưa được suy nghĩ thấu đáo. Hãy để đó một thời gian ngắn cho đến khi luật sư ta đến đây. Để họ đồng ý với những thoả thuận rồi chúng ta cùng ký.”

Mặt nàng như miếng giấy da trắng xoá và giọng nàng run rẩy. “Chàng đã biết, chàng biết tại sao em lại phải kết hôn. Em chưa bao giờ bí mật về điều đó. Em không muốn những thoả thuận hôn nhân do luật sư tạo ra. Em muốn bảo vệ gia đình em. Đó là tất cả vấn đề với em. Em sẽ không bao giờ kết hôn với chàng, không bao giờ, nếu em nghĩ chàng không ký vào bản hợp đồng đó.”

Cơ má chàng căng lên. “Em đang giận dữ và không biết mình nói gì.”

“Ồ, tôi không ư!” nàng gào lên đầy kích động. “Townsend không cùng tầng lớp với ngài. Không cần phải thắc mắc sao ngài tổng khừ được ông ta.”

Nàng run rẩy vì giận dữ và niềm kiêu hãnh bị tổn thương. “Vậy giá của ngài là bao nhiêu Max? Hãy nói cho tôi biết giá của ngài và tôi hứa tôi sẽ đáp ứng.”

Mắt chàng hẹp lại, biểu hiện của nó quá đe dọa đến mức làm nàng lùi lại khi chàng bước về phía nàng. Nhưng chàng đi qua nàng và ra khỏi cánh cửa đang mở. Chàng cho gọi một người hầu và vài phút sau, Max quay trở lại phòng cùng với người hầu và Peter Fallon.

“Chúng ta cần người chứng kiến,” chàng nói mà không nhìn nàng.

Chàng để nàng ký trước rồi chàng ký và cuối cùng là hai người chứng kiến. Nó kết thúc trong vài giây. Không ai nói gì. Mọi người đều có thể nói rằng Max đang kiềm chế những cảm xúc dữ dội. Chàng bỏ đi cùng Peter Fallon mà không nhìn hay nói với nàng một từ.

“Anh có thể đi, Arthur,” nàng nói với người hầu.

Hợp đồng hôn nhân của nàng vẫn ở trên bàn, chưa ráo mực. Nàng ngồi xuống và nhìn chăm chú vào nó. Nàng đã có những gì mình muốn nhưng nàng cũng nhận ra cái giá phải trả đắt hơn nhiều so với nàng muốn trả.

21. Chương 21

Buổi sáng thứ bảy bắt đầu bằng cơn mưa lác đác, nhưng khi nhóm tiền trạm đến bãi đất công của Stoneleigh để dựng lều rạp cho hội chợ thì ngọn gió đã đuổi những đám mây đen hư đốn đi xa và mọi người đều đồng ý đó là một ngày lý tưởng để tổ chức hội chợ.

Đây là lần xuất hiện công khai đầu tiên của Sara từ khi quay về nhà, và nàng bị giằng xe giữa mong muốn được chỉ cho thế gian biết nàng quan tâm đến những quan điểm tốt lành của nó ít thế nào và mong muốn được nhốt mình trong tủ cốc chén cho đến khi lễ hội qua đi cũng mạnh mẽ như vậy. Nàng nhận được chút cảm thông từ Max. Bất cứ điều gì nàng muốn làm, chàng nói, đối với chàng cũng tốt cả. Peter Fallon sẽ ở cùng nàng nếu nàng muốn ở lại Longfield. Nhưng chàng đã bị cột chặt vào cái lều của thầy bói để bán vé và bây giờ chàng sẽ không quay lại.

Chàng đã đến giường nàng đêm qua và làm tình với nàng. Mặc dù vẫn mê say nhưng có điều gì đó mất mát. Họ không ăn ý. Sau khi làm tình, nàng cố giải thích tại sao bản hợp đồng hôn nhân lại quá quan trọng với nàng. Max nghe nàng trong im lặng, thở dài, rồi quay sang bên và ngủ. Nàng buồn phiền đến quá nửa đêm.

Nếu không phải vì Anne, nàng không biết nàng sẽ trải qua vài giờ qua như thế nào. Anne hiểu nỗi khiếp sợ của nàng quá rõ. Nàng tìm việc làm cho Sara để giữ nàng tránh xa khỏi ánh mắt của mọi người hầu hết thời gian. Đằng sau bức vách của chiếc lều nơi các quý bà quý cô của nhà thờ đang phục vụ trà cho dòng khách hàng bất tận. Công việc của họ là làm đầy những cái đĩa được mang ra sau và đưa lại những cái đĩa đầy bánh sandwich mới và các lát bánh ngọt. Những người Sara phải nói chuyện là những người làm việc cùng nàng và những người mang đĩa để lấy thêm bánh. Đầu tiên, họ làm việc trong im lặng nhưng đó không phải sự im lặng thù địch. Đối với Sara, dường như mọi người sợ họ sẽ nói sai điều gì. Nàng đã biết những quý bà này trước phiên tòa của mình, thích và tôn trọng họ. Họ là vợ của các nông dân và thương gia và những người làm nghề trong vùng. Nàng đã đi thăm nhà họ và tiếp đãi họ ở Longfield. Nhưng giờ lưỡi của nàng như bị buộc chặt và nàng không thể nghĩ ra điều gì để nói.

Đó là Anne, Anne nhút nhát đến đau đớn, người rất cục, đã dùng cảm phá vỡ sự im lặng, hỏi han đến chồng và con họ rồi kéo Sara vào cuộc chuyện trò cho đến khi tất cả bọn họ đều buồn chuyện như thể Sara chưa bao giờ bị xử vì tội sát nhân.

Nàng không mong chờ thấy thích thú nhưng nó không tệ như nàng nghĩ, không gần như là tệ. Anne lau những giọt mồ hôi trên trán bằng mu bàn tay. “Chắc đến giờ chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi,” nàng nói.

“Nghỉ?” Sara không muốn nghỉ. Nàng muốn ở đúng nơi nàng đang đứng.

Nàng không được lựa chọn. Hai quý bà đến để thay họ và Anne giúp nàng cởi tạp dề ra trước khi nàng nghỉ ra lý do để ở lại.

“Chị không thể trốn ở đây suốt hội chợ được,” Anne hạ thấp giọng nói. “Constance và Lucy sẽ ở ngoài đó giữ chỗ cho chúng ta ở bàn của họ. Sẽ ổn thôi, chị sẽ thấy.”

Tất nhiên nó không thể tệ hơn, Sara tự nói với mình, việc đối mặt với những khán giả tò mò tại phiên tòa của nàng. Nàng tự trấn tĩnh một lúc rồi gật đầu với Anne, nâng cằm mình lên, nàng bước vào khu lều chính. Những tiếng ồn ào điếc tai. Các quý bà quý cô chạy nhón nháo từ bàn này sang bàn kia, dọn nhanh những cái đĩa bẩn đi và đặt những cái đĩa và bộ dao nĩa mới xuống. Chẳng có sự khách sáo ở đây. Chỉ có mục tiêu là kiếm tiền và các bà chủ trong những chiếc tạp dề chẳng nghĩ ngợi gì đến việc đợi những người hầu của mình. Chẳng ai chú ý đến Sara.

Họ nhìn thấy Constance và Lucy. Sara định đến tham gia cùng họ nhưng Anne kéo tay nàng lại. “Mẹ William đang ở cùng họ,” nàng nói.

Mắt Sara bay đến bàn Constance và nàng nhìn thấy điều nàng không nhận ra trước đó. Quý bà Neville đang ngồi trong chiếc xe lăn và bà ra dấu bằng tay, mỉm cười với Constance trước rồi đến Lucy.

Anne, “Mẹ William đã tham gia hội phụ nữ ở nhà thờ, và mặc dù em không nói rằng chúng em là bạn nhưng chúng em không bắt hoà đến mức không nói chuyện với nhau. Giờ thì William đã đi rồi, em nghĩ bà ấy hối hận vì từ cả hai bọn em.”

Sara không nói gì, nhưng nàng không quên hay tha thứ cho cách đối xử tàn nhẫn của gia đình Neville với toàn bộ gia đình nàng. Họ là hàng xóm nhưng cũng như họ sống ở hai đầu nước Anh.

Anne chợt ném cho Sara cái nhìn nhanh. “Chúng ta có nên qua đó không? Chị có sẵn sàng để gặp bà ấy không?”

Nàng không bao giờ sẵn sàng để gặp lại mẹ William lần nữa. Nàng lắc đầu.

“Ai,” nàng nói, một lúc sau, “là quý ngài trông khá ấn tượng đứng cạnh bà ấy vậy?”

“Đó,” Anne nói, “là Beckett. Anh ta là người hầu riêng của quý bà Neville. Bà ấy không bao giờ đi đâu mà không có anh ta.”

Không người đàn ông nào trông ít giống người hầu hơn thế. Anh ta quá ưa nhìn, quá gây ấn tượng, ăn vận đồ màu đen và đôi mắt trông quá táo tợn. Nhưng anh ta táo tợn và Constance cũng thế. Khi Sara quan sát, mẹ kế của nàng đánh rơi khăn ăn. Cả bà và gã người hầu đều cúi xuống nhặt nó lên và tay họ chạm vào nhau dưới khăn trải bàn, rồi mắt họ cười với nhau.

Sara tức giận một cách lạnh lẽo. Lucy đang ngồi ngay bên cạnh mẹ nó, nhưng may mắn là nó đang nghe quý bà Neville nói và bỏ lỡ hành động vô liêm sỉ đó.

“Họ là nhân tình,” Sara nói. Nàng nhìn Anne. “Họ là nhân tình đúng không?”

Anne nhún vai. “Sara, đừng can thiệp.”

“Tất nhiên chị sẽ ngăn nó lại. Constance là mẹ Lucy. Bà ấy nên hiểu biết hơn.”

“Đừng trách Constance.” Môi Anne run run. “Bà ấy cô đơn. Và đó không phải là lỗi bà ấy khi bà ấy quá đẹp và đàn ông thấy bà đáng khao khát. Để bà ấy yên, Sara. Mọi người phải được sống cuộc đời của riêng họ.”

Một nỗi nghi ngờ khủng khiếp loé lên trong đầu Sara và nàng ném cho Anne cái liếc xéo. Nàng biết em gái mình thực sự không hạnh phúc và nàng cầu nguyện rằng người đàn ông này không có liên quan gì. Nàng ước nàng có thể nói gì đó nhưng đây là lần thứ hai Anne cảnh báo nàng tránh xa Anne ra.

Gã người hầu của quý bà Neville bắt gặp họ. Đôi mắt táo tợn của gã lang thang khắp người Sara và gã cười. Cái nhìn của nàng băng giá. Cười chế giễu, gã cúi cái đầu tối của mình xuống và thì thầm gì đó vào tai bà chủ. Một lúc sau, gã quay chiếc xe lăn về phía lối ra.

“Có vẻ như,” Sara nói, “quý bà Neville cũng không sẵn sàng để gặp chị.”

Lucy mỉm cười khi Sara ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô bé. “Bọn em vừa mới nói chuyện với quý bà Neville.” Cô bé nói. “Chị biết con gái bà ấy không, Sara?”

“Caroline,” Sara nói và gật đầu. “Nhưng không nhiều lắm. Cô ấy ít hơn Anne một, hai tuổi và nhà Neville thì không hoà nhập với cộng đồng Stoneleigh.”

“Cô ấy qua đời từ khi còn rất trẻ,” Anne nói. “Em nhớ cha cô ấy đã điều những bác sĩ giỏi nhất ở London và họ cũng không thể làm gì cho cô ấy.”

“Nói về quý ngài Ivor,” Sara nói, “ông ấy có ở đây không? Bởi vì nếu ông ấy ở đây, chị nghĩ chị sẽ phải tránh đi.”

“Em cũng thế,” Lucy nói. “Em không thích ông ấy tí nào, ông ấy làm em nổi da gà.”

“Lucy!” Constance sờ ngón tay lên mặt dây chuyền bằng ngọc ở cổ bà. “Con đang ba hoa đấy. Rót trà cho chị con đi.”

Sara quay ghế mình và nhìn chằm chằm lối ra. Đây là lần đầu tiên trong trí nhớ nàng thấy quý bà Neville tham gia lễ hội trong vùng. Nếu nàng biết nhà Neville ở đây, nàng sẽ không có can đảm mà đến.

Nàng nhìn Constance, Anne và Lucy. Mọi thứ dường như khá bình thường, nhưng có một dòng chảy ngầm ở đây mà nàng không hiểu. Và sẽ không có dòng chảy ngầm nào nếu quý bà Neville và gã hầu của bà không khuấy tung họ lên.

Thiên đường ơi, điều gì đang diễn ra vậy?

Peter Fallon đi đến và ngồi vào bàn.

“Max đâu rồi?” nàng hỏi.

“Đang bói cho người ta,” chàng nói, tặc lưỡi. “Và cô biết điều gì không? Cậu ấy thực sự làm rất tốt.”

“Max bói cho người ta ư?” Sara kinh ngạc. “Tôi đã nghĩ chàng chỉ bán vé thôi.”

Peter đẩy tách và đĩa của mình về phía Lucy, nhìn khi cô bé rót trà cho chàng. “Vị bác sĩ trong vùng, tôi quên mất tên ông ấy rồi, được coi là thầy bói nhưng ông ấy bị gọi đi nên Max thay thế. Họ phục sức cho cậu ấy giống như người gypsy với đôi khuyên tai bằng vàng, không ít hơn thế. Cô sẽ không nhận ra cậu ấy nếu cô nhìn thấy đâu.”

Một khoảng im lặng rồi tất cả mọi người đều bắt đầu cười.

* * *

* * *

Max ngẩng lên khỏi quả cầu thạch anh của chàng và nhìn Simon, với nụ cười tự mãn trên mặt, chàng đứng ngay bên trong chiếc lều nhỏ. “Số phận của cậu rất dễ nói,” Max nói. “Tôi nhìn thấy một người lạ với mái tóc sáng màu, cao ráo trong cuộc đời cậu, người sẽ ảnh hưởng sâu sắc đến tương lai của cậu.” Chàng nhìn quả cầu thạch anh. “Cậu có thể khiến điều này dễ dàng hoặc khó khăn; lựa chọn thuộc về cậu.” Chàng nhìn lên và cười toe toét. “Nhưng cách này hay cách khác, mọi thứ sẽ khác biệt với cậu, Simon.”

Nụ cười tự mãn của Simon bị thay thế bởi cái cau mày. “Trông anh thật lố bịch với cái khăn quàng quanh đầu và những cái khuyên tai lủng lẳng này!”

“Thế à? Tôi chẳng thấy lố bịch gì. Thực tế, nó không làm tôi ngạc nhiên, ở kiếp trước, tôi là một thầy bói. Tôi có năng khiếu trong chuyện này. Và cậu sẽ phát hiện ra sớm thôi. Xin cậu ba xu (penny).”

“Cái gì?”

“Tôi không bói mà không được gì. 3 xu, nếu cậu vui lòng. Đừng có chơi xấu thế. Tất cả điều này đều từ những lý do tốt đẹp.”

Simon thọc tay vào túi và đếm và lấy ra ba xu, Max bỏ vào cái bình đã đầy ắp xu.

“Nói về chơi,” Simon nói, “đã đến lúc thi đấu quyền anh rồi.”

Max đứng lên. “Ai sẽ tiếp quản thay tôi ở đây?”

“Sao mà tôi biết được?”

“Tôi không thể đơn giản là rời bỏ nhiệm vụ của mình được! Đây là mỏ vàng nho nhỏ mà chúng ta kiếm được. Nhìn xem, mang cái bình này đến mục sư và trình bày vấn đề với ông ta. Nếu không ta không tìm ai thay thế được tôi thì ông ta sẽ phải tự mình làm. Đi đi. Tôi có thể thay đổi hoàn toàn và sẵn sàng khi cậu quay lại.”

“Đưa nó cho tôi!” Simon vội lấy bình xu, ôm lấy nó và nhanh chóng rời khỏi lều.

Sau khi tháo cái khăn quàng màu đỏ ra khỏi đầu, Max cẩn thận tháo đôi khuyên tai bằng đồng. Chàng thực sự thấy tiếc vì từ bỏ đôi khuyên tai.

“Nhìn xem,” Max nói khi chàng và Simon rời cái lều của thầy bói. Chàng chỉ vào hàng dài những người xếp hàng để xem bói. “Tiếng tăm của tôi đã lan rộng. Không chỉ vài người như lúc tôi tiếp quản từ bác sĩ Laurie. Tôi không biết họ sẽ làm gì khi họ nghe mục sư sẽ tiếp quản thay tôi. Thậm chí có thể họ sẽ gây náo loạn.”

“Đừng có để nó ngấm vào đầu anh,” Simon nói. “Chẳng phải tài năng bói toán mà anh kéo được đám đông đến đâu. Cái họ muốn xem là kẻ đào mỏ đã tóm được chị tôi.”

Max lắc đầu. “Cậu có biết, tôi chưa từng gặp cái gia đình nào như gia đình cậu hay không? Không chỉ Sara. Tất cả các người đều như nhau. Tiền là tất cả những gì các người nghĩ. Cậu không biết điều đó buồn cười thế nào à? Tự hưởng thụ đi? Điều đó không mất tiền đâu.”

Simon bắn vào Max cái nhìn hoàn toàn ghét bỏ. “Anh nói gì chẳng được, giờ anh đã kiểm soát toàn bộ tài sản của cha tôi rồi.”

Max nhìn Simon một lúc. “Sara không đề cập đến-”

“Cái gì?”

“Sara không đề cập đến hợp đồng hôn nhân à?”

“Không phải với tôi. Tại sao?”

Một nụ cười chậm rãi nở trên khoé miệng chàng. “Tôi nghĩ-”

“Anh nghĩ cái gì?”

“Tôi nghĩ,” Max nói với nụ cười rộng mở, “rằng chị của cậu bắt đầu nhìn thấy ánh sáng. Tiện thể, chị cậu ở đâu?”

“Chị ấy đang rửa đĩa chén, giờ tiệc trà đã kết thúc.”

“Một mình?” Max hỏi gay gắt.

Simon hiểu nhầm âm sắc trong giọng Max và bởi vì chàng hoàn toàn bức bối với khiếu hài hước của Max, chàng nói giọng hằn học, “Tất nhiên là chị ấy không ở một mình. Drew Primrose ở cùng chị ấy. Chắc anh nghĩ anh ta cần phải hiểu biết hơn, giờ Sara đã là phụ nữ có chồng.” Chàng đạt được phần thưởng của mình khi môi Max mông lung.

Max nhìn nụ cười tự mãn của Simon và nói giọng nghiêm ngặt. “Tôi đã định khiến cậu dễ dàng nhưng câu bình phẩm cuối đã làm tôi thay đổi suy nghĩ.”

Simon giả bộ run lấy bầy. “Cái gì, không kịp chống đỡ à?”

“Không kịp chống đỡ,” Max khẳng định dứt khoát.

Họ đi trong im lặng, những họ đi qua giờ đây gần như không còn ai cả, tất cả hàng hoá đã được bán hết. Đám đông đang loãng dần, dù trò phun lửa và nuốt kiếm vẫn đang sôi nổi. Trong một giờ nữa, hội chợ sẽ kết thúc và công việc dọn dẹp đã bắt đầu. Nhưng vẫn còn một thứ hấp dẫn giữ hầu hết đàn ông nán lại - thi đấu quyền anh.

Nó diễn ra ở một khu đất công nhỏ cách xa lều của các quý bà quý cô hết mức có thể, và nếu mục sư mà có cách thì nó cũng chẳng được tổ chức ở đó. Nhưng hội chợ không nằm trong phạm vi quản lý của nhà thờ. Nó được tổ chức bởi thị trưởng và hội đồng nhân dân và họ là những thương gia tinh khôn, người biết làm sao để tách một người đàn ông ra khỏi túi tiền của anh ta.

Khu vực đó được chằng dây, và Simon trả một siling cho người soát vé để mua quyền vào cửa cho chàng và Max.

“Sam,” Simon nói với người soát vé, “đây là em rể tôi, Max Worthe.” Rồi nói với Max, “Sam là người bán thịt của chúng ta.”

Max nhìn người đàn ông có khuôn mặt choắt như khỉ mặc cái tạp dề bẩn thỉu, người đang nhìn chàng như thể chàng là miếng sườn bò.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Simon hỏi.

Sam Weaver lắc đầu. “Tôi sẽ cho anh ta đấu một hiệp nếu anh ta đi xa được thế.”

Max đùa cợt. “Ồi chàng trai tội nghiệp của tôi-”

Chàng không đi xa hơn. Simon giữ tay chàng và lôi chàng đi. “Nếu chúng ta không đến đó nhanh thì chúng ta sẽ bị truất quyền thi đấu. Chúng ta là cặp cuối. Anh có thể nghe họ không? Đám đông bắt đầu bồn chồn rồi.”

Khi chàng đi khỏi cái đám đông chen chúc, Max nhìn thấy một cái bệ được xây để những khán giả có thể nhìn rõ vũ đài.

“Đây là em rể tôi,” Simon nói với người đàn ông rõ ràng lại người phụ trách.

Tên Max tách ra và sau khi bắt tay với Simon, chúc chàng may mắn (thủ tục trong thể thao), Max cởi đồ cho đến khi chàng chỉ còn lại quần dài và boots. Chàng hi vọng có cơ hội khởi động nhưng không còn thời gian, chàng được gọi tên và chàng bị đẩy lên vũ đài.

Rồi tất cả bắt đầu rõ ràng với chàng.

“Đức ngài Maxwell,” đối thủ của chàng nói với nụ cười của quỷ. “Ngài làm cái gì ở đây vậy? Tôi nghĩ ngài đã học được một bài học ở Reading rồi chứ?”

Mighty Jack Cleaver, với chiều cao 7 feet đang nhìn xuống, nhìn tít xuống khuôn mặt bị tác động mạnh của Max. Max nghĩ về Simon và cơn thịnh nộ cuộn trào quanh chàng như một dòng sông chảy xiết. Chàng biết chàng có thể vượt trội hơn Cleaver với một người trói chặt phía sau anh ta. Điều mà chàng không thể làm là gây tác động lên người đàn ông này. Những cơ bắp đó làm bằng thép. Nhưng tất cả những gì Jack phải làm là chờ cơ hội và tung ra cú đấm thép, và trận đấu kết thúc.

Simon đã sắp đặt chuyện này.

Nếu như chàng có chút khôn ngoan nào, Max tự nói với mình, chàng sẽ nói tất cả chỉ là sai lầm khủng khiếp và gấp rút rút lui. Có lẽ đó là điều Simon muốn chàng làm. Nhưng Simon đã cực kỳ nhầm lẫn về tính cách chàng. Giờ đây, đó là vấn đề danh dự.

Chàng tìm kiếm trong đám đông và phát hiện ra anh ta với Martin, ở ngay hàng trên cùng, ngay bên vũ đài. Martin đang nắm chặt cái khăn và Simon cầm một chai nước và xóc nhẹ nó.

Những tên vô lại này là phụ tá của chàng.

Martin trông lo lắng như nó nên thế nhưng Simon thì cười đến gãy cả cổ. Max nghiêng chặt răng.

Khi đó trọng tài bước vào vũ đài. Những tiếng reo hò vang lên từ đám đông. Max và Mighty Jack bắt tay, rồi thủ thế. Cùng với một tiếng hô của trọng tài, trận đấu bắt đầu.

Martin nhắm mắt lại, “Nói cho em biết khi nó kết thúc,” chàng bảo Simon.

“Chúa tốt lành!” Simon nói, “Max đâm ngay vào bụng nhà vô địch mà anh ta thậm chí chẳng chùn bước.”

“Ai, Max?”

“Không. Mighty Jack. Chú phải đưa nó cho Max, anh ta-! Martin, chú có thấy không? Chú có thấy không? Max giáng một cú đâm...ồ không.”

Martin mở mắt ra. Max úp mặt xuống nền. Chàng lắc đầu một lần, hai lần rồi tự nâng mình lên chống đầu gối xuống và cuối cùng là lao đảo đứng lên trên đôi chân của mình. Đám đông trở nên điên cuồng.

Họ lại tiếp tục. Mighty Jack di chuyển quanh vũ đài giống như một cây sồi khổng lồ bị nhổ bật rễ. Rõ ràng Max là võ sĩ khá hơn nhưng so với nhà vô địch chàng chỉ như một cái cây non.

“Ôi thể thao!” Simon nói, huyết sáo thán phục.

Rồi Mighty Jack thoi một cú, Max bổ nhào như con quay và động lượng mang chàng bắn về góc của mình. Chàng đứng lên, nhưng đã hết hiệp một.

Martin và Simon trườn lên vũ đài. Mũi Max đang chảy máu, chàng thở gấp và nặng nhọc. Simon tưới nước lên cổ chàng khi Martin dùng khăn để ngăn máu chảy.

Simon nói, “Được rồi, Max, anh đã chứng minh được. Sẽ không ai nghĩ anh kém về anh nếu anh đầu hàng bây giờ.”

“Đầu hàng? Đầu hàng? Không bao giờ!” Max nói qua kẽ răng. “Tôi sẽ tiếp tục đến khi ngã gục.”

Giờ thì Simon bắt đầu trông lo lắng, và điều đó làm Max hài lòng. Chàng nhắm mắt lại và nguyện cầu điều kỳ diệu.

Martin nói, “Anh có cú móc tay phải rất mạnh, Max. Sao anh không đâm vào hàm Mighty Jack?”

Max mở một mắt ra mà nhìn trừng trừng Martin. “Bởi vì,” chàng nói, “tay tôi không với xa tới vậy.”

Hiệp hai không khá hơn hiệp một. Simon và Martin không còn lo lắng nữa; họ sợ chết khiếp. Max thở phò phù như ông bề bị vỡ. Chàng thật đáng kinh ngạc, máu chảy từ mũi và miệng chàng. Nhưng chàng cứng rắn từ chối bỏ cuộc.

Khi chàng bước vào hiệp ba, đám đông chìm vào im lặng. Đầu gối chàng oằn xuống nhưng chàng vẫn giữ nắm đấm của mình lên. Mọi người đều biết Mighty Jack chỉ cần tung một cú đâm chết người và tất cả sẽ kết thúc với Max.

Max cũng biết điều đó. Chàng né và lách những cú đâm thép đó nhưng chàng mệt đứt hơi và không thể đâm được. Nhưng Mighty Jack có thể vào Max ngã xuống lần nữa. Nhìn như thế trọng tài sẽ dừng trận đấu và đám đông bắt đầu la ó. Max kéo mình đứng lên.

Ai đó trong đám đông hét, “Chúng tôi ủng hộ ngài, quý ngài! Chúng tôi ủng hộ ngài!” và đám đông la hét hỗ trợ.

Mighty Jack lập tức quần trí. Max bất ngờ tung một cú đâm vào họng nhà vô địch. Nhà vô địch lùi lại, lắc đầu và đập Max như thể chàng là một con ruồi phiền phức. Và Max ngã xuống lần nữa.

Simon siết mạnh tay Martin. “Kết thúc rồi. Nó đã kết thúc rồi. Tại sao trọng tài không dừng nó lại? Chịu thua đi Max, chịu thua đi!”

Trước đôi mắt kinh hoàng của chàng, Max chống một chân dậy rồi chân kia và đứng hẳn dậy.

“Kết thúc hiệp ba,” người bấm giờ hét lên, và đám đông hoan hô, hoan hô và hoan hô.

“Anh ấy thắng!” Simon hét lên. “Max thắng!”

Hai anh em trai ôm nhau trong sự điên cuồng, rồi với một tiếng gầm, họ nhảy lên vũ đài và chạy đến phía Max. Max đứng đó bàng hoàng. Chàng không biết điều gì đang diễn ra. Chàng mới chỉ qua ba hiệp và

chàng biết nó đã kết thúc với chàng. Chàng không thể ngẩng đầu dậy, chẳng quan tâm đến cú đâm của chàng.

Mighty Jack lắc tay chàng và nói với chàng rằng chàng là đối thủ giỏi thế nào. Simon và Martin đang rống vào tai chàng rằng chàng là người đàn ông duy nhất ở Stoneleigh đã có thể trụ ba hiệp với Mighty Jack. Dường như chàng đã thắng. Ai đó nâng tay chàng lên, và khán giả reo hò điên cuồng. Không điều gì có lý với Max.

“Đã đến lúc ăn mừng,” Simon gào lên.

Chàng cởi áo khoác ra và khoác vào vai Max.

Max, người chiến thắng, được mang đi từ vũ đài bởi các phụ tá của chàng. Mighty Jack lững thững theo sau họ. Trận đấu đã kéo dài năm phút.

Sara đang đợi họ trên đầu cầu thang. Tay nàng gấp chéo ngang ngực và lông mày nàng nhíu xuống. Mọi người đã đi ngủ và nàng thì đang mặc đồ ngủ. Max đang vòng tay qua cổ các em nàng và rõ ràng chàng cực kỳ hư hại. Má chàng sưng tấy lên và môi chàng bị rách. Họ có thái độ kỳ quặc như những cậu học trò lười nhác.

Và nàng có thể ngửi thấy mùi rượu trên người họ.

Họ cười hi hi dừng lại khi nhìn thấy nàng. Nàng không nói gì, không nói một lời nhưng bước đều về phía phòng ngủ của mình và để cửa mở cho họ. Họ lách người đưa Max qua cửa.

“Ta đã đoạt được đai vô địch*, Sara,” chàng nói. “Đừng hỏi ta lý do. Đây là cho em. Simon, đưa cho cô ấy đai vô địch.”

(* sovereign: đồng sovereign là tiền vàng của Anh trước đây, có trị giá 1 bảng. Khi Deco tra trên mạng thì thấy cái đai vô địch quyền anh có in hình 2 đồng sovereign ở bên nên tạm dịch là đai vô địch)

Simon đưa cho Sara đai vô địch và nàng thả nó lên bàn với không một lời cảm ơn, và thậm chí còn chẳng thèm nhìn.

“Ta cho là,” Max nói, “cũng như chở củi về rừng thôi. Ý ta là, một người vợ giàu có có thể làm gì với đai vô địch đây?”

Simon cười hi hi.

Martin nói, “Giờ, Sara, không cần phải nhìn như thế đâu. Bọn em chỉ ăn mừng thôi mà. Ở King’s Head. Tất cả Stoneleigh đều ở đó. Và bọn em gần như chẳng có gì để uống. Kể cho chị ấy đi Max.”

“Chúng ta gần như chẳng có gì để uống,” Max nói.

Martin cười ngoác miệng đến tận mang tai. “Max là người hùng của Stoneleigh, Sara, Max, kể cho chị ấy đi.”

“Ta là người hùng,” Max nói. “Ồi! Cẩn thận, Martin. Đau!”

Sara chỉ vào giường, và các em trai nàng cung kính nhẹ nhàng đặt Max xuống nhưng chàng không nằm xuống.

“Cô ấy thường xuyên thế này à?” Max hỏi. “Các cậu biết đấy, im lặng và trề môi ra?”

Simon cười. “Không. Chị ấy thường thuyết giáo. Nhưng chúng em chỉ là em trai thôi. Em cho là chị ấy phải canh chừng bước đi của mình với anh.”

“Tôi không có trề môi,” Sara nói, bực tức đáp trả. “Tôi... tôi...”

“Gì cơ?” Max hỏi, hé mắt nhìn lên nàng.

Môi nàng lại ngậm chặt, nàng với tới chàng để giúp chàng cởi đồ nhưng nàng không chạm vào nhẹ nhàng và Max lăm lăm phản đối.

Simon kéo nàng ra. “Cẩn thận, Sara. Max đã bị đánh tới mức có thể giết chết hầu hết đàn ông đấy.” Chàng không thể nén sự kích động của mình khi trí nhớ quay lại. “Chị nên nhìn anh ấy! Chống lại Mighty Jack Cleaver, không kém! Anh ấy bị nện mới kinh làm sao. Em và Martin sợ chết khiếp bởi vì Max không chịu thua. Chị hiểu không Sara? Max đã chiến thắng cuộc thi đấu! Anh ấy là người duy nhất ở Stoneleigh có thể đứng vững sau ba hiệp đấu với nhà vô địch.”

Nhìn Sara như thể sắp khóc òa lên. “Ôi, Max,” nàng nói. “Những thằng bé xấu xa này đã làm gì với chàng thế? Đây có phải do Simon không?” Nàng quỳ xuống bên cạnh Max và nhìn vào khuôn mặt méo mó của chàng. “Em biết chàng đã nghĩ chàng sẽ thi đấu với Simon.”

Những lời này làm Simon đỏ bừng mặt.

Max nói, “Đó không phải là lỗi của Simon. Chúng ta có thể nói chuyện này sau không? Ta cần được giúp đỡ. Ta muốn ngâm mình trong nước ấm, rồi ta muốn một ly brandy thật lớn để giúp đầu óc ta thoát khỏi những đau đớn và nhức nhối.” Nàng nhìn Sara. “Sara, giúp ta.”

“Ôi, Max.” Nàng khịt khịt và với lấy một chiếc bột của chàng nhưng khi nàng nhìn thấy các khớp chân tay của chàng, nàng thở dốc. Chúng bị trầy xước chảy máu. “Max, Max,” nàng nói dịu dàng. Mắt nàng đầy nước, nàng cầm hai tay chàng áp vào má mình và nhìn chàng.

Chàng tặng nàng một nụ cười luôn làm nàng tan chảy vì yêu thương.

Simon huých vào khuỷu tay Martin. “Đi ra khỏi đây thôi,” chàng thì thào.

Martin gật đầu. “Quá nhiều đường cho khẩu vị của em.”

Họ nhón chân đi ra cửa. Martin chuẩn bị luôn nhưng Simon thì quay lại. “Max-” Chàng dừng lại và hắng giọng. “Em tự hỏi là liệu anh có... chuyện là... khi anh hồi phục lại, tất nhiên, ừm, em sẽ coi là đặc ân lớn nếu anh đưa em ra ngoài cùng Arrogance.”

“Anh chẳng thích gì hơn,” Max nói nhẹ nhàng.

Khi cửa đóng lại, Sara nói, “Tất cả chuyện này là về cái gì thế?”

“Ta nghĩ em trai em vừa mới xin lỗi ta.”

Sara nhìn chằm chằm vào đôi bột của chàng. “Em không nghe nó nói ‘Em xin lỗi’.”

“Ồ, đàn ông có nhiều cách khác nhau để xin lỗi so với phụ nữ.” Chàng nhìn nàng tháo một chiếc bột ra. “Em làm như thể em sinh ra ở chuồng ngựa ấy.”

“Em có hai đứa em trai,” nàng nói, như thể giải thích mọi thứ.

Max hiểu. “Người nàng vô cùng yêu quý.”

“Vâng, tất nhiên. Em thiết tha yêu thương chúng. Nhưng không có nghĩa là em mù trước những lỗi lầm của chúng.”

Tiếng cười của Max biến thành tiếng rên rỉ, và Sara ngay lập tức tỏ ra hối lỗi. “Em quá thô bạo à?”

“Không, không. Ta ổn cả, nhưng một cốc brandy sẽ giúp ta.”

Nàng cởi nốt chiếc bột kia của chàng và rời đi đến phòng chàng lấy brandy. Khi nàng quay lại, chàng đang dựa vào đầu giường tựa lưng vào gối. Mặt chàng có nhiều vết thâm hơn khi nàng rời đi.

“Em sẽ đi gọi bác sĩ,” nàng vội nói.

“Không.” Chàng cầm lấy cốc rượu từ nàng và nhấp nháp từ từ, rồi nói. “Ông ta sẽ chẳng cảm ơn em vì gọi ông ta đến khi mà chẳng có gì không ổn với ta cả, chẳng có gì mà một giấc ngủ ngon không thể chữa lành. Tin ta đi, Sara. Ta đã tham gia nhiều trận đấu để biết rằng ta không bị thương tổn gì đáng kể.” Chàng tặng nàng một nụ cười tươi rói. “Lần cuối, ta chỉ trụ được hai hiệp với Mighty Jack thôi. Chắc hẳn ta đã khá hơn.”

Bài diễn thuyết nho nhỏ của chàng vừa làm nàng bức, vừa làm nàng muốn khóc. Nàng không thích trông thấy chàng thế này, tất cả đều bầm dập, rách nát. Nhưng đây là lỗi của chính chàng. Không ai ép chàng thi đấu cả. Và thực tế chàng vừa mới nói chàng sẽ lại làm thế.

Không nếu nàng có gì để làm với việc này. Nhưng giờ không phải lúc tranh cãi với chàng, không phải khi chàng nhìn quá yếu ớt và bất lực. Tất cả những gì nàng nói là, “Em sẽ gọi Arthur để chuẩn bị cho chàng tắm.”

“Ý tưởng tuyệt.”

Khi nàng quay trở lại giường, chàng giờ cốc ra. Chàng chỉ uống một chút. Nàng cầm lấy từ chàng và đặt lên bàn.

Chàng nhắm mắt lại. “Drew Primrose ở King’s Head,” chàng nói. “Anh ta bảo với ta rằng em chưa đưa cho anh ta bản hợp đồng hôn nhân em bắt ta ký. Điều đó có nghĩa là em đã có suy nghĩ khác à?”

Nàng nghĩ về nó một lát. “Có lẽ,” nàng nói vòng vo.

“Ta rất mừng, bởi vì hợp đồng đó chỉ huỷ hoại gia đình em thôi. Ta đã suy nghĩ về nó rất nhiều, và ta có những ý kiến riêng về điều gì là tốt nhất cho họ. Em có muốn nghe điều ta nghĩ không?”

Nàng ngồi bên mép giường. “Chàng chỉ mới biết họ có vài tuần thôi Max.”

“Và điều đó có nghĩa là ta có thể nhìn nhận họ rõ ràng hơn em.”

Nàng nghi ngờ điều đó nhưng nàng hứng thú với điều chàng định nói. “Được thôi. Chàng nói đi.”

Chàng không cần sự khuyến khích thêm nào nữa. “Bắt đầu với em trai nàng,” chàng nói. “Họ chỉ giống như những gã trai trẻ ở độ tuổi của họ. Họ khiến chúng ta nhiều đêm mất ngủ cho đến khi họ ổn định. Nhưng hãy đợi đến khi họ biết họ muốn làm gì với cuộc đời họ trước khi chúng ta quyết định giúp họ.” Chàng ngáp. “Và trong khi chúng ta chờ đợi, hãy cho Martin học ở một trường khác ở Oxford. Ngay lúc này, cậu ấy bị ảnh hưởng quá lớn bởi cái bóng của Simon. Họ sẽ vẫn gặp nhau nhưng Martin sẽ có vòng xoay bạn bè riêng. Cậu ấy cần học cách tự đứng trên đôi chân của mình. Chúng ta sẽ bàn bạc với cậu ấy, tất nhiên, nhưng ta nghĩ bây giờ cậu ấy sẽ lắng nghe ta.” Một nụ cười toe toét khác. “Đây là phần thưởng của ta khi chịu ăn đấm bởi Mighty Jack.”

Chàng chạm ngón tay vào má nàng và chúng bị ướt. “Giờ, ta đã nói gì thế này?” chàng hỏi, hoang mang.

“Em không biết.” Nàng lau mắt bằng ống tay áo. “Em không biết sao em lại biến thành cái bình tưới nước thế này.”

“Nếu như ta phải chăm sóc cho gia đình này nhiều năm như nàng, tự một mình ta, ta sẽ không trở thành bình tưới mà thành người mất trí hoàn toàn.”

Chàng được thưởng bằng một tiếng cười sùng nước.

Chàng làm rối tung tóc nàng. “Giờ em không cô đơn,” chàng nói nghiêm trang. “Ta ở đây. Ta là chồng em. Đừng loại trừ ta. Đừng bao giờ loại trừ ta.”

Bàn tay lạnh giá của thực tại chạm vào tim nàng, và nàng cúi đầu xuống để chàng không thể đọc được vẻ mặt nàng. Những ngón tay chàng dịu dàng di chuyển từ tóc nàng đến má nàng, và chàng nâng cằm nàng lên để nàng không thể trốn tránh ánh mắt chàng được.

“Đó là gì vậy?” chàng hỏi dịu dàng.

“Em đang nghĩ về Constance,” nàng nói.

“À, Constance. Bà ấy có những ý tưởng đúng đắn, em biết đấy. Hội mùa London sẽ không phải cho Lucy mà cho bà ấy. Bà ấy cô đơn, Sara và bà ấy là mối đe dọa, không chỉ cho chính bà ấy, mà cho tất cả đàn ông ở Stoneleigh.”

“Em không hiểu,” Sara nói với sự xúc động.

“Bà ấy cô đơn,” Max dịu dàng lặp lại. “Một người phụ nữ như vậy cần một người chồng. Và một khi bà ấy kết hôn, bà ấy sẽ hạnh phúc hơn và chúng ta cũng vậy.”

Nàng thở dài. “Điều đó không dễ dàng thế. Bọn em không có bạn bè và người quen ở London, và thậm chí nếu có, ai sẽ cưới người mang họ Carstairs?”

“Ta đã làm đó thôi.”

Nàng cười lặng lẽ. “Vâng, nhưng mà-”

Chàng làm nàng im lặng bằng cái phẩy tay. “Ta có bạn bè và người quen ở London. Nhưng thôi đừng đề cập đến từng chi tiết. Một khi chúng ta biết vấn đề là gì, chúng ta có thể nghĩ cách giải quyết. Và đối với ta, hình như tiền không giải quyết được các vấn đề của gia đình em.”

“Em chưa bao giờ nói hay tin rằng tiền sẽ giải quyết tất cả vấn đề. Đúng là em muốn bảo vệ Anne nhưng em cũng muốn hoàn thành tâm nguyện trước khi mất của cha em, tất cả là vậy.”

Chàng đan những ngón tay mình qua những ngón tay nàng. “Và em đã làm bằng việc kết hôn với ta. Ông tin tưởng vào phán quyết của em. Đó là lý do tại sao, trong di chúc của mình, ông lại cho phép sự uỷ thác bị phá bỏ bằng hôn nhân của em. Giờ chúng ta có hai người để quyết định chăm lo cho gia đình em thế nào là tốt nhất.”

Nàng mỉm cười với Max. “Em nhớ,” nàng nói, “cái đêm ở Reading, em nghĩ chàng là một người đàn ông tử tế, tốt bụng. Em nghĩ chắc thần hộ mệnh của em là người đã khiến chàng vào nhầm phòng đêm đó.”

“Và ta nhớ,” chàng nói, “rằng định mệnh đã chạm vào vai ta, và rằng nếu ta không chấp nhận, ta sẽ luôn luôn tự hỏi ta bỏ lỡ điều gì.”

Nàng cúi xuống chàng, và môi họ gặp nhau, nhưng áp lực tay nàng đè lên ngực chàng làm chàng nhắm mắt, và nàng thả ra.”

“Thú nhận đi, Sara,” chàng nói. “Ta là điều tốt đẹp nhất từng đến với em.”

“Em không chối bỏ điều đó, nhưng-”

“Nhưng gì?”

Nàng không chắc mình là điều tốt đẹp nhất từng đến với chàng. “Em ước Anne có thể hạnh phúc như em.”

“Nếu chúng ta có thể giải quyết điều bí ẩn về William, ta nghĩ cô ấy sẽ hạnh phúc hoặc ít nhất cô ấy sẽ yên bình.”

“Em nghĩ chúng ta sẽ quên William. Em nghĩ chàng đã nói chàng không còn quan tâm đến việc kiếm câu chuyện đó cho tờ báo của chàng.”

Lông mi chàng đang sụp xuống nên chàng bỏ lỡ nỗi sợ hãi loé lên trong mắt nàng. “Ta đang nghĩ về chúng ta,” chàng nói, ngập. “Ta không muốn William ném cái bóng của hắn bao trùm cuộc đời chúng ta nữa. Chúng ta sẽ tìm hắn, Sara, hay ít nhất chúng ta cũng cố gắng.”

Chàng cười chậm rãi và ngái ngủ rồi nằm nghiêng. “Khi nào em mới định thú nhận điều đó, Sara?”

Một cơn rung mình sợ hãi xuyên qua người nàng. “Thú nhận gì cơ?”

“Rằng em yêu ta? Rồi ta sẽ thú nhận...” Chàng thở dài.

Nàng đứng đó, nhìn chằm chằm vào chàng, tim nàng dội điên cuồng vào lồng ngực.

Có tiếng gõ cửa, và nàng đi ra trả lời. Đó là Arthur, người giúp việc. Nàng bảo anh ta đi. Max đang ngủ và nàng không muốn đánh thức chàng. Nàng không muốn nói những lời đó bởi vì nàng không biết phải trả lời chàng ra sao.

Nàng đắp chăn lông vũ cho chàng, và để mình thoải mái trên một trong những chiếc ghế. Nhưng nàng có cố đến đâu thì giấc ngủ cũng không đến.

22. Chương 22

Những ngày tiếp theo, không dấu hiệu nào của sự rối loạn đang hoành hành bên trong Sara thể hiện ra ngoài mặt, và sự rối loạn càng sôi sục bao nhiêu, nàng lại càng trở nên trầm lặng bấy nhiêu. Nàng đang sống trong thế giới mộng mơ, cho phép mình cuốn trôi theo dòng nước, và dòng nước đó đã ném mạnh nàng lên bờ đá sỏi.

Vấn đề về William sẽ không trôi qua. Max sẽ không cho phép điều đó. Chàng kiên quyết làm trong sạch tên nàng. Nàng không có lựa chọn, lúc này, ngoài việc đối mặt với bất cứ thứ gì đợi chờ nàng trong ngôi nhà bà goá. Nhưng nàng sẽ làm nó mà không có Max bởi vì nàng có nhiều thứ phải lo lắng hơn bản thân mình.

Có một điều còn hơn thế. Nàng đã yêu chàng. Tình yêu, nàng khám phá ra, thật đau đớn. Nàng đã phạm sai lầm, sai lầm nghiêm trọng nhưng nàng sẽ không cho phép bất cứ ai phải trả giá vì nó ngoài chính nàng. Nếu nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của nàng được sáng tỏ, nàng sẽ trả trả giá, thậm chí nếu đó có nghĩa là mất Max. Điều cuối cùng nàng muốn là chàng bị ô uế vì tội lỗi của nàng.

Nàng cẩn thận lập kế hoạch. Điều đầu tiên nàng muốn là tìm một khẩu súng khác để thay thế khẩu đã mất, và lúc này, nàng tự hứa với mình, nếu ai đó tấn công nàng, nàng sẽ không bỏ chạy. Rồi nàng kiểm tra xem có cồn thuốc phiện trong tủ thuốc không và tìm thấy nhiều hơn là nàng cần. Cuối cùng, nàng yêu cầu dọn dẹp sạch gạch vỡ và xà nhà bị đổ khỏi ngôi nhà bà goá. Nàng nói với Drew nàng đã hẹn với chủ thầu để xem xét một lượt cái khung nhà trống rỗng và đánh giá xem nó có đáng tiền để xây lại không, và nàng không muốn có bất cứ tai nạn nào khi những người làm nghiên cứu nó. Công việc bắt đầu ngay lập tức. Nàng thực hiện đầy đủ các bước để tiếp tục cuộc sống của mình một lần nữa. Nàng đến các buổi nguyện; nàng đến các cửa hàng trong vùng; nàng dành thời gian ở phòng bệnh với Max; nhưng nàng chỉ chờ thời cơ cho đến khi ngôi nhà bà goá sẵn sàng.

Ngay từ đầu, ngay sau ngày tổ chức hội chợ, Max đã biết có gì không ổn. Chàng bị giam ở giường, và dù Sara rất vui vẻ khi đọc cho chàng nghe hay ăn chung khay cơm với chàng, chàng nhận ra biểu hiện của nàng. Nàng quá bình tĩnh, quá vui vẻ. Nàng rút vào cái vỏ của mình, đóng chặt cửa với chàng. Chàng nghĩ chàng hiểu tại sao. Nàng sợ cảm giác của mình, sợ thú nhận nàng yêu chàng bởi vì điều đó sẽ khiến nàng dễ bị thương tổn. Điều đó thực quá tồi tệ. Chàng cũng chưa từng tìm kiếm tình yêu nhưng giờ nó đang tìm thấy chàng, chàng không trốn tránh nó. Nó đã thế. Và không có gì thay đổi nó được. Có lẽ nàng nghĩ nàng có thể giữ chàng cách một cánh tay nhưng ngay khi chàng đứng dậy được, chàng sẽ chứng minh nàng sai lầm thế nào.

Suy nghĩ rằng có gì hơn thế từ từ đến với chàng. Một người làm tìm thấy khẩu súng bên đường dẫn đến ngôi nhà bà goá và anh ta gửi nó đến cho “ông chủ.” Người hầu đưa nó đến cho Max. Nó thuộc về, anh ta nói, Samuel Carstairs. Không ai biết làm sao nó lại đến gần được ngôi nhà bà goá nhưng Max đã nghĩ rất lâu và trăn trở về cái đêm Sara bị tấn công và chàng bắt đầu thêm vào các sự kiện. Sự nghi ngờ của chàng càng mãnh liệt khi Sara đề nghị chàng nên quay trở lại phòng riêng của mình, chỉ để cho thuận tiện, và những nghi ngờ này trở thành sự chắc chắn khi chàng biết những người làm bắt đầu dọn dẹp ngôi nhà bà goá.

Peter đi vắng bốn ngày và vào ngày quay lại, khi chàng bước đến bậc tiền, Max, với một cốc brandy trong tay và một miếng xì gà mảnh ở tay kia, tiến đến gặp chàng. Đã muộn, và nến đã thấp lên. Từ phòng khách trên lầu vọng ra tiếng ai đó chơi piano, một đoạn nhạc mãnh liệt. Scarlatti, Peter nghĩ, và âm nhạc đột nhiên ngừng lại.

Sau những câu trao đổi thân mật thông thường giữa bạn bè, chàng bắt tay vào công việc. “Drew Primrose,” chàng nói, “như những gì tờ xác nhận, không ở Bristol vào đêm William Neville biến mất. Tờ đã kiểm tra khách sạn nơi anh ta được cho là đã ở; tờ kiểm tra khách hàng mà anh ta được cho là đã gặp.Ồ đúng thế, anh ta ở đó và gặp họ nhưng là muộn một ngày so với tất cả chúng ta đã tin.”

“Và chỉ mất một ngày để đi từ Stoneleigh tới Bristol,” Max nói. Chàng đang nguệch ngoạc cây bút chì lên mảnh giấy.

Peter nhìn chàng một lúc. “Gì thế?” chàng nói, “Cậu cứ tới tới Bristol để tìm xem Drew Primrose có bằng chứng ngoại phạm không, và khi tới bảo cậu anh ta không có, cậu thậm chí chẳng buồn quan tâm?”

Max nhìn lên. “Tớ quan tâm. Tớ rất quan tâm.”

“Hoặc là cậu vẫn còn cảm thấy hơi mệt?”

“Tớ hoàn toàn hồi phục sau trận đấu rồi, nếu đó là ý cậu.”

“Được thôi. Nhưng có gì đó xảy ra khiến cậu chẳng để ý gì hết. Đó là gì vậy Max?”

Max cười nhưng chẳng có tí gì vui vẻ trong giọng chàng. “Những chuyện nhỏ mà có lý. Cậu sẽ thấy Peter, tớ nghĩ rằng đêm nay chúng ta sẽ với tới điểm mấu chốt. Và giờ cậu quay lại, cậu có thể giúp đỡ tớ rất nhiều.”

“Như thế nào?”

Max nói với chàng những câu ngắn gọn, rõ ràng rồi đứng dậy bỏ đi. Peter vẫn đang cố hồi phục từ cơn sốc về những gì Max yêu cầu chàng làm khi Max thậm chí làm chàng sốc hơn.

“Ồ, tiện thể,” Max nói, “đừng có uống loại brandy đó.” Chàng ra hiệu vào cốc brandy chưa chạm đến mà chàng để lại trên bàn Peter. “Vợ tớ đưa cho tớ và nó bị trộn cồn thuốc phiện.”

Chàng đang xáo động bởi nỗi oán hận mà chàng khó khăn mới kiểm soát được. Họ là chồng và vợ; họ là người tình. Nàng không ngần ngại dâng tặng chàng cơ thể tuyệt vời của mình. Nhưng trái tim nàng không phải của chàng. Chàng không nghĩ nàng có trái tim để mà tặng.

Chàng đang cố tạo lý do bào chữa cho nàng và chàng biết rằng một trong số chúng có giá trị. Sự cẩn trọng của nàng đã được học từ trường đời khắc nghiệt. Nàng sẽ không tồn tại tự do với sự uỷ thác và có lẽ nàng có lý do tốt đẹp để không tin chàng trong quá khứ. Nhưng một khi họ thành người tình, không điều gì là vấn đề. Và nó không là vấn đề cho đến khi chàng đề nghị nàng tặng cho chàng những lời đó. Và từ đó trở đi, tấm màn lại bị hạ xuống. Nàng giảm giá trị những thứ quý báu đã nở hoa giữa họ và biến nó thành thứ cặn bã.

Nàng phải nghĩ chàng là thằng ngốc mới không biết cộng hai với hai. Nàng dường như không thể hiểu rằng chàng cóc thêm màng đến William Neville. Những gì chàng quan tâm là bảo vệ nàng nhưng nàng vẫn xem chàng như mối đe dọa cho gia đình quý báu của nàng.

Và, chàng cũng thật ngốc, chàng có thể tha thứ cho nàng mọi chuyện nếu nàng không tự tay đưa cho chàng cốc brandy với nụ cười ngọt ngào trên gương mặt mà một cậu học sinh cũng biết là giả mạo.

Chàng nhấp một ngụm và rời phòng khách ngay lập tức, bởi vì nếu chàng ở lại, chàng sẽ nổi xung lên mà bóp cổ nàng.

Nàng sẽ đến ngôi nhà bà goá, tất nhiên, sau khi nàng chắc chắn rằng chàng hoàn toàn mất hết ý thức vì thuốc phiện. Chàng sẽ bắt gặp tận tay nàng, và lần này, nhờ Chúa, sẽ không còn sự thật nữa rồi và lãng tránh.

Chàng vào phòng riêng của mình trước tiên, căn phòng chàng chỉ dùng để cất đồ. Nếu chàng đồng ý với cái đề xuất ồ-qua-tự nhiên của vợ mình rằng chàng ngủ ở phòng mình, nơi chàng có thể hút thuốc bất cứ khi nào chàng muốn, chàng có thể để dành thuốc phiện. Chết tiệt cái tâm hồn giả tạo vĩnh cửu của nàng!

Chàng tìm thấy một cái cốc giống cái cốc Sara đưa cho chàng và rót đầy brandy vào để thuyết phục nàng rằng chàng đã nuốt ít rượu phù thủy của nàng. Cơn giận dữ của chàng bị buộc lại bởi một cái dây xích ngắn khi chàng đi đến phòng ngủ của nàng.

Nàng đang ngồi ở bàn trang điểm trong bộ đồ ngủ, chải mái tóc dài sẫm màu. Trông nàng dễ vỡ như một bức tượng bằng sứ mỏng manh nhưng Max không còn tin những gì mắt chàng nói nữa. Chàng biết nàng rắn như đá vậy.

Chàng đóng nhẹ cửa lại và băng đến bên nàng. Nàng nhìn bóng chàng trong gương khi chàng uống một hơi dài brandy từ chiếc cốc trong tay.

“Chàng rời phòng khách rất đột ngột,” nàng nói.

“Ta ra ngoài hút xì gà. Em có mái tóc thật đẹp. Ta có thể không?”

Chàng đặt cốc rượu xuống và cầm lấy lược từ nàng. Chàng có vẻ gì khác lạ. Với mái tóc hung, trông chàng như con sư tử buồn ngủ, không vui và cũng không đoán được như vậy. Nàng liếc nhìn ly brandy và tự hỏi liệu thuốc phiện có đóng góp được gì không.

Mắt họ gặp nhau trong gương. Chàng không chải tóc. Chàng cào những ngón tay mình qua nó, làm nó bông bênh và rồi tung đầy về gờ cằm.

“Chúng ta đã không làm tình mấy ngày rồi,” chàng nói.

“Không,” nàng hít sâu vào. “Chàng phiền lòng à?”

“Tất nhiên là ta phiền lòng rồi. Em là người có một không hai, tình yêu của ta. Thực tế, ta nên nói rằng em là người phụ nữ nhiệt thành, nồng nàn nhất ta từng có trên giường mình và việc đó nói lên vài điều.” Chàng đặt lược xuống và với lấy cốc.

“Max, em không nghĩ chàng nên uống thêm chút brandy nào nữa. Nghe chàng không giống chính mình.”

Chàng nâng cốc lên miệng và uống cạn nó. Chàng cười với nàng, không phải nụ cười nàng yêu mến mà nụ cười méo mó với vẻ cay nghiệt trong đó.

“Nàng hiểu chúng nói gì mà,” chàng nói. “In vino veritas”*

(Thành ngữ Latin, nghĩa là “trong rượu là sự thật”)

Chàng đặt cốc xuống, kéo nàng nằm ngửa trên đùi mình và ôm lấy mặt nàng bằng cả hai bàn tay. Tim nàng đập thình thịch, tay nàng nắm chặt lại.

“Em biết ta đang nghĩ gì không Sara?”

Nàng lắc đầu. Nàng bắt đầu sợ.

“Ta nghĩ...” Những lời của chàng bắt đầu lú nhú. “Ta nghĩ tình yêu được đánh giá quá cao, em có thấy thế không?”

Nàng nuốt khó khăn. “Em chưa từng nghĩ về nó.”

“Lấy chúng ta làm ví dụ. Lấy đêm đầu tiên ở Reading. Chúng ta không biết nhau. Đó không phải là tình yêu. Cảm giác của chúng ta thuần túy là sinh lý. Ta nhớ ta nghĩ rằng ta muốn biến em thành tình nhân. Vậy điều quái quỷ gì khiến chúng ta kết hôn vậy?”

“Chàng nói,” miệng nàng hoàn toàn khô khốc, “chàng nói rằng chàng cảm thấy như định mệnh chạm vào vai chàng.”

“Vậy ư? Có lẽ, ta nịnh đầm.” Chàng cười lặng lẽ. “Ta có thể quyến rũ khi ta muốn. Và em cũng thế, tình yêu của ta.”

Nàng cảm thấy như thể mảnh gương vỡ đang đâm xuyên tim mình. Chàng không còn là chàng. Thuốc phiện đã làm chàng ăn nói lung tung, nàng đứng lên và quay lại nhìn chàng. Trong vài phút, chàng sẽ ngủ thiếp đi. Tất cả những gì nàng phải làm là đưa chàng vào giường và chàng sẽ ngủ thiếp đi. Nàng không thể để bản thân mình bị thống trị bởi niềm kiêu hãnh bị tổn thương trong trò chơi này được.

Nàng tiến một bước đến chàng và vòng tay quanh cổ chàng. “Làm tình với em, Max,” nàng khàn khàn thì thầm. “Hãy đưa em lên giường và làm tình với em.”

Có gì đó trong chàng lặng lẽ chết. Nàng nên ném vào chàng những lời chửi bới và sỉ nhục; nàng nên ra lệnh cho chàng ra khỏi phòng nàng. Thay vì thế, nàng hạ thấp bản thân mình xuống thành một ả điếm.

Chàng không định đưa chuyện này đi xa hơn nữa. Chàng sẽ ngáp, loạng choạng bước đến giường và để mọi thứ qua đi. Nhưng nhu cầu muốn làm tổn thương nàng nhiều như nàng làm tổn thương chàng đang điều khiển chàng mạnh mẽ, và khi môi nàng chạm vào môi chàng, tay chàng vòng quanh ôm siết lấy nàng.

Miệng chàng nóng bỏng và khắc nghiệt vì những đòi hỏi dữ tợn. Đây không phải điều nàng lường. Nàng không đánh thuốc mê chàng. Tất cả nàng đã làm là mở xích cho những điều hoang dã trong bản năng của chàng mà nàng không biết nó tồn tại. Khi nàng trở nên ủ rũ trong vòng tay chàng, hi vọng điều đó sẽ xoa dịu chàng, thì miệng chàng lang thang từ cổ xuống bộ ngực mềm mại của nàng. Chàng cởi bỏ áo choàng của nàng và xé rách vạt trước váy ngủ rồi tuột nó qua vai nàng để rơi xuống sàn.

“Nhìn em xem,” chàng nói, “chín muối dành cho ta.”

Chàng lấp đầy tay mình bằng ngực nàng, rồi tắm đôi nhũ hoa của nàng bằng lưỡi, môi và răng cho đến khi nàng rùng mình vì khoái cảm.

Miệng chàng lại trở lại với miệng nàng, lưỡi chàng đẩy và rút theo cách mà nàng chưa từng tưởng tượng một người đàn ông có thể hôn một người phụ nữ. Tay chàng di chuyển khắp nàng, đụng chạm, chiếm giữ và nàng rên rỉ trong miệng chàng vì ham muốn.

Miệng chàng vẫn chiếm giữ miệng chàng khi chàng bế nàng trong tay và mang nàng vào giường. Không có sự thận trọng, không dịu dàng, không dằn hiên. Tính đàn ông của chàng thể hiện quá hung hăng đến mức nàng nên sợ hãi. Nhưng cảm giác của nàng có thể là bất cứ điều gì ngoài sợ hãi. Chàng cũng khuấy tung điều gì đó trong nàng, điều gì đó nàng không biết nó tồn tại cho đến lúc này.

Chàng yêu nàng như thể chàng chưa từng yêu nàng, đòi kiểm soát toàn bộ cơ thể nàng. Và tính nữ bản năng của nàng dội vào máu nàng ngọn lửa đáp ứng. Chàng không cho nàng rụt rè và nàng cũng không ngại ngừng xấu hổ. Chàng kỹ lưỡng nghiên cứu từng inch bằng tay, bằng miệng và nàng buông thả bản thân mình cho khoái cảm. Muốn điều này cuốn phăng mọi thứ ra khỏi tâm trí nàng trừ chàng.

Chàng tuột quần áo mình ra và quỳ trên nàng. Nàng nhìn lên chàng, bắt lực lạc mình trong cảm xúc. Khi mắt họ khoá chặt nhau, nàng cảm nhận sự ngập ngừng của chàng.

“Max?”

Chàng khắc nghiệt nói. “Đừng phá hỏng điều này bằng lời nói.”

Trong một thoáng, cái nhìn đau đớn làm mềm sự căng thẳng khắc nghiệt trên mặt chàng. “Chúa ơi,” chàng lầm bầm, “Con đang làm gì thế này?”

Chàng đột ngột giật mạnh mình ra khỏi nàng và ném mình sang phía bên kia giường. Quay lưng lại nàng, vai chàng co lại, chàng cố gắng điều hoà hơi thở khó khăn của mình.

Chàng không nhìn nàng. “Ta xin lỗi,” chàng nói. “Không người đàn ông nào nên đối xử với vợ mình theo cái cách đáng xấu hổ đó. Ta không biết điều gì đã khống chế ta.”

Sự tổn thương trào qua nàng như những con sóng. Những lời của chàng đã khiến điều mà đối với nàng, đó là trải nghiệm tuyệt đẹp thành thứ nhớp nhúa và nàng tủi thẹn.

“Đó là... là brandy,” nàng nói.

Chàng thở dài và kéo chăn đắp cho họ. “Là brandy ư? Ta ngạc nhiên.”

Nàng quay lưng lại chàng. Đó là thuốc phiện, nàng nghĩ, nhưng nàng không uống brandy hay thuốc phiện vậy. Vậy lý do của nàng là gì?

Nàng nằm đó lặng lẽ, lắng nghe. Thuốc phiện bắt đầu có tác dụng. Ngực Max nhấp nhô lên xuống; hơi thở của chàng đều đều. Nàng đợi cho đến khi nàng kiểm chế được cảm xúc rồi nàng trượt ra khỏi giường, bắt đầu mặc đồ.

* * *

* * *

Khi cửa đóng nhẹ lại sau nàng, Max bật dậy như tên bắn. Chàng mặc áo sơ mi và quần dài rồi đến áo khoác, và nhặt lấy đôi boots. Khi chàng đến đầu cầu thang, chàng lắng nghe. Như chàng hi vọng, nàng đi cầu thang cho người hầu. Nàng phải đi đường khác vì chàng đã thấy trước và khoá cửa ở hành lang phía sau. Nó sẽ làm nàng chậm lại và cho chàng thời gian để đến đó trước.

Khi chàng ra ngoài, chàng đi bót vào. Peter Fallon ra khỏi bóng tối gặp chàng. “Tất cả sẵn sàng rồi chứ?” Max hỏi.

“Tớ dùng súng không tốt lắm.” Peter giơ khẩu súng mà Max đã đưa cho chàng.

“Vậy thì tốt hơn cậu nên cẩn thận,” Max nói, “bởi vì Sara sẽ có vũ khí và tớ cá cô ấy biết cách sử dụng súng.”

Peter nói giọng hoài nghi, “Cô ấy sẽ bắn tớ à?”

“Không nếu cô ấy biết là cậu nhưng cậu làm sao nói cho cô ấy biết được khi ở trong bóng tối chứ? Nhớ đấy, việc của cậu là theo cô ấy và không được để cô ấy bị làm hại. Đừng có vào ngôi nhà bà goá. Đợi bên ngoài đến khi tớ gọi cậu.”

“Cậu có chắc cô ấy sẽ đến ngôi nhà bà goá không?”

“Tớ chắc,” Max nói giọng hung dữ.

Nàng bước vào ngôi nhà bà goá quá lén lút và không gây tiếng động khiến chàng gần như chỉ bắt gặp ánh sáng ngọn đèn của nàng. Chàng đứng ngay bên trong lối cửa vào phía sau một cái rầm đồ sộ thuộc bộ phận chống đỡ cho trần nhà. Chàng đứng về khẩu súng. Chàng bắt gặp bóng sáng mờ mờ của nó khi nàng vượt qua chàng.

Chàng vội lui lại khi nàng quay đầu. Nàng cẩn thận, nhìn mọi hướng để chắc rằng nàng không bị theo dõi. Hầu như đa số phụ nữ sẽ rất khiếp sợ ra ngoài một mình vào đêm khuya sau khi ai đó tấn công họ. Nhưng Sara chắc hẳn nghĩ rằng sự liều mạng này đáng giá.

Chàng biết tại sao nàng ở đây. Có một căn phòng nhỏ, nơi ẩn mình của các giáo sĩ hoặc nơi giấu thi thể nhưng chàng không có manh mối để tìm nó ở đâu. Chàng đã đi khắp ngôi nhà và thử mọi cái hốc vết nứt. Chàng đu lên những mảng gạch trang trí, những cái cần và tay cầm kim loại; chàng nghiên cứu nền nhà tìm cửa sập.

Bất cứ thứ gì. Chẳng có thứ gì.

Không có Sara, chàng sẽ không bao giờ tìm ra nó.

Chàng có khoảnh khắc tội tệ khi mất dấu Sara. Nàng di chuyển nhanh đến lò sưởi lớn bằng đá ở sau lưng ngôi nhà. Chàng cho nàng một hoặc hai phút, chàng quyết định, rồi chàng sẽ theo sau nàng. Nhưng nàng không đi lâu hơn vài giây. Sara cẩn trọng. Một lần nữa, nàng kiểm tra để chắc rằng nàng chỉ có một mình.

Những bước chân của nàng đưa nàng đến lòng lò sưởi, lò sưởi với góc lò mỗi bên, ở đó, nàng đặt đèn và súng xuống. Tim Max tăng tốc. Chàng đã trở lại lò sưởi lần này qua lần khác khi chàng tự mình tìm. Đường như đây là nơi logic. Nhưng chàng có chút may mắn nào. Chàng không tìm thấy bất cứ cái cửa hay gì đó khác thường ngoại trừ những mảng gạch trang trí ở cao trên các góc lò. Chàng đã thử vặn, xoay và kéo tất cả mọi cái nhưng chàng bị lúng túng.

Sara di chuyển vào trong góc lò bên trái lò sưởi. Chàng không biết nàng đang làm cái quái quỷ gì. Có vẻ như nàng đang treo lên tường. Chắc hẳn nàng phải mất trí. Nàng đang mất thăng bằng. Tay nàng với lấy cái búi tay. Có âm thanh của kim loại trượt trên kim loại rồi tiếng thịch, và Sara nhảy xuống.

Vậy ra là thế, Max nghĩ. Đây là cơ cấu để mở cửa. Sara dùng chân mình, chờ một hai giây sau, rồi kéo một trong những mảng gạch trang trí ra. Không nghi ngờ gì tại sao cả chàng và các viên chức toà án, những người đã lục soát ngôi nhà đều không tìm ra nó.

Đã đến lúc cho chàng di chuyển, trước khi nàng cầm lấy súng.

“Sara,” chàng nói, và bước ra ngoài sáng.

Max khen ngợi thần kinh điềm tĩnh của nàng. Hoặc có lẽ nàng bị đóng băng như một con thỏ sợ hãi.

“Là Max,” chàng nói và chậm rãi, từ từ bắt đầu băng qua khoảng cách giữa họ.

Nàng đứng yên đó. Chàng càng đến gần, tuy nhiên, chàng lại càng có thể nhìn thấy những xúc cảm loé lên trong đôi mắt nàng, sốc, sợ hãi, và cuối cùng là sự kiểm soát như bọc thép chưa bao giờ thất bại trong việc làm chàng ngỡ ngàng.

Cầm nàng ngẩng cao lên. “Chàng không uống brandy em đưa chàng.”

“Ý em là cần thuốc phiện.” Chàng không thể giấu sự cay đắng trong giọng mình. “Không, ta không uống.”

Mắt nàng nao núng. “Vậy điều gì...? Chàng muốn làm nhục em. Cần thuốc phiện chẳng làm được gì trong chuyện đó.”

Có lẽ chàng sẽ cảm thấy xấu hổ nếu chàng không cháy bùng lên vì biết rằng nàng cố gắng đánh thuốc mê chàng. Nếu sự kiêu hãnh của nàng bị bầm tím thì của chàng bị bóp nát. “Ta tự hỏi em sẽ đi xa đến đâu để giữ ta trong căn phòng đó.” Chàng cúi chào về quá cường điệu đến mức nó là sự lảng nhục. “Thậm chí ta đã không ngờ em đi xa đến vậy, Sara. Ta có thể nói gì đây ngoại trừ việc em quá hăm hở làm ta quên sự tôn trọng ta có nghĩa vụ phải dành cho vợ mình?”

Lông mày nàng nâng lên. “Vậy thì sự hi sinh của em là vô nghĩa phải không?”

Sự khinh miệt của nàng đầy vẻ châm chích, nhưng nó đã diễn ra đủ lâu. Chàng nhặt súng của nàng lên và đút vào túi. Chàng nhìn cái lò sưởi, từ góc này sang góc kia. Không có lối vào của căn phòng bí mật nào.

“Nó ở đâu, Sara?” chàng hỏi.

Đầu nàng gục xuống. “Ở phía bên kia lò sưởi. Nhưng trước khi chàng vào đó, em muốn thú nhận rằng em chứ không phải ai khác đã giết William Neville. Chàng hiểu không? Em giết William.”

Mặt Max không tỏ ra sốc chút nào. Chàng nói thân mật, “Ồ, ta hiểu nhiều hơn em nghĩ.” Chàng nhặt ngọn đèn lên. “Đừng có ý nghĩ chạy trốn.”

Nàng bật ra một tiếng cười chán nản. “Em có thể đi đâu mà Người Đưa Tin không bám theo? Chàng nên tự hào về bản thân mình, Max. Chàng đã thể tìm ra nơi an nghỉ cuối cùng của William Neville và chàng đã thành công.”

“Sara-”

Nàng quay lưng lại. Chàng nhìn chăm chăm vào tấm lưng cứng nhắc của nàng một lúc lâu, rồi lăm bầm thốt ra một câu nguyên rủa và đi quanh lò sưởi. Lối mở ra trên nền ngay sát bức tường. Gần như không cần thiết phải bước vào. Chàng quỳ xuống và hạ thấp ngọn đèn qua lối mở. Căn phòng khoảng 6 feet vuông. Một vài người có thể trốn ở đây nhưng nó không đủ cao để cho một người có thể đứng thẳng. Nó chẳng đầy mạng nhện nhưng chẳng có gì khác.

Đó không phải nơi an nghỉ cuối cùng của William Neville.

Chàng quay lại với Sara. Nàng vẫn đang ngồi bó gối trên nền nhà. Đầu nàng dựa vào đầu gối. Nàng ngẩng lên nhìn chàng.

“Vậy là chàng đã tìm thấy hân,” nàng nói lạnh nhạt.

“Không, Sara. Căn phòng trống rỗng. Không có William Neville. Không có gì cả.”

Trong một thoáng, dường như nàng không hiểu gì. Mặt nàng băng giá. Nàng không thở. Đột nhiên nàng sống lại. Với một tiếng la nho nhỏ, nàng đứng lên đôi chân của mình và chạy đến lối mở của bức tường. Max theo sau nàng.

“Lấy cái đèn và nhìn xem,” chàng nói.

Nàng cầm lấy đèn từ chàng, quỳ xuống và hạ thấp nó vào cái khe trên sàn. Khi nàng quay lại và đặt ngọn đèn xuống, vai nàng nhấp nhô.

Nàng ngồi xuống, chống chân và dựa lưng vào tường. Mặt nàng đầy vẻ mệt mỏi. “Điều đó nghĩa là sao?” nàng thì thầm. “Điều đó nghĩa là sao?”

Max mong được kéo nàng vào vòng tay và nói với nàng mọi thứ sẽ ổn cả. Nhưng nó không ổn. Cho đến khi nàng kể chàng nghe toàn bộ sự thật, cho đến khi họ biết điều gì xảy đến với William, nàng sẽ không bao giờ tự do.

Chàng nói nhẹ nhàng, “William đã về ngôi nhà bà goá đêm đó.”

Nàng gạt đầu, và dùng ống tay áo choàng để lau nước mắt đang bắt đầu rỉ ra khỏi mắt nàng.

“Kể ta nghe chuyện gì đã xảy ra.”

“Em đã kể cho chàng hầu hết sự thật. Em ở trên tầng để chăm sóc Anne. William đã gửi tin cho em sáng hôm đó. Anne đã bị sảy thai. Hắn đánh nó, chàng biết đấy. Nó cần ai đó chăm sóc nó. Em nghĩ William cảm thấy có tội. Hắn luôn thấy có tội khi hắn không say rượu. Đó là lý do hắn không ở đó. Hắn không thể đối mặt với em. Hắn đi tìm bác sĩ, rồi hắn đi đến quán rượu trong vùng để tự củng cố mình bằng rượu. Em quyết định, sau đó, em sẽ giết chết hắn trước khi cho hắn đặt tay lên người Anne lần nữa.”

“Hắn về nhà say xỉn và điên tiết. Hắn nghe rằng em sẽ cưới Francis. Hắn biết điều đó nghĩa là gì. Hợp đồng hôn nhân đang được soạn. Em yêu cầu các luật sư chu cấp đầy đủ cho Anne để William không bao giờ có thể chạm vào tiền vốn được. Hắn nghe thấy điều đó và phát điên vì giận dữ. Hắn đang có những món nợ cờ bạc, hắn nói. Hắn cần tiền ngay lập tức. Nhưng lúc đó, em không thể giúp hắn. Hắn không tin và dọa sẽ làm tổn hại Anne.”

Em chặn không cho hắn lên lầu. Nếu em suy nghĩ sáng suốt hơn, em sẽ lấy một khẩu súng và bắn một phát đạn vào đầu hắn. Nhưng tất cả những gì em có là sức mạnh của chính cơ thể mình. Và Chúa ơi, em sử dụng nó.”

Khi nàng gục mặt xuống đầu gối và bắt đầu khóc nức nở, chàng đặt tay lên vai nàng để kéo nàng vào vòng tay mình, nhưng nàng kiên quyết tránh đi.

Max thả rơi tay mình xuống. Mặt chàng trắng bệch.

Nàng lau mặt bằng tay. “Em không cân sức với hắn, tất nhiên. Hắn đánh ngã em bằng một cú đánh ném em ngã vào tường lò sưởi.” Giọng nàng nghệt lại, nhưng nàng không dao động. “Em nhặt que còi lửa và đi sau hắn khi hắn trèo lên cầu thang.”

Max để thế giới mình nghiêng theo trục của nó. Chàng nhìn những phần còn lại của cầu thang, một vài phần còn lại của cái đã từng là cầu thang, chàng tưởng tượng những bậc thang lát gỗ sồi được chạm khắc cầu kỳ và vững chắc. Chàng có thể thấy William trèo lên bậc thang. Đó là cách để làm tổn thương Sara nhiều hơn là đổ cái tâm trạng đáng ghê tởm của hắn lên người em gái mà nàng yêu thương. Sự giận dữ bơm đầy trong máu và tắc lại trong cổ chàng.

Chàng nhìn chăm chăm xuống bàn tay mình. “Em đánh hắn,” nàng nói, “đánh vào lưng. Hắn quay lại và đuổi theo em. Em nghe tiếng Anne gào lên và cái gì đó rơi xuống, vỡ tan ở tầng trên.” Nàng không nhìn Max, không thể nhìn chàng, nên nàng nhắm mắt lại. “Em đánh hắn và đánh hắn. Đột nhiên, em nhận ra hắn không vùng dậy và đuổi theo em nữa, nên em vứt que còi lửa đi.”

Nàng thở sâu đều đều rồi hắng giọng. “Em không biết em đã hoá đá đứng đó bao lâu, nhìn chăm chăm xuống hắn. Cuối cùng, em quỳ xuống và kiểm tra vết thương. Có một vết cắt sâu trên trán hắn và máu ứa đầm nơ cổ hắn. Em nghĩ chắc hắn ngã đập đầu vào thanh chắn. Em không biết. Em chạm vào mạch hắn. Không có gì. Em không nghe thấy hắn thở. Ý nghĩ duy nhất của em, dù chàng tin hay không, là cứu hắn.

“Em hoảng hốt.” Nàng lau mặt mình lần nữa, và đợi một lúc trước khi tiếp tục. “Em chạy vào bếp, đến tủ mà Anne cất hộp cứu thương. Em tìm muối gừng. Em lấy khăn và một chậu nước lạnh và một chai brandy. Em không thể đi lâu hơn vài phút. Khi em chạy vào sảnh, chẳng còn dấu hiệu của William.”

Khi nhìn như thế nàng sẽ không nói thêm gì nữa, chàng nói nhẹ nhàng. “Vậy điều gì làm em nghĩ thi thể William ở trong hộc giáo sĩ?” Vẫn không có phản ứng, nên chàng nói tiếp, “Có phải Anne giết hắn không?”

“Không!” Tiếng nói vọng lại từ những bức tường. Nàng lắc đầu và bật ra tiếng thì thầm, “Không.”

“Vậy là gì, Sara? Nói cho ta!”

“Nó ở đó, ngồi trên bậc cuối cùng. Nhưng nó đang mê mụ. Em cho nó uống cồn thuốc phiện, không nhiều hơn những gì bác sĩ chỉ định, và nó không biết mình đang ở đâu. Em cho rằng nó nghe thấy William và em đánh nhau và đi xuống tầng trệt để kiểm tra. Em hỏi nó William đâu. Nó không trả lời. Nó không hiểu. Em chỉ là quá vui mừng nghĩ rằng em không giết chết hắn, và hắn đã rời nhà. Em đưa Anne quay trở lại giường nhưng máu bắt đầu chảy tiếp và em không thể rời nó được. Đó là đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời em. Em nghĩ William có lẽ trở lại với bạn bè hay cảnh sát. Em không biết em nghĩ gì. Em muốn nhờ tìm người giúp Anne nhưng em không thể rời nó.” Giọng nàng nức nở. “Em không thể rời nó và nó không ở trong tình trạng đủ sức về nhà chính được..”

Giờ đây nàng nhìn chàng, và trong chốc lát, tất cả nỗi thống khổ và sợ hãi trong ký ức đêm đó tái hiện rõ ràng. Hơi thở nàng nặng nhọc và giọng nàng đặc lại vì cảm xúc. “Sáng hôm sau, cảnh sát đến. Hiển nhiên họ nghi ngờ Anne hoặc em đã giết William. Vì thế em nói với họ rằng William không về nhà đêm đó. Chỉ sau đó em mới bắt đầu tin rằng em thực sự đã giết chết hắn và trong vài phút em vào bếp, Anne đã kéo thi thể hắn vào hộc giáo sĩ và giấu trong đó. Sau đó, khi nó khá hơn, em hỏi nó có thấy William đêm đó không nhưng nó không thể nhớ. Tất cả những gì nó nhớ là William đánh đập nó và nó đã mất đứa con nó thực sự muốn. Em muốn tìm trong hộc giáo sĩ nhưng đã quá muộn. Các nhà chức trách đã niêm phong ngôi nhà. Rồi em bị bắt. Và sau phiên tòa, em chờ đợi quá lâu. Ngôi nhà bị đốt. Em phải rời Stoneleigh. Chàng biết phần còn lại rồi.”

Có một khoảng lặng dài sau đó. Sara gục đầu vào đầu gối, và Max rút ra một miếng xì gà mảnh từ túi và đốt nó từ ngọn đèn. Chàng đứng bên nàng, lưng dựa vào tường đá và chậm rãi hít vào. Chàng nhìn khói thuốc chàng nhả ra bồng bềnh trước mặt chàng rồi lặng lẽ tan biến. Phía trên đầu mình, chàng có thể nhìn thấy các vì sao.

“Sao em không nói cho ta tất cả những chuyện này trước đây?” Cuối cùng chàng nói.

Nàng nhìn chàng với đôi mắt mệt mỏi, thần thờ. “Bởi vì chàng là Người Đưa Tin, Max. Em không lo sợ cho bản thân mình. Rốt cuộc em đã được tuyên trắng án và không thể bị xử lại. Nhưng Anne thì khác. Em sợ những gì tờ báo của chàng sẽ làm với nó. Em sợ các nhà chức trách tin rằng Anne và em cùng dính vào việc này. Họ không thể bắt em chịu tội nhưng họ vẫn có thể bắt Anne. Nhưng giờ họ không thể bắt Anne được nữa đúng không?”

“Không.” Chàng thở dài. “Và em nghĩ ta không thể tin cậy được à?”

“Em tin cậy chàng với bản thân em nhưng không phải với Anne.” Nàng dừng lại. “Hoặc ít nhất, em không sẵn sàng đánh liều.”

Chàng lại hít vào. “Vậy em nghĩ điều gì đã xảy ra với William?”

“Em nghĩ,” nàng rùng mình. “rằng hắn vẫn còn sống. Ai khác có thể viết được những bức thư đó chứ? Đâu là điểm mấu chốt?”

Chàng có lẽ sẽ tranh cãi với nàng nhưng chàng thấy nàng lại rùng mình và quyết định rằng đây không phải lúc. Họ sẽ nói chuyện nhiều sau đó, rất nhiều để khiến mọi thứ giữa họ về đúng đường.

Chàng cảm thấy kiệt sức như nàng. “Ta muốn em về nhà,” chàng nói, “và ở đó. Peter Fallon sẽ đi với em. Cố nghỉ ngơi cho tốt. Sáng ra chúng ta sẽ nói chuyện.”

Chàng muốn giúp nàng đứng lên nhưng chàng không muốn nhìn nàng né chàng sự động chạm của chàng lần nữa.

“Peter ở đây?” Chẳng có gì về gì thực sự quan tâm trong giọng nàng.

“Cậu ấy đang đứng gác ở ngoài.”

Chàng đưa nàng đi tới bậc thềm phía trước. Khi chàng huyết sáo, Peter xuất hiện ở cổng vườn. “Đi với cậu ấy,” Max nói.

Nàng chớp mắt nhìn chàng. “Chàng sẽ làm gì?”

“Ta sẽ đi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với William,” chàng nói.

“Chàng sẽ phát hành câu chuyện trên tờ báo của mình, ý em là, về Anne và em chứ?”

Chàng bỏ đi mà không trả lời nàng.

23. Chương 23

Max tìm thấy căn nhà của Drew chẳng khó khăn gì. Dù không có ánh sáng rọi ra từ cửa sổ của nó, nhưng có những ngọn đèn treo ngoài cột xen kẽ nhau, chiếu sáng con đường đến một hàng những căn nhà dành cho người làm kéo dài lên tới tận ngọn đồi. Đã quá nửa đêm từ lâu nhưng chàng chẳng thèm quan tâm đến thời gian. Chàng đang trong tâm trạng vô cùng tồi tệ và nó thể hiện ở cách chàng đâm vào cửa.

Chàng sẽ không bao giờ đặt mình cùng tầng lớp với William Neville. Chàng không bao giờ mơ rằng mình sẽ giận dữ gờ tay lên với một người phụ nữ. Nhưng có những cách khác để làm họ phục tùng. Chàng đã giận dữ khi chàng định làm tình với Sara đêm nay. Chàng đóng dấu của chàng lên nàng. Nàng sẽ tha thứ cho chàng không? Và làm sao chàng có thể làm nàng hiểu được điều mà chính chàng cũng không hiểu nổi bản thân mình?

Chàng tổng ý nghĩ ra khỏi đầu và bắt đầu đập mạnh cửa lần nữa. Khi không ai gọi với ra hoặc đến để trả lời, chàng dùng chân mang bốt của mình để phá cửa. Chàng bước vào bóng tối dịu dàng và ngay lập tức bị vấp ngã vào vật cản nào đó trên đường đi. Nguyên rửa khe khẽ không ngừng miệng, chàng mò mẫm vào tường tìm lối đi nơi chàng mong sẽ tìm thấy lò sưởi. Chàng may mắn. Ở trên bệ lò sưởi, chàng tìm thấy một cái hộp mỗi lửa thường gặp. Mất vài lần bật, rốt cuộc chàng cũng làm nó phát lửa và châm lửa vào cây nến chàng tìm thấy trên bệ lò sưởi. Đã xong, chàng quay lại nhìn tổng thể căn phòng.

Nó không nhỏ như chàng đã nghĩ. Rồi chàng nhớ cha Drew Primrose là trưởng đội làm vườn ở Longfield. Căn nhà của ông to hơn căn nhà của những người làm bình thường khác. Phòng này trước là phòng khách nhưng giờ nó đã được chuyển đổi thành phòng làm việc. Một cái bàn làm việc được đặt trước cửa sổ. Một cái ghế chàng vấp phải khi chàng đi vào. Sổ sách và sách vở được sắp hàng trên tường.

Chàng đi qua cửa và tìm thấy nhà bếp. Đồ đạc chỉ có một chiếc bàn và mấy cái ghế. Có những chiếc bình, dụng cụ làm bếp và mọi thứ ngăn nắp sạch sẽ như phòng phẫu thuật của bác sĩ. Có hai phòng ngủ, một phòng hoàn toàn trống rỗng và phòng kia chỉ gồm một chiếc giường và một chiếc ghế.

Drew Primrose đã xoay sở rất tốt cho bản thân, nếu xét đến khởi đầu khiêm tốn của anh ta. Nhưng anh ta sẽ không đi xa đến thế nếu không phải là Sara. Không có vẻ anh ta yêu Sara, anh ta đã gửi những bức thư đó cho nàng nhưng anh ta bị bắt gặp nói dối và làm mình khả nghi trong mắt Max.

Chàng quay lại văn phòng và đặt cả nền lún sún của mình lên bàn làm việc. Rèm đã được buông xuống. Bất kể chàng có tìm thấy những gì chàng đang tìm kiếm hay không, chàng cũng sẽ trở về Stoneleigh và thúc anh ta ra khỏi giường mình. Có những câu hỏi mà chàng cần câu trả lời ngay bây giờ, không phải ngày mai hay ngày kia. Và có mọi khả năng sau khi chàng chất vấn luật sư của Sara, bí mật về William Neville sẽ bắt đầu sáng tỏ. Chàng đã biết được nhiều điều đêm nay, không đủ để lột mặt nạ kẻ sát nhân – và chàng vẫn chắc rằng William đã chết – nhưng đủ để làm hẹp phạm vi lại. Những mẩu thông tin kỳ quặc bắt đầu lách cách trong đầu chàng. Thêm vài mảnh ghép nữa là tất cả những gì chàng cần, rồi chàng sẽ có toàn bộ bức tranh.

Tất cả ngăn tủ đều bị khoá. Chàng quay lại nhà bếp, tìm một con dao sắc và bắt đầu làm việc. Ở ngăn đầu tiên, chỉ có giấy tờ và thư từ, thực tế, đúng là thứ Max tìm. Từ trong túi áo của mình, chàng lôi ra bức thư viết tay gần đây nhất của William mà Sara nhận được, bắt đầu so sánh với chữ viết tay trong những lá thư chàng lấy ra từ ngăn kéo. Không có gì phù hợp.

Chàng nhìn chằm chằm vào ngăn kéo tiếp theo và tiếp theo nữa, cũng cùng một kết quả. Khi phá ngăn kéo dưới cùng, chàng lôi ra một bài báo từ nơi giấu kín và đặt lên bàn. Có một chiếc khăn tay bằng vải muslin và một chiếc khuyên tai ngọc trai, một chiếc găng tay trẻ con màu trắng và một chiếc khăn tay viền đăng ten thêu chữ lồng nhau. Max lắc đầu. Đây là dạng vật kỷ niệm mà một người đàn ông với mối tình lãng

mạn trong tâm tưởng sẽ giữ làm kỷ niệm cuộc tình của mình. Không có kiểu vật kỷ niệm như thế trong ngăn kéo của chàng.

Nó thuộc về Sara, chàng nghĩ, và sự tức giận sôi xèo xèo trong chàng. Chàng nhặt chiếc khăn tay viền đăng ten lên, mở ra và nghiền cứu những chữ cái lồng nhau. Lông mày chàng nhúu lại thành cái cau mày. Chàng đang rê ngón tay theo tên viết tắt khi chàng nghe tiếng bước chân tiến đến cửa trước. Đánh rơi chiếc khăn, chàng với lấy khẩu súng, lùi lại hai bước tránh xa tầm với và đợi.

Cửa mở ra và Drew bước vào. “Tôi nghĩ chúng ta đã đồng ý-” Anh ta dừng lại ngay lập tức khi thấy Max và cái nhìn hoàn toàn sững sốt quét qua mặt anh ta. “Ngài?” Ánh mắt anh ta nhìn bàn làm việc rồi khẩu súng trong tay Max. “Ngài,” anh ta nói với giọng dễ sợ, “đang nghĩ mình làm gì thế?”

Max lên đạn và ra dấu chỉ chiếc ghế bên cạnh lò sưởi rộng. “Tôi nghĩ đã đến lúc,” chàng nói, “anh và tôi phải có cuộc chuyện trò riêng mà không có Sara để bảo vệ anh.”

Chẳng phải những lời nói hay súng của chàng làm Drew Primrose sợ hãi mà là sự đối nghịch. Trông anh ta như thể có thể nhảy bổ vào Max.

“Thử xem,” Max nói, “và tôi sẽ tặng anh một viên đạn vào xương bánh chè, rồi tôi sẽ bắt anh chịu trách nhiệm vì ý định giết người.”

“Đây là nhà tôi! Ngài là kẻ đột nhập!”

“Trái lại. Đây là tài sản của tôi, nhờ quyền lợi của cuộc hôn nhân với Sara. Ngồi xuống ngài Primrose, và tôi sẽ bỏ súng xuống.”

Mặc dù vẫn xù lông vì thù địch nhưng Drew Primrose vẫn đi đến chiếc ghế gỗ bên lò sưởi và ngồi xuống. Max đặt khẩu súng lên bàn, trong tầm với rồi dựa lưng vào ghế. Anh ta có mùi của rượu mạnh khi đi qua chàng và mùi của nước hoa nhẹ, nước hoa rẻ tiền.

Max nói giọng thoải mái. “Tôi không biết rằng có chốn ăn chơi ở Stoneleigh nhưng với mùi của anh, tôi phải nói rằng anh vừa quay về từ nhà thổ.”

Khi không có lời đáp, chàng tiếp tục, “Giờ thì điều đó thực sự làm tôi ngạc nhiên. Từ mọi thứ tôi nghe được về anh. Tôi sẽ nói rằng anh là kiểu người khổ hạnh, anh biết đấy, làm việc mửa mật, tận tâm, chu đáo, và thiêng liêng hơn người đàn ông đứng cạnh mình.”

Khuôn mặt chàng trai trẻ đỏ bừng và anh ta điên tiết nói. “Tôi không phải kê khai từng bước đi của mình với ngài, hoặc tính cách tôi. Vậy thì nói cho tôi những gì ngài muốn và ra ngoài.”

“Tốt. Vậy thì nói toạc ra nhé. Anh có thể bắt đầu nói cho tôi biết anh ở đâu vào cái đêm William Neville biến mất.”

“Đêm đó-” Drew Primrose nhìn chằm chằm và tiếp tục nhìn như vậy.

“Anh ở đâu, ngài Primrose?” Max hỏi nhẹ.

“Tôi ở Bristol.”

“Không phải thế. Tôi đã cho người kiểm tra anh và anh không đến đó cho đến tận đêm hôm sau.”

“Và ngài nghĩ – cái gì? Rằng tôi đã giết William Neville rồi vứt xác hắn à?”

“Đó chính xác là những gì tôi nghĩ. Anh yêu Anne Neville, phải không? Chồng cô ấy hành hung cô ấy. Nên anh thủ tiêu anh ta.”

Drew Primrose đứng đó bất động, thất kinh. “Làm sao ngài biết về Anne?” Anh ta khàn khàn hỏi.

Max nhặt cái khăn tay viền ren lên rồi nhìn xuống. “Đây là khăn tay của Anne. Có tên viết tắt của cô ấy trên đó.” Chàng nhìn Drew Primrose. “Mọi người đều nghĩ Sara là người anh yêu, và tại sao họ lại thế? Anne đã kết hôn. Anh luôn luôn lảng vảng quanh Longfield. Anh trở thành quản lý ở đây và hầu như dành hầu hết các đêm ở căn nhà này. Nhưng đó không phải bởi anh có thể gần Sara. Luôn luôn là Anne.”

“Thế thì sao? Điều đó không có nghĩa là tôi giết William.” Anh ta chăm chăm nhìn vào tay mình và nắm chặt nó lại. “Tôi ước tôi đã giết tên con hoang đó,” anh ta nói giọng dữ dội.

“Có phải Anne mang thai con của anh không? Đó là lý do anh giết William đúng không? Bởi vì anh ta phát hiện ra anh và Anne?”

Đầu Drew Primrose bật ngửa ra sau. “Không! Ngài đã sai hoàn toàn. Anne và tôi chưa bao giờ là người tình.”

“Anh gửi những bức thư đó cho Sara đúng không? Anh muốn mang cô ấy quay lại Stoneleigh và có thể thủ tiêu cô ấy để anh và Anne có thể thừa kế tài sản của nhà Carstairs.”

“Bức thư nào? Tôi không biết ngài đang nói gì.”

Max không cho người đàn ông kia thời gian suy nghĩ trước khi chàng ném câu hỏi vào anh ta. “Anh là người đã tấn công Sara khi cô ấy đến ngôi nhà bà goá. Anh định giết cô ấy, đúng không?”

“Không! Tôi không biết Sara bị tấn công!”

“Cả anh và Anne đều dính vào chuyện này à?”

“Không!”

“Thi thể William Neville ở đâu?”

“Tôi không biết.”

“Vậy nói cho tôi biết những điều anh biết, ngài Primrose, bởi vì những gì tôi có thể thấy là anh và Anne là người thu được nhiều lợi lộc nhất từ sự biến mất của William Neville và Sara.”

Drew Primrose trắng bệch đến từng chân tóc.

Miệng anh ta yếu ớt, mắt không chớp. Và cơn rùng mình chạy qua người anh ta. “Ngài có thể còn sai lầm hơn,” anh ta nói.

Max thở ra một hơi dài. “Vậy nói cho tôi nghe sự thật. Nói cho tôi biết anh ở đâu vào cái đêm William biến mất.”

Drew nuốt vào. “Tôi ở Bath – không, hãy nghe tôi – tôi đang trên đường tới Bristol nhưng tôi ở lại Bath đêm đầu tiên, với một người phụ nữ tôi gặp ở White Hart. Tôi tuyệt vọng, tôi cho là thế, và thấy chẳng lý do gì tôi lại không nên tự an ủi mình với một phụ nữ xinh đẹp. Đúng, tôi yêu Anne và cô ấy cũng yêu tôi. Cuối cùng tôi cũng thuyết phục được cô ấy rời bỏ Anne và trốn đi với tôi. Rồi cô ấy biết mình có con, con của William, và cô ấy nói điều đó đã thay đổi mọi thứ. Tôi bị tổn thương, giận dữ, tôi không biết làm gì. Nên đã kiếm một người đàn bà giúp tôi quên.”

Anh ta đột ngột đứng lên và cúi gập vai xuống, quay lưng lại Max, một tay tựa vào bệ lò sưởi để đỡ mình. “Tôi không giết William, nhưng tôi đã ước hắn chết nhiều lần.” Anh ta quay lại nhìn Max. “Tôi hi vọng hắn đã chết.”

Max nhìn khuôn mặt bị tàn phá và cảm thấy tội nghiệp cho anh ta. Chàng nói khẽ, “Chắc hẳn anh phải nghi ngờ rằng Sara hoặc Anne đã sát hại William?”

“Tôi chưa từng nghi ngờ Anne. Cô ấy không biết làm sao để ghét.”

“Nhưng anh nghi ngờ Sara?”

“Đúng. Ban đầu là thế. Tôi biết chỉ có một nơi cô ấy có thể giấu thi thể và tôi đợi đến khi cảnh sát không còn kéo bầy đàn tới nơi đó, tôi mới kiểm tra. Nó trống không.”

Max nói giọng ngờ vực, “Anh biết về căn phòng bí mật ở ngôi nhà bà goá ư?”

Lần đầu tiên từ khi bước vào phòng, Drew mỉm cười. “Anne đã kể cho tôi từ rất lâu khi chúng tôi còn là những đứa trẻ.”

“Và,” Max nói, thu hẹp mắt lại, “nếu anh tìm thấy thi thể William, thì anh sẽ làm gì?”

Nụ cười của Drew mờ và anh ta gồng mình lên. “Tôi sẽ không đi gặp cảnh sát đâu, nếu đó là điều ngài nghĩ. Tôi sẽ tổng khứ nó đi theo cách nào đó. Tôi sẽ mang nó đi xa Stoneleigh nhiều dặm và vứt nó vào một trong những cái hố đá phần ở dưới vùng đồi. Nhưng tôi sẽ chọn nơi nó có thể bị tìm thấy.”

Max chưa từng thích Drew Primrose nhưng đột nhiên chàng cảm thấy mình có thiện cảm với người đàn ông này. Bất cứ ai giúp Sara cũng luôn luôn dành được sự tín nhiệm của chàng.

“Anh muốn thi thể bị tìm thấy,” Max nói, “để Anne biết cô ấy là vợ góa và tự do kết hôn với anh.”

Sự cay đắng xoắn lại trên môi Drew. “Tôi muốn thi thể được tìm thấy để làm trong sạch tên Sara. Nếu thi thể William bị phát hiện cách đây nhiều dặm, như vậy cô ấy không thể tới đó và quay lại. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ, làm trong sạch tên Sara. Tôi đã mất Anne rồi. Cô ấy nghi ngờ tôi giết William, ngài biết đấy. Cô ấy không tin tôi dành toàn bộ thời gian đó ở Bristol và tất nhiên cô ấy đúng. Và tôi nói với cô ấy đủ thường xuyên rằng tôi sẽ giết William nếu hấn đánh cô ấy lần nữa. Hấn đánh cô ấy. Cô ấy mất đứa bé. Cô ấy có thể nghĩ gì khác đây?”

Anh ta lại ngồi xuống, gục đầu vào tay. “Tôi chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm William, chỉ để chứng minh với Anne rằng tôi không giết hấn.” Anh ta ngẩng lên nhìn Max. “Tôi đến London và thăm tất cả những nơi hấn hay đến. Tôi kết bạn với bạn hấn. William đơn giản chỉ là biết mất trong không khí.”

“Sara tin rằng hấn còn sống.”

“Tôi nghi ngờ điều đó. Người đàn ông như thế cần một nguồn cung tiền thường xuyên để nuôi sống cái thói quen cờ bạc của hấn. Sara giống như cái mỏ không đáy. William cay đắng sau khi cha cô ấy thay đổi di chúc. Hấn cảm thấy tiền nên là của hấn.” Anh ta lắc đầu. “Không có Sara, hấn lấy tiền đâu ra? Cha để hấn đã từ hấn. William chẳng có nơi nào để đi cả. Chắc hấn hấn đã chết.”

Vai Max sụp xuống. Khi chàng đến nhà của Drew, chàng nghĩ chàng vừa làm sang tỏ mọi thứ. Giờ thì chàng quay về điểm xuất phát.”

Drew nói, “Vứt tất cả những bức thư và ai đó tấn công Sara là sao? Có phải ngài bịa ra và cố bẫy tôi không?”

Max đưa bức thư bỏ lại trên bàn trang điểm của Sara; chàng nói với anh ta về vụ tấn công. Khi Drew vượt qua cú sốc, anh ta bắt đầu đặt câu hỏi và nghiên cứu, cuối cùng, lắc đầu. “Nếu tôi giết William,” anh ta nói, “điều cuối cùng tôi muốn là khuấy tung mọi thứ lên bằng việc gửi cho Sara những bức thư hay nhảy vào cô ấy trong bóng tối. Tôi sẽ để con chó đang ngủ nằm yên. Nhưng tôi không thích giọng điệu của nó. Đưa cô ấy rời khỏi đây. Đưa cô ấy rời khỏi Stoneleigh. William vẫn phủ cái bóng của mình lên cuộc đời tất cả chúng tôi.”

Ngay sau đó, Max bỏ đi. Từng lời nói của Drew vẫn đang quay vòng trong đầu chàng, và chàng đẩy nhanh bước đi của mình. Mọi thứ bắt đầu sắp xếp lại, chỉ là theo mẫu mới, nhưng vẫn còn có những thứ kỳ cục vô lý.

Trước khi chàng về tới nhà, chàng biết có gì không ổn. Không có ánh sáng chiếu ra từ cửa sổ phòng ngủ của Sara và không có ánh sáng trong văn phòng của Peter Fallon. Chàng chạy vội.

Với một ngọn nến trong tay, chàng đến văn phòng của Peter trước. Nó trống không. Máu bắt đầu dồn vào các huyết mạch của chàng chậm chạp và mạnh. Chàng nhảy hai bậc lên cầu thang. Phòng Sara cũng trống không.

Chàng đi tới phòng Simon. Simon tỉnh ngủ khi chàng nghe tiếng Max rống tên chàng.

“Chúa tốt lành, Max, anh có biết mấy giờ rồi không?”

“Sara đâu?”

“Sara? Em không biết.”

“Mặc đồ vào. Tôi muốn đánh thức cả nhà dậy. Tôi sẽ đi gọi người hầu. Cậu phải tập hợp tất cả mọi người ở tầng này lại. Chúng ta sẽ gặp nhau ở phòng khác. Và nhanh lên đấy.”

Sự căng thẳng trong giọng Max đã tự truyền sang Simon. Chàng vội lấy quần áo.

“Chuyện gì xảy ra với Sara thế?”

“Cô ấy bị mất tích.”

Tất cả cửa sổ sáng đèn khi Max và tất cả người hầu ở Longfield túa ra, mỗi người cầm một ngọn đèn trong tay. Theo yêu cầu của Max, họ bắt đầu tìm kiếm cẩn thận về phía ngôi nhà bà goá, giống như người đồn thú trước khi những người thợ săn xua chúng ra khỏi nơi ẩn nấp. Max cử Simon đến Stoneleigh để đánh thức cảnh sát và Martin đi gọi Drew Primrose và tất cả công nhân ở khu lán trại.

Cảm giác khủng khiếp cuộn trào trong dạ dày chàng. Bản năng bảo chàng thời gian sẽ hết nếu chàng không tìm ra Sara sớm, nó sẽ thành quá muộn. Chàng bị bóp quá chặt đến mức chàng không chắc mình có thở không nữa. Họ tìm thấy Peter trên đường, cách ngôi nhà bà goá nửa đường đến nhà chính. Có một vết rạch kinh khủng trên đầu chàng, nhưng vết thương không gây chết người. Chàng bị ngất đi nhưng một ngụm đầy brandy từ cái chai của Max làm chàng tỉnh lại.

“Ai làm điều đó?”

“Tớ không thấy hân. Hân muốn Sara. Hân mang cô ấy đi, Max. Tớ không biết ở đâu.”

Drew Primrose đến nơi, hỏi Max mấy câu nhưng Max không có thời gian trả lời. Max bắt đầu sửa ra các mệnh lệnh. Drew tiếp quản việc tìm kiếm Sara; hai người đàn ông mang Peter quay lại ngôi nhà, rồi một trong số họ đi gọi bác sĩ.

Chàng không muốn đợi những người đàn ông mang Peter trở lại ngôi nhà. Chàng hi vọng, cầu nguyện rằng Sara chỉ bị bắt cóc chứ không bị nằm phơi xác hay chết trong các bụi cây. Chàng có vài việc phải làm, vài việc chàng đã hoàn thành từ lâu nếu Sara không cảnh cáo chàng để yên cho gia đình mình.

Constance và Anne đang trong phòng khách, cả hai người đều nhìn chăm chăm ra cửa sổ, dõi theo những người đang tìm kiếm bằng đèn của họ. Cả hai cùng quay lại khi Max bước vào. Anne mặc một chiếc váy dài tay màu tối, cài cúc lên tận cổ. Constance thì vẫn mặc đồ ngủ.

Tay Anne cuộn lại sau lưng ghế và dường như nàng loạng choạng dựa vào nó. “Nói cho em biết ngay lập tức, Max. Có phải tin xấu không?”

“Không. Không có tin gì cả.”

“Cám ơn Chúa!”

Constance vui mặt vào tay và bắt đầu khóc.

Max nói, “Lucy đâu?” Chàng cố giữ giọng mình bình tĩnh và điềm đạm để chàng không làm Anne và Constance hoảng hốt như mình.

Anne nói, “Em đưa nó quay lại giường rồi. Nó không biết Sara bị mất tích và em không nói cho nó biết. Là việc gì vậy Max? Tại sao anh lại ở đây mà không đi tìm Sara đi?”

“Tôi nghĩ một trong hai người biết Sara ở đâu,” chàng nói không che giấu.

“Cái gì?” Tay Constance thả rơi khỏi mặt và bà chăm chăm nhìn Max với vẻ ngạc nhiên câm lặng.

Mặt Anne trắng nhợt nhưng giọng nàng vẫn mạnh mẽ. “Làm sao chúng tôi biết Max?”

“Nghĩ lại đi,” Max nói, “cái đêm tôi cãi vã với Simon ở bàn ăn tối. Cậu ấy tức giận bởi vì tôi đã cưới con Arrogance ra ngoài. Tôi tin rằng có lúc nào đó sau bữa ăn, một trong hai người đã lên vào phòng Sara và để lại thư đe dọa cô ấy.”

“Bức thư ấy nói gì?” Constance hỏi giọng mất bình tĩnh.

Max mất kiên nhẫn và bắt đầu nói. “Không thành vấn đề!” Chàng cố giữ giọng mình dịu dàng. “Tất cả vấn đề là một trong hai người đã để lại nó, và tôi muốn biết ai trong hai người làm việc đó. Nghe tôi này. Đây không phải trò chơi. Tôi không nói hai người có ý hại Sara. Có lẽ hai người không biết có gì trong bức thư đó. Nhưng một trong hai người đã để nó ở đó và tôi không thể tìm ra Sara sớm, có thể là quá muộn. Nên hãy trả lời tôi! Ngay bây giờ!”

Mặt Constance xoắn lại vì giận dữ. “Sao cậu dám nghĩ một chuyện như thế!”

Anne giơ tay lên ra dấu cho Constance yên lặng. “Em không để lại bức thư đó, Max, em thề.”

Constance lắc đầu. “Không! Tôi không! Tôi thề!” Bà bắt đầu nhìn sợ hãi và Max biết chàng đã tìm thấy mắt xích yếu trong chuỗi dây.

“Nhưng bà biết có lẽ ai là người để lại bức thư đó, phải không Constance?”

“Không.” Giọng bà run run.

Đột nhiên Max đập mạnh xuống bàn và Constance lùi về sau một bước, rồi bước nữa. Max đi theo bà. “Nói cho tôi biết, chết tiệt bà, hoặc nếu có gì xảy đến với Sara, tôi thề tôi sẽ treo cổ bà vì tội giết người.”

“Tôi không nghĩ...” Constance nuốt ngược những giọt nước mắt kinh hoàng. “Anh ta đi không quá một phút. Anh ta nói anh ta đánh rơi găng tay...”

“Ai, chết tiệt bà? Ai?”

“Max, ngừng lại đi.” Tay Anne vẫn chặn ở cổ mình. “Anh không thấy anh chỉ làm đi ấy sợ hãi thôi ư? Chắc chắn đó là Beckett. Hắn là người hầu của quý bà Neville. Chắc là anh nhìn thấy hắn ở hội chợ rồi. Hắn đi mọi nơi với bà ấy.” Nàng nhìn Constance. “Dì nói hay để tôi nói với anh ấy?”

Constance sụp xuống ghế. Mắt bà lồi ra và miệng bà lẩm bầm. “Lạy Chúa tôi, con đã làm gì thế này?” bà thì thào.

Anne thở dài. “Constance và Beckett là tình nhân,” nàng nói. “Tôi nhìn thấy hắn ở hành lang đêm đó, và nói với Constance rằng nếu dì ấy còn ngủ với một trong những tình nhân của mình dưới mái nhà này, tôi sẽ nói cho Simon biết và để nó giải quyết.”

“Chỉ một lần thôi,” Constance gào khóc, “chỉ một lần.”

“Cám ơn,” Max nói. “Giờ thì xuống tầng dưới và tự làm cho mình có ích. Có người bị thương đang đến và tôi muốn anh ấy được chăm sóc tốt nhất.” Chàng quay người và đi mất. “Và khi cảnh sát đến đây, nói với ông ấy tôi đến nhà quý ngài Ivor Neville và tốt hơn hết là ông ta nên tới đó sớm hoặc tôi sẽ lấy đầu ông ta.”

Khi chàng đi, Constance ngồi chìm ngấm xuống ghế. Mặt bà hằn nét đau khổ. “Anh ta nói anh ta yêu tôi. Anh ta nói muốn nhìn nơi tôi ngủ. Anh ta nói muốn làm tình với tôi trên giường tôi để lần tới khi tôi ngủ trên đó, tôi sẽ nhớ anh ta.”

Có âm sắc không bình thường trong giọng Anne. “Dì có ngừng nghĩ về bản thân mình đi không? Dì nghe Max nói rồi. Chúng ta phải tự khiến mình có ích. Những người đàn ông ngoài kia đang kiếm tìm Sara. Khi họ vào, họ muốn có gì để ăn và uống. Vì thế hãy mặc đồ và gặp nhau dưới lầu.”

Constance gạt dầu, đứng lên, dùng viên tay chiếc váy xộc xệch của mình để lau nước mắt. “Chắc con phải ghét ta lắm,” bà nói.

“Không, Constance. Con không ghét dì. Dì không biết những người sống trong những ngôi nhà kính không nên ném đá ư?”

Anne vòng tay quanh Constance và họ cùng nhau rời phòng.

24. Chương 24

Sara nghe thấy có tiếng nói trong giấc mơ nhưng nàng quá yếu để gọi xin sự giúp đỡ. Đầu nàng đau đớn và cảm nàng thì như thể nó bị đập bởi cái bàn là. Ai đó đã mang nàng xuống đây và nàng không có sức để đấu với hắn. Nàng rên rỉ và cố mở mắt ra nhưng mí mắt nàng quá nặng.

Để ngăn cơn buồn nôn, nàng thở sâu và chậm rãi, và khi trí não quay lại với nàng thì trí nhớ cũng thế. Nàng bị đánh bất tỉnh lúc nàng cố giúp Peter Fallon khi có kẻ nào đó nhảy vào họ lúc họ quay trở lại nhà chính. Hẳn cũng chính là người đã tấn công nàng trước đây. Nàng ngửi thấy mùi nước hoa của hắn; nàng cảm thấy cùng cánh tay mạnh mẽ đó nâng nàng lên khỏi mặt đất khi nàng bất tỉnh.

Với tiếng kêu hỗn hển, nàng mở mắt ra và cố nhắc mình dậy, rồi rên rỉ khi cơn đau nhói lên trong đầu nàng. Sự hoảng hốt tăng cao trong nàng khi nàng nhận ra mình bị trói chân tay và chiếc ghế gỗ. Nàng nâng lên, nàng kéo căng, nàng nghiêng chặt răng gập ngón tay lại để nỗ lực giải phóng mình. Tất cả những gì nàng đạt được là dây trói bằng da nghiêng chặt hơn vào thịt nàng.

Nàng lại nghe thấy tiếng nói và nàng thận trọng di chuyển đầu mình để xác định nó đến từ đâu. Có một cánh cửa khép hờ bên tay phải nàng và những giọng nói, của một người phụ nữ và một đàn ông, đến từ phía bên kia cánh cửa.

Bản năng chiếm giữ và nàng đóng băng lại như một bức tượng đá. Nàng không muốn những kẻ bên kia cánh cửa đó biết nàng đã tỉnh dậy, bởi vì nàng sợ những gì chúng sẽ làm với nàng tiếp sau đó.

Bình tĩnh, hãy bình tĩnh! Nàng quyết liệt tự bảo với mình khi nàng hít không khí vào phổi.

Nàng chớp chớp mắt để nhìn cho rõ và cố xem chúng đang giữ nàng ở đâu. Có những ngọn nến xe kẽ nhau trên bức tường, làm cơn phòng lập loè ánh sáng ma quái và vào giây phút điên cuồng, nàng nghĩ nàng đang ở nhà nguyện của Longfield. Những bức tường đá xây theo hình trụ tròn và ngả sang màu vàng theo tuổi tác; những cửa sổ nhỏ gần sát với trần; và ở xa phía cuối phòng là một cái bệ thờ với những ngọn nến trên đó. Nhưng không có ghế ngồi trong căn nhà nguyện này. Chỉ có bệ thờ, một cái ghế nàng đang bị trói vào và một cái ghế khác với những bánh xe. Xe lăn. Và giây phút nàng nhìn thấy chiếc xe lăn đó, Sara biết nàng đang ở đâu.

Lúc này, nó khiến nàng hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Nàng nén sợ hãi. Họ sẽ không đi xa đến mức khác thường thế này trừ phi họ mất trí vì căm ghét. Họ không thể để nàng đi. Bất cóc là trọng tội.

Rũ đầu óc mình ra khỏi suy nghĩ kinh khiếp ấy, nàng tập trung vào xung quanh mình và mắt nàng nheo lại dưới vào ánh sáng của hai ngọn nến đang lập loè được đặt hai bên góc bệ thờ. Giữa hai ngọn nến là hai bức chân dung nhỏ, và dù nàng ở quá xa để có thể nhìn rõ nó, nàng đủ hiểu bức chân dung vẽ ai. Căn phòng đầy mùi hương trầm và hoa hồng. Đây không phải nhà nguyện; đây là miếu thờ.

Có tiếng bước chân đến cánh cửa và chế ngự mọi cảm xúc của nàng ngoại trừ ý chí sinh tồn, Sara gục cầm xuống ngực và cố ý thả lỏng những cơ bắp gò bó của mình trong cố gắng giả vờ mình hoàn toàn không nhận biết được gì.

Có hai người. Một giọng, nàng đã trông đợi nghe thấy, của quý bà Neville. Nhưng người đàn ông không phải quý ngài Ivor. Vậy hẳn là người hầu của quý bà Neville, Beckett.

“Anh đánh ả mạnh thế nào?” quý bà Neville hỏi.

“Mạnh hơn tôi muốn. Tôi phải làm vậy. ả ta chiến đấu như con cạp cái ấy.”

“ả có thấy anh không?”

“Có vấn đề gì đâu? Bạn đồng hành của ả không thấy tôi, nên bà không phải sợ chúng ta bị phát hiện ra đâu. Dù sao, tất cả sẽ sớm kết thúc. Tất cả những gì tôi cần là 5 phút riêng với ả và ả sẽ nói cho tôi biết điều chúng ta muốn. Sau đó bà có thể làm bất cứ điều gì bà muốn với ả, miễn là tôi lấy được tiền của mình.”

“Năm phút riêng với ả?” Quý bà Neville cười khúc khích. “Beckett, chắc anh nghĩ tôi là kẻ ngốc. Nếu tôi cho anh năm phút riêng với ả, anh sẽ hăm hiếp ả. Chỉ là không thể hăm hiếp Sara Carstairs. ả là con điếm. ả có người tình đầu tiên khi mới 12 tuổi. ả là kẻ ham muốn vô độ.”

Beckett cười. “Tôi nghĩ tôi có thể là người tiếp theo trong danh sách của ả. Cách ả nhìn tôi ở lễ hội! Nếu Constance không ở đó, tôi chắc bây giờ tôi đã chung giường với Sara Carstairs rồi.”

“Đức ngài Maxwell,” quý bà Neville nói giọng cay độc, “có thể có vài lời về việc đó.”

“Bà nghĩ ngài ấy yêu ả ư?”

“Khó lắm. Chú ý lời tôi nói, đó là cuộc hôn nhân giả. Một khi đức ngài Maxwell nắm được câu chuyện, ngài ấy sẽ không sử dụng Sara Carstairs nữa, ngài ấy sẽ nhanh chóng rũ bỏ cuộc hôn nhân giả tạo này. Tất cả ý tôi là ngày ấy sẽ không để bất cứ ai khác lại gần cô ả.”

“Vậy thì tất cả chúng ta cũng theo đuổi mục tiêu hệt như thế!”

“Tất nhiên. Nhưng nếu anh muốn phần thưởng, chúng ta phải tìm ra di thể của William đầu tiên.” Bà thở dài. “tôi luôn nghĩ chúng ta sẽ tìm thấy nó ở ngôi nhà bà goá.”

“Tôi cũng thế, đặc biệt sau khi ả sai người làm dọn những cái xà dầm to đi. Đức ngài Maxwell cũng có cùng ý nghĩ như vậy. Ngài ấy đến trước vào tôi phải vội vàng xoá sạch dấu vết.”

“Và anh chắc di thể William không ở đó?”

“Tôi đã nói rồi, tôi nghe ả nói chuyện với đức ngài Maxwell trước khi tôi tóm ả. ả không dẫn đến họ đến di thể William. Chỉ có một cách tìm ra thì thể William ở đâu là làm ả phải nói. Như tôi nói, cho tôi năm phút với ả, và ả sẽ chỉ là quá sung sướng mà kể tôi nghe.”

Giọng quý bà Neville ngời lên vì thích thú. “Anh sẽ có thời gian ở riêng với ả sau khi ả nói cho chúng ta biết điều chúng ta muốn biết. Anh hiểu không?”

“Tôi có thể đợi.”

“Xét tới việc anh làm.”

Sara cảm thấy như thể vừa nuốt một con gà béo ngậy khổng lồ. Nàng cảm thấy ngấy lên tận cổ khi nó chui xuống và dạ dày nàng nặng trĩu. Nàng không thể ngăn mình dừng rên rỉ.

“Tốt, ít nhất chúng ta biết ả còn sống,” quý bà Neville nói với cùng giọng thích thú như thế. Bà giật phắt váy khi bà tiến về phía Sara. “Anh nên kiên nhẫn hơn, Beckett. Anh được cho là đã đợi đến khi quý ngài Ivor ra khỏi nhà rồi mới mang ả đến đây.”

“Đó là ý kiến của bà, không phải của tôi. Khó để có thể lại gần ả lúc này, ả được bảo vệ quá tốt. Tôi thấy cơ hội của tôi và chớp lấy nó. Ngoài ra, quý ngài Ivor sẽ không làm sao lãng chúng ta. Jenny nhỏ bé đang làm ngài ấy bận rộn.”

“Đủ rồi đấy, Beckett! Anh sẽ luôn luôn phải nói với quý ngài Ivor với sự kính trọng. Anh hiểu không?”

Gã hầu sững sĩa. “Được, giờ thì bà chờ đợi điều gì? Làm ả tỉnh lại đi.”

Sara nhận thấy mùi hương hoa hồng trên quần áo của quý bà Neville và gồng mình đón nhận những gì nàng đoán sắp đến. Ngay sau đó, nàng ho và thối phù phù khi nàng hít phải mùi từ cái chai làm bằng sứ đang mở nắp. Mắt nàng bắt đầu đầy nước mắt và nàng ráng sức tránh cái mùi cay xè kinh khủng đó. Quý bà Neville chẳng nói gì ngoài việc giữ cái chai sát vào mũi Sara cho nên khi bà hài lòng là Sara hoàn toàn tỉnh táo. Chỉ sau đó bà mới lùi lại.

Nước mắt chảy thành dòng xuống mắt Sara và nàng hít vội không khí vào phổi. Toàn bộ cơ thể nàng run rẩy không điều khiển nổi, và nàng cố gắng kiểm soát nỗi sợ hãi. Không ai đến giúp nàng; không ai biết nàng ở đâu. Nàng đang phải viện vào sự nhân từ của người đàn bà hoàn toàn tin rằng nàng đã sát hại con trai bà ta và gã đàn ông có lương tâm của con mèo đực. Nàng không biết nàng sợ ai hơn.

Bình tĩnh nào! Bình tĩnh nào!

Nàng nhìn những kẻ bắt cóc mình. Gã hầu mặc chế phục màu đen; quý bà Neville mặc đồ ngủ. Chiếc váy xuềnh xoàng của bà có màu hồng như áo thiếu nữ khiến bà trông quê kệch chứ không trẻ hơn.

“Quý bà Neville!” Tiếng run run trong giọng nói của nàng không hề giả vờ. Nàng nhìn xuống dây trói của mình, thở gấp và bắt đầu vật lộn. “Tại sao tôi ở đây? Điều này là sao?”

Nàng không nhìn thấy điều đang đến nhưng nàng nên chuẩn bị trước việc quý bà Neville đột nhiên bất ngờ giơ tay ra và tát thẳng vào mặt nàng nàng. Bà sẽ đánh Sara tiếp nếu gã hầu không can thiệp. Hấn chớp lấy cổ tay của quý bà Neville và lôi bà ra.

Sara cứng người vì sốc và đau. Nhưng cái tát làm được nhiều hơn là làm nàng phát ốm vì đau. Nó dội tắt cơn hoảng loạn của nàng. Nếu nàng muốn trốn thoát mà vẫn còn sống thì nàng phải giữ trí thông minh lại bên mình.

“Hãy kiểm soát mình,” Beckett nghiêng rằng nói. Hắn đứng giữa quý bà Neville và Sara. “Nếu ả ngất đi thì làm sao giúp chúng ta được?”

“Nó giết con trai tôi!” quý bà Neville vung tay che mắt. “Nó giết con trai tôi!”

“Tôi được tuyên bố vô tội,” Sara gào lên.

Quý bà Neville rít lên. “Chỉ bởi vì thi thể của William không bao giờ được tìm ra.” Bà kéo mình ra khỏi cái ôm ghì của gã hầu, đi đến bệ thờ và quay lại với một trong hai bức chân dung. “Nhìn nó đi!” Bà ra lệnh, giọng vỡ oà.

Sara nhìn vào khuôn mặt của William Neville, trẻ hơn nàng biết. Khuôn mặt gầy của hắn được bao bởi những lọn tóc quăn. Môi hắn đầy đặn và nở nụ cười. Không ai biết được, nhìn vào cái vẻ quyến rũ này, sự tàn bạo ẩn náu bên dưới bề mặt của nó.

Nàng nuốt vào khó khăn. “Tôi rất tiếc,” nàng nói, “nhưng-”

Quý bà Neville dậm chân. “Đừng có nói láo! Phải là mày! Tao đã thức đợi nó đêm đó nhưng nó không về nhà.” Mặt bà gay gắt đầy ác ý. “Mày không biết điều đó, phải không, rằng William vẫn về gặp mẹ nó? Nó là mọi thứ với tao, và tao cũng thế với nó. Nó kể cho tao tất cả mọi thứ về mày và mày có ý nghĩa về tiền bạc thế nào. Nhưng tao chưa bao giờ có ý nghĩa với nó. Tao luôn cho nó bất cứ thứ gì tao dành dụm được. Và điều đó quá bất công. Tiền thuộc về nó. Nó sẽ không bao giờ cưới người thấp kém hơn mình nếu mày không xui cha nó chống lại nó.”

Bức chân dung về hạnh phúc gia đình giải thích nhiều về tính cách William nhưng Sara không nán lại ở điểm đó. “Tôi xui quý ngài Ivor chống lại William ư? Sao tôi có thể làm điều đó?”

Giọng quý bà Neville bắn ra như roi quất. “Bằng cách nói những điều dối trá về nó. Mày đã tung những tin đồn về nó. Mày nói nó cưỡng hiếp em ruột mình. Và khi quý ngài Ivor nghe về điều đó, ông ấy đã từ William. Nhưng đó tất cả do mày dựng lên.”

“Caroline?” Sara cảm thấy như thể nàng vừa bước ra khỏi trái đất và bị cuốn xuống khoảng không. Mặt nàng bắn về phía bệ thờ, bức chân dung Caroline. Có phải Caroline là cô thôn nữ William bỏ rơi không? Và từ nơi xa, nàng nghe giọng mình nói, “Caroline nói rằng William đã cưỡng hiếp cô ấy ư?”

“Nó chết, đúng không? Ồ, mày quá thông minh. Mày đợi đến khi nó nằm trong mộ rồi mày mới bắt đầu tung tin đồn đồi bại đó.”

Sara nhìn vào đôi mắt độc địa, tái nhợt đó và biết rằng sẽ không một lời giải thích nào của nàng được chấp nhận.

Sự căm hờn của quý bà Neville quá mãnh liệt đến mức có thể sờ thấy được.

Gã người hầu bồn chồn. “Điều này chẳng đưa chúng ta đến đâu cả. Tôi không lên kế hoạch chỉ để nghe về lịch sử gia đình. Tôi muốn phần thưởng, và chúng ta càng tìm thấy thi thể William sớm chừng nào tôi càng có thể lấy nó sớm chừng ấy.”

Quý bà Neville không trả lời. Bà đặt chân dung William lại bệ thờ, hôn nó, và bức chân dung kia, sau đó đến thẳng trước mặt Sara. “Tao đã cầu nguyện cho ngày này quá lâu,” bà nói. “Khi mày bỏ đi tao đã quẫn trí. Tao nghĩ tao sẽ không bao giờ nhìn thấy mày nữa. Nhưng tao đã tìm ra được cách đưa mày về nhà, phải không Sara?”

Những từ ngữ tự động thốt ra. “Bà đã gửi những bức thư theo kiểu chữ viết của William.”

Một nụ cười rạng rỡ. “Nhưng tất nhiên. Rồi Beckett và tao kiên nhẫn đợi mày quay lại để mày có thể dẫn chúng tao đến chỗ William. Beckett nói rằng mày sẽ muốn chắc rằng William đã chết. Nhưng mày không dẫn chúng tao đến mộ của con trai tao, vì thế chúng ta quyết định cần làm gì đó quyết liệt hơn. Và giờ chúng ta ở đây.”

Sự hoảng hốt của Sara bắt đầu vọt lên lần nữa. Tay và chân bị trói, nàng bất lực trong việc bảo vệ mình. Nàng điên cuồng tự hỏi nàng có nên hét lên không. Nàng đã biết từ cuộc nói chuyện của họ rằng ngài Ivor ở nhà và đang dính lấy cô người hầu. Nhưng khu trang viên này to như một lâu đài nhỏ. Nàng nghi ngờ việc có ai vẫn còn thức và thậm chí nếu nàng có hét và có ai nghe thấy, họ sẽ tìm thấy nàng thế nào đây?

Nàng nhìn quý bà Neville. Thậm chí nếu nàng biết thi thể William ở đâu, nàng cũng không nghĩ điều đó bảo vệ nàng. Nàng đang nhìn vào một khuôn mặt trẻ con, một đứa trẻ tàn ác không quan tâm đến bất cứ điều gì thuộc về công lý ngoại trừ nó áp dụng cho chính nó.

“Ôi, Max,” nàng nức nở, quá nhỏ nên nó gần như không nghe được.

Nhưng quý bà Neville nghe thấy và chớp ngay lấy. “Ồ đúng thế, đừng quên người chồng tội nghiệp của mày. Mày nghĩ mày quá thông minh, bấy đức ngài Maxwell. Mày có thực sự nghĩ rằng người họ Worthe của Lyndhurst chấp nhận mày làm con dâu không? Đức ngài Maxwell đang sử dụng mày. Ngài ấy là chủ và là người phát hành tờ Người Đưa Tin. Tất cả những gì ngài ấy muốn là câu chuyện cho bài báo của mình. Đó là điều ngài ấy đã nói với quý ngài Ivor. Đức ngài Maxwell sẽ không cưới mày, đứa con gái của thằng ử rợ! Thời gian sẽ chứng minh tao đúng.”

Sara coi hầu hết bài diễn thuyết nho nhỏ này là những lời nói lảm nhảm của một người đàn bà loạn trí. Sự đau đớn mất con đã mừng mủ bên trong quý bà Neville và gây tác động lên đầu óc bà. Bà ta không đoán trước được và mất kiểm soát. Nàng nhìn gã hầu. Hắn đang chăm chăm nhìn nàng với nụ cười bí ẩn trên gương mặt. Ngón tay nàng nắm lại quanh tay dựa của chiếc ghế. “Nghĩ trước khi anh làm bất cứ điều ngu ngốc nào,” nàng nói với hắn. Có vẻ khẩn thiết trong giọng nàng. “Đức ngài Maxwell không phải gã khờ. Chàng sẽ đoán ra được anh có liên quan đến việc bắt cóc tôi. Và nếu tiền là điều anh muốn, tôi có rất nhiều. Tôi sẽ trả cho anh phần thưởng nếu anh để tôi đi.”

“Không!” Tiếng gào từ quý bà Neville.

Nụ cười Beckett làm loé lên hàm răng trắng. “Đừng lo! Tôi không ngu thế đâu. Tôi hiểu về tất cả các quý bà quý cô và cách làm họ giữ lời.”

Sara hét lên, “Tiền quan trọng với anh lắm à?”

Nụ cười của hắn ngay lập tức biến thành nụ cười khinh miệt. “Nói cứ như một quý cô đích thực,” hắn nói. “Cô em và loại người như cô em biết gì về cuộc đời nô bộc chứ? Cô em chưa từng phải làm việc một ngày nào trong cuộc đời mình.”

Hắn cúi đầu xuống và Sara có thể thấy sự giận dữ bùng lên trong mắt hắn. Nàng cố tránh đi và xương sống nàng ép chặt vào lưng ghế.

“Tôi kiếm được 30 bảng một năm,” hắn nói. “Ba mươi! Và hầu hết những người hầu khác chỉ kiếm được một nửa ngần đó. Chúng tôi cũng tốt như những người chúng tôi phục vụ nhưng họ đối xử với những con chó còn hơn chúng tôi. Được thôi, tôi là kẻ tham vọng. Tôi có kế hoạch cho cuộc đời mình, và phần thưởng sẽ gây dựng kha khá cho tôi.”

Sara thở dốc khi hắn giữ lấy mặt nàng bằng hai tay.

“Đúng,” hắn nói, “cô em đã đã đúng khi sợ tôi. Tôi sẽ rất buồn, cô em biết đấy, nếu tôi không đạt được phần thưởng. Thực tế, tôi dồn hết tâm huyết cho nó. Và tôi có tâm trạng rất xấu. Nó không nói trước được tôi sẽ làm gì nếu cô em không nói cho tôi điều tôi muốn biết.”

“Ý Beckett là,” quý bà Neville nói, “anh ta sẽ giết mày nếu mày không nói cho chúng tao biết William ở đâu, nhưng nếu mày nói cho chúng tao biết, chúng tao sẽ để mày đi. Ồ, tao biết mày có thể cố giết người lần nữa nhưng như thế mọi người sẽ biết rằng mày giết con tao. Vì vậy mày thấy đó, Carstair, mày sẽ phải trả giá cho tội ác của mình, cách này hay cách khác.”

“Tôi không thể nói cho các người thi thể William ở đâu,” Sara gào lên, “bởi vì—” Nàng nhìn vào một khuôn mặt cứng rắn rồi đến khuôn mặt kia, và biết sự thật sẽ không bảo vệ nàng. “Bởi vì...” nàng nao núng, rồi nói tiếp, “các người sẽ không bao giờ tìm ra. Tôi sẽ phải dẫn các người đến đó.”

“Nó nói dối,” quý bà Neville rít lên. “Nó đang câu giờ.”

“Để ả nói nốt. Tiếp đi. Nói cho tôi biết nó ở đâu, và tôi sẽ quyết định cô em nói dối hay không. Nếu cô em nói dối, Chúa mới giúp được cô em.”

Lúc này, những từ ngữ đến dễ dàng hơn bởi vì Peter Fallon đang xem xét những nơi thi thể William có thể bị giấu khi họ bị Beckett tấn công. “Nó ở vùng dưới, một trong những công sự cũ của người Saxon nhìn xuống từ Longfield. Nhưng anh sẽ không bao giờ tìm thấy đâu. Nó được bao phủ bởi bụi thạch nam và nấm xôi. Cảnh sát không tìm ở đó bởi vì không ai biết về nó ngoại trừ tôi. Tôi tìm thấy nó khi tôi còn là đứa trẻ và biến nó thành nơi trốn bí mật của mình.”

Bà bước nhanh một bước về phía Sara nhưng một lần nữa Beckett lại xen vào. “Nếu bà làm bị thương cô ả,” hấn bật ra, “chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy thi thể con trai bà.” Hấn nhìn Sara. “Tôi không tin cô em. Cô em đã đến ngôi nhà bà goá hai lần vào giữa đêm. Lần đầu, tôi theo cô em. Lần sau, tôi biết cô em quay lại đó. Tôi đã đợi cô em từ đêm này qua đêm khác. Nếu thi thể William không có trong ngôi nhà bà goá, nó phải ở nơi nào gần đó. Và ngôi nhà bà goá thì không phải nơi gần vùng dưới. Nó là hướng ngược lại.”

Não nàng chưa bao giờ làm việc nhanh hơn thế. “Nó là mảnh khoé. Để chắc chắn không ai theo tôi. Anh nghĩ tôi ngu đến mức tôi không kiểm tra nguồn nước trước ư? Nhưng cả hai lần, tôi đều đánh lạc hướng. Và không phải là ngựa của William bị tìm thấy ở vùng dưới ư? Đó là nơi anh ta ở, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Cái nhìn lướt qua giữa gương mặt bà chủ và gã hầu, và một lúc sau, quý bà Neville gật đầu. Bà giải phóng một hơi thở dồn nén. “Tôi sẽ đợi anh ở đây. Nhưng nhớ ai là người trả phần thưởng cho anh. Nếu anh không tìm thấy di thể của William, thì anh sẽ không nhận được gì từ quý ngài Ivor đâu.”

“Tôi không có vẻ sẽ quên điều đó.”

Sara nao núng khi hấn đột nhiên quay lại phía nàng với con dao trong tay, rồi nàng phát ra tiếng nức nở kìm nén. Hấn chỉ muốn cắt bỏ dây trói cho nàng, đầu tiên là cổ tay nàng rồi đến mắt cả chân nàng. Hấn nhìn sự khiếp sợ trên khuôn mặt nàng và mỉm cười.

“Đứng lên,” hấn nói.

Sara nghe theo nhưng nàng lảo đảo như một người phụ nữ đã uống quá nhiều. Đầu nàng ong ong với những suy nghĩ, máu nàng dồn vào tai nàng. Quý bà Neville đã nói bà ấy sẽ ở lại, và mặc dù một người sẽ làm cơ hội đào thoát của nàng tăng lên nhưng nàng không muốn ở một mình với gã hầu.

Anh sẽ có thời gian ở riêng với ả sau khi ả nói cho chúng ta biết điều chúng ta muốn biết.

Những từ ngữ xoay vòng vòng quanh đầu nàng. Nàng không nghĩ gã hầu đặc biệt này sẽ nghe theo ai ngoài bản thân mình.

“Nào giờ thì xem cô em đi đứng thế nào,” gã nói.

Sara bước một bước và loạng choạng nhưng nàng bắt mình tiếp tục. Nếu nàng thoát khỏi việc này mà còn sống, nàng sẽ phải làm nhiều việc hơn là đi đứng. Nàng sẽ phải chạy trốn chết như một con hươu.

“Đi thôi,” Beckett nói. Hấn dí dao vào cổ nàng. “Nhưng nhớ, nếu cô em thử làm bất cứ điều gì, tôi sẽ cắt lát ngón tay cô em ra từng ngón một. Và đó là những ngón tay xinh đẹp làm sao.”

Hấn chop lấy khuỷu tay Sara và đẩy nàng ra cửa. Quý bà Neville giữ cửa cho họ. “Tôi sẽ ở đây, Beckett, đợi anh quay lại. Rồi chúng ta sẽ cùng đến chỗ quý ngài Ivor và nói cho ông ấy biết tin tốt lành.”

Bà đóng cửa sau lưng họ và quay lại miếu thờ bà đã dựng cho các con mình. Bà cảm thấy than thán đến kỳ lạ. Bà đã hứa với con trai mình rằng bất chấp lâu thế nào, bà sẽ mang kẻ sát hại nó ra công lý. Và rốt cuộc, ngày đó đã đến.

Ngôi nhà là mê cung những hành lang dài, hẹp và những cầu thang dẫn đến những hành lang dài và hẹp khác. Sara nghĩ nàng hiểu tại sao Beckett lại chọn lối quanh co này để rời ngôi nhà. Hấn chắc hẳn biết nơi tất cả những người hầu ở và muốn tránh không gặp bất cứ ai nàng có thể khẩn nài xin sự giúp đỡ. Thậm chí nếu nàng có hét lên, nàng cũng không nghĩ có ai nghe mình. Nàng không có kế hoạch gì ngoại trừ thoát khỏi hấn và giấu mình đến sáng, khi ngôi nhà bắt đầu huyền ảo. Nàng biết nàng sẽ không bao giờ chạy nhanh hơn hấn ở vùng dưới. Nàng không có thể lực. Nàng cảm thấy lảo đảo và yếu ớt. Nàng phải nghĩ ra biện pháp khi họ vẫn đang ở trong nhà.

Nhưng để thoát khỏi hắn, nàng cần bóng tối, và niềm hi vọng của nàng tàn úa dần khi nàng nhìn thấy những ngọn nến đang rên rỉ cháy trong những giá nến gắn vào tường ở tất cả mọi hành lang. Phải có một người hầu phụ trách việc tắt nến hàng giờ trước và nàng tự hỏi liệu đó có phải công việc của Beckett không. Từ những gì nàng biết về hắn, hắn sẽ không làm theo những gì người ta mong chờ ở hắn dù chỉ là chút xíu. Hắn bất mãn sâu sắc về vị trí người hầu của mình và sẽ làm hết mức có thể để thoát khỏi điều đó.

“Đây là chái nhà của quý bà Neville,” hắn nói, những từ đầu tiên kể từ khi họ rời căn phòng của quý bà Neville. “Bà ấy và tôi dùng nó cho riêng mình, ngoại trừ cô hầu của bà ấy, và cô ta thì không ở tầng này. Nếu cô em có hét thì cũng chẳng ai nghe thấy đâu.”

Nàng cảm thấy tiếng mạch đập chậm và mạnh ở cổ mình.

Hắn dừng lại bên một cái chân nến gắn trên tường và lấy 1 ngọn nến từ đó. “Không có nến ở nơi chúng ta đang đến,” hắn nói.

Hắn không làm động tác gì để đi tiếp và nàng né người tránh khỏi hắn, cố gắng khiến chuyển động của nàng tự nhiên hết mức có thể. Nhưng dù cố hết mức có thể, nàng cũng không nghĩ được gì để nói. Hắn xô nàng vào cánh cửa. “Cô em thích tôi phải không?” hắn nói.

Nàng nổi da gà. Nàng muốn tát bay cái nụ cười dâm dăng ra khỏi mặt hắn kinh khủng nhưng nàng biết tốt hơn là đừng gây thù địch với hắn. Thực tế, nàng nên làm ngược lại. Hắn sẽ tin nàng chứ? “Vâng,” nàng run run nói.

Hắn cười vào mắt nàng.

Sau khi nhét con dao vào túi, hắn với lấy nắm cửa ngay bên hông nàng, và đẩy cửa vào trong. Nàng nhanh chóng lùi lại, tránh khỏi hắn. Hắn theo nàng vào, đóng cửa lại và khoá chặt. Khi hắn đặt cây nến lên bệ lò sưởi, Sara liếc nhanh xung quanh. Nàng không mất thời gian nghiên cứu cái giường bốn cột to lớn với tấm màn thêu tinh vi. Nàng kiếm tìm vũ khí và nàng thấy nó trong lòng lò sưởi, bên cạnh cái chân bằng đồng.

Hắn trượt ra khỏi áo khoác và gấp nó gọn gàng đặt lên ghế. Sara cố gắng tỏ ra thân mật như hắn nhưng những ngón tay nàng run rẩy quá mạnh, nàng không thể cởi nút áo của mình.

Nàng nhảy dựng lên khi nhìn thấy và phát hiện ra hắn đứng ngay sau nàng. Tay hắn ôm vai nàng và nàng chiến đấu với sự xui khiến tránh đi.

Đôi mắt sẫm màu của hắn lấp lánh nhìn nàng. “Cô em là con chó cái ngu ngốc. Cô em thực sự nghĩ rằng cô em có thể lừa tôi ư? Cô em đang cầu giờ, hi vọng có ai đó sẽ giải thoát cho cô em. Tốt thôi, sẽ chẳng có sự giải thoát nào hết.”

Hắn chộp lấy tay nàng và đẩy tay nàng vào cơ thể hắn. Khi nàng cảm thấy sự khuấy động của hắn, nỗi khiếp sợ xé rách nàng và nàng hành động theo bản năng. Nàng tát vào mặt hắn. Hắn di chuyển như ánh sáng và làm nàng quay mòng mòng ngã xuống mép giường, nàng nhặt que cời lửa lên và xoay tít lại đối mặt với hắn.

Hắn chống nạnh và cười thâm. “Tôi sẽ bắt cô em trả giá cho cái tát đó,” hắn nói. “Nhưng cô em muốn tôi phải không? Một vài người phụ nữ thích nó thô bạo.”

Trước khi hắn ngừng nói, hắn lao vào nàng. Nhưng nàng đã sẵn sàng. Nàng vung cái que cời theo hình vòng cung và cắt ngang vai hắn. Nó không đủ làm hắn ngã. Với một tiếng rống giận dữ, hắn đè nàng ngã xuống sàn. Nàng chiến đấu như người điên. Họ lăn tròn và làm đổ ghế. Đá, cong người lên, nàng giải phóng được một tay và chọc vào mắt hắn. Hắn tru lên đau đớn và thả nàng ra. Nàng quỳ lên và bắt đầu lê đến cái cời. Trên đường đi, nàng chạm phải áo khoác của hắn và thấy lưỡi nhọn con dao của hắn.

Nó đã trong tay nàng trước khi hắn nhận ra nguy hiểm của mình. Hắn lao đến nàng và nàng đâm dao vào đùi hắn. Một thoáng im lặng đến kinh ngạc rồi hắn gào to gấp đôi vì đau đớn.

“Con chó cái!” Hắn thở hổn hển. “Mẹ kiếp con chó cái! Tao nghĩ mày đâm vào động mạch rồi.”

“Tao hi vọng là thế.”

“Chó cái! Giúp tao. Tao cần bác sĩ.”

Nàng chẳng thèm trả lời. Nàng nhặt áo khoác của hần lên, tìm chìa khoá cửa, và nhanh chóng mở nó. Nàng vút con dao đi, rồi nàng bắt đầu la hét. Nàng chạy theo chiều dài hành lang, la hét, la hét, và la hét.

Như thể trả lời cho những tiếng la hét đó, nàng nghe tiếng động như sấm sét từ phía dưới, và một lúc sau, giọng Max gầm tên nàng. Tất cả sự đau đớn, nhức buốt của nàng bị lãng quên khi nàng lao mạnh xuống phía ánh sáng cuối cầu thang.

“Chúa tôi! Sara!”

Max nhảy lên từ cuối cầu thang khi nàng phóng thẳng vào vòng tay chàng.

25. Chương 25

Sara không cho phép mình được an ủi trong vòng tay mạnh mẽ đó nhiều hơn vài giây trước khi nàng đẩy mình ra khỏi chúng. Đầu tiên, nàng muốn nghe về Peter Fallon, và sau khi Max đoán chắc rằng Peter được được chữa trị, nàng kể với chàng nàng đến đây thế nào trong vài câu.

Nàng đẩy nhanh những câu cuối. “Em đã đâm hần, người hầu của quý bà Neville. Em nghĩ hần có lẽ chảy máu đến chết mất. Ở một trong những phòng ngủ.” Nàng quay lại nhìn cầu thang. “Em không biết cái nào.”

“Ta chẳng thèm quan tâm nếu hần có chảy máu đến chết. Điều đó sẽ giúp ta tránh được tội giết hần!”

Sara kéo mạnh ống tay áo Max. “Nếu chàng không nghĩ đến hần thì hãy nghĩ đến em. Em không muốn bị xử về tội giết người lần nữa đâu.”

“Ở đâu,” Max nói, “quý ngài Ivor ở đâu?”

Chàng nhìn qua đầu nàng, khi Sara quay lại, nàng thấy một người hầu trong bộ chế phục màu đen đứng trong bóng tối. Trong một thoáng, tim nàng ngừng lại, rồi nàng nhìn thấy đó không phải là Beckett mà là một người già hơn. Người gác đêm, nàng nghĩ, và hít vào những giọt nước mắt nhẹ nhõm.

“Không có ai thức ngoài tôi,” người hầu nói. Ông ta chỉ vào cái đồng hồ lộng lẫy trên chiếc bàn ngoài tiền sảnh.

“Tất cả mọi người đều ngủ rồi.”

“Chúng tôi sẽ thay đổi việc đó nhanh thôi,” Max gắt.

Chàng đẩy Sara ra khỏi mình, rồi lôi ra khẩu súng, bắn một phát lên trần nhà trát thạch cao. Tiếng súng dội lại như tiếng đại bác.

Quá nhiều cho Sara. Nàng bịt tay vào tai. Nàng bắt đầu phản ứng và run rẩy không kiểm soát nổi.

“Brandy,” Max nói. “Cái em cần là một cốc brandy lớn.” Rồi nói với người hầu, “Đưa chúng tôi đến thư viện của quý ngài Ivor.”

“Không ai được phép-”

“Ngay bây giờ!” Max gầm lên.

Những cánh cửa được mở ra và đóng sầm lại, tất cả mọi người đều chạy ra vì báo động. Không có gì, có vẻ như vậy, khiến người hầu này mất bình tĩnh. Ông ta cầm cây nến lên và nói giọng khắc nghiệt, “Đi lối này.”

Khi họ vào trong thư viện, Max đẩy Sara xuống ghế. “Xin chàng Max,” nàng nói, môi run rẩy, “chàng phải tìm Beckett và cầm máu.”

“Đừng lo, ta sẽ tìm hần.” Giọng chàng vút lên đột ngột khi chàng nói với người hầu. “Mang cho vợ ta brandy. Và khoá cửa lại khi ta đi. Không có lý do gì để ông bỏ lại vợ ta một mình.”

“Max, xin chàng, đi đi!” Sara gào lên.

Chàng gật đầu và đi.

Sau khi người hầu đã khóa cửa lại, ông mang cho Sara một cốc brandy. Nàng vẫn run rẩy kinh khủng khi nàng cố uống nó, nàng làm rớt vài giọt xuống vật trước áo khoác. Nàng chắc hẳn đang mắc chứng cuồng loạn, nàng nghĩ, bởi vì khi người hầu đứng lại vị trí bên cửa như thể tất cả mọi thứ đều bình thường, như thể nàng đến viếng thăm vào buổi chiều và nàng bắt đầu cười khúc khích.

Giờ thì nàng đã thoát khỏi mối hiểm nguy, dường như nàng không thể làm chủ được mình. Khi những tiếng khúc khích không đều chuyển thành tiếng nấc, nàng đưa cốc lên miệng và uống một ngụm đầy. Rồi nàng ho và phun phì phì, và nước mắt bắt đầu rơi nhưng những giọt nước mắt đó không hoàn toàn bởi brandy mà nàng đã uống.

Nàng lạnh, lạnh khủng khiếp.

Nàng quay ra phía người hầu và nói theo cái giọng độc đoán của Max. “Ta muốn đốt lửa,” nàng nói.

Điều này nhanh chóng được thực hiện và nàng đưa chiếc ghế lại gần hơn để sưởi ấm. Đó là một cái lò sưởi to, gấp đôi lò sưởi ở Longfield và chẳng mất chút thời gian nào, nàng cảm thấy ấm áp. Nàng uống thêm một ngụm brandy nữa (Ông Max cứ hơi tí cho vợ uống rượu thế này chẳng chóng thì chày vợ cũng thành sâu rượu), ngồi chìm ngấm xuống ghế và nhìn ngọn lửa liếm quanh củi đốt và những khúc gỗ mới đốt. Những bước chân và âm thanh từ hành lang nhưng nàng chẳng chú tâm. Nàng đang nhìn chăm chăm vào lò sưởi nhưng nàng lại đang nhìn thấy lò sưởi ở ngôi nhà bà goá.

Suốt ba năm, nàng đã dằn vặt vì không biết nàng hay Anne đã giết chết William. Và khi những bức thư đó bắt đầu tới, nàng bắt đầu tin rằng William vẫn còn sống. Nhưng nếu quý bà Neville là người đã viết nó thì hiển nhiên William đã chết.

Vậy hẳn đã đi đâu đêm đó, sau khi rời ngôi nhà bà goá?

Hắn sẽ phải đến gặp người có khả năng trả nợ cờ bạc cho hắn. Đó là lý do hắn đến gặp nàng. Món nợ cờ bạc phải trả ngay lập tức. Nó thật tồi tệ nhưng đó là một trong những luật lệ không viết ra giữa các quý ông rằng một người đàn ông đáng bị đày xuống địa ngục nếu anh ta thất hẹn trả tiền cờ bạc nhưng lại được tha thứ nếu anh ta bỏ bê việc chi trả hoá đơn cho thợ may hoặc người đóng giày hoặc thậm chí là người hầu và những người lệ thuộc vào mình.

Quý bà Neville nói rằng William đã hẹn gặp bà đêm đó nhưng hắn không xuất hiện. Bà luôn luôn cho hắn bất cứ thứ gì bà dành dụm được. Nhưng không đủ cho William, không gần như đủ. Và quý ngài Ivor thì không giúp con trai mình. Họ đã không nói chuyện trong nhiều năm.

Nàng lơ đãng nhắm nháp brandy và tiếp cận vấn đề từ góc độ khác. Ai có động cơ và cơ hội để giết William đây? Đó là câu hỏi đã dẫn đến việc nàng bị bắt giữ và xử tội. Ý nghĩ của nàng trôi giạt đi và nàng bắt đầu hồi tưởng lại những sự kiện đêm nay, đặc biệt là giờ cuối cùng ở căn phòng riêng của quý bà Neville. Có gì đó kỳ cục. Jenny nhỏ bé. Gì đó về Jenny nhỏ bé. Nàng lật đi lật lại suy nghĩ đó và trước khi nàng có thời gian cân đo đong đếm bất cứ thứ gì, đầu óc nàng bắt đầu tạo nên những kết nối dị thường. Đó không thể là thật.

Màng bắt đầu lại từ đầu, từng mảnh từng mảnh một, đặt các mảnh ghép lại cho đến khi bức tranh hiện ra rõ nét. Điều đó quá lạ kỳ. Và thậm chí nếu nó là thật, nàng cũng không bao giờ có thể chứng minh được. Nàng không biết nàng phải bắt đầu từ đâu trong chuỗi suy nghĩ kỳ dị này. Một phút sau, nàng vẫn đang nhắm nháp brandy, nhìn chăm chăm vào lò sưởi, nghĩ về lần tiếp sau nàng đến ngôi nhà bà goá và lần cuối nàng gặp William.

Nàng đặt cốc xuống và đứng dậy. Nàng cảm thấy như có dòng điện tích vừa chạy ngang qua mình. Chỉ là giả thuyết nhưng nó có lý. Và có một cách chắc chắn để chứng minh nó.

Khi nàng vừa bắt đầu di chuyển, ai đó gõ cửa. Giọng quý ngài Ivor sửa ra mệnh lệnh và khi người hầu mở khoá, quý ngài Ivor sải bước vào. Ngay sau ông là Max.

Nhìn thấy quý ngài Ivor ăn vận đầy đủ không làm Sara ngạc nhiên. Ông không bao giờ hạ thấp bản thân bằng việc xuất hiện trước mặt người khác trong bộ đồ ngủ. Ông ta xuất hiện không chệch vào đâu được như luôn luôn là vậy – chiếc quần ống túm màu be, chiếc áo khoác xanh lam sẫm, chiếc áo sơ mi trắng tinh. Max thì nhìn như thể chàng vừa ném mình vào bộ quần áo khi nhà chàng bị phát hoả.

Điều đầu tiên quý ngài Ivor làm là cử người hầu của mình ra cửa trước để đợi cảnh sát đến. Max băng về phía Sara.

“Gã hầu? Beckett?” chàng nói. “Hắn đang cố chạy trốn. Hắn không đi được xa lắm. Hắn để lại dấu máu. Trong lúc ấy, hắn chẳng nói gì.”

“Và quý bà Neville?” nàng hỏi.

Giọng quý ngài Ivor nói như tát nước vào mặt. “Bà ấy sẽ tham gia với chúng ta ngay bây giờ, một khi cô hầu của bà ta mặc đồ xong cho bà ấy.” Ông rất tức giận và những mạch máu đỏ vằn lên trên mũi và má ông. Ông tiến đến phía Sara. “Tôi chắc bà ta chẳng biết gì hết và tôi có thể thêm vào rằng tôi không một phút nào tin vào câu chuyện bắt cóc vụ cáo này. Nếu có bất cứ điều gì, tôi tin rằng cô và Beckett cùng tham gia nhưng điều cô hi vọng thu được nằm ngoài khả năng của tôi.”

Max nói qua kẽ răng. “Người của tôi đã bị đánh bất tỉnh đêm nay khi anh ta hộ tống vợ tôi về nhà. Anh ta có thể đã bị giết. Hãy để quý bà Neville và gã hầu của bà ấy giải thích điều này.”

Sara nói nhanh, “Chàng bảo ngài Fallon ổn mà.”

Max không rời ánh mắt đang khoá lấy quý ngài Ivor. “Anh ta bị chấn động, đó là tất cả. Nhưng nó có thể tệ hơn.”

Quý ngài Ivor nguyên rửa kịch liệt, quay đi và hiên ngang đi đến tử lý với ngăn đựng bình rượu thon cổ. Ông nói qua vai khi tự rót cho mình. “Tôi cảnh cáo ngài, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm. Chẳng có gì ít hơn việc phá cửa và xông vào đâu. Và nếu Beckett chứng minh mình vô tội thì trách nhiệm này sẽ là cố ý giết người.”

“Đừng lo.” Max vỗ nhẹ vào tay Sara. “Họ sẽ không thoát được đâu. Chúng ta biết em bị bắt cóc. Peter có thể nói cho chúng ta điều đó. Và chúng ta có nhân chứng sẽ chứng thực rằng Beckett ở trong nhà ta đêm em nhận được bức thư đó.”

“Ha!” Quý ngài Ivor quay lại, nở một nụ cười khinh bỉ, khắc nghiệt trên mặt. “Nếu Beckett ở trong nhà ngài thì ai cho hắn vào? Chúa ơi, Đức ngài Maxwell, ngài, tất cả mọi người, nên biết ả đàn bà này không có đạo đức. ả đã ngoại tình với Beckett ngay dưới mũi ngài.”

“Tại sao ông-”

Sara nắm lấy tay Max ngăn chàng nhảy vào người đàn ông lớn tuổi. “Không, Max! Không hành hung nữa! Xin chàng!”

Đôi mắt Max tìm kiếm trên gương mặt nàng và biểu hiện của chàng mềm hẳn đi. “Trông em,” chàng nói, “như thể em sẵn sàng ngã quỵ xuống. Ta nên đưa em về nhà, và ta sẽ làm vậy ngay khi chúng ta nói chuyện xong với ngài cảnh sát. Em có thể đợi lâu như vậy không?”

“Nếu như tôi có bất cứ việc gì phải làm với điều đó,” quý ngài Ivor nói, đóng nắp chai rượu lại, “thì cô ả sẽ bầu bạn với cảnh sát trong nhà giam. Cô ta chẳng thay đổi gì. Lần này hết như lần trước.”

Max nói gì đó dịu dàng với Sara nhưng nàng không nghe thấy. Nàng đang nghĩ rằng quý ngài Ivor đúng. Nó quá tương tự như lần trước đến nỗi mà cơn ớn lạnh chạy khắp xương sống nàng. Nàng sẽ bị bắt, bị cầm tù ở Winchester cho đến phiên toà xử mình. Những chuyện đàm tiếu lại bắt đầu và mọi người sẽ có một câu chuyện dâm ô để kể về Sara Carstairs.

Nó tương tự nhưng không giống hết bởi vì lần này nàng có thể nói ra. Nàng không có em gái để mà lo lắng. Nàng không phải sợ nếu nàng nói sự thật nàng sẽ gửi Anne đến giá treo cổ.

“Ông là đồ đạo đức giả!” Mắt nàng lạnh như băng và đóng đinh trên mặt quý ngài Ivor. Nàng bước một bước về phía ông ta rồi thêm bước khác. “Ông là đồ dối trá! Đồ hèn nhát! Lần trước, ông đã giữ cái vỏ bề

ngoài của mình để tôi làm người giờ đầu chịu báng. Và có lẽ tôi đã giúp ông bởi vì tôi im lặng. Nhưng lần này sẽ không diễn ra như thế nữa.”

Cả hai người đàn ông đều nhìn nàng như thể nàng đang bị điên.

“Sara-” Max nói, nhú mồm.

“Không, hãy nghe em! Ông ta đã sát hại William. Ông ta sát hại con đẻ của mình. Em biết nó xảy ra thế nào và em biết tại sao.”

“Tôi nghĩ,” quý ngài Ivor nói, “vợ ngài đã bị mất trí rồi. Nhưng cứ tiếp tục đi. Việc này cực kỳ thú vị. Ít nhất thì để giết thời gian cho đến khi ngài cảnh sát đến.”

Trông Max lo lắng. “Ta sẽ mang cho em một cốc brandy,” chàng nói.

Quý ngài Ivor thông dong đi đến bên bàn, ngồi vào chiếc ghế phía sau nó. Trông ông thích thú và điều đó làm sự tự tin của Sara dao động. Nàng vô thức chấp nhận một cốc rượu Max đưa và nâng lên môi. Rồi nàng nhìn thấy một bàn tay của quý ngài Ivor đang gấp chặt lại thành một nắm đấm. Đây là mảnh khoe nàng đã dùng ở phiên tòa của mình. Mặt nàng bình thản nhưng nổi sợ hãi và căng thẳng tập trung vào cái nắm tay thật chặt nàng giấu trong nếp gấp của áo choàng.

“William,” nàng nói, nhìn Max, “muốn có tiền đêm đó. Hắn đã lâm vào tình trạng tuyệt vọng và hắn đến gặp em trước. Em không thể giúp hắn thậm chí em có muốn đi chẳng nữa. Các luật sư đang soạn thảo thoả thuận hôn nhân của em. Chàng biết rằng chúng em đã xô xát và chàng biết rằng sau đó William rời ngôi nhà bà goá. Hắn sẽ đi đâu Max? Ai có tiền có thể trả hết khoản nợ cờ bạc cho hắn? Hãy nghĩ về điều đó. Chỉ có hai người ở Stoneleigh có thể có nhiều tiền như vậy, em và cha hắn.”

“Nó không đến gặp tôi,” quý ngài Ivor bùng lên. “Tôi đã từ nó khi nó cưới em gái cô.”

“Không,” Sara nói. “Ông và William đã cãi vã từ rất lâu trước khi hắn cưới Anne. Và ông không từ hắn mà từ ông.”

“Cô bị điên rồi!”

Sara quay lại Max. “Em đã kể chàng nghe rằng có lần William vô cùng giận dữ khi em buộc tội hắn về lời đồn em nghe được.”

Max gật đầu. “Hắn làm một cô gái trong vùng mang thai và rồi bỏ rơi cô ấy.”

Quý ngài Ivor thở dài. “Nếu mà các người biết tại sao tao từ nó, thì đó là vì thói hoang đàng và cờ bạc của nó.”

Giọng của Sara run run. “Nhưng đó không phải cô gái trong vùng nào cả. Đó là con gái của ông. Tôi không tin cô ấy mất vì viêm phổi. Tôi không tin ông mang cô ấy đến London để gặp những bác sĩ tốt nhất. Ông mang cô ấy để đó để huỷ thai. Cô ấy mới mười sáu và cô ấy đã chết! Sao ông có thể làm thế?”

Mặt quý ngài Ivor trắng bệch như phấn. “Ai nói cô nghe những lời dối trá này?”

“Beckett,” Sara nói, nói dối không ngượng miệng. “Hắn biết tất cả mọi điều về ông, quý ngài Ivor. Hắn đã kể cho tôi.”

Ông ta nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt rồi quay sang Max, nói giọng khàn khàn. “Điều đó cần thiết để bảo vệ danh tiếng gia đình tôi. William và em gái ruột của nó! Sao tôi có thể để chuyện này lộ ra? Ngài là người rành chuyện xử thế. Ngài sẽ làm hết mức có thể để bảo vệ danh tiếng gia đình mình.”

“Ngài lầm rồi,” Max nói, môi chàng cứng nhắc, lỗ mũi phập phồng. “Mối quan tâm duy nhất của tôi sẽ là con gái.”

Quý ngài Ivor ném trả Max cái nhìn chăm chăm đối đầu. “Tôi không xin lỗi vì việc gì hết.” Ông ta nhìn Sara. “Nếu tôi muốn giết William vì những gì nó làm với con gái tôi thì tại sao tôi phải chờ lâu thế? Tại sao tôi không giết nó ngay lập tức? Con gái tôi đã chết một năm trước khi William cưới em gái cô.”

“Đó chính là điều làm tôi bối rối,” nàng nói, “cho đến khi tôi nhận ra William chẳng có liên quan gì đến chuyện đó. Ông chính là cha của con con gái mình. Tôi nghĩ Caroline đã kể cho William nghe và ông phải

trả tiền để hắn im miệng. Nhưng khi hắn dùng hết tiền ông cho hắn, hắn lại quay về đòi thêm.” Nàng khẩn khoản nói với Max. “Đó là cách William dùng. Hắn viết thư tổng tiền em, và khi hết tiền, hắn luôn quay về đòi thêm. Hắn làm đúng như vậy với cha mình. Và đêm đó, em nghĩ rằng quý ngài Ivor đã đến giới hạn và giết William. Đó không phải là điều đã xảy ra với em ư? Em cũng muốn giết William nhưng em sẽ không bao giờ để ai khác phải chịu tội thay mình.”

Hơi thở của quý ngài Ivor trở nên khó nhọc. “Tôi từ chối nghe thêm bất cứ lời nói dối kinh tởm nào nữa.”

Thậm chí Max cũng lắc đầu. “Sara, đây là lời buộc tội nghiêm trọng đấy.”

Nàng lơ sự can thiệp này. Mắt vẫn nhìn quý ngài Ivor, nàng cay nghiệt hỏi, “Jenny bao nhiêu tuổi? Ông biết Jenny đúng không quý ngài Ivor? Jenny nhỏ bé? Cô bé làm việc cho ông. Cô bé là người hầu. Beckett nói rằng ông sẽ ở cùng cô bé đêm nay. Cô bé 12? 13?” Rồi nàng vỗ ra một tiếng thì thào. “Em gái tôi, Lucy, nói rằng ông làm nó nổi da gà. Tôi nên hỏi nó nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng ông quấy rối nó. Thậm chí vợ ông cũng biết ông thích những cô gái nhỏ. Đó là lý do tại sao bà ấy không bao giờ lớn lên? Ông đã quấy rối bao nhiêu cô gái nhỏ rồi, quý ngài Ivor? Ông nghĩ rằng ông có thể giữ bí mật ư? Tôi sẽ tìm ra. Tôi hứa với ông. Tôi sẽ tìm ra.”

“Nói dối!” Quý ngài Ivor gầm lên. “Đó là lời nói mê sảng của người điên! Cô không chứng minh được gì đâu!”

Sara thở ra chậm chậm. “Ồ, nhưng tôi có thể. Ông đã giết William đêm đó, ở chính căn phòng này, rồi ông giấu thi thể của hắn trong phòng chứa bí mật bên dưới lò sưởi. Max, nhìn vào lò sưởi. Em biết nó không có các góc lò nhưng nó gần như là bản sao của lò sưởi trong ngôi nhà bà goá. Nhìn vào những viên gạch trang trí. Lò sưởi này có cùng chủ thầu xây dựng với lò sưởi ở ngôi nhà bà goá.”

“Congreve.” Max nói. “Peter đã kể ta nghe về ông ta.” Chàng di chuyển đến bức tường của lò sưởi và nghiên cứu nó cẩn thận. “Chúa tôi, Sara, em đúng.”

“Nó sẽ có một cơ cấu-”

Nàng đột nhiên ngừng lại khi quý ngài Ivor bất ngờ chớp lấy nàng từ phía sau, một tay vòng ngang ngực nàng khoá chặt nàng như gọng kìm. Ông ta di chuyển với tốc độ và sự im lặng của loài báo. Có một khẩu súng trong tay ông ta khi ông ta lên đạn, Max xoay người lại.

“Không được di chuyển,” quý ngài Ivor nói, “nếu không cô ta sẽ chết.” Ông ta dí súng lên đầu Sara.

“Tôi không tin một nửa những gì Sara nói,” Max nói.

“Em cũng thế,” Sara nói. “Và để nói ra sự thật, gần như toàn bộ là phỏng đoán. Max, em yêu chàng.”

“Tôi sẽ đưa cô ta đi cùng tôi.” Quý ngài Ivor bắt đầu kéo Sara ra phía cửa. “Nếu như ngài cố can thiệp, tôi thề tôi sẽ cho cô ả một viên đạn vào đầu mà không cần nghĩ đến lần thứ hai.”

Max giang rộng tay ra. “Tốt nhất ông nên bắn tôi.” Chàng từ từ thận trọng tiến đến.

“Bởi vì nếu ông làm hại đến một sợi tóc trên đầu cô ấy, tôi thề sẽ lung theo bắt ông và giết ông bằng tay không.”

Ông nhìn qua vai quý ngài Ivor. “A! Ngài cảnh sát. Ông đã đến rất đúng lúc.”

“Cái quái quỷ gì thế này!” Ngài cảnh sát Evan, một người đàn ông bụng bía đang đứng chắn ở cửa vào, la lên.

Khi quý ngài Ivor rời mắt khỏi Max, Max nhảy đến bên ông ta.

Chàng vung chân đi giày của mình lên, giống như một vận động viên đang thực hiện cú nhảy cao, và khẩu súng của quý ngài Ivor xoay tròn bay khỏi tay ông ta. Sara lùi mình thoát ra và Max hạ chính một cú đâm móc nguy hiểm vào hàm quý ngài Ivor. Hồn hển vì đau đớn, quý ngài Ivor sụp xuống gối. Thất bại, đầu cúi gằm, ông ta không chống đối gì khi ngài cảnh sát còng tay ông ta ra sau lưng rồi lôi ông ta đứng dậy.

“Và giờ,” ngài cảnh sát nói, “ngài có phiền nói cho tôi biết chuyện chết tiệt gì đang diễn ra ở đây không?”

Ngài cảnh sát chẳng vội vã tìm kiếm căn phòng bí mật nơi thi thể có thể bị giấu. Sau khi ngài cảnh sát nhận ra mình vừa bắt giữ người đàn ông quyền lực nhất ở Tây Hampshire, ông trở nên thận trọng hơn. Ông ước rằng giá mà Streatham trẻ đi đến nhà của quan hành chính Orr thay vì nhà ông. Ông sẽ bị đẩy xuống địa ngục mất nếu như ông vượt quá quyền hạn của mình trong việc này. Ông có sáu đứa con phải nuôi nấng và nếu ông bị đuổi việc, ông sẽ không biết làm sao để có bánh mì trên bàn ăn. Đó là lý do ông cử Streatham quay lại Stoneleigh để gọi quan hành chính. Orr thuộc tầng lớp cao chỉ thấp hơn quý tộc. Ông biết phải xử lý việc này thế nào.

Ông thực sự rất ghét khi bị gọi đi xử lý những người ở tầng lớp cao hơn. Họ đều như nhau. Họ nghĩ họ chỉ việc nói với bạn điều gì đó và bạn không thể thắc mắc gì hết. Vấn đề là mỗi người nói một phách.

Và vị trí của ông lại càng rầy rà hơn bởi vì một trong những người buộc tội quý ngài Ivor là Sara Carstairs, người ông đã bắt giữ ba năm trước vì giết hại Neville con. Giờ cô đã kết hôn với một người rất quan trọng và ông không biết nên gọi cô là quý bà Worthe hay quý bà Maxwell, nên ông chẳng gọi cô là gì hết. Ông ước Orr sẽ đến đây và chịu trách nhiệm.

Giờ có bốn người, bởi vì không lâu sau khi ông đến, quý bà Neville đã đến trên chiếc xe lăn của mình. Trong tất cả mọi người, bà làm ông lo lắng nhất. Bà cứ quang quác về hậu quả thảm khốc của ông vì tội bắt nhầm người. Những người khác thì yên lặng hơn khi họ đợi quan hành chính Orr đến. Thực tế, quý ngài Ivor ngồi yên như khối đá và gần như không mở miệng. Mất Sara Carstairs nhấm lại và chồng cô giục cô nhấp thêm một ngụm nữa từ cốc brandy mà ngài ấy để dưới môi cô.

Ngài cảnh sát nhìn Max. “Đó là gì vậy thưa ngài?”

Sự kiên nhẫn của Max gần đến giới hạn. Chàng nhanh chóng nhìn ra rằng ngài cảnh sát chậm chạp và trì hoãn, nhưng đó là giới hạn. Người đàn ông phải là kẻ ngu dốt mới không thể nói rằng quý ngài Ivor có tội.

“Nhìn xem,” chàng nói, cố kiên nhẫn, “ngài đã bắt gặp quý ngài Ivor dí súng vào đầu vợ tôi. Ông ta biết chúng tôi phát hiện ra nơi giấu xác con trai ông ta, và nếu ngài chỉ cần cho tôi vài phút để tìm cơ chế mở cửa sập, tôi sẽ chứng minh điều đó cho ngài thấy.”

“Không,” Cảnh sát Evan nói, “cho đến khi quan hành chính Orr đến đây, thưa ngài. Ông ấy là người duy nhất có thẩm quyền khám xét nhà quý ngài Ivor.” Ông không chắc đó có phải thật không nhưng ông chẳng có cơ hội nào.

Khuôn mặt trẻ con của quý bà Neville trông vừa sợ hãi vừa giận dữ. “Đó là sự sỉ nhục! Tất nhiên William không ở đây. Chỉ có Sara Carstairs biết nó ở đâu. Ngài không hiểu gì sao ngài cảnh sát? Tôi khiến ả về nhà vì mục đích đó, dẫn tôi đến thi thể William. Và nếu ngài không can thiệp, đó chính xác là điều cô ta sẽ làm.”

Lần đầu tiên sau một lúc lâu, quý ngài Ivor chuyển động. “Bà đang nói gì thế Jessica? Sao bà có thể khiến ả đàn bà này về nhà?”

“Tôi gửi thư cho cô ta theo kiểu chữ viết tay của William.Ồ, Ivor, Ông nghĩ tại sao mà tôi gia nhập hội phụ nữ ở nhà thờ? Ông nghĩ tại sao tôi kết bạn với người đàn bà không chịu nổi đó, Constance Carstairs, đúng thế, và tại sao tôi hứa giúp con gái bà ta gia nhập với xã hội? Đó chỉ là để phát hiện ra địa chỉ của Sara Carstairs để tôi có thể gửi những bức thư đó tới cô ta theo kiểu chữ của William. Để đưa cô ta về nhà, ông thấy đấy. Để khiến cô ả tự hỏi William còn sống hay không.”

Bà nhìn quanh và thấy mọi người đang nhìn mình, và giống như một đứa trẻ phát triển sớm, bà diễn với họ. “Không ai biết quý ngài Ivor và tôi phải chịu đựng không biết điều gì đã xảy ra cho con trai mình thế nào. Chỉ để cho nó một lễ chôn cất theo đúng thủ tục của nhà thờ cũng an ủi chúng tôi rất nhiều. Sao các ngài có thể nghi ngờ quý ngài Ivor không yêu con mình chứ? Ông ấy đã đưa ra phần thưởng cho bất cứ ai tìm được di thể của William. Các ngài không nên làm phiền chồng tôi bằng những câu hỏi. Các ngài sẽ không tìm thấy William ở đây đâu.” Bà chỉ ngón tay run rẩy về phía Sara. “Thi thể con tôi bị giấu ở vùng dưới. Cô ta đang đưa Beckett đến đó khi Đức ngài Maxwell đến. Hỏi cô ta đi.” Giọng bà vỡ vụn. “Làm cho cô ta chỉ cho các ngài biết nơi cô ta giấu cơ thể con trai thôi.”

Quý ngài Ivor ngồi ở mép ghế, tay ông ta bị trói ngoặt ra sau lưng. “Bà đã mang con mụ đàn bà đó quay lại Stoneleigh à? Mà không nói với tôi một lời à?”

Quý bà Neville chớp mắt trước giọng cay nghiệt của chồng mình. Đôi lông mày của bà dướn lên. “Beckett muốn phần thưởng, Ivor. Anh ta nói ông có thể không trả cho anh ta nếu ông biết. Chỉ có một cách duy nhất tôi có thể khiến anh ta giúp tôi thôi. Và anh ta nghĩ ông có thể tán đồng phương pháp của chúng tôi.” Tay bà cứ nắm ra nắm vào khi bà nhận ra quý ngài Ivor giận tím ruột. “Tôi làm thế vì ông Ivor. Khi ông cứ không ngừng tăng giải thưởng, tôi biết việc tìm ra di thể William có ý nghĩa thế nào với ông. Tôi biết rằng ông yêu William và tôi muốn giúp ông tìm ra nó.”

Với một tiếng gầm hung dữ, quý ngài Ivor nhảy bổ dậy. “Bà là con bò điên!” ông rống lên. “Bà đã đưa tôi đến giá treo cổ rồi đấy!”

Khi quý ngài Ivor bắt đầu tiến đến phía quý bà Neville, Max vội vàng can thiệp và lôi ông ta lại. “Con bò điên!” quý ngài Ivor la hét, chiến đấu chống không cho Max giữ ông ta lại. “Mày không thể thấy mày đã làm gì sao? Cô ta là người mà tao sợ hãi. Tao không muốn cô ta quay lại đây, đặt câu hỏi, khuấy tung mọi thứ lên. Tao vẫn an toàn miễn cô ta ở xa.”

Có một sự im lặng đáng sợ.

Quý ngài Ivor bắt đầu hiểu ra. Ông ta cũng sợ hãi. Ông ta đóng băng, khuôn mặt hốc hác. Một lúc sau ông ta lắc lắc đầu và thở ra một hơi dài.

Giọng quý bà Neville gần như cuồng loạn. “Tại sao ông lại nói như điều đó Ivor? Người đàn bà đó đã giết William. Sara Carstairs. Ai cũng biết điều đó. Không ai khiến tôi từng tin rằng cô ta không làm điều đó.”

Quý ngài Ivor nhìn ngài cảnh sát. “Thi thể con trai tôi ở chính xác nơi mà Đức ngài Maxwell bảo, ngay dưới chân ngài. Nếu ngài ấn viên gạch bên trái rồi viên thứ tư kể từ đó thì cửa sập sẽ mở ra sau giỏ đựng gỗ. Tôi thú nhận đã giết con trai mình. Nó là đồ vô tích sự và không làm việc gì ra hồn cả. Tôi cãi vã với nó. Tôi đánh nó. Và đó là tất cả những gì tôi sẽ nói. Giờ hãy cho tôi ra khỏi đây trước khi tôi bị ép buộc phải nghe thêm một lời nào khác từ con bò cái điên đó nữa.”

“Ngài cho phép tôi khám xét nhà ngài à?” ngài cảnh sát hỏi.

“Đúng thế! Xúc tiến việc đó đi! Rồi đưa ngay tôi ra khỏi đây!”

Cảnh sát Evan gọi hai người ông dẫn theo mình và bảo họ đưa quý ngài Ivor ra ngoài và đợi.

Quý bà Neville lấy tay che mặt và khóc sụt sùi. “Không phải là thật,” bà nức nở. “Quý ngài Ivor yêu William. Đó là lỗi của ả đàn bà đó. Cô ta chắc hẳn đã bỏ bùa ông ấy. Ông ấy đã chịu tội thay cô ta, ngài không thấy ư?”

Bà vẫn còn lải nhải như vậy khi ngài cảnh sát hiện ra từ cái hốc giáo sĩ dưới lòng lò sưởi.

“Anh ta ở đó,” ông nói, “hoặc là di thể anh ta. Tôi tìm thấy chiếc đồng hồ này. Nó được khắc phía sau với tên ‘William Neville.’”

“Về nhà thôi,” Max nói, và giơ tay ra cho Sara.

26. Chương 26

Longfield sáng trưng khi Sara và Max về đến nhà. Nàng đang cười trên yên sau của con Arrogance, và vào khoảnh khắc chân nàng chạm đất, nàng nâng váy lên và bắt đầu chạy. Đại Sảnh ồn ào tiếng người và khi nàng bước vào, sự im lặng dần dần tràn tới. Rồi đột nhiên, tất cả mọi người đều tung hô.

Sara tìm kiếm trong biển người cho đến khi nàng tìm thấy người nàng muốn. Anne đang cầm một đĩa sandwich trên tay. Nàng đặt đĩa xuống và với một tiếng la nhỏ, nàng đẩy mình qua đám người hầu và người tìm kiếm đến đến với Sara. Cười và khóc cùng lúc, họ ngã vào vòng tay nhau.

Cuối cùng, Sara đẩy em mình ra. “Nghe chị này cưng yêu,” nàng nói. “Đã tìm thấy thi thể William rồi. Cha hắn đã bị bắt vì tội sát hại hắn. Em hiểu không? Thi thể William đã tìm thấy. Nó ở dưới lò sưởi trong thư viện của quý ngài Ivor. Tất cả những năm qua, thi thể William đã ở trong nhà quý ngài Ivor.”

Trông Anne nao núng. Khi nhận thức được những lời Sara nói, tuy nhiên, nàng lại đặt tay che mặt và bắt đầu khóc. Constance đến với họ ngay lúc đó, với Martin chạy theo sau bà. Trông họ phờ phạc vì đau buồn.

“Ôi, Sara, con có thể tha thứ cho dì không?” Constance thì thào đứt quãng. Ngay sau đó, Sara biết chính xác Beckett vào nhà mình và để lại bức thư trên bàn trang điểm của nàng thế nào. Nàng giơ tay ra. Constance đi vào vòng tay nàng và ôm chặt. “Tạ ơn Chúa con vẫn bình an,” Constance nức nở. “Tạ ơn Chúa!”

Họ bám lấy nhau, Sara, Anne, Constance và Martin rồi tách nhau ra vừa khóc vừa cười. Sara nhìn quanh và thấy Max đang nhìn mình. Nàng giơ tay ra và chàng đến bên nàng ngay lập tức.

Suốt một giờ sau đó, Sara nhắc lại câu chuyện của mình hết lần này đến lần khác, đầu tiên là với gia đình mình, rồi với Peter Fallon, người đã nghe thấy sự chấn động trong đại sảnh và từ chối quay lại giường cho đến khi chàng được nghe tất cả mọi chuyện diễn ra thế nào. Cuối cùng, nàng phải kể lại câu chuyện một lần nữa khi Simon về nhà với quan hành chính Orr và cảnh sát.

Họ gặp nhau trong văn phòng của Peter Fallon với Drew Primrose là luật sư đại diện của nàng. Max mời một vòng brandy trước khi họ bắt đầu. Ngài quan hành chính, người mới của vùng, có khuôn mặt và nụ cười buồn gây ấn tượng để chịu kỳ lạ cho tất cả những người có mặt. Hầu hết thời gian ông chỉ lắng nghe.

Khi Sara kể cho ông tất cả những gì nàng biết, ông nói, “Điều làm tôi bối rối là cô dẫn tới việc tin rằng quý ngài Ivor là kẻ sát nhân như thế nào.”

“Tôi không thấy nó từ đâu,” Sara nói, “bởi vì tôi không thể nghĩ ra động cơ. Có gì đó Beckett nói làm dạ dày tôi phát ốm nhưng tôi quá hoảng sợ để nghĩ về nó cho đến về sau. Beckett nói rằng ngài Ivor sẽ không xen vào chúng tôi bởi vì Jenny bé nhỏ đang làm ngài bận rộn. Trí tưởng tượng của tôi tiếp quản và tôi nghĩ với mình rằng nếu William biết về Jenny bé nhỏ hay ai đó khác giống cô bé thì hắn sẽ viết thư tố tụng tiền cha hắn và hắn sẽ tiếp tục tố tụng tiền cha hắn một cách quá thường xuyên.” Nàng nhấp một ngụm brandy nữa khi ngón tay nàng bắt đầu run rẩy. “Rồi tôi nghĩ về em gái William. Rồi tất cả là sự phỏng đoán của tôi. Tôi thậm chí không biết nó đúng hay không nữa.”

Cái nhìn lướt qua giữa ngài cảnh sát Evans và ngài quan hành chính Orr. Cuối cùng, vị quan hành chính nói, “Chúng tôi tìm thấy Jenny. Cô bé mới 12 tuổi. Sự phỏng đoán của cô đúng trong trường hợp này.”

“Không chỉ là trường hợp này đâu, thưa ngài,” ngài cảnh sát Evans nói. “Chúng tôi đã nhận được rất nhiều lời than phiền về quý ngài Ivor trong nhiều năm qua nhưng chúng tôi chẳng làm gì được vì không có bằng chứng.”

Sara nói, “Tôi cá là William có bằng chứng. Có lẽ không phải về những người khác nhưng về em gái mình. Đó là điều mà quý ngài Ivor sẽ không bao giờ muốn bị phơi ra ánh sáng – rằng ông ta đã hãm hiếp con gái đẻ của mình!”

Cái nhìn đau đớn chạy qua gương mặt Sara và Max nói giọng cộc cằn, “Không thể đợi đến mai được sao các quý ông? Vợ tôi sắp vỡ vụn ra rồi.”

“Không, đợi đã,” Sara nói. “Em muốn nghe quý bà Neville và Beckett nói gì.”

“Quý bà Neville,” ngài quan hành chính Orr nói, “vẫn cứ khẳng định rằng cô sát hại con trai bà. Thậm chí sự thú tội của chồng bà cũng chắc tác động gì hết. Còn với Beckett, giờ thì anh ta biết rằng anh ta không còn có những người bạn quyền lực để giúp mình nữa, anh ta hát như chim ấy. Anh ta cứ khẳng định anh ta chỉ theo lệnh của quý bà Ivor. Anh ta đã tìm kiếm di thể của William từ khi bà ấy nhận anh ta là người hầu. Và khi anh ta không tìm thấy, họ quyết định nhử cô về lại Longfield. Họ hi vọng cô sẽ dẫn họ đến chỗ William.”

Vị quan hành chính nhìn Max. “Việc sự hiện diện của ngài làm đảo lộn kế hoạch của họ. Beckett sợ ngài sẽ tìm ra di thể của William trước anh ta, vì thế anh ta quyết định đẩy nhanh mọi thứ bằng việc bắt cóc vợ ngài.”

Drew nói, “tôi tự hỏi Beckett có phải kẻ đã đột nhập vào ngôi nhà bà goá không.”

“Anh ta thú nhận,” ngài quan hành chính nói, “rằng anh ta đã dành rất nhiều thời gian, cố tìm ra phòng chứa bí mật và chẳng tìm thấy gì. Anh ta thậm chí còn bị thuyết phục hơn rằng thi thể William ở đó khi quý bà Maxwell đến đó không lâu sau khi về nhà.”

“Hắn đã cố bắt cóc tôi khi đó,” Sara nói, rùng mình.

“Như tôi đã nói, hắn sợ rằng đức ngài Maxwell sẽ tìm ra di thể William trước và lấy mất phần thưởng của hắn, nên hắn cố đẩy nhanh mọi thứ. Cô có thể nói rằng, sau đó, hắn đã đóng đô ở ngôi nhà bà goá, ít nhất là khi trời tối bởi vì hắn chắc chắn cô sẽ quay lại.”

Khi quan hành chính Orr đứng lên, ngài cảnh sát cũng thế.

Sara vẫn đang nghĩ về những cô gái trẻ đã bị quý ngài Ivor quấy rối. “Có bao nhiêu sự thật về quý ngài Ivor sẽ được nói ở phiên toà? Ý tôi là động cơ giết William.”

“Rất ít,” ngài quan hành chính nói. “Quý ngài Ivor đã hoàn toàn thú tội sát hại con trai mình nhưng chỉ công nhận động cơ là ngài ấy mất tự chủ và tấn công William khi họ cãi vã về các khoản nợ cờ bạc của anh ta.”

“Có lẽ như thế tốt hơn,” Sara nói, lộ rõ sự chua xót lẫn ghê tởm. “Ồ, không phải vì lợi ích cho quý ngài Ivor đâu mà vì lợi ích cho những nạn nhân trẻ của ông ta.”

“Dù động cơ của ông ta là gì,” Drew nói, “lần này ông ta sẽ bị treo cổ. Và sẽ không ai ở Stoneleigh nhỏ một giọt nước mắt nào cho ông ta đâu.”

Và cùng với nhận xét chua cay đó, chàng rời phòng.

Anne đang chờ Drew và khi chàng bước ra khỏi phòng chờ, nàng làm rơi mọi thứ.

“Drew!” nàng gọi với theo.

Chàng nhìn nàng với vẻ trống rỗng, nói gì đó không nghe rõ dưới hơi thở, rồi quay gót, sải bước ra khỏi cửa.

Mất một lúc Anne với vượt qua được sự choáng váng gần như tát vào mặt nàng. Nàng lại gọi tên chàng lần nữa, và khi chàng lờ nàng đi, nàng hối hả đuổi theo chàng.

Nàng bắt kịp chàng ở trong sân. Nàng chộp lấy tay chàng và kéo chàng quay lại. “Drew,” nàng nói, “xin hãy nghe em.”

Nàng dừng lại một lúc điều hoà hơi thở, và lúc đó chàng nói lạnh lùng. “Chúng ta chẳng có gì để nói với nhau nữa, Anne, không phải lúc này.”

Nàng giữ tay chàng lại khi chàng định quay đi. “Drew, xin hãy nghe em. Em đã phải chịu đựng nhiều như chàng, thực tế còn hơn thế bởi vì em cô đơn còn chàng đã đi tìm thấy sự an ủi ở những người khác.”

Môi chàng cong lên. “Đừng có giả vờ cô quan tâm. Cô tìm thấy sự khuây khoả trong tín ngưỡng của mình. Cô nghĩ chúng ta có thể quay lại như thể không có chuyện gì xảy ra ư? Suốt ba năm qua, cô không nói gì với tôi; cô không nhìn tôi. Giờ cô biết tôi không sát hại William và cô nghĩ rằng điều đó khiến mọi việc đều ổn ư? Nếu vị trí của chúng ta đổi cho nhau, nếu tôi tin rằng cô sát hại William, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi cô.”

Sự dứt khoát đáng sợ trong vẻ mặt chàng nhưng điều đó không làm nàng nhụt chí. Nàng nợ chàng quá nhiều.

“Nghe em này, Drew,” nàng nói. “Nếu em làm tổn thương chàng, em còn làm tổn thương mình nhiều hơn. Vâng, em nghĩ chàng đã giết chết William nhưng em chưa bao giờ có ý nghĩ chàng phải chịu trách nhiệm về cái chết của anh ta. Em đổ tội cho mình. Và em tuyệt vọng với nỗi sợ hãi bởi vì em nghĩ chàng sẽ bị phát hiện ra. Vì thế, em tha hiệp với Chúa. Nếu ngài bảo vệ chàng, em sẽ từ bỏ chàng, đó là sự trừng phạt em phải trả vì tội lỗi yêu chàng.”

Nước mắt chảy thành dòng trên gương mặt nàng. “Chẳng vấn đề gì nếu chàng hết yêu em. Chỉ là em thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng nói được điều đó. Em yêu chàng, Drew. Em chưa bao giờ ngừng yêu chàng. Đó là điều em muốn chàng biết.”

Khi chàng không trả lời, nàng quay lại vào nhà.

“Đợi đã!”

Nàng quay lại nhìn chàng.

“Tại sao em lại ở lại Longfield? Nếu em hứa từ bỏ tôi, tại sao em không rời nơi này và bắt đầu cuộc đời mới ở nơi khác?”

“Em biết chàng hiểu tại sao. Chỉ để được nhìn thấy chàng, chỉ để được gần chàng, đó là tất cả những gì em có. Em không thể từ bỏ cả điều đó.”

Với tiếng kêu nén lại, chàng với tới nàng kéo nàng vào vòng tay.

Lúc đó Sara và Max đang trèo lên bậc thang đến phòng họ, Sara thực sự đã vừa đi vừa ngủ gật. Nhưng có gì đó nàng phải làm trước khi nàng đi ngủ nếu không nàng biết nàng sẽ trần trọc cả đêm.

“Em phải gặp Lucy,” nàng nói với Max.

Chàng hiểu. Chàng nghe thấy nàng nhắc đến Lucy khi nàng đe dọa quý ngài Ivor. Khi nàng vào trong phòng Lucy, chàng đợi ở ngoài. Nàng chỉ ở đó vài phút và mỉm cười khi bước ra.

“Cô bé nói gì?” Max hỏi.

“Nó nói rằng có một lần, khi nó đang đợi mẹ ở bên ngoài nhà thờ sau cuộc họp hội phụ nữ, nó thấy quý ngài Ivor cố dụ dỗ Ellie, con gái bác thợ rèn, vào trong xe ông ta. Em phải nói điều này là nhờ Constance. Bà dạy chúng em phải khôn ngoan với cách cư xử của đàn ông. Vì thế, không có gì đe dọa cả, Lucy của chúng ta diễu hành về phía họ, nắm lấy tay Ellie và nói với cô bé rằng mẹ cô bé đang tìm cô bé. Sau đó, Lucy cẩn thận coi chừng quý ngài Ivor. Nhưng em ước giá mà nói nói với em. Hoặc Constance. Đó là vấn đề phải không? Chúng em biết nhưng chúng em không bao giờ làm gì. Quý bà Neville biết về Jenny. Sao bà ấy có thể để điều đó xảy ra cơ chứ?”

Họ đi về phòng trong im lặng. Max đang ngẫm nghĩ. Bằng cách nào đó chàng cảm thấy mình đồi bại chỉ bởi vì mình là đàn ông và đó không phải cảm giác chàng từng có.

“Điều gì sẽ xảy ra cho quý bà Neville và gã hầu?” nàng hỏi.

Với một luật sư giỏi, họ có thể thoát được tội treo cổ và sống nốt phần đời còn lại trong tù.”

Nàng trượt ra khỏi áo khoác và quẳng nó lên ghế. “Chàng không nghĩ nó quá khắc nghiệt ư?”

“Cho những gì họ đã làm với em ư? Hầu như không. Ta sẽ chẳng thêm quan tâm nếu họ có bị treo cổ đi chẳng nữa.”

Nàng quay đầu lại nhìn chàng. “Peter Fallon nói rằng chàng chống lại tội tử hình.”

Chàng cầm lấy tay nàng. “Nhìn khẩu súng lên đạn dí vào đầu vợ có thể làm đàn ông thay đổi suy nghĩ về rất nhiều thứ.”

“Ha! Ít nhất em không mời chào quý ngài Ivor bắn em. Em không nghĩ rằng em có thể quên chàng, giang rộng tay, nói với ông ta rằng hãy nã đạn vào đầu chàng. Em muốn tự mình giết chết chàng vì bắt em trải qua chuyện đó.”

Chàng cười toét miệng. “Vì quãng đường ta đã đi qua, ta sẽ ép buộc ba từ nhỏ bé đó thoát ra miệng nàng. Nói lại chúng đi, Sara. Ta hứa, nó không đau đâu.”

“Em yêu chàng, Max.”

“Và ta yêu em.”

Chàng sắp hôn nàng khi nàng ngáp. “Ồi!” Nàng sờ tay lên cằm. “Nó vẫn còn nhức.”

“Chúng ta hãy đưa em lên giường nào.”

Khi nàng ngồi trên giường, chàng quỳ xuống bên nàng và cởi giày cho nàng. “Em thực sự tin rằng tờ Người Đưa Tin là ưu tiên số một của ta à? Đó là lý do em không kể mọi bí mật cho ta ư Sara?”

“Đừng quá quan trọng điều đó, Max. Nếu em chỉ phải nghĩ cho mỗi bản thân mình, em sẽ không chần chừ. Nhưng đó là Anne, chàng biết đấy.” Nàng ngã ra, gối tay lên đầu và nhìn lên trần nhà mỉm cười mơ màng. “Nhưng đó là hôm qua rồi. Có quá nhiều thứ có thể xảy ra chỉ trong vài giờ. Người đàn ông sẵn sàng vứt bỏ mạng sống của mình vì vợ thì anh ta không thể hoàn toàn tồi tệ.”

“Sara!”

Nàng cười khúc khích. “Em cảm thấy nhẹ cả đầu. Em cho rằng đó là do cuối cùng em cũng làm trong sạch tên mình. Anne được an toàn. Và tất cả những mối nghi ngờ về gia đình đã xé nát sự yên bình của em cuối cùng cũng yên nghỉ.” Nàng khụt khịt. “Lúc này, em tự thấy xấu hổ vì đã nghi ngờ họ. Họ đáng yêu phải không Max?”

“Ta chẳng đi xa đến thế đâu.”

Khi nàng lại cười khúc khích, chàng nhứ mảy. “Em đã uống bao nhiêu brandy đêm nay vậy?”

“Để em xem nào. Hai hay ba cốc nhưng đó chỉ bởi chàng cứ ép em uống.”

Nàng giơ tay lên khi chàng cởi áo qua đầu nàng, rồi nàng thả mình rơi xuống đệm. “Em muốn câu chuyện được in lên tờ Người Đưa Tin sớm nhất có thể.”

“Thật không đấy?” Chàng kéo lại tấm chăn và đặt nàng nằm xuống giữa chăn và đệm.

Đầu nàng nâng lên. “Chàng đừng có mà đánh lừa em, Max. Em biết chàng khó mà đợi cho em ngủ say để chàng lên đến phòng Peter Fallon và viết bài.”

“Và em không phiền?”

“Không phải lần này, bởi vì em biết chàng đứng về phía em.” Nàng lăn khỏi chàng và thoát ra tiếng thở dài khe khẽ. “Em thấy tiếc cho bất cứ ai là kẻ thù của chàng.” Nàng gừ gừ như con mèo nhiệt đới.

“Sara?”

“Ừm?”

“Có điều làm ta bối rối.”

“Điều gì?”

“Nếu em tìm thấy thi thể William ở bên dưới lò sưởi trong ngôi nhà bà goá thì em sẽ làm gì sau đó?”

Nàng lăn trở lại với chàng. “Em không biết, Max. Em không muốn chàng bị liên quan nhưng... em cho rằng em sẽ đến với chàng ngay lập tức nhưng để đề nghị chàng tiêu huỷ di thể của hắn, chàng biết đấy, bỏ hắn vào hòm và chôn ở vùng dưới. Nhưng em hi vọng nó sẽ không diễn ra như vậy.”

Chàng nhìn nàng dữ dội, rồi thoát ra một tiếng cười không tin nổi.

“Còn gì em có thể làm không?”

“Không. Ta cảm thấy xúc động. Không thực sự, ta muốn nói thế.”

Khi nàng rúc vào chăn, và mắt nàng khép lại, Max quỳ một chân trên giường.

“Sara,” chàng nói, hắng giọng. “Ta phải nói gì đó về tư cách đáng xấu hổ của ta đêm qua.”

“Ừm?” Nàng không mở mắt.

Max cào cào tóc mình. “Ta đã phát điên bởi vì em đã cho ta uống thuốc phiện. Lúc mà ta đến đây, ta điên công vì bị tổn thương lòng kiêu hãnh. Ta mất trí. Đó không phải là ta, ít nhất không phải là người mà ta nhận ra. Ta xin lỗi nếu ta làm em sợ hãi hoặc ghê tởm.”

Chàng đưa tay ra gạt những sợi tóc loà xoà trên gương mặt nàng, nghĩ kỹ hơn về nó và thả tay mình rơi xuống. “Điều mà ta đang cố nói-” chàng nói về tuyệt vọng, “Ôi khốn kiếp. Không phải tất cả đàn ông đều như quý ngài Ivor. Chết tiệt, Sara, ta yêu em. Em phải biết rằng ta sẽ không bao giờ làm đau em.”

Mắt nàng bật mở và há hốc miệng vì sự giận dữ, nàng kéo mình dậy. “Quý ngài Ivor!” nàng gào lên. “Sao chàng dám nói về mình với cùng cái giọng như đối với con quái vật đó được. Chàng không làm em sợ. Chàng không làm em ghê tởm, hay làm em đau. Em nghĩ điều đó thật đẹp. Cực kỳ nếu chàng cần phải biết.”

Nàng rúc vào vòng tay chàng. “Điều đáng xấu hổ là chàng không hoàn thành điều chàng bắt đầu. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng vì điều đó. Chàng vẫn còn mặc đồ hở? Lên giường, Max. Ôm em, chỉ cần ôm em. Em cần phải cảm thấy cánh tay của một người đàn ông từ tế quanh em để em có thể quên đi rằng sự tồn tại của những gã đàn ông như quý ngài Ivor.”

“Sara!”

Max cảm thấy tim mình bay bổng lên vì tình yêu và sự biết ơn. Chàng nhanh chóng cởi đồ, thối tất nệm và trèo lên giường. Sara cuộn mình vào trong chàng một cách tin cậy, đầu nàng rúc vào hõm vai chàng, tay nàng vòng quanh eo chàng. Chàng không thể ngừng chạm vào nàng, tay chàng chạy lên xuống dọc theo xương sống nàng, ấn nàng ấn náu vào cơ thể chàng gần hơn.

Một lúc lâu sau, chàng cười tươi rói và nói, “Cực kỳ phải không?”

Chàng nhìn xuống mặt vợ mình. Sara đã ngủ ngon lành.

27. Chương 27

Vài ngày sau, Max và Sara ở trong phòng khách của Longfield để giải quyết đồng thư từ liên lạc. Họ đang đợi luật sư của họ đến để ký và đóng dấu thoả thuận hôn nhân. Sara nhìn qua vai Max, đọc những gì chàng viết.

“Chàng không bị gout!” Nàng nói.

“Đó là mật mã,” chàng trả lời. “Bạn bè ta sẽ biết đó là gì.”

“Và nó có nghĩa là gì thế?”

“Nó có nghĩa là,” chàng nhìn lên nàng và cười, “những ngày rong chơi của ta đã kết thúc. Ta đã thực sự bị xích chặt lại rồi.”

“Kỳ cục,” nàng nói, “em cảm thấy ngược lại. Kết hôn với chàng làm em cảm thấy thoát khỏi mọi xiềng xích. Em là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian.”

“Quay về đọc thư của em đi, Sara, hoặc là sẽ không chịu trách nhiệm những việc xảy ra tiếp theo đâu.”

Nàng cười và quay về bên chỗ ngồi cạnh cửa sổ, khi nàng co tròn lại và mở thư của nàng ra. “Nó từ Bea,” nàng nói. “Em đã viết ngay cho bà và kể về quý ngài Ivor. Đây là thư hồi đáp.”

Max xoay ghế lại để chàng nhìn Sara rõ hơn. Nói rằng chàng bệnh gout của chàng đã chuyển biến sang tình trạng xấu là cách để giải thích với bạn chàng rằng tình yêu của đời chàng tác động đến chàng biết bao. Chàng không phải nhà thơ và nếu chàng nói cho họ biết chàng thực sự cảm thấy thế nào thì họ sẽ nghĩ chàng là kẻ khờ dại.

“Ừm?” chàng nói. “Bà Beattie nói gì vậy?”

“Ừm?” Sara nhìn lên. “Ồ, chàng hiểu Bea mà. Bà nghĩ chàng là Hoàng tử Quyển rũ. Bà luôn biết chàng là điều đúng đắn dành cho em, kiểu thế. Bà thậm chí còn chẳng sốc khi biết rằng chàng là chủ Người Đưa Tin. Bà nói rằng Chúa hành động theo cách bí ẩn. Chà, chúng ta có thể xác nhận điều đó. Em nói với bà chúng ta sẽ sống ở London, và bà nói ngay sau khi chúng ta ổn định, bà sẽ đến thăm.”

Chàng nói dịu dàng, “Em không phiền vì phải sống ở London đấy chứ? Ta biết tim em ở đây.”

“Giờ, nói điều đó thật ngốc nghếch. Tim em không ở đây.”

“Vậy nó ở đâu?”

Nàng gấp thư của bà Beattie lại và đút vào túi, rồi đi đến phía chàng. Cầm lấy tay chàng, nàng đặt chúng lên tim mình. “Dù chàng ở bất cứ nơi đâu, thì tim em ở đó.”

Chàng cầm tay nàng đưa lên môi và lật nó lại, dịu dàng hôn vào lòng bàn tay nàng. “Ôi tình yêu đáng quý nhất của ta-”

Chàng ngừng lại khi cửa mở ra. Anne lướt vào phòng. “Max,” nàng nói, “Drew muốn có vài lời với anh. Chàng ở trong thư viện.”

Sara nhìn vào đồng hồ. “Luật sư tới à?”

“Không,” Anne nói. “Drew muốn nói chuyện với Max trước. Và em muốn nói chuyện với chị, Sara.”

Max đứng lên. “Tôi đã mong chờ điều này.” Rồi với Sara, “Chuẩn bị em sắp bị sốc đấy Sara. Em không phải người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian đâu.”

“Cái gì?”

Max rời đi, và Sara nhìn em gái mình. Sắc mặt Anne hồng hào; mắt nàng lấp lánh. Nàng tiến đến phía Sara với những bước chân ngập ngừng và chậm rãi.

“Ồ, Sara, em sẽ cưới Drew,” nàng nói. “Chàng vẫn yêu em. Sau tất cả những năm đó, chàng vẫn yêu em. Em quá hạnh phúc, em gần như không chịu nổi. Nói chị cũng hạnh phúc vì em đi.”

Sara nhìn Anne không chớp. Cuối cùng nàng thở ra hơi thở kìm nén. “Tất nhiên, chị hạnh phúc vì em nhưng em không thấy điều này quá đột ngột ư? Em yêu anh ấy từ bao lâu rồi?”

“Ồ, từ khi em ba tuổi. Thế đã đủ lâu chưa?” Anne cười, nhìn vào đôi mắt hoang mang của Sara. “Tình yêu không luôn luôn dễ dàng, Sara, như đối với chị và Max. Không có gì ổn cho cả Drew và em nhưng rất cuộc chúng em có thể bên nhau. Đừng có bực bội vì ghen tị với hạnh phúc của chúng em.”

Sara nói vẻ tôn nghiêm, “Ồ, tình yêu của chị, chị sẽ không bao giờ, không bao giờ có thể thế. Em xứng làm người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian. Đó là điều chị luôn luôn mong muốn.”

“Sara, đó không phải bị kịch đâu! Đừng khóc!”

“Chị không bao giờ khóc,” Sara nói và gạt tay em gái mình ra như thể tim nàng sẽ vỡ mất.

Số mới nhất của tờ Người Đưa Tin đến chiều hôm đó bằng người đưa tin đặc biệt, đi thẳng từ xưởng in ở London và khiến toàn bộ ngôi nhà như ong vỡ tổ. Có đủ bản sao cho tất cả các thành viên trong gia đình, và Peter Fallon tự mình phát cho họ.

Simon là người đầu tiên đọc nó và chàng lao vội vào phòng em trai mình. Vài phút sau họ phóng sang phòng mẹ họ và tìm thấy Constance đang mặc đồ chuẩn bị ăn tối.

Bà cầm tờ báo bị dúm vào mũi mình và đọc dòng tít. “Quý ngài Ivor bị bắt vì tội sát hại con trai mình.”

“Không phải cái đó,” Simon kích động nói. “Đọc tiếp. Đoạn thứ ba.”

Constance làm theo. “Sara Carstairs, người đã được tuyên trắng án vì tội giết hại William Neville ba năm trước đã tìm thấy phòng chứa bí mật ở trong nhà quý ngài Ivor. Cùng với chồng, Đức ngài Maxwell Worthe, người phát hành Người Đưa Tin và là người thừa kế của hầu tước...” cầm bà rơi xuống, “...Lyndhurst.”

Bà nhìn các con mình. “Cái này là sao?”

“Nó nghĩa là,” Martin nói, “đây thực sự là cuộc hôn nhân vì tình yêu và Max không phải kẻ đào mỏ.”

Simon nhún nhó và vỗ vào vai em mình. “Điều đó nghĩa là, Martin,” chàng nói, “chúng ta sẽ không phải đến gặp Sara nhún tâm khi chúng ta bị kẹt. Chúng ta sẽ đến gặp Max. Anh ấy dễ thông cảm hơn. Và anh ấy có nhiều tiền hơn Sara.”

Constance không bị thuyết phục. “Mẹ đã nghe về Lyndhurst. Không phải họ sống trong toà lâu đài đồ nát giữa Winchester và Aylesford sao? Họ có thể có tước hiệu nhưng mẹ chưa từng nghe là họ có tiền.”

“Đó là kiểu của tiền cũ,” Simon nói, làm điệu bộ người-đàn-ông-hiểu-biết. “Tin con đi, Mẹ. Ở Oxford, tất cả bọn con đều biết về Đức ngài Lyndhurst. Nếu không phải là ông thì một nửa các trường đại học phải đóng cửa vì thiếu tiền rồi.”

Martin huyết sáo khe khẽ. “Ý anh, cha Max là Lyndhurst đó à?”

“Tất nhiên! Từ những gì anh nghe được, ngài ấy và quý bà Lyndhurst đều hơi gần gũi một chút.” Simon chạm ngón tay trở vào đầu chàng. “Chú biết đấy, lập dị nhưng họ là người máu cũ và cũng nghĩa là tiền cũ*.”

(Deco: Tiền cũ và máu cũ chỉ sự giàu có và người giàu có truyền từ đời này sang đời khác)

Constance với lấy khăn tay và xì mũi. “Max mới ở đây và nói rằng tất cả chúng ta nên có Hội Mùa ở London nhưng mẹ từ chối. Không có quý bà Neville đỡ đầu, mẹ chẳng thấy có cơ hội nào.”

“Quý bà Neville!” Simon nhìn vẻ kinh ngạc. “Bà ta không cùng thứ bậc với quý bà Lyndhurst. Nếu con là mẹ thì con sẽ nói với Max rằng con đã thay đổi suy nghĩ rồi.”

Martin nói, “Chẳng phải các luật sư chiều nay đến để soạn thảo thoả thuận hôn nhân sao?”

“Thì sao?”

“Em chỉ tự hỏi Sara quyết định ra sao về tương lai chúng ta. Có lẽ chị ấy sẽ nói chúng ta nghe trong bữa tối.”

Có tiếng gõ cửa và cô hầu bước vào. “Đức ngài Maxwell,” cô nói, “sẽ muốn gặp tất cả các vị ở thư viện.”

Constance nhìn quanh tìm khăn choàng vai và khi bà ngẩng lên thì thấy chỉ còn một mình bà. Simon bước vào thư viện vung vẩy tờ Người Đưa Tin trên đầu. “Sara,” chàng la lên, “chị là nữ anh hùng. Chị đã đọc mẩu tin đó trong Người Đưa Tin chưa?”

“Chị không biết nó ở đây.”

“Và anh nên thấy xấu hổ, Max,” Simon nói tiếp, “vì đã để tất cả chúng tôi hoá thành những kẻ ngốc.”

“Simon,” Constance nói, “ngồi xuống và giữ mồm.”

Max đợi đến khi cả gia đình tập hợp đầy đủ. Peter Fallon sẽ tham dự bữa tối cùng họ nhưng đây là việc gia đình và chỉ có người trong gia đình mới được mời, bao gồm cả Drew Primrose.

Max đứng dựa lưng vào lò sưởi. Khi mọi người đã ngồi xuống, chàng gật đầu với người hầu có nhiệm vụ đưa khay bạc với những ly rượu champagne đã phân phát một vòng.

“Champagne?” Mắt Lucy mở to như cái đĩa.

“Đây là dịp đặc biệt,” Max nói. “Và tôi có một việc tôi cần thông báo. Anne và Drew sẽ kết hôn ngay khi sắp xếp xong.”

Im lặng choáng váng rồi tất cả mọi người đều nói cùng một lúc và chúc mừng. Max liếc nhìn Constance. Chàng muốn có vài lời với bà trước cho bà chuẩn bị đón tin này nhưng Drew đã đi trước chàng. Bà không làm chàng thất vọng. Nụ cười của bà thanh thản; lời chúc của bà có vẻ thành thật. Anne và Drew trông thư giãn và hạnh phúc. Đến lúc này mọi thứ đều tốt đẹp.

Max nâng ly. “Vì Drew và Anne,” chàng nói. “Sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

“Vì Drew và Anne,” mọi người nhắc lại. “Sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

Max gạt đầu vờ người hầu, anh ta rời phòng. “Có một lý do khác để chúc mừng,” Max nói. “Hôm nay vợ tôi cảm thấy rằng cô ấy đã hoàn thành nghĩa vụ thiêng liêng của mình, nhưng tôi sẽ để Sara tự mình nói.”

Sara nhìn mỗi đứa em của mình một vòng. Mặt nàng rực sáng vì hạnh phúc. “Trước khi cha mất,” nàng nói, “Cha yêu cầu chị chăm sóc tất cả các em. Hôm nay, khi chị và Max ký vào thỏa thuận hôn nhân, chị cảm thấy vô cùng hạnh phúc, biết rằng chị đã thực hiện được tâm nguyện cuối cùng của cha.” Nàng cười với Max. “Có lẽ điều em làm không khôn ngoan nhưng nó đúng đắn. Cảm ơn Max vì đã cho phép em làm điều đó.”

Tất cả các con mắt quay sang Max chờ đợi. “Chúng quy là,” chàng nói, “tài sản của cha mọi người được chia đều cho cả con đẻ và con kế. Và tôi muốn thêm vào rằng Anne là người được ưu tiên trong sự sắp xếp này.” Chàng ngừng lại rồi tiếp tục, “Nhưng trước khi tất cả các người mê mẩn vì những mưu đồ vĩ đại trong việc sử dụng phần chia của mình thế nào, hãy để tôi cảnh cáo các người rằng tôi và cha tôi, Đức ngài Lyndhurst sẽ là người giám hộ cho đến khi các người đủ 25 tuổi. Đó là khi các người nhận được tiền của mình và nó sẽ vẫn còn nguyên vẹn. Tôi đã nói rõ chưa?”

Trông họ như thể chàng vừa báo tử cho gia đình này nên chàng nhân cơ hội nói thêm. “Tôi sẽ nói với các người những gì mà cha tôi nói với tôi khi tôi thừa hưởng tiền của mình. Tiền các người có được là đại diện cho sự hi sinh và lao động cực khổ của người khác. Nếu các người hoang phí thì các người đang làm nhục người ấy.”

Simon nháy mắt với em trai mình trước khi quay sang Max. “Đến lúc này,” chàng nói, “tất cả chúng em đã nghe về di sản của cha chúng em được giải quyết thế nào. Là chủ gia đình, em có quyền biết anh đã lập những điều khoản nào cho chị em.”

“Khá đúng,” Max nói, nhấn chìm vẻ quả trách gay gắt của Sara. “Có lẽ Drew, luật sư của Sara sẽ không phiên trả lời câu hỏi này.”

“Tôi không ngần ngại nói rằng,” Drew nói, “Sara đã được chu cấp rất tốt. Tài sản để lại cho Sara khi Max chết bao gồm tất cả thu nhập từ Người Đưa Tin và tất cả các lợi nhuận từ công việc kinh doanh khác của Đức ngài Maxwell. Và, tất nhiên, như những người vợ góa khác, mọi người biết đấy, một phần ba thu nhập từ đất đai và sự sản mà Đức ngài Maxwell nắm giữ.”

Simon đang cố tính tổng trong đầu mình, nhưng từ bỏ khi chàng đi đến vô cùng. Chàng gạt đầu không nói gì.

“Trông chị có vẻ không ấn tượng lắm, Sara,” Martin nói, tò mò nhìn nàng.

Sara đang nhấm nháp champagne, nghĩ rằng nàng có quá nhiều thứ để bắt kịp cuộc sống và Max chính là người đàn ông giúp nàng thực hiện nó. “Chị bị ấn tượng,” nàng nói. “Chị giàu trong những thứ thật sự quan trọng.” Nàng liếc nhìn Max. “Tiền là gánh nặng. Giờ đây chị hạnh phúc hơn khi không phải gánh nó. Max đã dạy chị điều đó. Ngoài ra, có vẻ như chị sẽ không phải đi giặt thuê để kiếm sống. Chị bằng lòng.”

Mọi người đều khi đó là câu nói đùa cực kỳ buồn cười và họ cười ầm lên. Max nhìn Sara với vẻ úp mở.

Nàng nói vui vẻ, “Chúng ta đi ăn tối chứ?”

Nàng bước vào phòng kiểm khăn choàng và thấy một tờ Người Đưa Tin trên chiếc bàn cạnh giường. Nàng nhặt nó lên và mới đọc đoạn đầu tiên khi Max đi vào. Chàng đến sau nàng và kéo nàng vào vòng tay mình.

“Ta chưa được ở một mình với người vợ xinh đẹp của ta từ khi luật sư tới đây,” chàng nói.

Nàng xoay lại trong vòng tay chàng và hôn chàng. “Em biết. Sẽ có thời gian khi chúng ta đi ngủ.”

Vòng tay chàng ôm chặt lại khi nàng định chuẩn đi. “Sara-”

“Vâng, Max?”

“Em vẫn yêu ta nếu ta là giàu chứ?”

Nàng cười khe khẽ trong cổ. “Giờ gì điều ngày dẫn đến cái gì đây?”

“Chỉ cần trả lời câu hỏi thôi.”

Nàng xem xét câu hỏi một lúc. “Như chính chàng đã nói, Max, chúng ta giàu ở mọi điều đáng kể. Chúng ta có sức khỏe. Chúng ta có nhau. Chúng ta có đủ tiền để sống từ thu nhập của Người Đưa Tin và thừa kế của em. Và chàng là người đã không ngừng nói với em rằng tiền không là vấn đề gì. Không, em thích chàng chỉ bởi chàng là chàng.”

Chàng nhíu mày khi nàng đẩy mình ra khỏi vòng tay chàng và lang thang vô định quanh phòng, chạm vào hết cái này đến cái khác. Nàng đột ngột nhìn lên và cười. “Ít nhất bây giờ không ai có thể gọi chàng là kẻ đào mỏ, Max. Em chỉ đáng một mảnh nhỏ trong những gì em được hưởng khi em thức dậy sáng nay. Chàng biết em nghĩ gì không? Em nghĩ gia đình chàng sẽ nghĩ em là kẻ đào mỏ. Điều đó không mỉa mai sao?”

Chàng bước một bước về phía nàng. “Gia đình ta?” chàng thận trọng hỏi.

“Chàng biết đấy, Đức ngài và quý bà Lyndhurst, người sống trong toà lâu đài đồ sộ ở bên kia Winchester, và là người chỉ thấp hơn hoàng tộc một bậc.”

Chàng cười giả vờ. “Thực tế, là hai bậc so với hoàng tộc, và họ chính xác như gì ta đã miêu tả với em. Cha ta quản lý điền sản còn mẹ ta là sự giúp đỡ to lớn của ông. Và ta chưa bao giờ nói rằng lâu đài Lyndhurst bị đồ sộ. Thực tế, nó trong tình trạng hoàn hảo. Mẹ ta sẽ không bao giờ để nó ở trạng thái khác.”

Chống nạnh, nàng cảm phần nói. “Em nhớ rõ ràng chàng nói ở bàn ăn tối rằng cha mẹ chàng sống trong một nơi đồ sộ.”

“Và nó cũng vậy, ở bên ngoài. Nhưng một khi em đi qua bức tường bị phá hủy, nó trong trạng thái hoàn hảo.”

“Và chàng không kể với em là tài sản của em không thấm thía gì so với của chàng.”

“Ô hô! Cuối cùng thì em cũng đoán ra. Trong phạm vi của mình, tình yêu nhất đời của ta, không được xem là lịch sử khi khoe khoang của cải. Thực tế mà nói, Sara, ta chưa bao giờ nghĩ về nó. Ngay từ đầu, em đã hạ thấp ta xuống làm gã thích phiêu lưu không xu dính túi, một gã Corinthian vô giá trị và ẩn tượng đó đã đóng dấu vào đầu em.”

“Có gì không ổn với việc là một gã thích phiêu lưu chứ? Thực tế, em đang hi vọng chàng dạy em trở thành một kẻ thích phiêu lưu đấy.”

Chàng bắt gặp một tia sáng thích thú trong mắt nàng. “Và vì thế, ta sẽ, tình yêu của ta, ta sẽ (dạy nàng). Bắt đầu từ ngay bây giờ.”

Nàng thét lên khi chàng bỏ nhào xuống nàng. Với một tiếng cười lớn, chàng ném nàng lên giường.

Nàng chiến đấu điên cuồng nhưng chàng sớm đánh bại nàng.

“Nàng đã nghĩ ra điều đó thế nào?”

“Quý bà Neville mắng nhiếc em về địa vị cao của chàng. “Người họ Worthe của Lyndhurst,” bà ấy gọi gia đình chàng như vậy. Như thể nhà Carstairs chẳng là gì! Rồi thư của Bea hôm nay nữa. Bà nói, người thừa kế của Đức ngài Lyndhurst là chàng trai độc thân đủ tư cách nhất nước Anh, và em nên hôn giày chàng vì đã lấy em. Ha! Sao chàng dám cười em, Max Worthe! Em đến từ Carstairs của Longfield, và em cũng tốt như chàng từng chút một. Cha của ông cố của em, để em kể chàng nghe-”

Chàng hôn nàng để giữ im lặng. Cười xuống với nàng, chàng nói, “Cha mẹ ta sẽ yêu em. Em không thực sự lo lắng phải không Sara?”

Nàng chạm ngón tay vào nơ cổ của chàng. “Ừm, ban đầu, em thất vọng. Em chưa từng muốn kết hôn với quý tộc. Em nghĩ, nếu cha mẹ Max là bất cứ người nào như quý ngài Ivor và quý bà Neville, em sẽ li dị anh ta.”

“Họ không!” Max nói, ngăn lại cơn rùng mình.

“Vâng, tất nhiên, họ không, hoặc chàng sẽ không là chàng.”

Lời nịnh nọt đó xứng được thưởng thêm nụ hôn khác và chàng tặng nó cho nàng.

Nàng ngược lên mỉm cười với chàng, trái tim nàng thể hiện trong mắt nàng, và nàng thì thầm, “Và bởi vì chàng là chàng, chàng sẽ không bao giờ có thể làm em thất vọng. Giàu hay nghèo, dù chàng là bất cứ ai, chàng là người đàn ông dành cho em. Em yêu chàng, Max Worthe, với tất cả trái tim em. Thực tế-”

“Em sùng bái ta,” Max nói và lại hôn nàng.

Tiếng cười vọng lên đến cầu thang. Cánh cửa đóng sầm lại dọc theo hành lang. Ai đó bắt đầu chơi dương cầm. Max và Sara không nghe thấy. Thế giới bên ngoài chính họ đã bị lãng quên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ke-la-mat-luc-binh-minh-strangers-at-dawn>